

Părintele Slavko Barbaric o botează pe Julijana Ebert la 19 mai 1984, la Međugorje.

(J) Julijana în fața casei sale din Pădurea Neagră – în anul 2014.

Jurnalul Julijanei

Heiliges Kreuz und das Blutzzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Declarație

Conform decretului Congregației pentru Doctrina Credinței, adoptat de Papa Paul al VI-lea (14.10.1966), articolele 1399 și 2318 din Dreptul canonic au fost abrogate. Scrierile religioase pot fi citite și difuzate de credincioși fără o autorizație expresă de tipărire din partea Bisericii, cu respectarea moralei creștine generale.

Comentariu:

Sfântul Domn și Dumnezeu este un Dumnezeu viu și în Sfânta Ostie. Dumnezeu este prezent chiar și în cele mai mici particule (se poate observa în Sfântul Semn de la Rodalben: un mic punct roșu, vizibil în partea stângă jos a semnelui sângelui).

De aceea, la împărtășanie trebuie folosită o patenă.

**După voia Atotputernicului Dumnezeu Sfânt și Trinitar,
† Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, eu, Julijana Ebert
acest jurnal.**

(Gratuit)

Aici puteți descărca gratuit jurnalul, toate rugăciunile, minunile și CD-urile:

www.gnadenvolle-gebete.de

www.vater-unser.net

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn - Deidesheim - Niederkirchen - SUA

Finalizat pentru tipar: martie 2026

Autor: Dumnezeul Atotputernic, Sfânta Treime, Julijana Ebert
Transpus din jurnalul original: Bernhard Koppenhagen Verificat
pentru greșeli de tastare de către fratele în Hristos Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Julijana Ebert
Kolpingstraße 19
68789 - St. Leon-Rot (adresa de atunci)

Aprilie 1991 :

Timp de aproximativ șapte ani am ezitat să scriu ceea ce am trăit de la ziua botezului meu, pe 19 mai 1984. Am avut viziuni și acum aud voci, vocea Domnului Iisus Hristos, sau vocile îngerilor, sau vocea duhului necurat și simt atacurile diavolului.

Am ezitat mereu pentru că nu știam dacă ar fi util. Există atât de multe lucruri similare, cum ar fi casete, cărți pe această temă. Apoi, înainte, presupuneam că fiecare catolic aude această voce și simte această pace profundă la unirea cu Domnul Iisus Hristos în Sfânta Împărtășanie. Nu știam că aceasta este o harismă specială și o har al lui Dumnezeu. Un alt motiv al ezitării mele a fost cunoașterea mea slabă a limbii germane. Și cel mai important lucru, îmi spuneam, oamenii care nu se roagă, nu postesc, nu fac penitență și nu trăiesc după Cele Zece Porunci, oricum nu pot crede în Dumnezeu, cu excepția celor cărora Dumnezeu le dă harul credinței. Și eu am primit această mare har, nu pentru că eram bună, ci pentru că eram o păcătoasă. Dumnezeul milostiv dă harul cui vrea, când vrea, unde vrea și cât vrea. Pentru că El îmi cunoaște sufletul mai bine decât toți cardinalii, episcopii și preoții de pe întreg pământul.

Am înțeles că Dumnezeul Trinitar este cel mai bun Tată al meu, iar Fecioara Maria este cea mai bună mamă a mea, că cel mai important lucru este „dragostea adevărată”, pe care nimeni în afară de Dumneavoastră nu o poate da. Căci există și dragostea pseudo (falsă), care își acoperă răutatea cu aparența virtuții.

Toată viața mea am căutat pe cineva care nu numai să mă iubească, ci pe care să-l iubesc și eu. După o lungă căutare, am găsit asta. Dar nu am „pe cineva”, ci pe adevăratul Dumnezeu viu, cu care mă unesc spiritual de mai multe ori pe zi și pe care îl primesc o dată pe zi în Sfânta Împărtășanie.

Mă unesc cu El în mod special în Sfântul Sacrament, la primirea Sfintei Hostii, unde El este prezent ca adevărat Dumnezeu și adevărat om, din carne și oase.

Prin intermediul Maicii cerești Maria, care se numește Regina Păcii la Medjugorje, am putut face primul pas către Dumnezeu.

Înainte de botez, eram oarbă și surdă. Pe atunci nu cunoșteam încă adevărata pace. Mă cuprindea mereu această neliniște interioară și, în nenumărate nopți, nu puteam dormi. Acum sunt martoră a adevăratei păci, pe care numai Dumnezeul Trinitar o poate da și niciun alt om de pe acest pământ. De aceea, vreau să spun mereu, când mă unesc cu El în Sfânta Împărtășanie: „Tu ești Regele meu al Păcii”. Nu noi, oamenii, facem pacea, ci trebuie să cerem pacea de la Dumnezeu și să o primim ca dar al lui Dumnezeu și ca har al lui Dumnezeu.

24.04.91

M-am rugat în capelă între orele 12.05 și 12.40. Trebuie să spun că nu-mi place aspectul exterior al capelei. În fața capelei sunt așezate statui urâte, iar în capelă tabernacolul arată ca un cuptor. Așadar, este amenajată foarte modern. La început, plângeam adesea când eram în capelă și mă rugam, pentru că consideram acest lucru o jignire adusă lui Dumnezeu. Cu toate acestea, eram atrasă mereu acolo pentru a mă ruga, pentru că simțeam că Dumnezeu cel viu este prezent și în această capelă.

Și totuși, atât de mulți oameni, medici, asistente medicale și pacienți trec zilnic pe lângă această capelă, fără să-L cinstească pe Domnul nostru.

Ca în fiecare zi, în pauza de prânz, eram cufundată adânc în rugăciune cu Mântuitorul. Pentru prima dată am auzit: „Eu sunt călăuza sufletului tău”.

M-am speriat puțin, de fapt am fost mai mult uimit decât speriat. După un timp, s-a repetat.

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul ce trebuie să fac mai întâi, dacă El este călăuză sufletului meu.

Mântuitorul mi-a spus: „Mai întâi trebuie să te consacrez Mie.”

Primul meu gând a fost: iată din nou un cuvânt pe care mi-e greu să-l înțeleg.

Auzisem deja cuvântul „a mă consacra”, dar nu îi cunoșteam încă semnificația interioară. L-am spus lui Iisus că i-am dat deja totul: inima mea, viața mea, sufletul meu, trupul meu. Dar Mântuitorul mi-a spus: „Vreau viitorul tău.”

Iar eu am răspuns că poate avea și asta.

Apoi l-am întrebat pe Iisus dacă ar trebui să le spun asta preoților, gândindu-mă la părintele Dochat, părintele Johannes, părintele Vogt și părintele Gebhard Heyder, care sunt în prezent îndrumătorii mei spirituali. Mântuitorul a spus: „Da.”

Toată ziua am fost fericit ca niciodată în viața mea. Mântuitorul mi-a dăruit atâtea haruri, încât nu le pot descrie în cuvinte și pentru care nu pot mulțumi îndeajuns. A fost pur și simplu de nedescris să simt această bucurie interioară. Eram pur și simplu un alt om.

Seara m-am dus la capela Rochus din Mingolsheim. M-am spovedit acolo.

Preotul mi-a spus că nu erau păcate, dar eu voiam să fiu cu totul curată. După Sfânta Împărtășanie,

am primit și mai multă har. Aproape că nu mai puteam suporta. Inima îmi ardea de iubire. Când am

ieșit din capelă, plângeam de atâtea har pe care am avut norocul să-l primesc. Atunci le-am întâlnit pe

prietenele mele din grupul de rugăciune, Hilde și Hedwig, cărora le-am povestit despre experiența

mea. Ele s-au bucurat împreună cu mine. Pe drumul spre casă am întâlnit un negru orb, care era

condus de o femeie. L-am dăruit orbului un rozariu, iar femeii o icoană a Maicii Domnului, care era

sfințită, și l-am rugat pe Mântuitorul să le dăruiască și acestor oameni din harurile pe care am avut

privilegiul să le primesc. Orbul s-a bucurat foarte mult, iar eu m-am dus apoi acasă. Acasă nu am putut

mânca nimic, pentru că aveam musafiri. Am rugat împreună o serie de rugăciuni din rozariu, pe care i-am dăruit-o apoi Fecioarei Maria.

Noaptea, pe la ora 23.30, a venit imediat și ispita. Eram în pat și, deodată, am simțit cum cineva a sărit pe mine și m-a scuturat. Am spus doar „Iisuse”, și totul a dispărut. Apoi am adormit din nou.

25.04.91 – joi

Seara, la Rot în biserică, înainte de Sfânta Liturghie, am rugat Rozariul dureros. După Sfânta

Împărtășanie, m-am unit cu Iisus. Iisus mi-a spus: „Taci.” După câteva minute de tăcere, l-am întrebat

pe Mântuitorul ce să fac, pentru că i-am dat voia mea. Am primit răspunsul de la Mântuitorul: „Trebuie

să-mi rămâi mereu credincioasă.” Apoi a fost din nou tăcere, până când am auzit: „Nu trebuie să pleci

fără Mine.” M-am gândit la ce voia să spună Mântuitorul și mi-am spus că trebuie să mă unesc

spiritual cu Mântuitorul înainte de a pleca. Dar mi-am propus să-l întreb pe părintele spoveditor despre

asta. Acasă, după

Sfânta Liturghie, m-a sunat părintele Johannes Ordinski. El m-a binecuvântat prin telefon. Câteva

minute mai târziu, soțul meu mi-a dat din nou receptorul. De data aceasta, la telefon era părintele

Gebhard Heyder din Regensburg. Am convenit că îl voi vizita duminică următoare la ora 11.00. Și el

m-a binecuvântat prin telefon. Această binecuvântare a fost diferită de cea a părintelui Johannes. Am

simțit atâtea iubire și putere în binecuvântarea părintelui Gebhard Heyder, încât imediat după această

conversație am rugat pentru el trei Tatăl nostru.

De la botezul meu, vorbesc cu pacienții, nu cu toți, ci doar cu cei care îmi sunt recomandați prin

călăuzirea Sfântului Duh. Așa s-a întâmplat și astăzi, când o pacientă mi-a spus că de trei zile are dureri

în obraji care nu trec. L-am răspuns spontan: „Cei cu puțină credință trebuie să sufere mai mult.”

(Acestea sunt cuvintele pe care mi le-a dat Sfântul Duh.) Ea a zâmbit și a spus că este bine.

26.04.91 - Vineri

La locul de muncă, un pacient s-a plâns în fața mea în timpul radiografiilor. Fusese operat cu 14 zile în urmă și nimic nu ajutase, iar acum trebuia operat din nou. La început m-am gândit: „Nu spun nimic.”

Dar când am terminat radiografiile, l-am întrebat brusc: „Te rogi mai mult sau mai puțin acum?” Plin de mândrie, el a spus că este un om liber, că nu crede în Dumnezeu și că nu există Dumnezeu.

L-am răspuns: „Dacă credeți că aveți un creier, atunci credeți și că există un Dumnezeu.” Plin de bucurie, el a spus: „Dar asta e bine, n-am mai auzit asta.” Seara, la Rot, în biserică, înainte de Sfânta Împărtășanie, am văzut-o pe sora (călugărița).

Mi-a fost foarte greu din suflet să mă duc la călugăriță pentru a primi împărtășania și l-am întrebat pe Iisus: „Ți-am dat voința mea.” Iisus a spus: „Du-te la preot.” Iar sora a trecut pe lângă mine, fără să-mi ofere Trupul lui Hristos spre primire.

Am primit Sfântul Trup al lui Hristos de la preot.

27.04.91 – sâmbătă

În dimineața aceea mi-a fost foarte greu să mă trezesc. Totuși, aveam o mare dorință de a participa la Sfânta Liturghie. În biserica de pelerinaj din Waghäusel, aceasta a început la ora 7.15. Deja pe drumul spre Waghäusel și înainte de Sfânta Liturghie în biserică, m-am rugat pentru preotul care urma să officieze această Liturghie. Un părinte mai în vârstă, părintele Alanus, a officiat Sfânta Liturghie și am simțit și am văzut că părintele Alanus avea dificultăți în a oficia Sfânta Liturghie. El a fost deranjat în rugăciunea sa. Înainte de Transsubstanțiere, am avut o viziune. L-am văzut pe părintele Alanus stând în întuneric la altar și oficiind Sfânta Liturghie. Am fost foarte uimit de acest lucru și m-am întrebat ce înseamnă. La împărtășire, am simțit reticența lui de a-mi da Sfânta Împărtășanie în genunchi. Deoarece în biserică nu există un banc de împărtășanie, a trebuit să îngenunchez pe podea. Nu pot primi Sfânta Împărtășanie decât în genunchi, deoarece am o mare venerație față de Sfânta Treime.

El a ezitat și a ținut Sfânta Hostie la aproximativ zece centimetri de gura mea. Am deschis gura, iar Sfânta Hostie a zburat singură de la această distanță în gura mea. Nu am trăit asta aici pentru prima dată; și la alți preoți, Sfântul Trup al lui Hristos a venit la mine de la sine.

În jurul orei 10.30 m-am dus la Speyer, la mănăstirea carmelită. Acolo voiam să iau lumânările care poartă semnul Prețiosului Sânge de la Rodalben.

Apoi l-am vizitat pe prelatul Bruno Tiebes, la Engalgasse 4, azilul de bătrâni din Speyer. Era în jur de prânz și, întrucât a trebuit să-l aștept, am rugat un rozariu pentru el în capelă. Cu aproximativ un an în urmă l-am cunoscut pe domnul prelat Tiebes în Mingolsheim, în capela Sfântului Roch. Cu părintele Zeitler, de la misionarii din St.

Augustin, am vorbit atunci despre Rodalben, precum și despre minunea sângelui de la Rodalben.

Prelatul Tiebes nu credea atunci în aceasta și s-a pronunțat în mod expres împotriva ei.

În cursul aceluși an m-am rugat pentru el și l-am rugat pe Iisus să nu-l lase să moară fără să fie luminat cu privire la evenimentele de la Rodalben. Prelatul Bruno Tiebes m-a recunoscut imediat la vizita mea. L-am dăruit un buchet de trandafiri roșii și o lumânare cu semnul

Sângelui Prețios de la Rodalben, precum și o carte a părintelui Gebhard Heyder despre evenimentele de la Rodalben. S-a bucurat foarte mult de acestea și m-a însărcinat să-l salut pe părintele Gebhard Heyder și să-i transmit că s-a informat bine despre evenimentele de la Rodalben. De asemenea, nu s-a mai pronunțat împotriva lor la fel de vehement ca în anul precedent. Înainte de această vizită, fusesem la piața din Speyer și nu știam ce flori să cumpăr pentru prelat. L-am întrebat pe Mântuitorul, iar El mi-a răspuns: „Ce ai dat unui preot, Mi-ai dat Mie”. De aceea, m-am hotărât să cumpăr un buchet de trandafiri roșii.

Este pur și simplu frumos să-L vezi pe Iisus în fiecare preot.

28.04. 1991 — Duminică

Astăzi am participat la Sfânta Liturghie la mănăstirea carmelită din Regensburg. Acolo am petrecut și aproximativ patru ore și jumătate cu părintele Gebhard Heyder. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că avem astfel de părinți. În timpul conversației noastre, i-am pus peste 20 de întrebări, la care mi-a răspuns în pace, liniște și iubire. A fost ca și cum aș fi petrecut acest timp cu Isus. Are 86 de ani, are un auz foarte bun pentru vârsta sa înaintată și este foarte precis în răspunsurile sale. Această credințioasă față de Dumnezeu pe care o are părintele Gebhard ar trebui să fie un exemplu pentru mulți preoți. După conversația noastră, mi-a sfințit lumânări, icoane și apă. Am primit multe haruri prin el și mi-a fost greu să-mi iau rămas bun de la el. I-am dat bani pe care i-am strâns în grupul nostru de rugăciune pentru el, pentru ca o nouă carte despre Rodalben să fie publicată. Părintele Gebhard Heyder a fost martor al minunii sângelui din 1952, care a avut loc la Rodalben. De fiecare dată când am avut privilegiul de a primi haruri mari, simt după aceea atacurile diavolului cu atât mai puternic. Așa s-a întâmplat și pe drumul de întoarcere de la Regensburg la St. Leon-Rot. În timp ce soțul meu conducea mașina, am observat cum se schimba, i se făcea rău. În sufletul meu simțeam însă apropierea spiritului necurat. Soțul meu s-a înroșit la față și i s-a făcut rău. L-am rugat să oprească pe banda de urgență a autostrăzii, dar el mi-a răspuns că acest lucru nu este permis. Am recunoscut imediat că aceasta era o scuză a spiritului necurat, l-am stropit imediat pe soțul meu cu apă sfințită și am spus cu voce tare: „Îți poruncesc în numele lui Dumnezeu, trage imediat pe dreapta și oprește.” El a făcut-o imediat. Am schimbat locurile, într-o mână țineam rozariul, iar în cealaltă volanul, și am condus liniștită spre casă. Soțul meu a adormit imediat și, după vreo o sută de kilometri, s-a trezit, iar totul se terminase. În timpul cât soțul meu a dormit, m-am rugat din toată inima pentru el. Nu era prima dată când trăiam un astfel de atac al demonului.

29.04.1991 - Luni

Auzisem deja că parohul nostru găsisse două noi ajutoare pentru împărtășanie. După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Iisus dacă într-adevăr două femei vor împărți Sfânta Isus a spus: „Da. Vor urma lucruri și mai grave.”

Seara, pe la ora 20.00, a început din nou grupul nostru de rugăciune. Venise și părintele Dochat și avea la el Sfânta Împărtășanie, pe care o împărțea credincioșilor după adorare. L-am adorat pe Mântuitorul, eu îngenunchiind la aproximativ un metru distanță de El. În timpul rugăciunii Rozariului, L-am auzit pe Mântuitorul spunând: „Numai cei bolnavi și cei care nu au avut posibilitatea să participe la Liturghie pot primi Sfânta Împărtășanie”. După ce ne-am încheiat rugăciunea, m-am spovedit la părintele Dochat și i-am spus că Iisus este îndrumătorul meu spiritual. El a spus că știa asta de mult timp. În acea zi am simțit că eram atacată interior, inclusiv de prezența părintelui Dochat. Totuși, nu am lăsat să se vadă nimic. Aproape că mi-am pierdut încrederea în el. Din asta am înțeles că trebuia să mă rog mai mult pentru el. În acea seară, soțul meu a fost din nou atacat de spiritul necurat. Una dintre cele care se rugau, Marga, a observat și ea acest lucru. Cel mai mult i-ar fi plăcut să spargă totul. Dar, în timpul rugăciunii din grupul nostru de rugăciune, a adormit. În grupul de rugăciune, după împărtășanie, părintele Dochat a luat bolul în care îl păstrase pe Mântuitorul în timpul transportului și a turnat restul, micile bucăți sau firimituri din Sfânta Împărtășanie, în apa sfințită. A fost ca un șoc pentru mine. M-am gândit că nu era bine. Dar apoi m-am dus la culcare.

30.04.1991 — marti

Dimineata devreme, când m-am trezit, am alergat imediat la apa sfințită în care părintele Dochat turnase firimiturile din Sfânta Împărtășanie. Am luat vasul cu apă sfințită în mână și am spus: „Beau paharul cu Tine, Iisuse.” Apoi am băut tot vasul cu apă sfințită, pentru că credeam că Iisus Hristos

era prezent.

Seara, după Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Iisus dacă era corect ceea ce făcuse părintele Dochat. Iisus a spus: „Nu este corect.” L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să-i spun asta părintelui Dochat. Mântuitorul a spus: „Da.” M-am gândit ce mi-ar spune preotul, dacă m-ar certa. Iisus a spus: „Preotul va accepta.”

În acel moment, în biserică se cânta imnul „Trup adevărat, fii salutat”. Am plâns și l-am rugat pe Mântuitorul să-i ierte pe toți preoții care nu cred că Mântuitorul este prezent chiar și în cele mai mici particule ale Sfintei Hostii.

Trebuie să revin la ziua de luni, **29 aprilie 1991**:

La prânz, în capela de la locul de muncă, după rugăciunea „Îngerul Domnului”, m-am unit cu Mântuitorul și l-am întrebat despre părintele Alanus, pe care l-am văzut sâmbăta precedentă în întuneric și despre care încă nu știam ce înseamnă asta. Iisus mi-a spus:

„Așa arată un preot fără har. Mântuitorul mi-a permis să merg la părintele Aemilian, tot în Waghäusel, pentru a discuta cu el despre acest lucru. Așadar, marți,

30.04.91 la părintele Aemilian. Despre aceasta știa și parohul meu local, părintele Vogt, căruia îi povestisem.

Când am ajuns la mănăstirea din Waghäusel, fratele Alois m-a anunțat la părintele Aemilian. În timp ce îl așteptam, a venit fratele Blasisus, cu care am rugat două secvențe din Rozariu, până a venit părintele Aemilian. În timpul discuției cu părintele Aemilian am simțit că nu eram singur, pentru că înainte îl rugasem pe Iisus să mă însoțească, ca să nu spun nimic greșit. Am fost puternic, obiectiv și calm și am vorbit chiar și despre împărtășania la gură și în genunchi, și am vorbit cu el și despre părintele Alanus și despre ceea ce trăisem sâmbătă dimineața. În timpul conversației noastre, l-am rugat să se roage pentru părintele Alanus și i-am promis că mă voi ruga și eu pentru părintele Alanus, precum și pentru el.

Părintele Aemilian m-a binecuvântat și m-am bucurat că am împlinit voia lui Dumnezeu când m-am întors acasă.

04.05.91 - Sâmbătă

M-am dus din nou la Waghäusel la Sfânta Liturghie de la ora 7.15. Din nou, părintele Alanus a oficiat Liturghia și l-am văzut din nou în această întunecime.

06.05.91 — luni

Seara, la Rot, în biserică. Apoi a urmat grupul de rugăciune. După aceea, am vorbit cu părintele Dochat și l-am rugat să nu mai arunce resturile și firimiturile Sfintei Hostii în apa sfințită. I-am spus că Mântuitorul mi-a spus că acest lucru nu este corect și i-am povestit că am băut toată apa sfințită în săptămâna precedentă, pentru că Iisus Hristos era prezent chiar și în cele mai mici bucăți și că aceasta este credința mea.

El mi-a promis că, pe viitor, va lua acasă firimiturile Sfintei Hostii.

07.05.91 — Marti

În capela de la locul meu de muncă m-am unit cu Mântuitorul. I-am spus Mântuitorului că sunt un nimic. Apoi i-am spus: „Mântuitorule, ți-am dat deja totul. Ai și voința mea. Ce să-ți mai dau?”

Mântuitorul a răspuns: „Vreau mișcarea ta.” Nu am putut înțelege asta.

Mai târziu, la radiografie, o pacientă privată a întrebat de ce nu i se pune un șorț de plumb pentru a opri razele X, deși șorțul atârna deja de scaunul pe care stătea și avea suficientă protecție. I-am răspuns spontan: „Trebuie să te rogi ca să vezi totul și să auzi totul.” Ea a râs și a spus că este bine și a plecat mai departe.

08.05.91 — Miercuri

Miercuri am fost la slujba de dinaintea sărbătorii Înălțării Domnului la Mingolsheim,

09.05.91 — joi — Înălțarea Domnului

În ziua de sărbătoare am fost la Rot la slujba din biserică și apoi am participat și la procesiunea din sat. A fost foarte frumos.

10.05.91 — Vineri

Seara, în biserică din Rot, când m-am unit cu Mântuitorul în Sfânta Împărtășanie •, Iisus mi-a spus că pot să-i spun părintelui Johannes că cărțile lui nu sunt corecte și că ar trebui să mă duc la el sâmbătă și să-i spun asta.

11.05.91 — Sâmbătă

Am dormit și am ratat liturghia de dimineață, dar am rugat-o imediat o oră pentru aceasta. Pe la ora 11.00, domnul Deris din Zeutern a venit la mine și mi-a spus că Roland a ajuns cu bine în Rusia cu cărțile părintelui Johannes. A fost o lovitură grea pentru mine, pentru că știam că aceste cărți nu sunt bune.

În jur de ora 15.30 m-am dus la părintele nostru Vogt din Rot și i-am spus că vreau să mă duc la părintele Johannes și l-am informat despre ce mi-a spus Mântuitorul despre părintele Johannes.

La final, i-am cerut părintelui Vogt să-mi dea binecuvântarea și apoi m-am dus acasă. Acasă, am spus un rozariu pentru părintele Johannes, înainte de a porni la drum spre el. În rugăciunea mea personală și profundă, l-am rugat pe Iisus să meargă cu mine la părintele Johannes. Când am ajuns la părintele Johannes, el m-a întâmpinat cu un sărut. În primul moment m-am gândit la sărutul lui Iuda și nu am putut să-i răspund la acest sărut. Deja când am intrat în casă, mi-a spus că astăzi sunt cu totul altfel. El a spus: „Nu sunteți ca de obicei.” Era foarte neliniștit. I-am spus: „Da, nu sunt singur.” Uimit, el a răspuns: „Aha, așa. Și chiar nu eram singur, aveam o pace deosebită în mine, precum și putere și absolut nicio îngrijorare cu privire la ce ar trebui să-i spun acum părintelui Johannes. În timpul conversației noastre, i-am împărtășit ce mi-a spus Iisus despre cărțile sale.

A fost imediat chinuit. Și-a arătat nesiguranța și am simțit că era chinuit de mai mulți duhuri necurate, care însă nu-mi puteau face nimic, pentru că el avea respect față de mine și față de însoțitorul meu (Iisus). Eu emanam iubire și liniște și eram smerită. Mi-a arătat mai multe cărți și a încercat să se justifice. Apoi a spus: „Acum sunt din nou bolnav și trebuie să mor.” Era foarte impulsiv. I-am răspuns: „Asta e doar o picătură în comparație cu eternitatea.” L-am încurajat și i-am spus că venisem să-l ajut. El m-a întrebat ce ar trebui să facă acum, iar eu i-am răspuns că ar trebui să oprească publicarea cărților și să nu le mai distribuie. Mai târziu, părintele Ioan mi-a povestit că, pe **7 mai 1991**, îl sunase episcopul său, episcopul Gorniliak Platon, și că acesta îi spusese că cărțile sale conțin erezii.

Părintele Ioan l-a numit pe acest episcop psihopat și l-a considerat nebun. Nu a vrut să-l asculte. Ca dar, îi adusesem părintelui Ioan un buchet de trandafiri roșii cu frezii, ca semn că îl iubesc și că vreau să-l ajut. Părintele Ioan mi-a interzis să vorbesc cu episcopul Gorniliak Platon și voia să mă invite, cu ocazia potrivită, să discut cu alți episcopi despre cărțile sale. Mai departe, mi-a spus că l-am făcut să se simtă foarte rău și că nu mă va crede, dar că, totuși, va avea încredere în mine. Răspunsul meu a fost: „Cu astfel de inimi împrăștiate nu se poate crede”.

M-am bucurat că am purtat această conversație cu părintele Ioan. La început l-am întrebat pe Iisus dacă pot să-i spun asta, pentru că știam că este un om bolnav. Dar Mântuitorul a spus: „Adevărul primează în fața bolii”.

12.05.91 – Duminică

Soțul meu a împlinit astăzi 50 de ani. Nu am sărbătorit, pentru că ne-am gândit la oamenii care suferă de foame în lume.

La Sfânta Liturghie din Rot: predica din această duminică a fost ținută de domnișoara Wennebusch. Nu mi-a plăcut, deoarece era prezent și părintele Vogt, și am rugat un rozariu pentru această intenție.

Seara l-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să merg la episcopul Gorniliak la München? Iisus a spus: „Cât mai curând posibil”. Speram să pot pleca sâmbătă.
Rugăciunea mariană de seară a fost foarte frumoasă. Părintele Vogt a condus bine această rugăciune.

13.05.91 – Luni

În jur de ora 10.00, în clinică: L-am întrebat pe Mântuitorul ce semn sigur îmi va da dacă mă voi opune învățăturilor eronate. Mântuitorul mi-a spus: „Îți dau mintea Mea”. Am spus: „Oh, dar asta e mult.” Ora 12.00 în capela din clinică: Am simțit că vizita la episcopul din München era urgentă, că era de grabă. L-am întrebat pe Mântuitorul când ar trebui să merg la episcop, iar El mi-a răspuns: „Vineri.” Am întrebat mai departe de ce ar trebui, de fapt, să-l vizitez pe episcopul Gorniliak. Mântuitorul a spus: „Pentru Biserica Catolică.” La următoarea mea întrebare, dacă episcopul va vorbi deloc cu mine, Mântuitorul a spus: „Da.” Următoarea mea îngrijorare a fost: „Iisuse, va fi mult trafic vineri, pentru că este Rusaliile! Dar Iisus a răspuns: „Nu dimineța.” Am părăsit capela cu bucurie și pace.

Între orele 16.30 și 17.00 am vorbit la telefon cu episcopul Gorniliak Platon din München. Înainte de a vorbi cu el, am rugat mai multe rozarii pentru el. Apoi i-am spus episcopului motivul pentru care doream să-l vizitez. Mi-a dat o întâlnire, și anume vineri, la ora 15.00.

Am acceptat.

În timpul acestei conversații, nu am avut de fapt impresia că episcopul Platon Gorniliak ar fi un psihopat, așa cum îl descriesese părintele Johannes. Dimpotrivă, era obiectiv, corect și supus voinței lui Dumnezeu. Așteptam cu nerăbdare ziua de vineri, pentru că atunci aveam să-l cunosc mai bine. La ora 19.00 eram la rugăciunea mariană din Rot, iar la ora 20.00 a început grupul nostru de rugăciune. În acea zi, potrivit declarației unei doamne Nuncia din Mannheim, ar fi trebuit să am o apariție a Maicii Domnului. Dar Mântuitorul îmi spusese deja că nu trebuie să o cred pe această femeie. În timpul rugăciunii, demonul și-a făcut simțită prezența. Am fost împinsă și lovită și foarte deranjată în rugăciunea mea. Atunci mi-am stropit locul cu apă sfințită. M-am gândit că aș putea să-l palmuiesc acum. Dar nu voiam ca cineva care îngenunchea lângă mine să primească o palmă. La aceste gânduri, a trebuit să râd brusc. La sfârșitul rugăciunii, promisem atâtea haruri, încât aceste deranjamente nu mă deranjaseră deloc.

14.05.91 - marti

Soțul meu a fost deranjat în timpul nopții de un spirit necurat, la fel ca și mine. De obicei visez rar sau nu-mi amintesc visele, dar în dimineța aceea mi-am amintit visul.

Visul a fost interesant și aș vrea să-l scriu:

Am văzut foarte multe păsări, nenumărate păsări, care în realitate nu există pe pământ. Arătau ca niște vrăbii, dar erau umflate și mari cât porumbeii. Dintr-o dată s-au transformat în oameni, care arătau murdari, ponosiți și jalnici. Cerșeau ajutor și nu puteai să nu ai milă de ei. L-am binecuvântat și, în acel moment, am auzit din partea cealaltă oameni cu totul diferiți strigând: „Pleacă de lângă ei, au SIDA și lepră.” Nu mi-a fost frică, m-am îngenuncheat și am strigat din toate puterile: „Iisuse, ajută-i pe acești oameni.” Oamenii murdari s-au îngenuncheat și ei și au cerut ajutor. Deodată, unul dintre ei m-a lovit peste mâna dreaptă. În acel moment, mâna mea a ars ca focul. Atunci am știut imediat că erau demoni. Apoi m-am trezit, am simțit încă câteva minute arsură la mână și apoi totul s-a estompat.

În acea zi am dormit prea mult și am întârziat la serviciu. Nu mi se mai întâmplase asta de la botezul meu, în 1984.

Diavolul ar fi vrut să se arate ieri ca Fecioara Maria. Dar, prin rugăciunile noastre, credința și dragostea noastră față de Iisus și Fecioara Maria, el nu a avut voie.

Căci diavolul poate face așa ceva doar dacă este voia lui Dumnezeu și dacă are permisiunea lui Dumnezeu.

Între orele 10.00 și 10.30, în sala de odihnă a clinicii:

L-am întrebat pe Iisus despre demonii de ieri. Iisus a spus: „Vor mai fi și alte cazuri de genul acesta.” Prin „cazuri” se referea la atacurile demonilor. Am întrebat mai departe: „Dumnezeule, dacă te rogi mult, vei fi atacat și mai mult?” Iisus a răspuns: „Da, le-ai multe suflete!”

Următoarea mea întrebare a fost: „Părintele Johannes știe că cărțile nu sunt corecte?” Iisus a răspuns: „Da!” Atunci m-am gândit de ce nu sunt oprite cărțile, și am vrut să spun că ar trebui să dispară. Iisus a răspuns:

„Satana are putere asupra lui”.

Pe la ora 14.30, soțul meu m-a sunat la clinică și mi-a spus că își va lua o zi de concediu pentru a merge cu mine la München, la episcopul Platon Gorniliak, deși dimineața îmi spusese deja că va trebui să merg singură. Iar în dimineața aceea mă rugasem ca, dacă este voia lui Dumnezeu să merg la episcop, atunci să se și întâmple așa. Pe la ora 16.30, eu și soțul meu am plecat de la serviciu spre casă. În timpul călătoriei, soțul meu mi-a povestit cum a fost chinuit noaptea de diavol. A avut o viziune despre iad, iar diavolul i-a spus: „Vezi, Fecioara Maria nu i-a apărut soției tale. Totul a fost minciună și înșelăciune. Și nici la Medjugorje nu a avut vreo apariție a Fecioarei Maria.” Asta s-a întâmplat noaptea, pe la ora 2.30. După aceea, s-a ridicat, și-a înmuiat degetele în apă sfințită și a spus 30 de Ave Maria, fără să-și scoată degetele din apa sfințită. Apoi s-a făcut liniște și s-a culcat din nou.

La ora 19.00 am participat la rugăciunea mariană ținută de părintele Vogt. A fost foarte frumos. El a rostit Litania Fecioarei Maria. M-am bucurat foarte mult, pentru că aceasta se roagă atât de rar. Încă din fața bisericii am întâlnit o femeie în vârstă din Lituania. Ea mi-a povestit că a fost chinută toată noaptea și nu a putut dormi, și că acest lucru i se întâmplă des. A venit cu mine acasă și i-am dat apă sfințită, sare sfințită și lumânări sfințite. Când a plecat acasă, am primit din nou vizita unei femei din Rot (Hedwig H.). Plângea și mi-a cerut ajutorul, pentru că avea probleme cu soțul ei. Am rugat împreună Rozariul dureros.

15.05.91 Miercuri

Dimineața devreme, soțul meu mi-a povestit visul său, în care a văzut multe păsări negre, mari cât porumbeii.

Pe la ora 10.00, în cabinetul medical, l-am întrebat pe Iisus: „Iisuse, dacă soțul meu este atât de chinat de demoni, cum să merg cu el în Polonia?”

Iisus mi-a răspuns: „Eu sunt cu tine!”

În pauza de prânz, m-am dus în capelă, m-am unit cu Iisus și m-am rugat. Apoi l-am întrebat pe Iisus ce ar însemna păsările negre? Am primit răspunsul: „Aceștia sunt demonii ai necurăției.” Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul: „Dragă Iisuse, este voia Ta ca eu să lupt împotriva învățăturilor eronate ale Bisericii Catolice?” Iisus mi-a răspuns: „Da, aceasta este voia Mea.” L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să-i spun totul părintelui Vogt, iar Mântuitorul a răspuns: „Da.” După aceea, Iisus m-a întrebat: „Simți pacea și acum?” Am răspuns „Da” și l-am auzit pe Iisus spunând: „Duhul necurat nu poate da adevărata pace”.

La ora 14.15 a venit un pacient la radiografie (pentru o radiografie a gâtului) care avea doar un braț.

Mi-a povestit că l-a pierdut în timpul războiului din Franța. Am vorbit cu el și i-am spus că a parcurs un drum greu fără braț. El mi-a răspuns atunci că omul se obișnuiește cu orice.

La care i-am răspuns imediat:

„Ar fi bine dacă toți oamenii s-ar obișnui cu Dumnezeu”.

La ora 19.30 am participat la Sfânta Liturghie în capela Rochus din Mingolsheim. Preotul a oficiat Sfânta Liturghie într-un ritm foarte rapid. Nu a fost frumos, iar oamenii nici nu au cântat frumos. După

aceea m-am dus la preot și am purtat o

. Preotul era destul de neliniștit în interior. În inima mea era o pace profundă și simțeam că nu eram singur, Isus era cu mine.

Când preotul a încetat să mai vorbească, i-am spus: „Aceasta a fost înțelepciune pământească”. Am vrut să primesc iertarea păcatelor, iar preotul mi-a spus: „Nu aveți niciun păcat”.

I-am cerut apoi binecuvântarea și am plecat. Afară mă aștepta deja Julchen din Malchenberg. Ea mi-a spus că astăzi urma să aibă loc o prelegere despre monseniorul Lefebvre în Kronau. M-am bucurat și m-am dus imediat acolo cu Julchen. A vorbit parohul din Mingolsheim. Dar el nu a spus adevărul. L-a denigrat pe Lefebvre atât de mult, încât m-am gândit ce mare păcat ar fi vrut să ascundă în Biserica Catolică. A văzut paiul din ochiul lui Lefebvre, dar nu a văzut bârna din propriul său ochi.

La sfârșitul conferinței, i-am pus două întrebări: **1.** „Vorbiți despre neascultarea lui Lefebvre, iar eu aș dori să remarc: «Nu-l cunosc bine pe Lefebvre, dar sufletul meu simte ce este bine și ce este rău. Și acum aș dori să întreb: câți preoți există în această lume care sunt neascultători, pentru că au scos băncile de împărțășanie din biserică?»

Dar mai există biserici rezonabile, în care băncile de împărțășanie sunt încă înăuntru. Fiecare are liberul arbitru să aleagă dacă dorește să primească împărțășania în picioare sau îngenuncheat, sau dacă dorește să se împărțășească cu gura sau cu mâna. Dar celor care doresc să primească împărțășania în genunchi trebuie să li se ofere această posibilitate, iar banca de împărțășanie trebuie să fie pusă la dispoziție. Căci în Sfânta Ostie este prezent adevăratul Dumnezeu și adevăratul om din carne și oase, de aceea îngenunchez la primirea Dumnezeului viu”.

Oamenii din jurul meu erau ca posedați de un duh necurat. Au țipat la mine și spuneau: „Pleacă de aici, cine te-a invitat? Dacă vrei, poți să stai îngenuncheat toată ziua acasă.”

În acel moment m-am gândit la Biblie și la faptul că nici lui Isus nu i-a mers mai bine. Apoi l-am întrebat în sinea mea pe Sfântul Duh dacă ar trebui să pun a doua întrebare. Am primit răspunsul: „DA”. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru pacea profundă pe care o simțeam; și am pus a doua întrebare: „Părinte, nu puteți compara-i pe Uta Ranke-Heinemann și Lefebvre! El a ezitat puțin cu răspunsul și a spus: „Poate din cauza neascultării.”

Am plecat acasă cu Julchen și am primit multe haruri.

Pe la ora 22.30, m-am dus acasă la statuia Fecioarei Maria, am aprins o lumânare pentru Lefebvre și m-am rugat pentru el, pentru că fusese atât de jignit. Apoi am întrebat-o pe Fecioara Maria din toată inima mea: „De ce a fost excomunicat Lefebvre?” Am primit răspunsul: „Isus era cu el”. Apoi m-am dus la culcare.

16.05.91 Joi

Aproape întotdeauna, când mă trezesc dimineața, dăruiesc cuiva indulgențele pe care le-aș cere în acea zi. Astăzi am dăruit toate indulgențele lui Lefebvre. La ora 12.00 m-am dus în capela din clinică. Mai întâi, două persoane vorbeau foarte tare între ele, iar apoi cineva a cântat foarte tare la orgă. M-am gândit să spun Rugăciunea Îngerului Domnului, ceea ce era cu siguranță voia lui Dumnezeu, pentru că era ora 12.00. Mai întâi am spus pentru cei doi domni mai multe Ave Maria și Rugăciunea Arhanghelului Mihail. Apoi s-a alăturat un al treilea bărbat, care a intrat și el în discuție, și m-am rugat și pentru el. Rugăciunea mea a fost ascultată, pentru că toți au ieșit afară. I-am mulțumit lui Dumnezeu și am putut continua să mă rog în liniște.

Pe la ora 15.30 eram la mănăstirea Neuburg. Am stat de vorbă cu fratele Johannes cam o jumătate de oră. După aceea, m-am rugat în fața tabernacolului cam două ore. Apoi m-am dus la Rot. Deoarece acolo nu era Sfânta Liturghie, m-am dus la Malsch și am oferit Sfânta Liturghie pentru episcopul Platon Gorniliak.

17.05.91 — Vineri

Dimineața devreme, eu și soțul meu am plecat la München pentru a-l vizita pe episcopul Gorniliak. A

fost exact așa cum spusese Isus. Nu era trafic pe străzi, nici ambuteiaje, și totul a decurs minunat.

Domnul episcop ne-a primit la ora 15.00. Am fost surprinsă de câtă iubire și liniște emana episcopul Gorniliak. Episcopul mi-a povestit că părintele Ioan fusese deja suspendat din slujire o dată, pentru că scrisese multe lucruri greșite despre învățăturile lui Isus. Mai departe, mi-a spus că avertizase deja în scris mulți preoți că articolele părintelui Ioan nu erau corecte, dar nimeni nu a vrut să-l asculte.

După cum se vede, părintele Johannes a fost neascultător față de episcopul său. Am stat aproximativ o oră la episcop și îi mulțumesc lui Dumnezeu că am putut vorbi cu el.

În drum spre casă, am trecut pe la părintele Gebhard Heyder, la Regensburg. Când am schimbat autostrada în direcția Regensburg, am auzit un cântec minunat. Timp de aproximativ 20 de minute am ascultat corurile de îngeri cântând; nu era un cântec pământesc. Am simțit o mare venerație și, în gând, fiecare dintre noi s-a rugat foarte fierbinte. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că și soțul meu a putut auzi acest lucru, pentru că eu am avut ocazia să trăiesc această experiență deja o dată, acum câțiva ani. Până să ajungem acasă, am spus șapte rozarii și alte rugăciuni. —La părintele Gebhard am stat aproximativ o oră.—

18.05.91 — Sâmbătă

Am participat la Liturgia de dimineață de la ora 6.30 în Waghäusel. Sfânta Liturghie a fost celebrată pentru părinții mei decedați și pentru frații și surorile mele. Această zi era și a șaptea aniversare de când mi-a apărut Fecioara Maria.

După-amiaza m-am unit cu Mântuitorul și L-am întrebat: „Iisuse, dacă ai fost cu episcopul Lefebvre, de ce ai permis ca el să fie excomunicat?” Iisus a răspuns: „Pentru ca multe suflete să fie mântuite”.

Răspunsul acesta mi s-a părut puțin neclar, apoi Iisus a continuat: „Prin suferința lui, multe suflete au fost mântuite”.

19.05.91 — Duminica Rusaliilor

Ora 10.00 — Am participat la Sfânta Liturghie în Rot.

Pe la ora 13.00 m-a sunat părintele Buran din Mannheim. Mi-a spus că părintele Johannes se simte bine și că trebuie să meargă în Franța la episcop. Părintele Buran l-a laudat pe Johannes, dar eu nu am spus nimic, pentru că știam că nu spunea adevărul. Am avut impresia că părintele Buran a sunat pentru că părintele Johannes avea remușcări și a căutat să ia legătura cu părintele Buran.

După-amiaza am rugat un rozariu împreună cu Hedwig din Rot. La ora 19.00 m-am dus la rugăciunea mariană în biserică.

Pe la ora 20.00 m-a vizitat Zita din Rot și am spus împreună un rozariu. Zita mi-a povestit că preotul din Mingolsheim ținuse o predică proastă. El a spus că oamenii nu ar trebui să meargă în pelerinaj la locurile de rugăciune. (Acest preot a ținut și prelegerea împotriva lui Lefebvre. În acele zile, mă rugasem deja mult pentru acest preot.

A fost o zi foarte frumoasă, pentru că astăzi se împlinesc șapte ani de când am fost botezată și am rămas credincioasă lui Isus și Mariei. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această mare har pe care mi l-a dăruit. Cât de frumos este totuși cu Isus și Maria. Nu mi-aș mai putea imagina să trăiesc fără Dumnezeu. Ar fi îngrozitor, pentru că nu există rău mai mare decât despărțirea de Dumnezeu.

20.05.91 — Luni de Rusalii

La ora 7.00 am participat la Sfânta Liturghie la Waghäusel, care a fost celebrată pentru părinții mei răposați și pentru frații și surorile mele. A fost foarte frumos. M-am unit cu Iisus și Maria. Iisus a spus: „Continuă să te rogi așa, fiica mea”.

Apoi ne-am dus la familia Hamsch din Wiesental și am luat micul dejun acolo. Ea mi-a dat un buchet frumos de trandafiri roșii pentru Fecioara Maria. Era buchetul pe care îl primise de la soțul ei de ziua nunții.

Când am ajuns acasă, am rugat imediat un rozariu pentru această familie.

După-amiaza am fost ispitită. Mi-a fost rău și am vomitat.

M-am întins puțin și am fost chinuită de cuvintele: „Nu te duce la biserică, ești bolnavă, ai fost deja o dată la biserică astăzi, etc.”

M-am uitat la o icoană a lui Iisus și am auzit: „Roagă-te!” M-am ridicat imediat și am spus Rozariul dureros, iar apoi Rozariul Milostivirii.

Apoi, chinurile au dispărut brusc.

M-am dus la biserică la rugăciunea mariană. Un preot tânăr a ținut rugăciunea. Abia ajunsese acasă de cinci minute, iar camera era deja plină de oameni. Și eu credeam înainte că în luni de Rusalii nu va veni nimeni la grupul de rugăciune. Dar m-am rugat mult pentru grupul nostru de rugăciune. În acea zi ne-am rugat în mod special pentru preoți.

21.05.91 - Marti

Între orele 9.00 și 10.00 am fost la dentist. Am oferit durerile spre slava lui Dumnezeu. În gând, m-am rugat pe tot parcursul tratamentului. Știind că domnișoara

Bennebusch urma să țină o slujbă de cuvânt seara și apoi să împărtășească Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Iisus ce ar face El în locul meu. Mântuitorul a spus: „Nu te duce acolo”. M-am rugat acasă cam o oră și am primit împărtășania spirituală.

22.05.91 - Miercuri

Am participat la Sfânta Liturghie în capela Rochus din Mingolsheim. Am oferit Sfânta Liturghie și Sfânta Împărtășanie pentru tânăra din RDG. I-am dat bilețele de rugăciune, medalii sfințite și o icoană sfințită a Maicii Domnului. Ea fusese educată în spirit comunist și s-a bucurat foarte mult de lucrurile sfințite. Nu m-am gândit prea mult la faptul că, acum 26 de ani, eu și soțul meu ne-am căsătorit religios la Waghäusel, fără ca eu să fiu botezată înainte. Deoarece pe atunci vorbeam doar câteva cuvinte în germană, nu l-am înțeles deloc pe părinte. Astăzi consider asta un păcat, pe care l-am regretat de multe ori.

23.05.91 - Joi

Am fost în capela din clinică și l-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să merg la slujba cuvântului ținută de domnișoara Bennebusch. Mântuitorul a spus: „Nu”. Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul dacă Calugiero și Wendi din Kronau ar trebui să devină preoți. Mântuitorul a spus „Da” pentru amândoi.

Seara m-am dus mai întâi la biserică din Malsch. Deoarece acolo nu era Sfânta Liturghie, m-am dus la Mühlhausen și am participat la rugăciunea mariană.

24.05.91 - Vineri

Deoarece în Rot nu era Sfânta Liturghie, m-am dus la Malsch. Dar nici acolo nu era. Atunci i-am spus Mântuitorului: „Dacă vrei să mă unesc cu Tine, ajută-mă să ajung la timp la Mühlhausen, pentru că sunt două minute înainte de ora șapte.” Cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit să ajung la timp la Mühlhausen pentru Sfânta Liturghie. A fost ca un miracol. A fost foarte frumos, am primit multe haruri și m-am putut uni profund cu Mântuitorul. Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeul meu.

25.05.91 — Sâmbătă

Dimineața, la ora 7.15, am fost la Sfânta Liturghie în Waghäusel. După-amiază au venit Beate și Marion Hamsch din Wiesental și au adus un tort. Apoi a venit și domnul Dieter Erben. Am rugat împreună cu el trei secvențe din Rozariu pentru intenția lui.

26.05.91 — Duminică

La ora 10.00 am participat la Liturghia solemnă din Rot, în biserică. În această zi am suferit de dureri de cap puternice, de aceea m-am culcat între orele 13.30 și 15.00. Apoi a venit Hedwig din Rot. Am

rugat-o împreună pe Rozariul dureros, soțul meu s-a rugat alături de noi. De la ora 15.00 nu am mai avut dureri de cap.

Mi-am oferit suferințele pentru convertirea păcătoșilor. Seara m-am dus la Rot la rugăciunea mariană.

27.05.91 - luni

A fost o zi dificilă. Am simțit spiritul necurat la mai mulți pacienți. În capela de la locul de muncă am întâlnit o româncă care mi-a mulțumit pentru rugăciuni.

Seara m-am dus la Rot la Sfânta Liturghie. La ora 20.00 a început grupul nostru de rugăciune. Erau foarte mulți oameni acolo, inclusiv mulți copii. L-am adorat pe Mântuitorul, iar mulți oameni s-au spovedit la părintele Dochart. A fost foarte frumos și am primit multe haruri.

28.05.91 — Marti

O captură bună de pește!

O femeie catolică, de vreo 30 de ani, a venit la mine ca pacientă și am simțit foarte clar că era posedată.

Demonul îi schimbase complet nasul și gura. Nasul era complet strâmb. Era plină de ură față de Dumnezeu și foarte neliniștită.

Apoi a venit o pacientă din România, care era supusă soțului ei ca o sclavă. El avea 58 de ani, iar ea 32. I-am dat o icoană a Maicii Domnului, medalii și rugăciuni. A fost interesant, pentru că ea nu știa germană, dar a înțeles ce i-am spus despre Dumnezeu.

Apoi a venit un evreu, căruia i-am dăruit și eu o icoană a Maicii Domnului.

Următoarea pacientă era o poloneză, cu care am vorbit și eu despre Dumnezeu. În capelă m-am rugat pentru toți. Între orele 15.00 și 15.30, Veronika, o colegă de muncă și cu mine am rugat Rozariul Durerii.

Când m-am rugat singură în capelă, m-am unit cu Mântuitorul, am comunicat spiritual și L-am întrebat dacă ar trebui să merg și în RDG și în Polonia. Răspunsul a fost: „Salvează sufletele”. I-am spus că fără Iisus nu aș putea salva sufletele. Mântuitorul a spus: „Eu sunt mereu cu tine”. L-am întrebat pe Mântuitorul cum pot ajuta pacienții și El mi-a răspuns: „Roagă-te pentru ei”. Am întrebat în continuare dacă ar trebui să postesc pentru ei. Iisus mi-a răspuns: „Dacă poți”. Apoi m-am rugat pentru pacienta română pe care o radiografiasem dimineata și pe care o binecuvântasem cu apă sfințită și pentru care mă rugasem. M-am rugat pentru ea, ca soțul ei să nu-i poată lua biletele de rugăciune, pentru că soțul ei era rău și îi interzicea totul. Era slăbită și bolnavă, ca o sclavă și chinuită de diavol. Am rugat-o pe Maica Domnului să o apere.

L-am rugat din nou pe Iisus ca soțul ei să nu-i poată lua biletele de rugăciune, iar Iisus mi-a spus: „Ai atât de puțină încredere?” L-am rugat imediat pe Iisus să-mi dăruiască mai multă încredere.

După rugăciunea din capelă, eram foarte fericită, nici măcar nu eram obosită, deși mă culcasem abia pe la ora 1.00 noaptea. Mântuitorul mi-a dăruit multă har și putere.

Un medic, dr. Wenig, a intrat în sala de radiologie. În timpul unei conversații cu mine, l-a jignit pe Mântuitorul. Am întrebat-o pe Veronika ce înseamnă cuvintele lui. Ea a spus că l-a blestemat pe Dumnezeu. Apoi a plecat râzând. Imediat după aceea, am auzit o voce: „Nu arunca mărgăritarele înaintea porcilor”.

În gând, i-am răspuns imediat: „Mântuitorule, nu știam că el este un porc”. M-am speriat de propriile mele gânduri. Când doctorul s-a întors după o jumătate de oră, i-am spus ce mi-a spus Mântuitorul și ce mi-a venit atât de brusc în minte. S-a înroșit la față și a spus că a spus asta în glumă. I-am răspuns că nu trebuie să glumim cu Dumnezeu și că amândoi trebuie să mergem la spovadă.

Pe la ora 16.15 am părăsit clinica și am vrut să-l iau pe soțul meu de la locul de muncă. Am trecut pe lângă gară. După prima intersecție în direcția Römerkreis, am oprit, deoarece trebuia să acord prioritate unui alt vehicul. În timp ce stăteam oprită, o mașină neagră a lovit vehiculul meu. Bara mea de protecție era îndoită. Am simțit imediat că în sufletul acela se afla un Satana. **12**

El nu a vrut să cheme poliția. I-am spus: „Nu v-ați spovedit de mult timp.” El a spus că nu se spovedește niciodată. I-am spus că paguba era de cel puțin 500 de mărci. El a spus că îmi va da 200 de mărci

200 de mărci. I-am spus că e bine.

A deschis portofelul, dar avea doar 130 de mărci la el. Am luat cele 130 de mărci și i-am spus: „Restul îl voi oferi pentru convertirea dumneavoastră.” El s-a opus și a spus că nu are nevoie de Dumnezeu, că îi merge bine. Mi-a răspuns: „Totuși, vă este frică!”

I-am spus atunci că în veșnicie îi va fi frică.

El a răspuns că, atunci când mori, nu mai există nimic.

I-am spus: „Ba da” și i-am arătat rozariul pe care îl țineam încă în mână și i-am spus că voi ruga pentru el. El s-a opus și mi-a răspuns furios că nu trebuie să mă rog pentru el. L-am chemat pe soțul meu și am rugat, până când am ajuns acasă, Rozariul Durerii pentru acest bărbat.

La ora 18.20 m-am dus la biserica din Rot, am rugat acolo Rozariul și am oferit Sfânta Împărtășanie pentru pacienții pe care i-am radiografiat astăzi.

Așa cum astăzi a fost o zi bună la pescuit, la fel și diavolul s-a opus. Cred că acest accident a fost important pentru Isus, pentru această suflet, pentru că voi continua să mă rog pentru acest bărbat.

29.05.91 — miercuri

Nu am fost la biserică, nu am participat la Sfânta Liturghie. M-am rugat în capelă și mi-a părut rău că nu am participat la Sfânta Liturghie.

30.05.91 — Joi — Sfântul Trup

Am participat la procesiune în Rot. A fost minunat. Înainte de procesiune, am fost atacat de rău. După procesiune, am primit multe haruri. Vremea a fost frumoasă, nu era niciun nor pe cer și ne-am putut ruga cu reculegere în timpul procesiunii. Părintele Vogt a organizat totul foarte frumos.

01.06.91 — Sâmbătă

Dimineața m-am dus la biserică în Waghäusel. Sfânta Liturghie a fost oficiată de părintele Reinhold, care venise de curând la Waghäusel. Înainte de transsubstanțiere, părintele Reinhold m-a privit adânc în ochi, iar eu la fel, pentru că m-am rugat ca el să-mi dea Sfânta Împărtășanie în genunchi, deoarece stăteam în primul rând, iar unii preoți duc Sfânta Împărtășanie credincioșilor din primul rând, astfel încât aceștia să-L poată primi pe Mântuitorul îngenuncheați. Sfânta Împărtășanie credincioșilor din primul rând, astfel încât aceștia să-L poată primi pe Mântuitorul îngenuncheați. Zilele precedente, așa mi-au povestit cei care veneau dimineața la biserică, el nu venise la primul rând. Am rămas îngenuncheată în bancă, iar părintele Reinhold a venit și mi-a adus mie și celorlalți credincioși Sfânta Împărtășanie. Ceilalți s-au mirat.

02.06.91 Duminică

Am participat la Sfânta Liturghie în roșu și, de asemenea, la rugăciunea de după-amiază, înaintea căreia s-a rugat Rozariul.

Seara, după rugăciunea „Îngerul Domnului”, am făcut o împărtășanie spirituală. Apoi i-am spus Mântuitorului: „Nu voi avea niciodată pace dacă nu voi primi claritate cu privire la problema împărtășaniei în mână.” Am simțit o pace profundă în timpul unirii cu Mântuitorul. Deodată am auzit voci. „Mă vei crede dacă îți spun ceva?” I-am răspuns: „Mântuitorule, dacă îmi spui, te voi crede.” El a spus: „Celor care întind mâna, le retrag harurile.” În acel moment mi s-a tăiat respirația. M-am gândit imediat la persoanele de la noi din Rot, care primesc Sfânta Împărtășanie îngenunchiate, dar totuși se împărtășesc cu mâna. Mântuitorul mi-a spus: „Le pun asta în seamă.” Apoi am mai rugat Rozariul Glorios și Rozariul Milostivirii.

03.06.91 - Luni

În capela de la locul de muncă am rugat-o pe Fecioara Maria. Apoi m-am unit cu Mântuitorul și am simțit o pace profundă. L-am întrebat pe Mântuitor: „Să le spun părintelui

Dochart și părintelui Vogt că le retragi harurile dacă primesc Trupul lui Hristos cu mâna?” Am auzit: „Da, fiica mea, spune-le, este important.”

I-am răspuns Mântuitorului: „Dar ce se întâmplă dacă ei spun că ascultă de episcop?” Mântuitorul a răspuns: „Atunci întreabă-i dacă ascultă tot ce spune episcopul.”

La ora 15.30 m-am rugat împreună cu colega mea de serviciu, Veronika, Rozariul Durerii pentru preoți și pentru convertirea păcătoșilor.

În jur de ora 14.00 m-am unit cu Mântuitorul, am comunicat spiritual. L-am întrebat pe Mântuitorul despre o întâmplare cu părintele Dochart. Când el a dat binecuvântarea, am văzut în spatele lui o persoană de aceeași statură și siluetă cu el, la fel ca părintele Dochart, cu mâinile întinse pentru binecuvântare, care stătea într-o lumină strălucitoare. Am întrebat asta deja a doua oară, deoarece prima dată nu înțelesesem bine. Mântuitorul mi-a spus: „Era spiritul necurat.” Eu crezusem că fusese Iisus. Mântuitorul mi-a spus: „Eu mă aflu în inima preoților și nu în afara ei.”

Mi-a fost greu să înțeleg, deoarece părintele Dochart este un carismatic. Dar m-am gândit că poate el trebuie să dea binecuvântarea, așa cum prescrie Biserica.

Apoi a venit o pacientă căreia i s-a făcut foarte rău după o injecție.

Am luat apă sfințită, am stropit-o cu ea și am rugat-o imediat împreună cu ea un Ave Maria. I s-a făcut imediat mai bine. Aceeași pacientă fusese deja o dată la noi la radiologie în dimineața aceea. I-am spus că trebuie să se spovedească, pentru că îl blestema pe Dumnezeu.

La ora 19.00 am participat la Sfânta Liturghie în roșu. Am oferit Sfânta Împărtășanie pentru domnul Wermuth, care avusese un accident și era grav bolnav.

La ora 20:00 a început grupul nostru de rugăciune. A venit și părintele Dochart și a adus Sfânta Hostie, pe Mântuitorul. Am ținut o adorare. Mi-a fost puțin greu, pentru că mă dureau genunchii, stătusem îngenuncheată neîntrerupt vreo două ore.

Apoi m-am spovedit ultima la părintele Dochart. Nu mi-a fost clar ce mi-a spus, dar mi-am propus să-L întreb pe Mântuitorul dacă este adevărat.

04.06.91 — Marti

După-amiaza a venit la mine o pacientă din România, Monika Gorcea. Ea fusese deja de mai multe ori la radiografie. I-am dat o dată sare sfințită. De fapt, i-o dădusem ca să o împrăștie când se roagă, pentru că îmi spusese că simte o neliniște atunci când se roagă. Această sare fusese sfințită de părintele Gebhard Heyder, care rostise asupra ei și rugăciuni de vindecare și exorcism. Mi-a mărturisit că folosea des această sare. Și-a pus câteva boabe de sare sfințită pe limbă, timp de câteva zile, și a fost vindecată rapid de o boală cronică. Medicul dr. Maran de la clinica EBO s-a mirat de ce s-a vindecat atât de repede.

Doamna Gorcea mi-a povestit că nu a îndrăznit să-i spună doctorului Maran nimic despre sarea sfințită, pentru că el nu este catolic, ci musulman. I-am dat încă câteva bilețele cu rugăciuni și a plecat. Monika Gorcea este o femeie credincioasă și lucrează la universitate ca lector de germană și engleză în orașul Cluj-Napoca, în România. Venise în Germania din cauza bolii sale. Era fericită când și-a luat rămas bun de la mine. Mi-a spus, de asemenea, că acum se va ruga mai mult decât înainte, și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru vindecarea ei.

Seara am participat la Sfânta Liturghie de la Rot.

05.06.91 - miercuri

M-am rugat în capela de la locul de muncă. Mântuitorul mi-a dat mai multă lumină cu privire la împărtășania din mână. Mai mulți factori joacă un rol aici. Ar trebui să primim cu adevărat cu gura și să îngenunchem în timp ce o facem. Ar trebui să ne întrebăm de ce se numește „Sfântul Sacrament al Altarului”? Sau, de ce există hirotonirea preotească și cât de mare este iubirea noastră față de Isus? Cât de importantă este respectul față de Dumnezeu, apoi curăția, ascultarea.

Isus le retrage harul celor care întind mâna la Sfânta Împărtășanie, dar Isus suferă în acel moment,

pentru că nu le poate da harul acestor oameni.

Când Iisus mi-a spus că suferă la împărtășania în mână, mi s-a strâns inima. M-am întrebat cum să le spun asta preoților. Cred că trebuie să mă rog mult pentru această intenție.

Seara am fost la capela Rochus din Mingolsheim. Un misionar din Köln, care misionarează în Paraguay, a celebrat Sfânta Liturghie și a ținut predica. În timpul predicii, a vorbit foarte repede. L-am rugat imediat pe Mântuitorul: „Dragă Iisuse, dăruiește-i iubire și pace, dă-i putere să predice ceea ce trebuie să știm. Te rog, fă-l să predice foarte încet.”

Imediat a început să predice mai încet și plin de iubire. S-a transformat instantaneu. După Sfânta Împărtășanie, m-am putut uni profund cu Mântuitorul.

Astăzi L-am întrebat pe Mântuitorul dacă voi deveni o sfântă. Răspunsul a fost: „Da, fiica mea, vei fi o sfântă.” I-am spus: „Modelează-mă cum dorești, pentru că Ți-am dat totul, sau spune-mi ce trebuie să fac.” Mântuitorul a spus: „Răspândește cuvintele Mele.” Am spus: „Da, o voi face. Pentru că Tu vei fi mereu cu mine.” L-am întrebat pe Iisus dacă ar trebui să-i dau misionarului cartea de la Rodalben și lumânarea sfințită de la Rodalben. Mântuitorul a spus: „Da.” După Sfânta Liturghie, m-am dus la misionar în sacristie și am vorbit cu el vreo 20 de minute. S-a bucurat foarte mult.

Mi-a povestit că în aceeași zi îl vizitase pe părintele Johannes. Am aflat de la el că părintele Johannes scrisese multor episcopi, deoarece avea nevoie de bani pentru cărțile sale. L-am informat pe misionar că Iisus îmi spusese că cărțile părintelui Johannes nu erau corecte. La final, misionarul m-a binecuvântat și mi-a sărutat mâna. Sper că îl voi revedea.

06.06.91 — Joi

Dorința mea era să ascult din nou predica părintelui Josef, misionarul din Paraguay. De aceea, m-am dus astăzi din nou la Sfânta Liturghie în capela Rochus din Mingolsheim. A fost o predică bună.

07.06.91 — Vinerea Sfântului Inimă

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă nu-mi poate spune mai multe despre faptul că oamenii care trăiesc în păcat grav se împărtășesc, deoarece cineva mi-a spus că Mântuitorul nu poate rămâne în inimile lor. Voiam să aflu mai multe despre asta de la Mântuitorul. Iisus a răspuns: „Nu se poate sluji la doi stăpâni”. Seara am fost la Rot la Sfânta Liturghie. Apoi am mers la Grombach, lângă Sinsheim. Aceasta este parohia părintelui Dochart, care ținea o noapte de ispășire în biserică sa în zilele de Vineri ale Sfintei Inimi.

În timp ce așteptam să mă spovedesc, am rugat Rozariul Bucuriei. În timpul rugăciunii, Maica Domnului m-a binecuvântat cu un parfum de trandafiri. Câteva minute mai târziu, doamna Rita Knoch, o femeie din grupul meu de rugăciune, a simțit și ea acest parfum. La aproximativ doi metri distanță de noi se afla o grotă de la Lourdes cu Maica Domnului.

08.06.91 - Sâmbătă

Părintele Josef din Paraguay dorea să mă întâlnească. În acel moment se afla încă la Mingolsheim, unde urma un tratament. Am stabilit ca el să mă viziteze sâmbătă la ora 20.00. Am vorbit aproximativ două ore. Amândoi am simțit că am primit multe haruri. Faptul că ne-am întâlnit a fost o călăuzire a lui Dumnezeu. I-am dat o Biblie a părintelui Gebhard Heyder, pe care o dorea.

09.06.91 - Duminică

Am participat la Sfânta Liturghie în Rot. Apoi m-am dus la Mingolsheim, la capela Rochus, unde l-am întâlnit din nou pe părintele Josef. La Sfânta Împărtășanie, Iisus mi-a spus să mă duc la el și să-i spun că trebuie să vorbească cu episcopul Platon. Părintele Josef mi-a promis că îl va suna. Apoi, părintele Josef mi-a dăruit o icoană cu Maica Domnului și Pruncul Iisus.

10.06.91 — Luni

În jurul orei 19.00, eu și soțul meu am plecat în vacanță. După ce am parcurs aproximativ 20 km, soțul meu s-a simțit atât de rău încât nu a mai putut conduce rulota. Am luat rozariul în mână și am condus eu însămi. El a adormit. La începutul celui de-al doilea rozariu, s-a simțit din nou bine. Am dormit în rulotă, dar am avut o noapte agitată. Soțul meu a avut chinuri, a dormit prost și a vorbit și în somn. Cel Rău a vrut să ne împiedice să-l vizităm pe părintele Gebhard Heyder.

11.06.91 — Marti

Pe la ora 10.00 am ajuns la părintele Gebhard Heyder, fără să ne fi anunțat în prealabil. Era important să fiu acolo. Mi-a dat niște cărți bune, pe care să le distribuie, și m-a rugat să mă rog pentru intenția lui. Voia să publice o carte despre Rodalben, dar nu a putut, pentru că surorile lui Anneliese Wafzik s-au opus.

După-amiaza am vizitat localitatea Mettenbuch, un loc de pelerinaj dedicat Maicii Domnului a celor îndurerați. A fost foarte frumos acolo. Eram deja pentru a treia oară la Mettenbuch și am întâlnit-o acolo pe Annemarie, care se ocupă de locul de pelerinaj. Pe la ora 17.30 eram deja în Austria. Îi mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că am putut să ne rugăm mult pe drum. Am simțit că din Mettenbuch izvorau multe haruri.

12.06.91 — Miercuri

Am ajuns la Sintawa, un loc din Cehoslovacia. Acolo am vizitat familia Markuskova, pe care o cunoscusem în 1985 la locul de pelerinaj Turzovka. La Turzovka, Fecioara Maria a apărut în 1958.

13.06.91 — Joi

Astăzi am ținut o prelegere în limba slovacă despre convertirea mea la credința catolică la Medjugorje.

14.06.91 — Vineri

Dimineața l-am vizitat pe părintele Daniel în Sintawa. I-am dat cărți ale părintelui Gebhard Heyder. Am vorbit aproximativ o oră. I-am povestit despre convertirea mea la credința catolică și despre cum îmi organizez acum viața în credință.

Seara am ajuns la Litmanova, un loc unde Fecioara Maria apare în prezent în fața a doi copii. Când am ajuns acolo, m-am dus imediat la biserică și i-am cunoscut imediat pe copii. După Sfânta Liturghie, ne-am dus la părintele Jan, la el am și rămas peste noapte, eu și soțul meu. Am recunoscut încă din prima zi că aparițiile sunt autentice și că copiii nu mint. Copiii și preotul radiază o mare iubire și se simte că sunt călăuziți de Sfântul Duh.

Noaptea am avut chinuri, demonul voia să mă facă să nu mai cred în aceste apariții. Am visat-o pe una dintre fetițele vizionare. Am văzut-o stând în fața mea cu canini mari, așa că mi-a fost frică de ea. Dar cunosc lucrările diavolului și viclenia lui. Mi-a jucat o festă, ca să-mi trezească o aversiune față de vizionari. Dar nu i-a reușit.

15.06.91 — Sâmbătă

M-am simțit ca acasă la părintele Jan. Era ca și cum l-am cunoaște de 100 de ani. Rar găsești un suflet atât de bun. Un adevărat dar de la Dumnezeu.

Dimineața, am rugat cu toții Rozariul în limba latină.

La ora 11.00 urma să vină o comisie din partea episcopului pentru a verifica întâmplările. În timp ce sora părintelui Jan pregătea prânzul, am rugat Rozariul Sfântului Duh pentru comisia care se afla deja în camera alăturată.

Apoi am rugat Rozariul Durerilor, Litania Maicii Domnului, Litania lui Isus și cinci Tatăl nostru în cinstea Prețiosului Sânge.

Era deja ora 13.00, iar copiii erau încă la comisie. Doi preoți au ajuns la Litmanova cu mult înaintea celorlalți examinatori. Am vorbit cu ei aproape o oră despre convertirea mea și despre viața mea. Le-am povestit și despre aparițiile Fecioarei Maria pe care am avut privilegiul să le trăiesc la Medjugorje. Unul dintre cei doi preoți a plâns. În comisie se afla și un psihiatru. Am discutat cu el în după-amiaza aceea. Era foarte amabil și cunoștea bine și Biblia. Mai târziu m-am întâlnit cu cele două fetițe vizionare, Katharina și Iveta, pe care le-am învățat Tatăl nostru, Ave Maria și Gloria patri. Amândouă au învățat foarte repede rugăciunile în latină.

16.06.91 - Duminică

Astăzi am gătit la părintele Jan Zavacky. Am fost la Sfânta Liturghie la ora 7.30. Părintele Jan a ținut o predică foarte frumoasă. După-amiaza ne-am dus la locul aparițiilor, care se numește Maidan. Erau prezenți câteva mii de pelerini, iar copiii vizionari au condus rugăciunea Rozariului. Seara, o doamnă din Bratislava ne-a prezentat un film despre aparițiile din Litmanova. Apoi am vizitat-o pe mama părintelui Jan, care locuia la aproximativ 40 km distanță.

17.06.91 - Luni

Împreună cu părintele Jan am făcut o excursie în Tatra Înaltă, un lanț muntos.

După Sfânta Liturghie de seară, mulți oameni s-au adunat la părintele Jan, iar eu le-am povestit cum am ajuns la credință. Duhul Sfânt m-a luminat în timpul discursului meu, iar părintele Jan a preluat multe dintre aceste lucruri pentru predica sa de a doua zi.

Dumnezeu ne-a dăruit o seară frumoasă și veselă.

18.06.91 - Marti

Seara, la ora 19.00, am fost la Sfânta Liturghie în Litmanova. După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să-i spun ceva părintelui Jan.

Isus mi-a răspuns în limba slovacă: „Povedz mu, že ho ľúbim.” Ceea ce înseamnă în română: „Spune-i că îl iubesc”. l-am spus asta părintelui Jan după Sfânta Liturghie. Părintele Jan a zâmbit. După-amiază, pe la ora 16.00, am fost la Cracovia, la mănăstirea în care a trăit sora Faustina. Tabloul „Iisus, am încredere în Tine”, care atârnă acolo, este atât de frumos și de viu, încât am plâns acolo o jumătate de oră și m-am rugat în fața lui. Pe la ora 16.45 am făcut cunoștință cu sora Maria Ruth din Germania. Ea mi-a povestit că ea a pictat icoana care atârnă în capela din Mettenbuch. Mi-a dăruit un rozariu al Milostivirii. Am ajuns să o cunosc mai bine pe sora Maria Ruth; ea are o falsă smerenie. De mai multe ori m-a deranjat în timpul rugăciunilor mele interioare.

19.06.91 — miercuri

Astăzi am fost la Auschwitz. În aceeași zi am mers și la Czestochowa, la Regina Poloniei.

20.06.91 — joi

Seara am participat la Liturghia de la Ora Sfântă, după ce, în după-amiaza aceea, pe la ora 15.30, a răsunat corul de tromboane și s-a ridicat cortina din fața icoanei Fecioarei Negre din Czestochowa. Pe la ora 22.30, în timpul unei plimbări, am întâlnit o bătrână din Varșovia care nu avea unde să stea și nici bani. l-am plătit cazarea la căminul de pelerini și apoi am plecat mai departe.

21.06.91 — Vineri

Seara am ajuns la Turzovka, în Cehoslovacia. Ne-am dus imediat la biserică. După Sfânta Liturghie, vizionarul Latus Matus ne-a oferit un loc de cazare în curtea unui vecin.

22.06.91 — Sâmbătă

Am participat la Liturghia de dimineată în Visia, o localitate din Turzovka. De acolo, drumul urcă spre locul aparițiilor. Un preot tânăr, pe nume Balaž, a oficiat Sfânta Liturghie. A ținut o predică foarte frumoasă. Liturghia a fost ținută în aer liber, deoarece erau atât de mulți oameni încât nu mai era loc în capelă. După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul unde ar trebui să se construiască o biserică în Turzovka. Copiii din Litmanova spusese că Fecioara Maria dorește acest lucru. Mântuitorul mi-a răspuns: „Tu”.

Mântuitorul a vorbit din nou în limba slovacă, „Tu” înseamnă aici.

Imediat după aceea i-am povestit acest lucru preotului, părintele Michael Balaž. El mi-a spus că au fost deja construite două biserici, dar, din păcate, în locul nepotrivit.

După-amiaza, am vorbit în fața multor oameni, la locul aparițiilor, despre convertirea mea și despre Litmanova.

Aproximativ o oră și jumătate mai târziu, am fost rugat să vorbesc în fața oamenilor din trei autocare despre convertirea mea și despre Litmanova. Unul dintre ei mă auzise deja vorbind sus, pe munte. În aceeași seară am ajuns din nou la Litmanova, la părintele Jan.

23.06.91 — Duminică

Am participat la liturghia de dimineată la Litmanova. După-amiaza am fost pe Muntele Aparițiilor și ne-am rugat.

24.06.91 — Luni - Ziaua Sfântului Ioan

Dimineata am participat la Sfânta Liturghie. După-amiaza am vorbit pe Muntele Aparițiilor în fața a sute de oameni. Împreună cu părintele Jan, soțul meu și alte trei femei am făcut o excursie la țară și am făcut un grătar.

Apoi am fost la un păstor, de la care am cumpărat brânză de oaie. Seara au venit din nou mulți oameni și am vorbit despre convertirea mea și despre viața mea actuală în credință. Astăzi s-au împlinit exact 10 ani de când Fecioara Maria a apărut la Medjugorje, în Iugoslavia.

25.06.91 — Marti

Înapoi în Sintawa, am vizitat biserica. Seara am ținut o prelegere la care au venit din nou mulți oameni.

26.06.91 — Miercuri

Am fost la părintele Daniel în Sintawa, i-am dus alimente și i-am dat niște bani. Dimineata devreme, Sfânta Liturghie a fost celebrată în fața bisericii, deoarece biserica era în renovare. Imediat după Liturghie, am fost invitat la Jozco, care urma să fie hirotonit preot în curând. Am vorbit și m-am rugat cu el aproximativ două ore.

După-amiaza, el ne-a însoțit la o vizită la o capelă. Acolo ne-am rugat din nou. Seara, oamenii s-au adunat din nou și am vorbit din nou despre credința mea.

27.06.91 — joi

Austria

28.06.91 — Vineri

Seara am ajuns din nou acasă, la Rot.

30.06.91 — Duminică

Am fost la Rot pentru Liturghia de Sfântul Iu. L-am invitat pe un preot polonez, părintele Stanislav, să vină cu noi la Rodalben.

01.07.91 - luni

Astăzi, la Rodalben, s-a sărbătorit Sfântul și Prețiosul Sânge.

Dimineața am fost la Rot pentru Sfânta Liturghie. În jurul orei 12.30, părintele Dochart a venit la prânz. A venit și părintele Josef din Paraguay și a mâncat cu noi. A fost o mare surpriză pentru mine că doi preoți și încă 20 de persoane au mers cu noi la Rodalben.

05.07.91 — Vinerea Sfântului Inimă

Am fost la noaptea de penitență din Grombach și m-am spovedit acolo. La final, am fost foarte trist. Erau prezenți patru preoți și, cu toate acestea, părintele Dochart s-a dus în spate și a împărțit Sfânta Sfânta Împărtășanie în picioare, deși în spate erau doar vreo 8 sau 10 persoane. Pentru mine, asta a fost ca o palmă peste față. La primirea Sfintei Împărtășanii, m-am îngenuncheat pe podea. M-am gândit însă la oamenii care nu se pot îngenunchea pe podea fără sprijin sau ajutor. M-am întrebat la ce servesc băncile de împărtășanie. Oamenii nu au ce face, preotul nu a avut răbdare și a făcut asta doar ca totul să meargă mai repede. După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Iisus dacă a fost corect.

Iisus mi-a răspuns destul de sever: „**Nu a fost corect**”.

08.07.91 – Luni

După-amiaza l-am întrebat pe Mântuitorul despre scrisoarea pe care mi-au scris-o surorile (toate trei) lui Anneliese Wafzig. Cele trei surori se opuneau în scrisoare ca cartea despre Rodalben să nu fie publicată. Ca motiv, cele trei surori au invocat faptul că Anneliese Wafzig a devenit în cele din urmă dependentă de morfină. Iisus mi-a răspuns că ar trebui să ascult ce-mi va spune părintele Gebhard. Așadar, trebuie să mă duc din nou la Regensburg, la părintele Gebhard.

09.07.91 — Marti

M-am rugat în capela de la locul de muncă. L-am întrebat pe Iisus dacă, în locul meu, ar construi o cameră de rugăciune. Iisus a spus: „Da”.

L-am spus lui Iisus că nu am bani. Iisus mi-a spus: „Roagă-te pentru această intenție”. Am primit multe haruri și i-am mulțumit lui Iisus pentru asta.

Dimineața, colega mea Veronika a leșinat. În acest moment se află la urgențe, la secția de neurologie.

10.07.91 — miercuri

Am fost în capelă și m-am rugat, dar astăzi nu am participat la Sfânta Liturghie.

11.07.91 — joi

Am fost la Sfânta Liturghie în Rot. La ora 16.30 am fost la mănăstirea Stift-Neuburg pentru spovadă. Un părinte în vârstă mi-a ascultat spovada. Nu am fost mulțumită.

El a vorbit foarte urât despre cei care practică împărtășania pe buze.

El a considerat că este inestetic și a adăugat că unii au respirația urât mirositoare. L-am spus că Iisus le-a spălat picioarele ucenicilor, la care el a răspuns că și ei ar trebui să-și spele picioarele. După aceea, i-am mai spus că Iisus nu s-a dezgustat să le spele picioarele ucenicilor, dar m-am hotărât să nu mai merg la acest preot.

La ora 23.00 a venit Bernd cu soția sa din Ladenburg. Mi-a adus cinci cărți de Maria Agreda pentru a le citi.

13.07.91 — Sâmbătă

Eu și soțul meu am mers la Regensburg, la părintele Gebhard Heyder.

14.07.91 — Duminică

La ora 10.00 am participat la Sfânta Liturghie la mănăstirea carmelită. Între orele 11.30 și 17.00 am petrecut prânzul cu părintele Gebhard. Acest părinte este pentru mine un Iisus viu. Nu poți învăța decât lucruri bune de la el. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am putut fi alături de el. La final, ne-a binecuvântat, a binecuvântat rulota noastră și lucrurile pe care le-am adus pentru sfințire: sare, apă, rozarii, icoane etc.

A sfințit lucrurile minunate, în latină, cu vechea formulă de binecuvântare și cu exorcismul. Pe drumul spre casă ne-am rugat mult.

15.07.91 Luni

Am fost cu Fridolin la biserica din Malsch. După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul despre cartea despre Rodalben și Sângele Prețios. Iisus mi-a răspuns: „Da, fiica mea, cartea trebuie scrisă”. Această întrebare mă preocupa încă foarte mult, deoarece părintele Gebhard primise și el o scrisoare de la cele trei surori ale Anneliese Wafzig. l-am povestit imediat totul lui Fridolin, care este originar din Rodalben.

Seara, Mântuitorul a fost din nou cu noi în grupul de rugăciune. Au venit mulți să se roage. Părintele Dochart a ținut spovada. L-am adorat pe Mântuitorul.

A fost foarte frumos. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această mare har. M-am culcat la ora 3.00 noaptea.

16.07.91 - marți

Am simțit numeroase binecuvântări pe care am avut norocul să le primesc, pentru că mă simțeam plină de energie și fericită, deși m-am culcat atât de târziu. Deoarece colega mea, Veronika, era încă bolnavă, a trebuit să fac singură toate radiografiile.

17.07.91 - miercuri

Am participat la Sfânta Liturghie în capela Rochus din Mingolsheim. Acolo m-am și spovedit.

18.07.91 — joi

Fridolin m-a sunat și m-a rugat să-l întreb pe Mântuitorul dacă, acum că este război în Iugoslavia, ar trebui să mergă la Medjugorje și dacă Claude din Luxemburg ar veni cu ei. După-amiază, în capelă, l-am întrebat pe Iisus despre asta. Iisus mi-a spus: „Ar trebui să plece. Claude din L. nu va veni cu ei”.

19.07.91 – Vineri

Fridolin m-a sunat din nou și a vrut să știe ce a spus Mântuitorul. l-am povestit.

20.07.91 - Sâmbătă

Am mers la Heidelberg pentru a găsi un loc de muncă pentru nepoata mea, care era în vizită aici. Ea a obținut un loc de muncă ca ajutor de bucătar.

21.07.91 - Duminică

Am participat la Liturghia de dimineață în Rot și, la ora 13.00, la rugăciunea Rozariului în biserică și la rugăciunea de reculegere. După-amiază, eu și soțul meu am făcut o excursie, ne-am plimbat cu vaporul pe râul Neckar și am făcut o plimbare. A fost foarte frumos. Și soțului meu i-a plăcut foarte mult.

22.07.91 - Luni

Am fost la biserica din Rot. Părintele Vogt a predicat despre Maria Magdalena. Când a spus că Maria Magdalena era o prostituată, am fost foarte șocată și am simțit o durere în inimă. Am oferit imediat această durere pentru convertirea păcătoșilor. Această afirmație m-a afectat profund, pentru

că simțeam că nu era adevărată.

După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul: „Ce a fost Maria Magdalena?” Iisus a răspuns: „A fost o păcătoasă”. L-am întrebat în continuare pe Mântuitorul de ce a spus asta părintele Vogt?

Iisus a răspuns: „Pentru că așa i-a plăcut mai mult”.

La ora 20.00 a avut loc din nou grupul de rugăciune. M-am rugat mult pentru părintele Vogt. Astăzi grupul de rugăciune a durat ceva mai mult, a fost foarte frumos.

23.07.91 - Marti

În jurul orei 18.00, Fridolin a sunat și mi-a spus că Claude nu va veni la Medjugorje. Fridolin mi-a povestit că lui Claude îi era frică să meargă în Iugoslavia din cauza războiului. În timpul conversației noastre, am observat că și lui Fridolin îi era frică. Chiar ezita să meargă la Medjugorje. I-am spus:

„Oameni cu puțină credință, cum puteți avea frică, dacă Isus a spus că trebuie să mergeți?”

Seara am participat la Sfânta Liturghie în Rot. După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să vorbesc cu părintele Vogt despre împărtășania în mână și despre Maria Magdalena. Mântuitorul mi-a spus: „Da, sâmbătă”.

24.07.91 – miercuri

După ce am rugat deja mai multe rozarii în această zi, m-am unit cu Mântuitorul în capela de la locul de muncă. L-am întrebat dacă părintele Vogt își va schimba atitudinea dacă voi vorbi cu el sâmbătă despre împărtășania în mână. Iisus mi-a spus că nu se va schimba. I-am spus lui Iisus că atunci nu ar mai fi nevoie să vorbesc cu el. Dar Iisus mi-a răspuns: „Ba da. Fă ce-ți spune el.”

M-am gândit că nu este ușor să fac ce spune părintele Vogt, dacă părintele Vogt nu face ce spune Iisus.

Dar i-am spus lui Iisus: „O voi face”.

Mai târziu, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă fiul meu ar trebui să devină preot sau să se căsătorească. Iisus a răspuns: „Da, ar trebui să devină preot.”

Nu mi-a fost ușor, pentru că știam că fiul meu nu voia să devină preot.

După aceea, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să-i spun asta, iar Iisus a răspuns: „Nu, Eu îi voi da iluminarea, el va afla singur”.

Acum știu că trebuie să mă rog mult pentru fiul meu. Domnul meu și Dumnezeuul meu, îți mulțumesc că știu că fiul meu trebuie să devină preot.

Doamne, fie voia Ta.

Da, Doamne, este singurul meu fiu și totuși nu este al meu, pentru că amândoi îți aparținem Ție.

25.07.91 — joi

Am fost la Rot, la biserică, la Sfânta Liturghie. După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Iisus când ar trebui să merg la părintele Vogt. El a spus: „Sâmbătă”.

26.07.91 — Vineri

După Sfânta Liturghie din Rot, l-am întrebat pe părintele Vogt dacă pot vorbi cu el sâmbătă. El a fost de acord și am stabilit o întâlnire pentru sâmbătă, la ora 16.00.

27.07.91 — Sâmbătă

La ora 7.15 am participat împreună cu nepoata mea la Sfânta Liturghie în Waghäusel. În timpul transsubstanțierii, l-am văzut pe preot și biserica într-o întunecime, dar nu complet întunecată. Când am primit Sfânta Împărtășanie, i-am spus lui Iisus: „Tu ești cu mine”.

Toți stăteau în picioare la primirea Sfintei Hostii. Eu m-am îngenuncheat pe podea. Părintele a ezitat să-mi dea Sfânta Împărtășanie. Tremura, de parcă Satana i-ar fi tras mâna înapoi. După Sfânta Liturghie, m-am rugat îngenuncheată în fața tabernacolului pentru acest părinte. Apoi am întrebat pe cineva cum se numește părintele și am aflat că era părintele Florin.

Erau femei din grupul meu de rugăciune pe care le cunoșteam și le-am rugat să se roage pentru intenția mea și le-am spus că astăzi voi avea o discuție cu părintele Vogt.

Apoi le-am rugat și pe doamna Vetter și pe nepoata mea să se roage pentru intenția mea între orele 16.00 și 17.00.

Când am ajuns la părintele Vogt la ora 16.00, m-a primit cu prietenie și am vorbit împreună vreo 50 de minute. Am vorbit despre împărtășania la gură și în mână și despre Maria Magdalena. I-am spus că Maria Magdalena nu era o prostituată, ci o păcătoasă.

Între orele 17.45 și 22.30 am primit vizita lui Nicol și Adriana, două slovace.

Am vorbit despre Dumnezeu și despre convertirea mea. Apoi am citit mesajele Maicii Domnului din Litmanowa (CSSR). Le-am învățat să se roage Rozariul.

După aceea au mai venit două femei din Iugoslavia, care locuiesc în Germania.

28.07.91 — Duminică

Am participat la Sfânta Liturghie în Rot. Am rugat un rozariu împreună cu nepoata mea, Jaqulina. În timpul unei plimbări prin pădure, am mai rugat încă două rozarii.

29.07.91 — Luni

Grup de rugăciune la ora 20.00. A venit și părintele Dochart.

12.08.91 — luni

În ultimele zile m-am rugat aproape zilnic ca Fecioara Maria să-mi trimită mulți rugători la grupul de rugăciune din această seară. Maica Domnului nu m-a dezamăgit, niciodată. Dimpotrivă, la Malschenberg, în capela unde părintele Dochart a ținut o Sfântă Liturghie, tot la ora 20.00 seara, erau puțini oameni prezenți. Ar fi fost mai bine dacă părintele Dochart ar fi ales o altă dată pentru aceasta. În acea zi, în grupul de rugăciune, am citit mesajele Maicii Domnului pe care le-a dat la Litmanowa.

19.08.91 — luni

Ieri m-a sunat părintele Dochart și m-a întrebat dacă poate veni astăzi. Cu două zile înainte, am primit vizita părintelui Buran din Mannheim. El mi-a transmis salutări din partea părintelui Johannes. Mi-am dat seama că părintele Buran nu era sincer și am devenit precaută. Multe lucruri nu mi-au plăcut la el, de exemplu, preferă împărtășania în mână și atunci nu se vede că este preot, nu poartă cruce, nu poartă veșminte preoțești și niciun alt semn. Mi s-a părut că a fost trimis de părintele Johannes ca detectiv. De asemenea, am simțit că era mândru. El a spus: „Nimeni nu are o putere atât de mare ca un preot la transubstanțiere.” I-am răspuns: „Da, aveți dreptate, dar nimeni nu are o responsabilitate ca a unui preot”. Nu i-a plăcut prea mult când i-am spus asta.

În acea luni seara, părintele Dochart a spus în cadrul grupului de rugăciune că împărtășania în mână ar fi la fel de umilă ca și împărtășania la gură. Pentru mine a fost ca și cum aș fi primit o palmă peste față și m-a durut foarte tare.

20.08.91 – Marți

Ingrid Bauer a stat la noi unsprezece zile. Astăzi, soțul meu a dus-o înapoi la Pirmansens. Ea a locuit aici gratuit și voia să-și întărească credința.

21.08.91 — Miercuri

Am avut necazuri. Satana a încercat să-mi șoptească că nu Isus îmi vorbea, ci diavolul. Deși m-am spovedit pe 14.08. și pe 19.08., ispitele au continuat să apară.

După Sfânta Împărtășanie, l-am rugat pe Iisus: „Te rog să mă luminezi. Dacă Satana îmi vorbește, spune-mi. Voi fi mai atent.”

Abia am apucat să rostesc aceste cuvinte, că Iisus mi-a spus: „Eu ți-am vorbit.” Am întrebat și pentru că părintele Vogt a spus că l-am înțeles greșit pe Iisus acum câteva săptămâni. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am primit această confirmare că Iisus îmi vorbește și nu diavolul.

23.08.91 – Vineri

După Sfânta Liturghie, eu și soțul meu am plecat. Voiam să mergem la Chevremont, în Belgia.

24.08.91 — Sâmbătă

Am fost la Banneaux, la „Maica celor săraci”.

25.08.91 — Duminică

La Chevremont are loc în fiecare an „Întâlnirea Internațională a Sufletelor Mici”.

Cu puțin înainte de Sfânta Liturghie, m-am spovedit. Voiam să mă eliberez de păcatele veniale și să fiu cu totul curată. În timpul rugăciunii Rozariului, am auzit o voce care m-a îndemnat să conduc rugăciunea în limba croată în fața tuturor pelerinilor. O serie de rozarii, la fel ca anul trecut la Lourdes. M-am gândit că, dacă este voia lui Dumnezeu și Fecioara Maria dorește acest lucru, voi conduce rugăciunea. În jurul orei 15.00 după-amiaza a venit rândul meu. I-am invitat pe Fecioara Maria și pe Iisus să se roage împreună cu mine și l-am rugat pe Mântuitorul să fie alături de mine.

Am condus rugăciunea cu multă feroare, din inimă și clar, și nu mi-a fost teamă să mă rog în fața a atâtea mii de oameni. Dimpotrivă, am simțit o putere în rugăciune cum nu am mai simțit niciodată. Îi mulțumesc lui Dumnezeu și Maicii Domnului pentru încrederea pe care o am în ei.

26.08.91 — Luni

Dimineața am făcut o radiografie unui bărbat, Thomas Henze. El fusese bătut de cineva, era fără adăpost și rănit. Medicii l-au examinat și l-au trimis acasă, spunându-i că este bolnav.

I-am spus că poate locui la mine acasă până când se va face bine. L-am văzut pe Iisus în acest pacient, cum suferea și era neajutorat. L-am sunat pe soțul meu și i-am spus că voi lua un om fără adăpost acasă. El s-a supărat destul de tare. Dar, deoarece m-am rugat înainte pentru această intenție în capelă, soțul meu a trebuit să facă voia lui Dumnezeu.

Fac asta din mare dragoste pentru Iisus și Maria, pentru că cred că, dacă îl iubești pe Iisus din toată inima, atunci îi iubești și pe ceilalți.

Pe la ora 16.00 a sosit pacientul Thomas. L-am luat acasă. În mașină am rugat Rozariul dureros.

Mirosul lui Thomas era insuportabil. Putea îngrozitor. Acasă i-am căutat haine și pantofi curați, iar apoi s-a spălat. Seara am mâncat gulaș cu orez și salată. Oaspetele nostru a mâncat foarte mult.

După masă, l-am rugat să ude grădina, iar eu m-am dus la biserică. Am oferit Sfânta Împărtășanie pentru el.

Thomas a participat și seara la grupul de rugăciune și s-a rugat împreună cu noi.

Părintele Dochart a adus astăzi un mic altar pentru împărtășanie. Sper că data viitoare va aduce și patena, ca Mântuitorul să nu mai cadă pe jos. M-a durut foarte tare. Părintele Dochart mi-a promis că va aduce patena data viitoare.

27.08.91 — Marti

L-am dus din nou pe pacientul Thomas la clinică, unde i-a fost repus nasul.

28.08.91 — miercuri

Am fost cu Adriane din Emmertsgrund la capela Rochus din Mingolsheim și m-am spovedit acolo.

29.08.91 - joi

Am fost cu Ratko, nepotul meu, la biserica din Rot.

30.08.91 — Vineri

L-am ajutat pe Ratko să-și găsească un loc de muncă și am mers din nou cu el la biserică, în Rot. El a rugat Rozariul împreună cu mine.

31.08.91 - sâmbătă

Dimineața am fost cu Jaqulina la biserică în Waghäusel. Apoi am fost la cumpărături la Globus. După-amiaza, Erich a adus o imagine care înfățișează cea de-a 11-a stație a Calea Crucii.

01.09.91 — Duminică

Am participat la Sfânta Liturghie în Rot.

02.09.91 - luni

În capela din clinică, l-am întrebat pe Mântuitorul despre conversația pe care am avut-o ieri cu părintele Johannes. Părintele Johannes voia să știe ce a spus episcopul Platon.

Dar nu am dezvăluit nimic despre conversația pe care am avut-o cu episcopul Platon Gorniliak.

Părintele Ioan Ortynskyj avea probabil remușcări din cauza cărților sale. Mântuitorul mi-a spus în capelă că am procedat corect.

Deo gratias.

Seara, grupul de rugăciune: părintele Dochart a împărtășit Sfânta Împărtășanie, pentru prima dată cu bancă de împărtășanie și patenă. Am observat că toți oamenii erau deosebit de fericiți și primiseră harul.

06.09.91 — Vinerea Inimii lui Iisus

Seara am participat la Noaptea de ispășire din Grombach. După Sfânta Liturghie, Mântuitorul a fost adorat. M-am uitat la ostensoriu și am plâns amarnic. Episcopul Ratzinger spusese că Medjugorje nu este supranatural, așa scria în Bildpost.

Am plâns aproximativ 15 minute.

Apoi, Iisus mi-a vorbit. Vocea interioară era clară și limpede, ca niciodată până atunci.

Iisus a spus: „Privește crucea mea.” Crucea atârna deasupra altarului și deasupra ostensoriului. M-am uitat la cruce și am auzit în continuare: „M-au crezut?”

Atunci am încetat imediat să plâng.

Cred că Iisus mi-a luat lacrimile. Pentru mine, aceasta a fost o confirmare că Medjugorje este real, doar că Biserica nu vrea să creadă.

În prima săptămână din septembrie, l-am întrebat pe Mântuitorul despre Litmanova, în Cehoslovacia, și am primit răspunsul: „Aparițiile din Cehoslovacia sunt supranaturale”.

Atunci am spus că, deci, copiii nu mint. Apoi m-am dus în capela din clinică și am întrebat din nou, pentru că îmi aminteam de ochii fixi ai lui Ivetka, o vizionară, iar acești ochi m-au făcut să reflectez. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă și diavolul ar putea provoca această privire. Mântuitorul a spus: „Da”. Apoi a repetat: „Aparițiile sunt supranaturale”.

Nu înțelegeam încă prea multe din toate acestea. Nu pot spune decât ceea ce spune Sfântul Pavel: „Examinați totul și păstrați ce este bun”.

12.09.91 — Joi

M-am spovedit la mănăstirea Neuburg. Preotul mi-a dat ca penitență să mă las privită de Mântuitorul. Niciun preot nu-mi spusese asta până atunci și eram fericită că Mântuitorul voia să mă privească.

13.09.91 – Vineri

Liturghia din ajunul sărbătorii la Rot. Pentru „Liturghia Sfântului Hubert”, biserica era împodobită cu brazi. Nu mi-a plăcut asta, pentru că era ca de Crăciun și nu se potrivea.

14.09.91 - Sâmbătă

Am fost la Liturghia de la Malschenberg. Crucea mea, care de obicei stă în dormitorul nostru lângă patul meu, a fost dusă în biserică.

Liturghia a fost organizată de tineri. Totuși, a lipsit respectul. Trebuie să păstrăm tradiția și să nu transformăm biserica într-un teatru.

16.09.91 - Luni

Am fost la capela din clinică. Seara am participat la Sfânta Liturghie din Rot. Apoi a urmat grupul de rugăciune, la care a venit și părintele Dochart.

Octombrie 1991

După o lungă căutare, mi-am regăsit jurnalul.

La înmormântarea fostului nostru paroh, părintele Köstel, au fost prezenți mulți oameni, inclusiv mulți preoți. Am avut impresia că părintele Köstel a fost mai mult onorat decât Dumnezeu. Preoții i-au îndemnat pe credincioși să primească Sfânta Împărtășanie în picioare, deși era acolo bancul de împărtășanie. Când am primit Sfânta Ostie, m-am îngenuncheat pe podea. Am simțit mulți duhuri necurate și am observat că acestea m-ar fi sfâșiat cu plăcere, dacă ar fi putut. Când m-am unit cu Isus după Sfânta Împărtășanie, i-am spus Mântuitorului: „Acum avem atât de mulți preoți și totuși ei împărtășesc Sfânta Împărtășanie în așa fel încât oamenii stau în picioare.” Atunci am auzit: „Îngenunchează în continuare, fiica mea.” Atunci mi-au devenit clare multe lucruri.

După câteva zile, l-am informat pe părintele Vogt despre acest lucru. Părintele Vogt a spus că acest lucru se aplică doar în cazul meu și nu și în cazul altora.

23.11.91

Am fost la capela Rochus din Mingolsheim pentru Sfânta Liturghie. Acolo m-am spovedit unui misionar.

25.11.91 - Luni - Ziua Sfintei Ecaterina

Am fost la Rot pentru Sfânta Liturghie. În timpul unirii cu Isus după Sfânta Împărtășanie, Isus mi-a spus: „**Roagă-te, roagă-te mult, fiica mea, vine un război din Rusia!**”

La început m-am speriat foarte tare, apoi am plâns. L-am întrebat dacă ar trebui să mă duc la părintele Vogt. Isus mi-a spus: „Nu, el nu te va crede.” Apoi am întrebat dacă ar trebui să spun asta în grupul de rugăciune. Isus a confirmat.

M-am mirat, pentru că în grupul de rugăciune era prezent și un preot. Am părăsit biserica cu o mare durere sufletească și am plâns amarnic.

În fața bisericii mă așteptau deja Rita și alte două femei din Pimasens, care voiau să vină cu mine la grupul de rugăciune.

Înainte de a spune ceva despre asta în grupul de rugăciune, l-am rugat pe părintele Dochart să mă binecuvânteze. Părintele Dochart adusese icoana Mântuitorului și ne-am rugat în fața ei. Dar nu puteam să nu mă gândesc la cuvintele Mântuitorului și plângeam și suspinam.

26.11.91 - Marti

Mă gândeam mereu la război și l-am întrebat pe Mântuitorul când va avea loc. Mântuitorul a spus: „**Curând**”.

27.11.91 - Miercuri

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă aceste cuvinte erau importante doar pentru mine. Mântuitorul a spus: „**Spune-le tuturor!**”

29.11.91 - Vineri

În capela de la locul de muncă. Voiam să fiu sigur și am întrebat încă o dată despre război. Am auzit din nou: „**Va veni un război asupra Rusiei.**”

02.12.91 - luni

Ora 11.15 în capela din clinică. M-am bucurat că am putut să îngenunchez din nou în fața tabernacolului. Am comunicat spiritual și l-am întrebat pe Mântuitorul unde se află atunci când vorbește cu mine. Iisus a răspuns: „**În adâncul inimii.**”

L-am întrebat mai departe cum ar trebui să le explic celorlalți că îl aud. Iisus a spus: „Este ceva supranatural, altfel nu ar fi de la Mine.” Am întrebat în continuare dacă ar fi posibil să fiu hipnotizat.

Iisus a spus: „Cel care se unește cu inima Mea nu se poate hipnotiza.”

M-am gândit la războiul din Iugoslavia și la faptul că vizionarii Ivan și Jakov pleaseră în străinătate. L-am întrebat dacă ar trebui să părăsesc și eu Germania, din cauza războiului care urma să vină. Dar Iisus a spus: „Nu-mi plac lașii.”

Atunci mi-a venit în minte Sfânta Ioana d'Orléans, care a luptat împotriva englezilor și a eliberat Franța. L-am mai povestit lui Iisus despre fiul meu, că acesta nu-și putea imagina că un război ar putea veni din Rusia. Iisus mi-a spus: „Să se spovedească urgent.”

Seara, în grupul de rugăciune, după a treia decenă a Rozariului, am păstrat, ca de obicei, câteva minute de tăcere, pentru ca fiecare să se poată ruga din inimă și să se roage pentru alții. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă trebuie să transmit ceva grupului de rugăciune.

Iisus a spus: „Spune-le tuturor că îi iubesc.”

A fost prima dată când L-am auzit pe Mântuitorul în grupul de rugăciune.

03.12.91 – marti

În capela clinicii am auzit vocea lui Iisus:

„Ascultă-mă, fiica mea, roagă-te, roagă-te mult.”

Seara, în biserica din Rot, în timpul Sfintei Împărtășanii se auzea muzică de pe discuri; nu m-am putut deschide către Mântuitorul, muzica mă deranja.

04.12.91 — miercuri

În cabinetul medical al clinicii, în jurul orei 10.45: M-am unit cu Mântuitorul și am auzit vocea: „Tu ești slujitoarea Mea, fă tot ce-ți spun. Ai mare încredere în Mine.

Rămâi neclintită. Ai o viață scurtă înaintea ta. Te voi lua la Mine. Dovada pentru aceasta este credința ta”.

L-am întrebat pe Mântuitorul, imediat după ce am notat, dacă am scris corect. Iisus a răspuns: „Da, fiica mea”.

Seara: M-am rugat în fiecare zi mai mult pentru părintele Vogt și pentru iluminarea lui și L-am rugat pe Iisus să-mi dea permisiunea să vorbesc cu părintele Vogt. Iisus a spus: „Du-te”.

Între orele 18.00 și 18.45 am vorbit cu părintele Vogt. După această conversație, părintele Vogt mi-a spus că mă admiră și că ar trebui să continui așa.

Când l-am întrebat ce înseamnă cuvintele lui Iisus „dovada pentru aceasta este credința ta”, mi-a răspuns: „Trebuie să înțelegi totul?”

05.12.91 — Joi

La ora 9.00 dimineața, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă într-adevăr nu trebuie să înțeleg totul, așa cum spusese părintele Vogt. Mântuitorul a spus: „Da, nu trebuie să înțelegi totul. Totul va veni la timpul său. Ceea ce nu înțelegi, dă-mi-l înapoi”.

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să trimit avertismentul cu privire la războiul din Rusia

către redactorul-șef al ziarului Bild am Sonntag.
Mântuitorul mi-a răspuns că ar trebui să fac asta chiar astăzi.

06.12.91 – Vineri

M-am dus la capela din clinică pe la ora 8.25 și m-am rugat acolo ca scrisoarea să fie publicată. În timpul rugăciunii, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă scrisoarea era bună. Răspunsul: „Scrisoarea ta este bună”. Am primit har și am plâns de bucurie că îl iubesc pe Mântuitorul.

Mântuitorul mi-a spus: „Te iubesc foarte mult, du-te în pace”.

Seara, în biserica din Rot: L-am întrebat pe Mântuitorul cum se poate preveni războiul. Mântuitorul a răspuns: „Numai prin post și rugăciune”.

De asemenea, l-am întrebat pe Mântuitorul de ce mi-a vorbit tocmai mie, când eu sunt o păcătoasă.

Mântuitorul a răspuns: „Toți sunt păcătoși”.

M-am întrebat totuși în continuare de ce îmi vorbește și i-am auzit vocea: „Eu intru unde vreau”.

07.12.91 — Sâmbătă

Dimineața devreme am participat la Sfânta Liturghie în Mingolsheim, în capela Rochus. După Sfânta Împărtășanie, Mântuitorul mi-a spus: „Vorbește cu misionarul”.

Am vorbit cu misionarul despre convertirea mea și despre război. El a plâns în timp ce vorbeam. După-amiaza m-am rugat împreună cu Fridolin Keilhauer, student la teologie în Lantershofen.

08.12.91 — Duminică

Dimineața am participat la Sfânta Liturghie în Rot. Între orele 12.00 și 13.00 am fost tot în biserică și m-am rugat; acesta este momentul de har din ziua Imaculatei Concepții a Mariei. După aceea a mai fost o rugăciune până la ora 14.00.

După-amiaza, în timpul unei discuții cu Fridolin, acesta m-a întrebat:

„Ce ai tu, pe care să nu-l fi primit de la Dumnezeu?”

După ce m-am gândit puțin, i-am răspuns: „Nu am nimic, iar tot ce am este de la Dumnezeu.”

09.12.91 – luni

Cu câteva zile în urmă, Mântuitorul mi-a spus: „Dă-mi întreaga ta ființă”.

Nu am înțeles asta și i-am dat totul înapoi lui Isus, așa cum spusese El. Apoi, Mântuitorul a continuat: „Trebuie să întreb despre toate”.

Așa că l-am întrebat astăzi, pe la ora 9.45: „Mântuitorule, ce să-ți dau?” Iisus a răspuns:

„Dă-mi totul.”

Apoi l-am întrebat dacă ar trebui să transmit ceva grupului nostru de rugăciune.

El a spus că trebuie să-și înmulțească rugăciunile și să postească.

Seara m-am spovedit la părintele Dochart.

10.12.91 — marti

Ora 10.10, cabinetul medicului: M-am unit cu Mântuitorul, apoi am auzit: „Scrie: Îmi iubesc oile și vreau să le recuperez pe toate cele rătăcite. Caută-le. Ajută-mă. Pentru fiecare oaie găsită, te așteaptă o mare răsplată în ceruri. Scopul tău este să cauți mereu. Nu te opri niciodată. Cel Rău pândește.”

Am spus: „Doamne, sunt atât de slabă”.

Mântuitorul a răspuns: „Dar cu Mine ai putere”.

Seara, în biserica din Rot: nu știam ce Evanghelie urma să fie citită în acea

zi. Am fost uimit când s-a citit Evanghelia după Matei despre oile rătăcite. M-am mirat că Mântuitorul îmi spusese deja ceva despre asta dimineața. Astăzi m-am rugat pentru părintele Vogt mai mult decât de obicei. M-am împărtășit și, de îndată ce m-am unit cu Mântuitorul, am auzit vocea foarte încet și clar: „Mă auzi?” Am spus: „Da.” A fost o liniște profundă. Apoi am auzit: „Du-te la preot.”

Iar a urmat o tăcere. „Spune-i” — tăcere — „că vorbesc serios despre război.” M-a lovit ca o lovitură. Am repetat asta în sinea mea și am întrebat dacă am înțeles bine și când ar trebui să mă duc la preot. El a spus: „După Sfânta Liturghie”.

Mântuitorul mi-a confirmat că auzisem bine. Apoi am început să plâng amarnic. Zita a venit la mine și m-a întrebat ce se întâmplă cu mine. Apoi a venit și doamna Speckart la mine și m-a întrebat. Ele au confirmat și au spus: „Nu e nimic nou, știm asta din noaptea de ispășire”. (Se refereau la războiul din Rusia.) Apoi m-am dus imediat la părintele Vogt. Părintele Vogt m-a ascultat și a spus: „Nu se poate face altceva decât să ne rugăm”. Trecuse aproape o săptămână de când vorbisem cu el pentru prima dată despre războiul din Rusia, așa cum îmi poruncise Mântuitorul. L-am cerut binecuvântarea și apoi m-am dus acasă.

11.12.91 — miercuri

Puțin după ora 10.00, în cabinetul medical: m-am unit cu Mântuitorul. A fost atunci o liniște și o pace plăcute în jurul meu. Am simțit o căldură, dar nu am auzit nimic.

Ora 12.30 în capela clinicii: m-am rugat Îngerul Domnului, m-am unit cu Mântuitorul și am simțit o căldură plăcută, liniște și tăcere. O vreme nu am auzit nimic și, brusc, am auzit: „Eu mă odihnesc în inima ta”. A fost atât de frumos și m-am bucurat atât de mult, încât nu pot descrie deloc. Din păcate, nu am putut prelungi pauza, deoarece colega mea era încă bolnavă și a trebuit să mă descurc singură cu toate.

Când știi că Mântuitorul se odihnește în inima ta, este un sentiment deosebit de frumos și simți o pace pe care numai Domnul nostru o poate da.

Seara, în capela Rochus: L-am întrebat pe Mântuitorul cât timp nu trebuie să mă gândesc înainte de a primi Sfânta Împărtășanie, pentru că Rita din Würzburg mă rugase să o fac.

Mântuitorul a spus: „Cu câteva ore înainte de Sfânta Împărtășanie este corect.” Am spus ce ar spune probabil preotul dacă i-aș povesti asta. Mântuitorul a răspuns: „Voi vorbi eu pentru tine. Du-te în pace”.

12.12.91 — joi

Ora 10.15 în cabinetul medical: L-am întrebat pe Mântuitorul dacă sunt un profet fals, pentru că citisem ceva în Biblie despre sfârșitul timpurilor. Mântuitorul mi-a spus: „Nu ești un profet fals, ești slujitoarea Mea. Fă tot ce-ți spun. Va veni un război. Eu sunt Domnul și Dumnezeuul tău. Vei fi ispitită mereu”.

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă nu aș putea primi vreun semn.

Mântuitorul: „Îți voi da un semn când va veni timpul”.

L-am întrebat dacă acest semn este pentru mine.

Mântuitorul: „Pentru toți”.

Ora 12:15 în capela clinicii: M-am rugat Îngerului Domnului.

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă acest semn va fi în aer sau asupra mea.

Mântuitorul m-a întrebat atunci: „Ești de acord?”

Am răspuns fără ezitare: „Da”.

Dar apoi i-am spus lui Iisus: „Nu mă lăsa niciodată să mă despart de Tine, pentru că Te iubesc foarte mult”. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă rugăciunile pe care le spunem în grupul de rugăciune sunt bune sau dacă ar trebui să schimb ceva?

Mântuitorul a spus: „Roagă-te mult; dublează rugăciunile. Toate rugăciunile sunt bune”.

13.12.91 Vineri

Cabinetul medical: M-am rugat, apoi m-am unit cu Mântuitorul și L-am auzit spunând: „Ascultă bine, fiica Mea. Du-te la preoți, spune-le.

Vorbesc serios despre război.”

L-am întrebat pe Mântuitorul cum ar trebui să spun asta. Mântuitorul a

răspuns: „Voi vorbi eu pentru tine.”

I-am mai spus Mântuitorului că nu mă vor crede, dar Mântuitorul mi-a răspuns: „Lasă asta în seama Mea.”

Mântuitorul: „Tu nu înțelegi supranaturalul. Nimeni nu poate înțelege supranaturalul în afară de mine.”

Am simțit o căldură și o liniște în mine și i-am spus lui Iisus: „Cred că ești cu mine.”

Iisus: „Crezi asta! Atunci crede și celelalte.”

Seara, în biserica din Rot. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ceea ce scriam până atunci era corect. Iisus a confirmat cu DA și a spus: „Du-te în pace, fiica mea.”

14.12.91 – sâmbătă

La ora 7.00 dimineața eram în capela Rochus din Mingolsheim. M-am rugat pentru pace și am plâns. Apoi am auzit: „Du-te în pace, fiica mea.”

15.12.91 — Duminică

Am mers la Regensburg și am participat la Sfânta Liturghie la ora 10.00 în mănăstirea carmelită. În timpul unirii cu Mântuitorul, Iisus a spus:

„Vrei să asculți de vocea mea?”

Am răspuns afirmativ, iar Mântuitorul mi-a spus: „Atunci crede.”

Am spus: „Te rog, dă-mi grăuntele de muștar, altfel nu pot muta munții.” Apoi a fost o tăcere.

Apoi Mântuitorul a spus: „Te iubesc.”

După Sfânta Liturghie, am vorbit cu părintele Gebhard Heyder. El a verificat dialogurile mele interioare, pe care le-am consemnat în jurnal. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că el încă mai există, pentru că are deja 86 de ani. El nu este înțelept în sens pământesc, ci înțelept în sens divin.

Pe cineva ca el trebuie să-l cauți cu lupa. Nu mă deranjează că trebuie să parcurg în total peste 600 km pentru a vorbi cu el. M-a ajutat foarte mult. La final, mi-a confirmat că pentru el nu este o noutate faptul că un război va veni din Rusia. El o menționează pe Therese Neumann (mistică germană – stigmatizată), care a spus odată că, la 30 de ani după moartea ei, rușii vor călca în picioare mormântul ei.

Ea a murit în 1962. Părintele Gebhard a menționat, de asemenea, Heroldsbach, Mettenbuch și alte locuri în care se face referire la acest război.

El ne-a sfîșit lucrurile pe care le-am adus, de exemplu apă, lumânări, imagini etc. Părintele Gebhard a sfîșit aceste lucruri într-un mod cu totul special. Așa ar trebui să sfîșiească fiecare preot.

Când am ajuns acasă, am gătit imediat, pentru că aveam un oaspete flămând. Eu nu am mâncat nimic și m-am dus la biserica din Waghäusel. Am oferit Sfânta Liturghie pentru sufletele sărace. În acea zi m-am rugat foarte mult. Dar în Waghäusel, în biserică, am simțit că iadul era în jurul meu.

Am fost atacată. A fost foarte rău când am primit Sfânta Împărtășanie îngenunchat. Am simțit cum părintele refuza să-mi dea Sfânta

Abia la a treia Ave Maria mi-a dat Sfânta Hostie. Am simțit în sufletul meu atacuri foarte puternice. Nu voi uita asta prea curând. Dar Mântuitorul va fi întotdeauna biruitor. După unirea cu Iisus, am simțit în mine o pace pe care numai Dumnezeu o poate da.

Mântuitorul: „Te iubesc, fiica mea.” Apoi m-am rugat pentru acest preot.

16.12.91 - Luni

Deoarece simțeam că recunoașterea Croației și a Sloveniei ca state independente nu este un lucru bun, L-am întrebat pe Mântuitorul dacă acest lucru este corect.

Mântuitorul a spus: „Nu am nevoie de granițe, îi iubesc pe toți oamenii.” La ora 17.00 a avut loc la noi, în clinică, o petrecere de Crăciun.

Prof. Weidauer, directorul clinicii noastre, a ținut un discurs și a împărțit cadouri. După aceea, m-am dus imediat la biserică, pentru că preferam să primesc Sfânta Împărtășanie decât să particip la toate petrecerile de Crăciun care se sărbătoreau la locul de muncă în întreaga lume. Fie ca Dumnezeu să le ierte faptul că numesc asta petrecere de Crăciun. Pentru mine, acestea sunt petreceri de Crăciun fariseice. Așa că m-am dus la biserica din Rot. Pe drumul spre Rot, m-am rugat pentru colegii care au rămas la petrecere.

Am oferit Sfânta Împărtășanie pentru cei pe moarte și pentru sufletele sărace din Purgatoriu. După Sfânta Împărtășanie, L-am întrebat pe Mântuitorul dacă a fost corect ceea ce am făcut în seara aceasta.

Mântuitorul: „Da, așa este, îți mulțumesc pentru asta.” Mântuitorul nu mai spusese asta niciodată.

L-am spus Mântuitorului că trebuie să-l mulțumesc pentru asta.

Dimineața, în capela de la locul de muncă, l-am întrebat pe Mântuitorul despre seara trecută, la biserica din Waghäusel, pentru că părintele Werner Egon refuzase inițial să-mi dea Sfânta Împărtășanie în genunchi și simțisem atacuri puternice în inima mea. A fost un atac, un atac cum nu mai simțisem niciodată. L-am întrebat pe Mântuitorul câți diavoli erau în jurul meu?

Mântuitorul a spus: „Dacă i-ai fi văzut, ai fi murit.”

Acest părinte nu trăiește în harul lui Dumnezeu. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să-i spun asta? Pentru că am cerut iertare pentru acest părinte. Mântuitorul a spus: „Spune-le.”

M-am gândit în sinea mea că voi merge la părintele Aemilian și voi vorbi cu el despre asta.

18.12.91 – miercuri

Am fost cu nepoata mea la capela Rochus din Mingolsheim. Când se împărțea Sfânta Împărtășanie, m-am îngenuncheat la balustrada de împărtășanie. Alții stăteau în picioare la primirea Sfintei Împărtășanii sau se îngenuncheau pe treptele din fața preotului. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat atâta curaj să mă îngenunchez singură la balustrada de împărtășanie.

Am așteptat și m-am rugat pentru preot, până când a venit la mine. După împărțirea Sfintei Împărtășanii, preotul s-a întors și a făcut vreo doi pași spre altar.

O forță l-a tras înapoi. A venit la mine și mi-a dat Sfânta Împărtășanie. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă a fost corect.

Mântuitorul: „Continuă așa, fiica mea. Îți mulțumesc pentru acest curaj.”

L-am spus Mântuitorului: „Îți mulțumesc, pentru că acest curaj vine de la Tine și nu de la mine.”

Dimineața, în capela clinicii: L-am întrebat pe Mântuitorul dacă cineva care moare brusc are timp să se pocăiască. Am întrebat asta pentru că cu câteva zile înainte se discuta despre acest lucru. Un preot a spus chiar că nu mai este timp.

Mântuitorul: „Există un anumit timp pentru pocăința păcatelor. Acest timp depinde de Dumnezeu.”

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul de câte ori pe zi se poate primi Sfânta Împărtășanie. Mântuitorul: „Doar o dată pe zi și spiritual de câte ori se dorește.”

Mântuitorul a continuat: „Dacă te împărtășești de mai multe ori pe zi, nu ai suficientă încredere în Dumnezeu. Căci dacă te împărtășești cu inima necurată, atunci nici după a zecea oară Sfânta Împărtășanie nu este suficientă.”

19.12.91 – joi

Mă preocupă telefonul de ieri al fratelui Alois. El mi-a povestit că părintele Werner Egon a primit o scrisoare anonimă și că, posibil, eu eram suspectat. Când i-am spus fr.

Alois că oricum intenționam să mă duc la preoții din Waghäusel, el s-a speriat și mi-a spus că nu ar trebui să fac asta, altfel l-ar da afară din mănăstire.

Trebuie să menționez că nu aș scrie niciodată scrisori anonime cuiva. Pentru că mă duc personal la preoți, când simt că se încalcă adevărata învățătură a lui Hristos.

De aceea L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să mă duc la preoții din Waghäusel, din cauza a ceea ce am trăit acolo pe 15.12.91. Mântuitorul: „Du-te la părinți și spune-le.” Îmi propun să mă duc acolo, dacă este voia lui Dumnezeu. Apoi, Mântuitorul mi-a mai spus: „Roagă-te mult în fiecare zi.”

20 decembrie 1991 – vineri

În capela din clinică: Mântuitorul mi-a spus: „Roagă-te mult, fiica mea, războiul este aproape.” L-am întrebat pe Mântuitorul când va veni inflația.

Mântuitorul: „Încă înainte de război.”

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul cât timp nu trebuie să mănânci înainte de Sfânta Împărtășanie.

Mântuitorul: „A nu mânca și a nu bea nimic cu câteva ore înainte de Sfânta Împărtășanie este o ispășire pentru necredincioși!”

L-am întrebat dacă trebuie să transmit ceva.

Mântuitorul: „Părintele Vogt trebuie să se roage cu credincioșii mult mai mult în fața Preasfântului decât până acum.” Seara am fost la biserica din Rot.

21.12.91 – sâmbătă

Sfânta Liturghie la ora 7.15 în Waghäusel.

Înainte de Sfânta Liturghie, m-am rugat pentru preotul care urma să officieze Liturghia. Era părintele Alanus. La început am văzut biserica în întuneric, nu l-am văzut pe părinte, deși el celebra Sfânta Liturghie. M-am rugat cu fervoare pentru părinte. Apoi l-am văzut și pe părinte, dar tot în întuneric.

După transsubstanțiere, întreaga biserică a devenit ceva mai luminoasă. Nu știam ce înseamnă asta și nici nu am primit un răspuns. După Sfânta Liturghie, am fost la familia Hamsch.

Seara, domnul Zank a venit la mine și mi-a spus că trimisese o scrisoare unui părinte din Waghäusel.

Mi-a spus că îi scrisese că îi găsise predica proastă și că menționase în scrisoare și ceva despre Medjugorje. L-am întrebat pe domnul Zank dacă primise un răspuns de la părinte. Mi-a spus că nu se aștepta la niciun răspuns. L-am criticat și l-am întrebat de ce nu s-a dus personal la preot. Am simțit că acest om nu era sincer și că mințea. Mi s-a părut un laș. Acum mi-a devenit ceva clar și m-am gândit la scrisoarea anonimă adresată părintelui Werner Egon, despre care îmi povestise fratele Alois. Dar nu-l voi trăda în fața părinților din Waghäusel. Cu siguranță preoții din Waghäusel mă vor suspecta, deja pentru a doua oară. Nu o duc mai bine decât Iisus. Vina este aruncată asupra celor nevinovați.

22.12.91 – Duminică

Înainte de a participa la Sfânta Liturghie din Rot:

Duminică dimineața m-am rugat aproximativ o oră și jumătate în special pentru părintele Vogt și pentru preoții din Waghäusel. L-am întrebat pe Mântuitorul despre aplauzele cu mâinile în biserică.

Mântuitorul: „Biserica Mea nu este un teatru, trebuie să ai mai multă încredere în «Dumnezeu să-ți răsplătească».” M-am rugat mult pentru preoți și pentru oamenii care erau în biserică. L-am întrebat pe Mântuitorul când mă va lua acasă (în Rai).

El a spus: „În curând.” Apoi Mântuitorul m-a întrebat dacă mi-e frică. L-am răspuns: „Nu, dacă ești cu mine.”

La prânz am fost la biserică pentru rugăciunea Rozariului și pentru reculegere.

După-amiaza am rugat împreună cu Erich două Rozarii. Simțeam o nevoie imperioasă de a mă ruga, ca și cum cineva mi-ar fi spus că trebuie să mă rog. Seara am auzit la radio că, în timpul în care mă rugam, un avion s-a prăbușit lângă Heidelberg, provocând moartea a 26 de persoane. În jurul orei 20.00, în timpul unirii cu El, L-am întrebat pe Mântuitorul dacă moartea mea va fi un martiriu. O femeie din Mannheim mi-a povestit că mi-a văzut moartea într-o viziune. Ea mi-a povestit despre un martiriu greu, despre arsuri.

Deoarece simțeam că demonul era la lucru, am vrut să aflu chiar de la Mântuitorul dacă este adevărat. La întrebarea mea, Mântuitorul a spus: „Da, va fi un martiriu scurt și Eu voi fi cu tine.”

23.12.91 – luni

Mai întâi am rugat acasă întregul Psaltir și alte rugăciuni. Apoi am comunicat spiritual, am fost unit cu Mântuitorul timp de aproximativ 20 de minute. Era o liniște deosebită și simțeam o pace profundă în mine.

Notez doar lucrurile importante pe care Mântuitorul mă lasă să le scriu. Adevărul trebuie să iasă la lumină, chiar dacă este greu să-l scrii. L-am întrebat pe Mântuitorul câți vor pieri în război.

Mântuitorul a spus: „Aproape toți. Cei care vor rămâne în viață ar fi fericiți dacă ar fi morți. Păcatul este greu.”

M-am gândit la bomba atomică.

Mântuitorul: „Și centralele nucleare vor contamina Pământul.” I-am spus Mântuitorului să-mi spună ceva.

Mântuitorul: „Te iubesc foarte mult, rămâi credincios mie, fii statornic și nu te îndepărta de mine.”

Apoi l-am rugat pe Mântuitorul să ne dea un semn în grupul de rugăciune, pentru ca noi să rămânem tari în credință. Am spus: „Știi că nu suntem demni să primim acest semn, dar las totul în mâinile Domnului, Dumnezeu nostru.”

După aceea, am simțit o liniște profundă și o pace profundă, cum nu mai simțisem niciodată. Nu poate fi altfel decât ca Mântuitorul să fi fost în mine și eu în El.

Nu există nimic mai frumos decât a fi una cu Mântuitorul. Da, Mântuitorul singur este de ajuns. La prânz, după ora 11.00, m-am dus în pădure cu nepoata mea Jaquelina. Am rugat Rozariul Imaculatei. Apoi am cântat Salve Regina în latină. Când cântam în mijlocul pădurii, au venit deodată multe păsări și au cântat și au fluierat împreună cu noi. Vântul bătea puternic înainte, iar dintr-o dată s-a făcut liniște, vântul nu mai bătea. În timp ce cântam, am fost cuprinși de un sentiment de venerație. Când am terminat de cântat Salve Regina, păsările au zburat și vântul a început să bată din nou. Era a treia oară când trăiam această experiență cu păsările și a doua oară când vântul nu mai bătea.

Seara: grupul de rugăciune. M-am spovedit la părintele Dochart. Astăzi s-au spovedit mulți în cadrul grupului de rugăciune. L-am slăvit pe Mântuitorul și, ca de obicei, am spus Rozariul și alte rugăciuni.

24. 12.91 — Marti — Ajunul Crăciunului

Am participat la slujba de Crăciun și am plâns mult.

25.12.91 — Crăciun

Înainte de Sfânta Liturghie am recitat Psaltirea, după care am primit împărțășania spirituală. Timp de aproximativ 20 de minute am fost unită cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Sunt mereu cu tine.”

L-am întrebat pe Iisus despre lucrurile despre care vorbisem cu părintele Dochart.

Mântuitorul: „Ceea ce îți spun este pentru tine, pentru preoți și pentru toți.”

Iisus mi-a spus că trebuie să mă duc la preot atunci când îmi spune Iisus, nu când vreau eu, ci când este momentul potrivit.

26.12.92 – A doua zi de Crăciun

Asociația muzicală a participat la Sfânta Liturghie. Nu mi-a plăcut. În timpul muzicii, am rugat Litania Sfântului Sacrament și Litania Inimii lui Isus.

M-am putut uni bine cu Mântuitorul și am primit multe haruri.

27.12.91 - Vineri

Seara am participat la Sfânta Liturghie în Rot.

28.12.91 — Sâmbătă

Am rugat întregul Psaltir.

29.12.91 — Duminică

Între orele 6.30 și 8.30 am recitat Psaltirea înainte de Sfânta Liturghie. M-am unit spiritual cu Mântuitorul și am întrebat pentru prima dată despre familia mea. Am întrebat cum stau lucrurile cu familia mea.

Mântuitorul: „Toți se află pe calea largă. Încă se pot întoarce, dacă vor.” Am întrebat despre soțul meu și despre Jaquelina. Nu am primit niciun răspuns.

Când am întrebat de familia mea, m-am gândit la frații și surorile mele încă în viață din Franța, Iugoslavia și aici, în Germania. Apoi am întrebat și de fiul meu. Mântuitorul: „Și el.”

30.12.91 – Luni

Domnul Erben m-a rugat să-l întreb pe Mântuitorul dacă ceea ce face el acum este corect. Mântuitorul: „Calea pe care a apucat-o nu este bună.”

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă scrisoarea circulară a Mariei Itten (Rasenkreuz) este corectă.

Mântuitorul: „Scrisoarea este corectă. Fă multe copii. Pe cei care nu cred, lasă-i în seama mea.”

M-am spovedit la părintele Dochart.

31.12.91 — Marti

La clinică: I-am întrebat pe Mântuitorul ce se întâmplă cu soțul meu. Mântuitorul:

„Roagă-te mult pentru el, fiica mea. Este o luptă a spiritelor necurate.” Dar i-am spus Mântuitorului că ieri s-a spovedit.

Mântuitorul: „A păcătuit din nou.”

I-am spus Mântuitorului că soțul meu a spus că preotul nu l-a ajutat. Mântuitorul: „Nu și-a căit păcatul din adâncul sufletului.”

L-am întrebat dacă este corect ca părintele Dochart să officieze Sfânta Liturghie în casa privată a domnului Deris din Zeutern.

Mântuitorul: „Nu este corect din partea părintelui Dochart, pentru că are nevoie de o autorizație. Asta înseamnă că Biserica refuză să facă ceva nedrept. În Biserica mea se poate ruga oricând.”

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă rugăciunile de ieri au fost bune. Mântuitorul: „A fost bine, mi-a plăcut.”

Ora 12.00 în capela din clinică: A fost deosebit de frumos să fiu în legătură cu Mântuitorul. I-am spus Mântuitorului: „O, Mântuitorule, acum nu mai am îndoieli, este atât de frumos și cred totul.”

Mântuitorul a spus: „Sufletul tău este acum curat.” I-

am mai spus că acum îl aud mai bine.

Mântuitorul: „Pentru că te-ai deschis mai bine către Mine.”

L-am întrebat pe Mântuitorul ce ar vrea să-mi spună la sfârșitul anului.

Mântuitorul: „Continuă, fiica mea. Îmi place tot ce faci.” L-am întrebat dacă ar trebui să construiesc camera de rugăciune.

Mântuitorul: „Construiește-o.”

Apoi am întrebat ce ar trebui să fac dacă soțul meu nu ar fi de acord cu asta.

Mântuitorul a spus: „El va fi de acord.”

Noaptea de Revelion:

Noaptea eram tristă, plângeam amarnic, nu-mi plăceau focurile de artificii de la ora 24.00, pentru că atât de mulți oameni suferă de foame. La ora aceea m-am rugat.

01.01.92 – miercuri

Sfânta Liturghie în roșu. După slujbă, am vorbit cu doamna Speckart despre copia din Eisenberg, care a fost citită în grupul de rugăciune. În timp ce stăteam așa pe stradă, diavolul a răspândit un miros infernal timp de aproximativ 5 minute, așa că am stropit cu apă sfințită. Mirosul a dispărut imediat. Între orele 16.00 și 19.00 am purtat o conversație cu Artur Wagner, student la teologie. În timpul acesteia, ne-am rugat și în latină.

L-am întrebat pe Mântuitorul despre acest lucru, deoarece domnul Ziegler a schimbat titlul cărții „Medjugorje – Oferta de pace a lui Dumnezeu către lume”, pe care l-a scris, a schimbat numele. Mântuitorul: „Nu este corect să falsifici numele.”

Apoi l-am întrebat și despre vizionarul Ivan. Ivan se află deseori în Germania, în localitatea vecină. L-am întrebat pe Mântuitorul de ce nu vine să mă viziteze, eu am fost deseori la el în Medjugorje. Mântuitorul a spus: „Lasă asta în seama mea.”

Ora 12:10:

L-am întrebat pe Mântuitorul despre titlul din revista „Medjugorje—Aktuell”, pagina 12, dintr-un interviu cu prof. Max Thürkauf. Titlul era: „Trebuie să reușim să trăim astfel încât oamenii să creadă că noi credem.”

Mântuitorul a spus: „Credința trebuie cerută.”

Apoi am întrebat dacă trebuie să citesc această revistă „Medjugorje—Aktuell”.

Mântuitorul: „Nu trebuie să citești această revistă, cartea „Mici suflete” este mai importantă decât milioane de astfel de reviste.”

Apoi am întrebat despre soțul meu, pentru că este atacat prea des. M-am gândit la demon.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, sunt mulți demoni. Aceasta este calea lui crucii. Este o posedare. Tu mă ajuți astfel să salvez sufletele.”

L-am spus lui Iisus că mulți oameni cred ce spune soțul meu rău despre mine. Mântuitorul: „Oamenii cred mult mai mult în ceea ce spune diavolul. Adevărul este puțin acceptat. Altfel, nu aș fi fost răstignit.”

Seara, în biserica din Rot:

După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă era corect ce i-am spus soțului meu ora 17.20, în legătură cu posedarea.

Mântuitorul: „A fost corect. Nu trebuie să-ți fie teamă. Eu sunt cu tine.” Eram plină de bucurie și simțeam o pace profundă în mine.

03.01.92 — Vinerea Sfântului Inimă

Am participat la Sfânta Liturghie în biserica din Rot.

04.01.92 — Sâmbătă

L-am vizitat pe părintele Müller, care era bolnav, în Mingolsheim. Am vorbit cu el aproximativ 45 de minute. Mai târziu, L-am întrebat pe Mântuitorul dacă am vorbit bine.

Mântuitorul: „Nu tu, ci Eu am vorbit pentru tine.” Această conversație a fost voința lui Dumnezeu.

După discuția noastră, m-am spovedit la el.

05.01.92 — Duminică

Înainte de Sfânta Liturghie, diavolul mi-a ars copia circularei Mariei Itten (Eisenberg). Aproape că mi-a luat foc dormitorul.

06.01.92 — Luni, Sărbătoarea celor Trei Regi

Am participat la Liturghia de dimineață la Rot și la rugăciunea de dimineață. Seara: grupul de rugăciune; au venit mulți oameni.

07.01.92 - Marti

Ora 10.00, cabinetul medicului: Deoarece cu o zi înainte simțisem dorința de a mă împărtăși sacramental a doua oară în acea zi, dar nu o făcusem, L-am întrebat pe Mântuitorul dacă este corect să primesc Sfânta Împărtășanie sacramentală doar o dată pe zi.

Mântuitorul: „O dată pe zi este corect.”

Apoi L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să le spun preoților.

Mântuitorul: „Ceea ce îți spun este pentru tine, pentru preoți și pentru alții.”

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul dacă, în cazul în care aș spune grupului de rugăciune că se poate primi Sfânta Împărtășanie sacramentală doar o dată pe zi, aș pierde grupul de rugăciune.

Mântuitorul: „Chiar dacă îi pierzi pe toți, adevărul rămâne valabil.”

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul dacă există cazuri excepționale.

Mântuitorul: „Doar o singură dată.”

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă am scris corect.

Mântuitorul: „Ai scris corect, nu te lăsa influențat de alții.”

Mi-am amintit că, în seara de Revelion, părintele Vogt le mulțumise laicilor care împărtășesc Sfânta Împărtășanie. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă era corect ca părintele Vogt să le mulțumească pentru asta.

Mântuitorul: „Cu asta mi-a făcut rău.”

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul dacă voi mai apuca să văd că laicii nu vor mai împărți Sfânta Împărtășanie.

Mântuitorul: „Da, vei trăi asta. Roagă-te pentru această intenție.”

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul (în jur de ora 12.00, în clinică) dacă Sfânta Liturghie

Misa de sâmbătă seara este o misă de duminică, deoarece atât de mulți oameni merg la biserică sâmbătă.

Mântuitorul: „Duminica este o zi sfântă, nu trebuie pângărită.”

08.01.92 - miercuri

Seara, în Mingolsheim, în capela Sfântului Roch:

M-am îngenuncheat la balustrada de împărtășanie, deși nimeni altcineva nu stătea în genunchi. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă Cina Domnului și Sfânta Împărtășanie sunt același lucru, pentru că o călugăriță protestantă îmi spusese asta.

Mântuitorul: „Un preot protestant nu are puterea de a transforma și nici autoritatea. Ceea ce era valabil pentru Petru atunci, este valabil și astăzi.”

09.01.92 — joi

Ora 10.15 în cabinetul medical: În timpul rugăciunii, i-am promis Mântuitorului că voi crede și că voi face tot ce îmi va spune, dar l-am rugat, de asemenea, ca, înainte de a-mi spune ceva, să-mi înlăture îndoielele care încă mai existau în mine, să-mi îmbrace umanitatea cu divinitate și să-mi dăruiască puritate și pace. Apoi l-am întrebat când ar trebui să mă duc la preot, la părintele Vogt.

Mântuitorul: „Cât mai curând posibil! Se apropie un război din Rusia. Preotul trebuie să se roage mai mult în fața Preasfântului și să se roage Rozariul împreună cu credincioșii înainte de Sfânta Liturghie

.”

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă el se va ruga împreună cu mine, dacă îi voi spune asta. Mântuitorul: „Da, se va ruga împreună cu mine. Va dura o vreme.”

L-am întrebat în continuare pe Mântuitorul cum ar trebui să se roage Rozariul, în fața Mântuitorului expus sau nu.

Mântuitorul: „Cum dorește preotul.”

Următoarea mea întrebare a fost dacă ar trebui să se roage o dată pe săptămână sau în fiecare zi.

Mântuitorul: „În fiecare zi.”

La întrebarea mea dacă Mântuitorul va fi alături de mine când mă voi duce la preot, El a răspuns: „Da, voi fi alături de tine.”

12.20 Capela din clinică: M-am rugat în capelă. Când m-am unit cu Mântuitorul, l-am întrebat cum ar trebui să-i spun domnului părinte Vogt. Mă refeream la forma, adică nu știam exact ce cuvinte să aleg, „ar trebui” sau „trebuie”.

Mântuitorul: „Ascultă, fiica mea. El trebuie să se roage în fiecare zi Rozariul împreună cu credincioșii.” După muncă, m-am rugat din nou. Din cauza rugăciunilor, am uitat să-l iau pe soțul meu de la Bauhaus. Am întârziat 30 de minute. În drum spre soțul meu, m-am rugat în mașină al doilea Rozariu și apoi, împreună cu soțul meu, al treilea. M-am rugat în special pentru părintele Vogt. Când am ajuns acasă, m-am dus la statuia Fecioarei Maria și m-am rugat să mă ajute să fac ceea ce Dumnezeu vrea de la mine și să-mi arate când trebuie să mă duc la părintele Vogt.

Ceva mă împingea și nu-mi dădea pace, întrebându-mă dacă ar trebui să merg la părintele Vogt.

Apoi m-am îngenunchat în fața crucifixului, m-am rugat la cele cinci răni ale lui Iisus și l-am întrebat când ar trebui să mă duc la părintele Vogt. Mântuitorul: „Du-te după Sfânta Liturghie.”

Am întrebat încă dacă preotul are timp pentru mine.

Mântuitorul: „Da.”

Am spus: „Dacă este voia lui Dumnezeu, atunci mă voi duce la el.”

După Sfânta Liturghie, am rugat câteva persoane din grupul de rugăciune, care mai erau în biserică, să se roage pentru mine, pentru că trebuia să mă duc la părintele Vogt. L-am întâlnit pe părinte la ușa parohiei și l-am întrebat dacă pot vorbi cu el.

El a spus: „Imediat”, dar nu era la fel de prietenos ca de obicei și a adăugat:

„Doar câteva minute.”

Când am ajuns în birou, am încercat să-i povestesc totul pe scurt. Când i-am spus că l-a rănit pe Mântuitorul când le-a mulțumit laicilor care împărtășesc Sfânta Împărtășanie, el a spus că nu mă crede. Apoi i-am spus părintelui Vogt că Mântuitorul îmi spusese deja că împărțirea Sfintei Împărtășanii este sarcina preotului. După aceea, i-am spus și că Mântuitorul dorește ca el să se roage Rozariul împreună cu credincioșii înainte de Sfânta Liturghie.

Atunci el a devenit neliniștit și a spus că Mântuitorul ar trebui să-i dea preoți, pentru că el are destul de lucru cu copiii de altar.

Apoi, părintele Vogt a continuat spunând că Rozariul se roagă deja înainte de Sfânta Liturghie. l-am spus atunci că poate mai mulți oameni s-ar ruga împreună cu el, dacă și el s-ar ruga.

l-am cerut binecuvântarea și apoi m-am dus acasă. Am stat la el cam 30 de minute.

Ajunsă acasă, m-am rugat imediat Mântuitorului și l-am întrebat dacă i-am spus ceva greșit preotului, din cauza durerii sale legate de ajutoarele la împărtășanie.

Mântuitorul: „Ai spus bine, fiica mea, el cunoaște durerea mea.” l-am spus

Mântuitorului că preotul nu mă va crede.

Mântuitorul: „Lasă asta în seama Mea.”

Apoi i-am mai spus Mântuitorului că el nu voia să se roage Rozariul înainte de Sfânta Liturghie.

Mântuitorul: „Fiica mea, va veni timpul când se va ruga.”

10.01.92 — Vineri

Ora 10.15 în cabinetul medical: M-am rugat mult și i-am spus Mântuitorului că părintele Vogt ar dori să aibă preoți.

Mântuitorul: „Dacă ar avea mai mulți preoți, ar mai împărți și în continuare împărtășania în mână?”

Am verificat încă o dată dacă am notat corect. Mântuitorul: „Da, fiica mea, ai scris corect.”

Ora 14.15: I-am spus Mântuitorului că, dacă este voia lui Dumnezeu ca preotul să facă toate acestea, adică să se roage Rozariul înainte de Sfânta Liturghie, să nu mai ofere împărtășania în mână, ci doar împărtășania la gură, în genunchi, și astfel să convertească multe suflete, atunci aș fi gata să îndur rănilor deschise pentru aceasta, dacă aș rămâne credincioasă Mântuitorului, dacă nu m-aș îndepărta niciodată de El și dacă aș putea purta această suferință până la sfârșit, și dacă aceasta este voia lui Dumnezeu.

Mântuitorul: „Îți mulțumesc pentru această ofertă. Du-te în pace.” Am verificat din nou dacă am scris corect.

Mântuitorul: „Da, ai scris corect.”

PS: Sunt conștient că rănilor deschise sunt dureri cumplite. Dar sunt gata să sufăr alături de Mântuitorul, dacă aceasta este voia lui Dumnezeu și dacă astfel pot salva suflete împreună cu Mântuitorul. Doamne, fie voia Ta.

11.01.92 – Sâmbătă

Am participat la liturghia de dimineață în Waghäusel. În timpul transsubstanțierii, l-am văzut pe părintele Benedikt stând în întuneric. În jurul lui era semiobscuritate. Am văzut asta cu ochii închiși și l-am întrebat pe Mântuitorul ce înseamnă asta.

Mântuitorul: „Îl vezi pe Iisus suferind.” Apoi m-am rugat mult pentru părinte.

La ora 11.00 m-am rugat împreună cu nepoata mea, Jaquelina, ca mișcarea New Age să nu se răspândească și să nu poată face rău.

La ora 17.00 m-am spovedit în capela Rochus din Mingolsheim. Seara, pe la ora 20.00, au venit mulți oameni și ne-am rugat din nou ca mișcarea New Age să nu poată face rău și împotriva liturghiei satanice. Ne-am rugat până pe la ora 23.00. Le-am povestit ce îmi spune Mântuitorul și i-am întărit pe credincioși.

12.01.92 — Duminică

Încă înainte de Sfânta Liturghie, am spus două rozarii și Litania lui Iisus. Pe la ora 11.40, părintele Vogt a venit acasă la soacra mea și a felicitat-o cu ocazia a 80-a aniversare. A plecat repede și, după ce a plecat, am plâns, pentru că mă rugam deja de opt ani pentru el și el nu urcase nici măcar o clipă la mine.

Asta m-a durut foarte tare, apoi am îmbrățișat crucea mare din dormitorul meu și am plâns. Deodată am încetat să plâng, ca și cum plânsul mi-ar fi fost luat, iar apoi l-am auzit pe Mântuitorul spunând:

„Nu plânge, părintele Vogt are îndoieli și respect. Roagă-te pentru el, se va face bine.”

După aceea m-am bucurat și m-am dus la biserică la ora 13.00, am rugat Rozariul pentru părintele Vogt și am rămas la rugăciune.

La ora 17.00, Marga F. a venit la mine împreună cu soțul ei. Mai târziu a venit și Erich.

Împreună cu soțul meu, am rugat Rozariul Durerii.

La ora 19.00 am fost la capela Rochus din Mingolsheim la Sfânta Liturghie și am făcut împărtășania spirituală. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă pot conta pe o donație pentru sala noastră de rugăciune.

Mântuitorul: „Domnul Müller te va ajuta puțin.”

Apoi, Mântuitorul a spus în timpul conversației noastre interioare:

„Te iubesc foarte mult.”

Am ajuns fericită acasă, dar răul s-a năpustit repede asupra soțului meu.

Era din nou posedat. Am rugat-o imediat Litania Sângelui Prețios, Litania Inimii lui Isus, Litania Lauretană și alte rugăciuni. După aceea, a revenit liniștea.

13.01.92 – luni

Ca în fiecare dimineață, soțul meu și cu mine am rugat, în drumul spre Heidelberg, o serie de rozarii, Rugăciunea Îngerului Domnului, Magnificat, Salve Regina, două rugăciuni către Sfântul Duh, Litania către Maica Domnului, Rugăciunea de la Fatima, Rugăciunea către Arhanghelul Mihail, Rugăciunea către Îngerul Păzitor, Rugăciunea către Inima lui Isus, Sanctus, Gloria și Cor Jesu Sacratissimum.

Apoi l-am lăsat pe soțul meu la Bauhaus și am continuat să mă rog. La locul de muncă, continui să mă rog până când sosesc pacienții. În jur de ora 10.00, mă duc în cabinetul medical pentru a înregistra pacienții într-un registru. În timp ce alții fac o pauză de țigară, eu continui să mă rog în cabinetul medical, stropesc cu apă sfințită pentru sufletele celor defuncți și binecuvântează pacienții, medicii, asistentele și restul personalului cu crucea Benedictus.

Apoi comunic spiritual cu Mântuitorul.

Astăzi eram în cabinetul medicilor pe la ora 10.10. Am verificat încă o dată dacă Mântuitorul mi-a confirmat din nou ceea ce mi-a spus pe 10.01.92, pentru că părintele Vogt dorea totuși mai mulți preoți. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă am notat corect.

Mântuitorul: „Mă auzi, fiica mea?” Eu:

„Da, Doamne.”

Mântuitorul: „Dacă ar avea mai mulți preoți, ar mai împărți atunci împărțășania în mână?”

Erau aceleași cuvinte ca și cu trei zile înainte.

Mântuitorul: „Poți să-i spui. Nu trebuie să-ți fie teamă, eu voi fi alături de tine.” L-am întrebat pe Mântuitorul ce s-ar întâmpla dacă m-ar excomunica din această cauză.

Mântuitorul: „Mă iubești?” Eu

am spus: „Da.”

Mântuitorul: „Rămâi credincios mie.”

Am întrebat mai departe: „Asta înseamnă că mă vor excomunica.”

Mântuitorul: „Vei fi excomunicat.”

Am întrebat încă o dată, pentru că credeam că în zilele noastre nimeni nu mai este excomunicat.

Mântuitorul: „Fiica mea, vei fi excomunicată.” Eu: „Va fi o mare durere.”

Mântuitorul: „Dar nu vei fi excomunicată de mine. Eu voi fi cu tine.” L-am întrebat pe

Mântuitorul dacă motivul excomunicării sunt laicii și împărțășania în mână.

Mântuitorul: „Da, din cauza laicilor și a împărțășaniei în mână, acesta va fi motivul, ai ghicit corect.”

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă am notat corect și dacă ar trebui să mă duc la părintele Vogt.

Mântuitorul: „Ai notat corect. Fă ce-ți spun. Du-te la el.”

Înainte de conversația mea de astăzi cu Mântuitorul, i-am spus că voi crede tot ce îmi va spune. L-am rugat: „Voi crede ce îmi spui, dar mai întâi îndepartează-mi îndoiala, curăță-mi sufletul, ia-mi umanitatea și îmbracă-mă cu divinitatea Ta.”

Mântuitorul mi-a spus: „Vreau posesiunile tale.”

Dar nu am înțeles exact aceste cuvinte și am spus: „Dar ți-am dat totul. Nu am nimic, totul îți aparține, pentru că și eu sunt un nimic.”

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă oamenii ar veni la mine să se roage dacă aș fi excomunicat.

Mântuitorul: „Da, chiar mulți.”

I-am spus Mântuitorului: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru ceea ce mi-ai spus. Spun și eu DA, dacă în acest fel pot fi mântuite suflete și dacă voi fi mereu cu Tine.”

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă îi place cum am scris asta. Mântuitorul: „Tu știi, fiica mea.”

După aceea, l-am întrebat dacă pot povesti asta în grupul de rugăciune și părintelui Dochart despre excomunicare.

Mântuitorul: „Poți spune totul. Eu sunt Domnul și Dumnezeuul tău. Tot ce-ți inspir este adevăr. Du-te în pace.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul și Dumnezeuul meu.”

Ora 12.10 În capela clinicii: La Angelus, în timpul unirii cu Mântuitorul, am întrebat: „Doamne, cum să înțeleg că vrei să ai posesia mea?”

Mântuitorul a spus: „Trebuie să întreb întotdeauna înainte de o nouă sarcină. Proprietate — Totul. Sufletul tău, trupul tău.”

Mi-am examinat sufletul, în ce stare se află, și am simțit o liniște deosebită, iubire, pace în inima mea, ca și cum n-aș avea niciun cusur în inimă.

Am crezut că aș putea zbura în acel moment.

Seara, în biserică, în timpul Sfintei Împărtășanii, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă pot povesti în grupul de rugăciune ceea ce mi-a spus astăzi.

Mântuitorul: „Poți, mă bucur deja de asta.”

Seara, în grupul de rugăciune: Mai întâi ne-am rugat, am cântat și apoi am povestit ce mi-a spus Mântuitorul.

Deși vorbisem deja cu H. Müller din Würzburg o oră bună în după-amiaza târzie (H. Müller înregistra totul pe casetă), am povestit și seara, în grupul de rugăciune, despre conversațiile mele cu Mântuitorul.

14.01.92 – marti

Ora 10.10 în cabinetul medical: L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să mă duc la Papă, pentru că era vorba de lucruri importante care mă așteptau, și dacă ar trebui să-i scriu Sfântului Părinte sau dacă ar fi mai bine să mă duc personal la el.

Mântuitorul a spus: „Du-te la el, fiica mea, va fi bine dacă te duci la el. Eu te voi însoți.”

Eu: „Nu înțeleg ce vrei să spui cu «te voi însoți».”

Mântuitorul: „Voi fi cu tine.”

Am continuat: „Mântuitorule, va fi dificil să vorbesc cu el.” Mântuitorul: „Fiica mea, el va vorbi cu tine.”

Eu am spus: „Mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu. Mă voi pregăti să mă duc la el cu multe rugăciuni.”

Mântuitorul: „Îți mulțumesc, fiica mea. Du-te în pace.”

Ora 12.00 în capelă, după rugăciunea Angelus: Am întrebat dacă ar trebui să mă duc la duhovnicul meu, părintele Gebhard Heyder.

Mântuitorul: „Nu încă. Tot ce faci este corect, continuă așa. Nu te duce încă nici la părintele Vogt, roagă-te mai întâi pentru el.”

Seara, la biserica din Rot: la Sfânta Împărtășanie, părintele Vogt mi-a împins Sfânta Hostie cu atâta forță spre buze și dinți, încât am crezut că o să mi se rupă. Asta nu se mai întâmplase până atunci cu părintele Vogt.

M-a durut și am plâns, pentru că în acea zi m-am rugat mult pentru el.

15.01.92 – miercuri

Ora 10.10, cabinetul medicului: L-am întrebat din nou pe Mântuitorul despre părintele Vogt, pentru că ieri nu mi-a dat Sfânta Împărtășanie cum se cuvine.

Mântuitorul: „Duhul necurat nu i-a dat timp, l-a împins să împartă Sfânta Împărtășanie repede.”

Deoarece mă rog și pentru doamna Vennebusch, cea care ajută la împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă doamna Vennebusch nu simte că nu este corect modul în care se împarte Sfânta

Împărtășanie.

Mântuitorul: „Fiica mea, toți știu că nu este corect.”

Eu: „Dar, Doamne, dacă știu că împărtășirea Sf. Împărtășanie nu este corectă, atunci nu o voi face.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ți-e frică de Satana.”

Nu am înțeles prea bine și am vrut ca Mântuitorul să-mi spună asta ceva mai clar.

Mântuitorul: „Dacă ar avea respect față de Dumnezeu, nu ar împărți Sfânta Împărtășanie.”

L-am întrebat pe Mântuitorul ce înseamnă când un preot îi obligă pe credincioși să primească Sfânta Împărtășanie în mână.

Mântuitorul: „El nu face lucrările lui Dumnezeu.”

Apoi am întrebat ce se întâmplă dacă un preot îi obligă pe credincioși să se ridice atunci când aceștia sunt deja îngenuncheați. Mântuitorul: „El ascultă poruncile diavolului și încearcă să-i oblige să se ridice.”

Ora 14.30, sala de radiologie: M-am rugat și am comunicat spiritual. Am întrebat ce înseamnă dacă primesc Sfânta Împărtășanie de la un laic.

Mântuitorul: „Dacă o primești, îi faci un serviciu diavolului.”

Și dacă rămân așezată și nu mă împărtășesc, pentru că laicul împarte Sfânta Împărtășanie din partea în care stau eu?

Mântuitorul: „Atunci ești laș și îi faci un serviciu diavolului.”

Am continuat: „Atunci pot merge la Sfânta Împărtășanie, iar când laicul vine la mine, pot să mă închin în fața Mântuitorului, dar să nu primesc Sfânta Împărtășanie, ci să mă împărtășesc spiritual și să mă întorc la locul meu.”

Mântuitorul: „Da, poți face asta.”

Am mai spus că episcopii ar fi aprobat ca laicii să împartă Sfânta Împărtășanie. Mântuitorul: „Ei au cea mai mare responsabilitate.”

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă, dacă le spun asta credincioșilor, voi fi singură. Mântuitorul: „Singură în fața oamenilor, dar nu ești singură. Fiica mea, eu sunt cu tine.” După-amiaza am păcătuit. Mi-a părut rău. Seara m-am dus la Mingolsheim, la capela Rochus. Înainte de Sfânta Liturghie, am rugat șase stații ale Calea Crucii.

Deși mărturisisem abia acum patru zile, m-a tras din nou să mă spovedesc. După spovede, i-am mulțumit lui Dumnezeu, eram fericită și am spus că nu există nimic mai frumos decât atunci când sufletul este curat. Apoi am oferit Sfânta Împărtășanie pentru Sfântul Părinte, care suferă atât de mult.

16.01.92 - Joi

Ora 10.10 – Cabinetul medical: De câteva zile mă rugam în mod special pentru părintele Vogt, așa cum îmi recomandase Mântuitorul.

În timpul rugăciunii și al unirii cu Mântuitorul, am întrebat când ar trebui să mă duc la părintele Vogt.

Mântuitorul: „Ascultă, fiica mea, du-te la el chiar astăzi. El te va primi.” Am întrebat:

„Doamne, dar ce să-i spun?”

Mântuitorul: „Întotdeauna îți faci griji cu privire la ce vei spune. Eu voi vorbi pentru tine.”

L-am întrebat dacă trebuie să iau jurnalul cu mine.

Mântuitorul: „Poți să-l iei cu tine.”

Apoi a urmat o tăcere, nu l-am mai auzit pe Mântuitorul o vreme.

Apoi Mântuitorul a spus: „Trebuie să păstrezi mereu tăcerea, cel rău pândește, pentru că vrea să se amestece și să-ți vorbească.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu, pentru aceste cuvinte pe care mi le-ai spus.

Trebuie doar să le păstrez, ca pe o perlă care este atât de frumoasă și de care ai grijă, ca să nu o pierzi.”

Mântuitorul: „Ai spus-o frumos.”

L-am întrebat pe Mântuitorul: „Doamne, există vreun semn special când se amestecă duhul necurat?”
Mântuitorul: „El aduce imediat îndoiala.”

Eu: „Dragul meu Iisus, simt acum o liniște, o pace și o căldură atât de frumoase. Nu am nicio îndoială.”

Mântuitorul: „Și în această stare mă aflu mereu lângă tine, fiica mea.” „Cred că sufletul meu trebuie să fie acum frumos și curat.”

Am fost chemată în sala de radiografie. Domnul Pfeleiderer, un inginer de la firma Müller, voia să vorbească cu mine despre aparate. Am vorbit puțin despre aparatul de radiografie, dar foarte mult despre Dumnezeu. Pentru că domnul Pfeleiderer este un mare sceptic și îl înjură îngrozitor pe Papă. Mântuitorul mi-a dat cuvintele potrivite și el a plecat mulțumit.

12.00, după Angelus: După rugăciune, l-am întrebat pe Mântuitorul despre alte semne care să-mi permită să recunosc spiritul necurat. l-am spus, de asemenea, că mi-e teamă să merg la părintele Vogt.

Mântuitorul: „Vezi, fiica mea, frica, dar tu nu ai frică.” l-am spus: „De fapt, nu.”

Mântuitorul: „Așa este. Spiritul necurat șoptește frica.”

Am repetat: „Deci al doilea semn, după îndoială, este frica?” Mântuitorul: „Da, apoi neliniștea.”

Mântuitorul: „Oamenii aflați în această stare nu se pot stăpâni uneori.” Eu:

„Atunci nu poți vorbi cu oamenii aflați în această stare.” Mântuitorul: „Nu prea mult – totul cu smerenie.”

După-amiaza l-am sunat pe părintele Vogt și l-am întrebat dacă are timp să vorbesc cu el. La început a spus nu. Când i-am spus însă că voiam doar să vorbesc scurt cu el, ca să-i spun ce mi-a spus Mântuitorul pentru el.

Atunci mi-a spus că pot veni la ora 17.30.

Pe drumul spre casă, am rugat Rozariul Durerii pentru părintele Vogt, iar acasă am făcut exorcismul, rugăciuni către Maica Domnului și stațiile 7, 8, 9, 10 și 11 ale Calea Crucii.

M-am rugat în continuare în sinea mea pentru părintele Vogt. Apoi m-am dus la biserică și, în fața ieszii, m-am rugat din nou pentru părintele Vogt.

La ora 17.30 fix eram la părintele Vogt.

M-a primit cu căldură. În sufletul meu simțeam pace și iubire pentru părintele Vogt.

Știam că nu eram singură, pentru că Mântuitorul îmi spusese că va fi cu mine, și eu cred asta.

Când i-am povestit preotului despre aceste lucruri, el a spus că așa spune doar ceea ce îmi place. Deci Dumnezeu vorbește prin mine ceea ce îmi place.

Preotul: „Și eu vă spun că acum veți exploda. Aveți cunoștințe psihologice și teologice și v-ați imaginat asta singuri, așa cum vă place.”

l-am spus: „Dar eu nu mă pricep la teologie.” Preotul: „Ba da, ba da.”

M-am gândit că nu am primit niciodată învățătură catolică.

L-am întrebat pe părintele: „Ce anume din ceea ce le-am spus până acum este greșit sau incorect?”
El nu a răspuns.

l-am menționat că a fost la noi acasă pe 12 decembrie, când a venit în vizită soacra mea, și i-am spus că am plâns amarnic pentru că nu a urcat nici măcar o clipă la etaj, unde locuiesc eu. l-am povestit că am îmbrățișat crucea lui Iisus din toată inima și am plâns în timp ce făceam asta și că l-am întrebat pe Mântuitorul de ce preotul nu a venit la mine, pentru că totuși mă rugam atât de mult pentru el. Deodată am încetat să plâng și Mântuitorul mi-a spus: „Nu plânge, fiica mea, el are îndoieli și teamă. Roagă-te pentru el.”

Chiar și la această întâmplare, pe care i-am povestit-o preotului, el a tăcut. Mai târziu a spus: „Nu puteau să-și imagineze totul, de exemplu războiul.”

I-am spus că, cu siguranță, nu va parcurge Calea Crucii pe care Isus o dorește de la mine și că deja am făcut aluzie la asta în cadrul grupului de rugăciune.

I-am spus mai departe că, din moment ce nu avea timp pentru mine, nu era nevoie să-i povestesc nimic acum, poate altă dată, după voia lui Dumnezeu.

I-am cerut încă o binecuvântare. M-am îngenunchat pe podea. El m-a binecuvântat.

Am stat la el vreo 25 de minute, deși voiam să vorbesc cu el doar vreo 2 minute. Apoi m-am dus la biserică. Am oferit Sfânta Împărtășanie pentru părintele paroh și am rugat pentru el Rozariul Bucuriei.

La începutul liturghiei am auzit o voce: „Îl crezi?” M-am gândit la preot și am răspuns imediat: „Nu.”

În timpul unirii cu Mântuitorul, am întrebat: „Mântuitorule, spune-mi dacă preotul are dreptate, poate că m-am înșelat.”

Mântuitorul: „Ai răspuns deja că nu-l crezi.” Eu: „Dar, Mântuitorule, asta nu-mi ajunge.”

Mântuitorul a vorbit acum ceva mai energic, deși de obicei vorbește blând:

„Ai spus totul corect, fiica mea.”

„Dar preotul mi-a spus că am spus toate acestea de la mine însămi”, i-am spus Mântuitorului.

Mântuitorul: „Nimeni nu poate face nimic de la sine.”

Simțeam o pace în mine, dar și o durere interioară, pentru că simțeam că Mântuitorul a fost profund jignit de domnul preot Vogt. Am continuat să mă rog acasă pentru domnul preot Vogt. Trecuseră exact șapte zile de când vorbisem ultima oară cu domnul preot Vogt.

17.01.92 – Vineri

Ziua mea de naștere – Totuși, a trebuit să lucrez:

Un pacient, un soldat NATO, Martin Wolfgang Sp., a venit să-și facă o radiografie. L-am întrebat ce părere are despre relația dintre Germania și Rusia. El a spus că aceștia au propriile lor probleme. Apoi l-am întrebat ce părere are despre foamea din Rusia.

Era foarte agitat și am simțit spiritul necurat din el, dar nu am lăsat să se vadă. Apoi i-am arătat jurnalul meu, în care scrie: „Roagă-te, roagă-te, fiica mea, vine un război din Rusia”.

Atunci a devenit și mai neliniștit și m-a întrebat cu multă energie, ca un general, cine a spus asta. I-am răspuns: „Iisus”. Cu același ton, el a continuat: „Nu există niciun Iisus. Sunt ateu.” Apoi m-a întrebat dacă pot dovedi că există un Dumnezeu.

I-am răspuns: „Dar dumneavoastră trăiți.” El a spus: „Cine spune că trăiesc?”, dar a păstrat tonul aspru.

I-am spus: „Știți ceva, v-am spus asta ca să nu puteți spune în fața judecății lui Dumnezeu că nu ați știut nimic.”

El: „Cine spune că există judecata lui Dumnezeu: nu există Dumnezeu! Cine v-a spus asta?” L-am întrebat: „Și dacă Dumnezeu vă cheamă în următoarea oră?”

Atunci am încetat să mai vorbesc cu el și l-am rugat să aștepte afară rezultatul radiografiei, pentru că am văzut că nu avea rost să vorbesc cu el.

În interiorul meu simțeam ca și cum o întregă armată de diavoli ar fi fost lângă el. Când a plecat, am stropit totul cu apă sfințită.

Aproximativ o oră și jumătate mai târziu, în cabinetul medicilor, pe la ora 10.10: M-am rugat și mi-am dorit ca dar de ziua mea ca acest pacient, soldatul NATO, să se convertească. Deoarece simțeam că demonul era lângă acest om, L-am întrebat pe Mântuitorul care era acesta.

Mântuitorul: „Fiica mea, gândește-te: cine îl neagă pe Dumnezeu, acela este demonul

Lucifer. Sufletul acesta este mort. Nu-ți pot îndeplini această dorință.”

Atunci am spus că am o a doua dorință:

„Îmi doresc să-ți fiu mereu credincioasă, să rămân neclintită, să te iubesc tot mai mult și să-ți îndeplinesc dorințele și să-ți spun „DA” până la ultima suflare, și ca Tu să fii mereu cu mine.

Mântuitorul: „Îți confirm asta.”

Deoarece nu înțelegeam, Mântuitorul a continuat:

„Îți voi îndeplini această dorință.”

Am spus: „Mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeu meu. Acesta a fost cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.”

Mântuitorul: „Te iubesc, fiica mea. Crede asta.” Eu: „Îți mulțumesc pentru acest buchet de trandafiri roșii.

Seara, în roșu, în biserică: Sora, o călugăriță, împărțea Sfânta Împărtășanie. Înainte, mă rugasem să nu primesc Sfânta Împărtășanie de la un laic. Când a venit rândul meu, sora a trecut pe lângă mine. Am simțit ca și cum mi s-ar fi sfâșiat sufletul. Inima mi s-a umplut de o mare neliniște. Apoi a venit preotul și am primit Sfânta

În timpul împărtășaniei, când m-am unit cu Mântuitorul, L-am întrebat ce a fost acea neliniște puternică pe care am simțit-o.

Mântuitorul: „Era Satana, voia să-ți distrugă sufletul, dar n-a putut, pentru că Eu sunt lângă tine.”

Când am ajuns acasă, am avut o vizită neașteptată și m-am bucurat foarte mult. Am primit și un buchet mare de trandafiri roșii, care mi-au adus aminte de Mântuitorul și de conversația de azi-dimineață.

18.01.92 – sâmbătă

Liturghia de dimineață la Waghäusel: L-am văzut pe părintele Aemilian și pe un alt preot stând în întuneric. A avut o problemă la transsubstanțiere. După transsubstanțiere, s-a făcut din nou lumină și am văzut doar un singur preot. Apoi am deschis ochii și am văzut că părintele Aemilian nu avea păr. Am închis din nou ochii și l-am văzut pe Iisus în locul părintelui Aemilian, dar într-o oarecare întunecime, totuși se putea recunoaște că era Iisus. Iisus avea părul până la umeri.

Acasă, după ce am analizat încă o dată situația, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă ceea ce văzusem era adevărat.

Mântuitorul: „Da, l-ai văzut pe Iisus suferind.”

19.01.92 – Duminică

HI. Liturghie în roșu

Rozariu și rugăciune în Rot.

Soțul meu nu m-a crezut că voi fi excomunicată. El credea că așa ceva nu se mai întâmplă în zilele noastre. Credea că astăzi se aplică suspendarea.

De aceea l-am întrebat pe Mântuitorul:

Mântuitorul: „Durerea rămâne aceeași, fie că este vorba de suspendare sau de excomunicare.” Am rugat cinci Rozarii pentru preoți și părinți.

Aveam o chină și de aceea l-am întrebat pe Mântuitorul.

Mântuitorul: „Erau mulți duhuri necurate acolo.”

Eu: „Atunci trebuie să-mi fie frică.”

Mântuitorul: „Ți-am luat frica.”

20.01.92 — luni

Clinica — cabinetul medicului: Fratele Alois îmi spusese să nu răspândesc atât de mult ceea ce trăiesc cu Mântuitorul. De aceea l-am întrebat pe Mântuitorul.

El a spus: „Spune tot ce-ți inspir eu. — Vremurile o cer.” El a continuat:

„Nu trebuie să asculți de oamenii care se tem.”

L-am întrebat despre părintele Dochart.

Mântuitorul: „Poți să-i spui și lui. Nu-ți va merge altfel decât cu părintele Vogt.” Mă îngrijora dacă preoții vor face ceva dacă le transmit ceva.

Mântuitorul: „Dacă preoții vor face ceva sau nu, după ce ai vorbit cu ei, lasă asta în seama Mea. Altfel, nu vei îndeplini nici măcar o treime din ceea ce îți inspir.”

Am spus: „Dăruiește-i lui Waghäusel băncile de împărțășanie.”

Mântuitorul: „Dacă le dăruiesc băncile de împărțășanie, credincioșii vor primi din nou împărțășania în mână.”

Seara, grupul de rugăciune: erau mulți oameni acolo. A fost spovadă și Mântuitorul a fost adorat.

După grupul de rugăciune, soțul meu m-a supărat foarte tare. El nu crede că Mântuitorul îmi vorbește.

Apoi, părintele Dochart i-a confirmat soțului meu că și împărțășania în mână este corectă.

21.01.92 Marti

Cu o seară înainte, mă aflam la biserica din Rot. Când m-am îngenuncheat la balustrada de împărțășanie, domnul Anton, un ministru al împărțășaniei, s-a apropiat de mine și a vrut să-mi ofere Sfânta Ostie. M-am închinat în fața Mântuitorului, dar nu am primit Sfânta Ostie și m-am întors la locul meu. Am primit împărțășania spirituală, iar Mântuitorul a venit la mine; am primit haruri cu totul deosebite în timpul acestei uniri spirituale.

La prânz, în capela clinicii, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă am procedat corect cu o zi înainte.

Mântuitorul: „Da, este corect – foarte bine.”

Seara, în biserica din Rot: înainte de Sfânta Liturghie, Lumina Veșnică nu ardea din nou.

Când am văzut asta, am fugit imediat afară, am văzut un ministrant și i-am spus să-i spună preotului.

Deoarece, după un timp, încă nu era nimeni acolo, am rugat în locul Rozariului încontinuu Sanctusul.

Apoi i-am chemat pe îngerul meu păzitor, pe Sfântul Arhanghel Mihail, Rafael, Gabriel, pe Maica Domnului și pe Sfântul Iosif, ca să-l aducă pe preot, care să aprindă Lumina Veșnică.

Preotul a venit, s-a dus până la brazi și a ieșit din nou, fără să aprindă Lumina Veșnică. Am continuat să mă rog Sanctus, cât o serie întreagă de Rozariu. Și apoi a venit doamna sacristană și a aprins Lumina Veșnică. Trebuie să menționez că mă cuprinde o neliniște interioară când Lumina Veșnică nu arde.

22.01.92 - Miercuri

Dimineața devreme, soțul meu mi-a spus că am avut o suferință în timpul nopții, că am gemut tare.

Ora 10.10, cabinetul medicului: L-am întrebat pe Mântuitorul dacă în timpul nopții au fost spirite necurate lângă mine. Mântuitorul: „Da, fiica mea, au fost mai multe. Ele vor să-ți distrugă sufletul, dar nu pot, pentru că Eu sunt lângă tine.”

Am repetat asta, ca să văd dacă am notat corect. Mântuitorul:

„Da, fiica mea, așa este.”

Ora 12.30, în capelă: După rugăciune, Mântuitorul mi-a spus:

„Este voia lui Dumnezeu ca tu să dai mărturie.”

Deoarece părintele Dochart îmi spusese odată că ceea ce îmi spune Mântuitorul este destinat numai mie, am întrebat din nou.

Mântuitorul: „Este pentru tine, pentru preoți și pentru toți oamenii.”

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul care sunt celelalte semne care indică faptul că spiritul necurat este la lucru.

Mântuitorul: „Confuzie, lipsă de credință și lipsă de iubire față de Dumnezeu.”

Cu câteva zile în urmă, Mântuitorul îmi spusese deja că spiritul necurat aduce cu sine îndoială, neliniște și teamă.

Între orele 16.30 și 18.00 am fost la mănăstirea Neuburg. I-am încredințat jurnalul meu părintelui Swidbert. Este foarte amabil. M-am spovedit la el și el a rostit rugăciunea de exorcizare asupra mea. Când am ieșit din mănăstire, mă aștepta deja un bărbat care voia să mă conducă înapoi în oraș. L-am întrebat dacă a recitat deja Psaltirea astăzi. El a răspuns vesel: „Da”. Apoi l-am întrebat dacă a recitat deja și rugăciunea „Sufală în mine, Duhule Sfânt”. El a spus: „Da”.

L-am luat cu mine în mașină. Când s-a așezat în mașină, am observat imediat că spiritul necurat era cu el. În glumă, i-am spus: „Știți că aveți spiritul necurat?”

El: „Da, am mulți. — și cum se numește acesta?” I-am spus că îl voi întreba pe Mântuitorul.

Acest bărbat a tras din nas în mod ciudat, fără încetare, pe tot parcursul călătoriei. Seara m-am dus la Capela Rochus din Mingolsheim pentru Sfânta Liturghie.

După Sfânta Împărtășanie, am simțit o liniște și o căldură în mine, precum și pace. L-am întrebat pe Mântuitorul despre bărbatul pe care îl luasem în mașină. O vreme nu am auzit nimic. Apoi am auzit: „Îți sfințesc sufletul.”

Deoarece mă luptam deja de câteva zile cu spiritul necurat, i-am spus Mântuitorului: „Sufletul meu arată cu siguranță ca o găină sfâșiată.” Am răs în timp ce spuneam asta.

Am ajuns acasă și acolo mă aștepta deja un bărbat care face parte din familia mea și care acum este în proces de divorț, dar care în toată viața lui a fost la biserică doar de câteva ori. Își roade unghiile fără încetare și este foarte neliniștit. Vede vina peste tot, doar nu la el. Când am văzut asta, m-am dus într-o altă cameră și am rugat pentru el și pentru soțul meu exorciul.

23.01.92 – joi

L-am întrebat din nou pe Mântuitorul despre bărbatul pe care l-am luat în mașină, ce demoni erau aceia, pentru că îi simțeam în prezența lui.

Mântuitorul: „Cel mai de sus este Lucifer. Erau mai mulți. Cel mai de sus suferă cel mai mult. Când sunt în jurul tău, sunt întotdeauna mai mulți.”

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă deja mă lupt cu Lucifer. Mântuitorul: „Da, fiica mea, te-ai luptat deja de multe ori cu el.” Dar eu am spus că nu pot deloc să mă lupt cu El.

Mântuitorul: „De aceea îți spun că sunt mereu cu tine.”

Lucifer poate fi oriunde, este liber și poate ispiti pe oricine.

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul de ce părintele Vogt nu a aprins Lumina Veșnică marți, deși era în biserică, iar doamna Messner a venit abia mai târziu și a aprins Lumina Veșnică.

Mântuitorul: „Vezi, tu trăiești.”

Nu am înțeles bine și de aceea am întrebat. Mântuitorul: „Mulți sunt deja morți. Ei nu mai trăiesc și nu mai văd.”

După aceea am întrebat despre televizor.

Mântuitorul: „Oricine se uită la el este un idolatru.”

L-am întrebat dacă ar trebui să-l sparg. Mântuitorul mi-a dat voie.

Când am ajuns acasă, am dus mai întâi televizorul jos și l-am distrus, astfel încât nimeni să nu-l mai poată privi. N-am vrut să-l vând, deși avea doar doi ani, pentru că n-am vrut ca altcineva să fie ispășit prin el.

Seara: Hl. Liturghie în roșu:

L-am întrebat pe Mântuitorul despre televizor.

Mântuitorul: „Ai făcut bine. Este un pas înainte spre Mine.”

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul despre patenă. L-am întrebat ce ar face dacă ar fi în locul meu. Dacă ar prefera să primească Sfânta Împărtășanie cu patenă sau fără.

Mântuitorul: „Fiica mea, nu mi-ar fi indiferent. Le-aș recomanda întotdeauna preoților să folosească o patenă. L-am întrebat dacă pot să-i spun asta părintelui Vogt.

Mântuitorul: „Da, îi poți spune totul cu dragoste.”

Bărbatul pentru care m-am rugat ieri pentru exorcizare m-a vizitat astăzi la clinică și mi-a povestit că nu a putut dormi toată noaptea și că era ud de transpirație. I-am spus de multe ori să se roage și să se spovedească, dar el nu o face.

24.01.92 – Vineri

Hl. Liturghie în roșu.

Un cuplu tânăr, care trăiește în concubinaj, m-a sunat deja de câteva ori și m-a invitat să vizionez un film despre un loc de apariții din Elveția, în apropiere de St. Gallen. M-au și îndemnat insistent să merg acolo.

Mântuitorul îmi spusese deja: „Nu trebuie să vezi filmul.”

25.01.92 - Sâmbătă

Sfânta Liturghie la ora 7.15 în Waghäusel:

L-am văzut din nou pe părinte stând în întuneric înainte de transsubstanțiere. Era părintele Werner Egon. După transsubstanțiere, era ceva mai luminos. M-am rugat pentru el. Eram în primul rând.

Părintele Werner Egon nu putea însă să mă privească în ochi, așa cum făceau ceilalți preoți. Am fost foarte uimită că nu a rostit rugăciunile de mijlocire.

La ora 12.15, acasă, după rugăciunea „Îngerul Domnului”, am comunicat spiritual. L-am întrebat pe Mântuitorul de ce părintele Werner Egon nu a rostit rugăciunile de mijlocire.

Mântuitorul: „Nu a putut.”

Am spus: „Nu înțeleg, nu poți să-mi spui mai clar?” Mântuitorul: „Satana nu l-a lăsat să vorbească.”

Acesta este acum al patrulea părinte pe care l-am văzut în întuneric.

Deși astăzi nu voiam deloc să merg la Waghäusel, pentru a nu vedea asta.

Aș fi preferat să merg la capela Rochus din Mingolsheim. Dar fiul meu își parcase mașina în așa fel încât nu puteam ieși cu ea. Din această cauză am întârziat și nu aș mai fi ajuns la ora 7.00 în Mingolsheim, când începe slujba.

Este totuși voia lui Dumnezeu să merg la Waghäusel.

Ora 17.15: Am plâns amarnic și m-am gândit pentru cine ar trebui să scriu jurnalul și dacă va fi citit de cineva. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să-l scriu sau nu.

Mântuitorul: „Trebuie să scrii, fiica mea, va ajuta pe cineva.”

L-am întrebat pentru Marion din W. dacă este bine ca ea să scrie jurnalul la mașină. Mântuitorul: „Da, i-am dat și ei harul pentru asta.”

26.01.92 – Duminică

Părintele Vogt a fost bolnav duminică și nu a putut oficia liturghia.

M-am trezit la ora 5.00 dimineața, am spus Rozariul și alte rugăciuni.

Am aprins lumânări pentru sufletele sărace și pentru preoți și călugări care se află încă în purgatoriu și am stropit cu apă sfințită pentru ei. După rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul. L-am întrebat pe Mântuitorul, în legătură cu domnișoara Bennebusch, pentru că astăzi ține slujba cuvântului, dacă este corect sau greșit.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, este o erezie totală.

I-am spus Mântuitorului că preotul ar fi fost de acord cu asta.

Mântuitorul: „El trebuie să răspundă pentru asta.”

Eu: „Pot să spun asta în grupul de rugăciune?” M-am gândit la doamna Hambsch, care spusese că nu trebuie să se spună nimic despre preoți.

Mântuitorul: „Nu asculta de oameni, dacă asta contrazice ceea ce te învață Eu.

Am întrebat de ce laicii fac așa ceva și m-am referit la împărțirea. Mântuitorul: „Ei nu au respect față de mine, nu ascultă de vocea mea. Oamenii sunt și ei vinovați.”

Eu: „De ce oamenii?”

Mântuitorul: „Pentru că nu se roagă suficient pentru ei (pentru laici).”

Eu: „Dar mulți oameni sunt mulțumiți de asta, cum ar fi, de exemplu, soacra mea?”

Mântuitorul: „Sunt orbi.”

(Nu voiam să scriu „orbi”, dar Mântuitorul mi-a spus: „Scrie-o.”) Apoi, Mântuitorul a continuat: „Inimile împietrite sunt greu de educat.” Eu: „Mântuitorul meu, ce să fac?”

Mântuitorul: „Roagă-te pentru aceste lucruri.”

Eu: „Mântuitorul meu, atunci vei fi atât de pângărit și de dezonorat.”

Mântuitorul: „Da, sunt așa de mult timp.”

Eu: „De ce permiți asta?”

Mântuitorul: „Pentru că încă îi iubesc pe oameni.”

Eu: „Poți să-mi mai spui ceva despre asta?”

Mântuitorul: „Eu sunt încă lisus cel suferind.”

Seara, în capela Rochus, am participat la Sfânta Liturghie.

Astăzi am început să scriem jurnalul la mașina de scris.

27.01.92 – luni

L-am întrebat pe Mântuitorul despre slujbele cu Cuvântul și i-am spus că episcopii sunt de acord cu ele.

Mântuitorul: „Pe episcopii care sunt de acord cu asta nu trebuie să-i ascuți sub nicio formă.” Mântuitorul: „Ascultă-mă pe mine, fiica mea.”

Eu: „Voi crede întotdeauna că ești cu mine și lângă mine.” Mântuitorul:

„Da, crede asta, fiica mea.”

Eu: „Ce trebuie să știu când se apropie ceva de mine .

Mântuitorul: „Satana te va încerca. Vei vorbi și cu episcopul. Eu voi vorbi pentru tine. Rămâi credincioasă mie și rămâi neclintită. Satana îți va reproșa multe greșeli. Acestea nu sunt greșelile tale. Sunt greșelile pe care le face Biserica. Vei primi multe amenințări. Nu accepta aceste amenințări. Rămâi credincioasă adevărului, pentru că, în final, adevărul învinge. Nu te grăbi. Dă dovadă de răbdare.”

Eu: „Îți mulțumesc pentru aceste cuvinte frumoase.

Seara, la Rot, în biserică, a avut loc o slujbă de pomenire. Părintele Vogt era bolnav. Părintele Vetter a oficiat Sfânta Liturghie.

Apoi, la ora 20.00 — grupul de rugăciune. Au fost mulți oameni acolo. Părintele Dochart a ascultat spovede. Holger, care a rugat-o de multe ori împreună cu mine pe Îngerul Domnului în capelă la locul de muncă la prânz, a fost astăzi pentru prima dată cu mine în grupul de rugăciune. A venit aici împreună cu Christoph din Hirschhorn.

Am gripă și sunt în concediu medical.

28.01.92 — Marti

Am rămas în pat și m-am rugat. Ieri seară m-a sunat Fridolin și m-a întrebat dacă aș putea să-L întreb pe Mântuitorul dacă acolo unde locuiește Claude, în Luxemburg, au fost odinioară apariții mariane. I-am spus lui Fridolin că mi-ar fi jenă să-L întreb pe Mântuitorul așa ceva și că nu sunt sigură dacă o voi face, pentru că mi s-a părut a fi curiozitate, iar mie nu-mi place asta. Dar astăzi, după rugăciune și în timpul unirii cu Mântuitorul în comuniunea spirituală, totuși L-am întrebat.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, este adevărat. A fost o apariție a Fecioarei Maria acolo.”

L-am întrebat dacă a fost doar una.

Mântuitorul: „Mai multe.”

Cineva a sunat de trei ori la ușă, dar când am vrut să deschid, nu mai era nimeni acolo. Am continuat să mă rog și m-am unit din nou cu Mântuitorul. L-am întrebat despre părintele Vetter, înlocuitorul părintelui Vogt. El a împărțit Sfânta Împărtășanie atât de repede, încât aproape mi-a căzut din gură. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă era vina mea.

Mântuitorul: „Preotul împărtășește Sfânta Împărtășanie fără respect.”

La ora 9.25 am fost din nou deranjată. Fridolin a sunat din nou și a întrebat despre aparițiile din Luxemburg. I-am povestit ce spusese Mântuitorul.

După aceea, m-am unit pentru a treia oară cu Mântuitorul și am întrebat în continuare:

„Mântuitorule, de ce preotul a împărțit Sfânta Împărtășanie atât de repede, având în vedere că avea timp? Am întrebat în continuare dacă a fost din cauza mulțimii și a faptului că nu erau asistenți la împărtășanie.

Mântuitorul: „Da, aceasta este teama de oameni. Spiritul necurat încearcă mai întâi să-l facă pe preot să se teamă de oameni.”

Am spus că lui Erich i-a plăcut felul în care a procedat părintele Vetter.

Mântuitorul: „Nu toată lumea vede la fel. Tu vezi întotdeauna mai mult decât ceilalți.”

Când, la primirea Sfintei Hostii, aceasta atârna pe jumătate din gură, voiam să o împing cu degetul în gură. Atunci am auzit o voce: „Nu atinge cu degetul.” Nu am făcut-o și, în același moment, Sfânta Euharistie a intrat în gura mea. Astăzi L-am întrebat pe Mântuitorul cine mi-a vorbit ieri, pentru că în momentul în care am auzit vocea, nu eram încă unită cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „A fost îngerul tău păzitor. El îți vorbește des.”

Eu: „Ce bine că îl venerez pe îngerul păzitor și îi adresez rugăciuni. Ieri seară, în grupul de rugăciune:

În timp ce ceilalți se împărtășeau sacramental, eu m-am unit spiritual cu

Mântuitorul, pentru că deja luasem împărtășania sacramentală în biserica din Rot. Eram neliniștit și abia după câteva minute m-am putut uni cu Mântuitorul. L-am întrebat pe Mântuitor ce a fost asta.

Mântuitorul: „Duhul necurat încearcă să se strecoare și să-mi ia locul, dar când sunt acolo, el simte prezența mea și se retrage. Fiecare suflet trebuie să fie atent la cine se află în locuința sa. Doar când locuința este curată și liberă, eu intru în ea.”

După aceea, eram atât de unit cu Mântuitorul încât nu voiam deloc să mă despart de El, dar oamenii așteptau ca eu să continui să mă rog cu ei, deși preotul, părintele Dochart, era lângă mine.

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă a fost corect că am întrerupt unirea cu El. Mântuitorul: „Fiecare este liber să facă cum dorește, nimeni nu te poate despărți de Mine în afară de voința ta.”

Când mi-am deschis ieri ochii, toți se uitau la mine, pentru că probabil am fost unită cu Mântuitorul mai mult timp decât ceilalți. Ah, dacă ceilalți ar ști cât de frumos este, ar fi și ei uniți cu El mai mult timp. Apoi am rugat împreună cu tot grupul de rugăciune rugăciunea „Sufletul lui Hristos — sfințește-mă”.

Mântuitorul mi-a spus astăzi că sunt o piatră de încercare pentru duhul necurat, dar încă nu înțeleg destul acest lucru. Îmi amintesc o frază din Luca 21:36: „Vegheați și rugați-vă neîncetat, ca să scăpați de toate lucrurile care vor veni și să stați în picioare înaintea Fiului omului.”

La ora 15.00 m-am rugat acasă la Maica Domnului să mă conducă la Mântuitorul.

L-am rugat pe Mântuitorul pentru Claude din Luxemburg, pe care, deși nu-l cunosc încă personal, m-am rugat deja mult pentru el.

Mântuitorul: „El este ales. El va deveni preot. Trebuie să se roage mult pentru el. Am spus: „Este atât de atacat.”

Mântuitorul: „Toți cei aleși sunt supuși unor ispite puternice.” Am întrebat de ce.

Mântuitorul: „Fiica mea, Satana vrea să fie învingător.” Eu: „Există vreo speranță pentru Claude?”

Mântuitorul: „Satana va fi învins în curând.”

Eu: „Atunci putem spera.” Mântuitorul:

„Da, puteți spera.”

Eu: „Da, Mântuitorule, dar el lucrează acum.”

Mântuitorul: „El nu va fi mulțumit de această muncă.”

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul despre noul student din Landershofen, Andreas.

Fridolin mi-a recomandat să mă rog pentru el.

Mântuitorul: „Acestea sunt ispite pe care el trebuie să le

îndure.” Eu: „Din partea ta sau din partea duhului necurat.”

Mântuitorul: „Din partea duhului necurat. Căci nimic nu-i place mai mult duhului necurat decât să-i forțeze pe preoți să-i dea împărtășania în mână.”

L-am întrebat de ce.

Mântuitorul: „Pentru că lipsește respectul. Satana cunoaște slăbiciunile

oamenilor.” Eu: „Pot să-i spun asta lui Fridolin?”

Mântuitorul: „De aceea ți-am spus-o și ție.”

Eu: „Mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu, îi voi spune.

L-am sunat imediat pe Fridolin și i-am povestit totul. El a notat totul. Apoi a spus: „Ciudat. Ieri nu am îndrăznit să te întreb dacă ai putea să-l întreb pe Mântuitorul dacă Claude este ales.

Voiam să știu și tu L-ai întrebat pe Mântuitorul. I-am spus că pentru mine asta e o confirmare că a fost corect.

29.01.92 — miercuri

M-am rugat în pat. După o rugăciune îndelungată, i-am spus Mântuitorului că sunt un mare păcătos. Cu cât mă apropii mai mult de Mântuitorul, cu atât mă simt un păcătos mai mare. Am plâns și, la început, nu am îndrăznit deloc să-L întreb ceva pe Mântuitorul. Dar apoi L-am întrebat pentru fiul meu dacă mai are o șansă să devină preot.

Mântuitorul: „Lasă asta în seama Mea.”

Apoi am întrebat dacă ar trebui să continui, dacă ar trebui să refuz să fiu distribuitor de împărtășanie.

Mântuitorul: „Fă, fiica mea, ceea ce ți-am spus până acum.”

L-am întrebat dacă trebuie să fiu tăcută ca sora Faustina.

Mântuitorul: „Nu trebuie să fii tăcută, timpul o cere.” Eu: „Nu înțeleg că timpul o cere.”

Mântuitorul: „Fiica mea, avem foarte puțin timp.

Iar asta nu mi-a fost clar și am întrebat dacă este cam așa cum ar fi dacă mă duc la muncă și mă străduiesc să fiu mai rapidă, ca să nu întârzii.

Mântuitorul: „Și aș vrea să fiți acolo unde am nevoie de voi.” Eu: „Dar timpul este etern.”

Mântuitorul: „Pentru mine.”

Eu: „Atunci avem un timp limitat. Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Eu: „Atunci cine mai poate fi mântuit?” Mântuitorul:

„Foarte puțini. Toți știu ce fac.”

Eu: „Dar Tu ai spus pe cruce: «Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac.»” Mântuitorul: „Toți au avut timp să înțeleagă ce fac.”

Eu: „Atâtea atrocități și lipsă de respect. Văd lumea într-un mare păcat.” Mântuitorul: „Și eu nu mai pot să o ridic.”

Eu: „Doamne, spui că ai eternitatea la dispoziție pentru a pedepsi. Mântuitorul: „Oh, fiica mea, aceasta este plină de atrocități.”

Mi-a fost atât de greu, încât nu am mai putut să pun întrebări și să vorbesc cu Mântuitorul. Trebuie mai întâi să digerez asta.

Eu: „O, Doamne, ar trebui să mă duc la un preot?”

Mântuitorul: „Poți acum?”

Eu am spus: „Nu.”

Mântuitorul: „Lasă asta în seama mea.”

Am fost unită cu Mântuitorul timp de aproximativ 30 de minute. Dar nu am putut scrie prea mult, așa cum mi-aș fi dorit. Nu este ușor, trebuie să fii mereu foarte concentrat și să-ți păstrezi calmul, pentru a-L putea auzi în continuare pe Mântuitorul.

Azi dimineață m-am rugat de la 6.40 la 9.50.

La ora 11.00 m-am dus la biserica din Rot. Chiar în fața altarului Fecioarei Maria am aprins două lumânări. Am rugat Rozariul Milostivirii pentru întreaga lume. Rozariul Durerii îl rugasem deja acasă. După-amiaza m-am plimbat prin pădure și am rugat mai multe Rozarii pentru multe intenții.

Era vreme frumoasă și soarele strălucea. Apoi m-am oprit, am cântat Ave-ul de la Lourdes și, brusc, au apărut din nou multe păsări, care fluierau și cântau împreună cu mine.

A fost foarte frumos. Deoarece treceam oricum pe lângă cimitir, m-am dus la mormântul părintelui Köstl și m-am rugat acolo.

Seara am participat la Sfânta Liturghie în capela Rochus din Mingolsheim. Am plâns în timpul Rozariului înainte de Sfânta Liturghie, în timpul Sfintei Liturghii și după aceea. Nu mi-am putut reține lacrimile, ca și cum cineva ar fi plâns împreună cu mine.

30.01.92 — Joi

M-am rugat aproximativ o oră în pat. Apoi m-am unit cu Mântuitorul și am plâns din nou. De aceea l-am întrebat pe Mântuitorul despre ziua de ieri, când am plâns atât de mult în capela Rochus.

Mântuitorul: „Iisus al tău plânge împreună cu tine, pentru starea lumii.” A fost o tăcere și o liniște profundă. l-am spus Mântuitorului:

„Tu îmi vorbești prea puțin.”

Mântuitorul: „Un Dumnezeu care iubește

vorbește puțin.” Eu: „Dar nu te aud prea

bine.” Mântuitorul: „Dar ai înțeles.” Eu: „Da.”

Ieri am îngenuncheat singur la banca de împărtășanie și am întrebat, prin urmare, pentru oamenii care primesc Sfânta Împărtășanie în picioare.

Mântuitorul: „Faptul de a sta în picioare sau de a îngenunchea la Sfânta Împărtășanie arată modul în care fiecare mă cinstește.” Eu: „Când credincioșii stau în picioare, te cinstesc oare?”

Mântuitorul: „Nu. Asta este mândrie.”

Eu: „Dar preoții, când își dau reciproc Sfânta Împărtășanie, stau în picioare.”

Mântuitorul: „Un preot este un al doilea Hristos, lui trebuie să i se arate cinste. Un preot care se află în harul lui Dumnezeu nu va obliga pe nimeni să se ridice în picioare la primirea Sfintei Împărtășanii.”

Mântuitorul: „Spiritul necurat nu poate forța pe nimeni, decât dacă omul îi dă voie.”

Mântuitorul: „Spune oamenilor să se roage în fiecare zi: «Doamne, izbăvește-ne de frica de oameni. Căci aproape toți au căzut pradă ei.»”

Eu: „Ce este important să știu despre frica de oameni?” Mântuitorul: „Frica de oameni este întotdeauna provocată de Satana.”

Eu: „Dar noi suntem copii ai lui Dumnezeu și nu copii ai lui Satana.”

Mântuitorul: „De aceea trebuie să ai respect față de Dumnezeu și nu față de Satana.”

Mântuitorul: „Cât de puțin se roagă oamenii: «Doamne, dă-ne darul de a discerne spiritele.»”

Eu: „Deci trebuie să ceri totul.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea. Frica de oameni este un mare rău care îi poate lovi pe oameni.”

Eu: „Teama de oameni poate duce oamenii în iad?” Mântuitorul: „DA.”

Eu: „Vor crede preoții asta?” Mântuitorul:

„Doar câțiva.”

Tot timpul am simțit o căldură și o liniște, o tăcere deosebită înlăuntrul meu. Este un sentiment foarte frumos și ai impresia că ești detașat de tot ce ține de lumea aceasta. Îți mulțumesc, Doamne. În astfel de momente cred cu o credință deosebit de profundă. În aceste momente de unire nu am niciun pic de îndoială și niciun sentiment că ceva ar putea fi în neregulă cu mine. De ce nu ar putea rămâne așa mereu? De ce vin mereu asupra mea aceste ispite constante?”, i-am spus Mântuitorului

Mântuitorul: „De acestea vei fi eliberat abia în

ceruri.” Eu: „Te referi la Paradis.”

Mântuitorul: „Da, da, ai ghicit.”

Eu: „Te iubesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu, din toată inima, cu toată ființa mea.” Mântuitorul: „Și eu te iubesc, fiica mea, du-te în pace.”

Între orele 9.00 și 11.00 am spus multe rugăciuni și Rozariul Sfântului Duh. Apoi am fost unită cu Mântuitorul timp de aproximativ 30 de minute. Trebuie să menționez că în noaptea aceasta, între 2.00 și 3.00 am spus Rozariul Durerii, Rozariul Rănilor și Litania Sfântului Sânge Prețios.

După-amiaza, în pădure, am mai spus încă două Rozarii în latină și alte rugăciuni. După primul Rozariu, păsările au cântat din nou frumos împreună cu mine, Ave-ul de la Lourdes.

De câteva zile mă rog pentru părintele Lesch, pe care l-am cunoscut în capela Sfântului Roch. O forță m-a împins să mă duc la el și să vorbesc cu el. Când m-am întors din pădure, m-am dus la statuia Fecioarei Maria și m-am rugat acolo, apoi m-am dus la crucea lui Iisus și m-am rugat scurt. Apoi m-am unit cu Mântuitorul. Eram puțin nerăbdător și nu am fost atent la sufletul meu.

Deși am găsit și o liniște în mine, s-a întâmplat următorul lucru:

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să mă duc la părintele Lesch, dacă aceasta este voia Mântuitorului și dacă părintele ar vorbi cu mine.

Atunci s-a auzit vocea. „Ce vrei de la preot?”

Am răspuns ezitant: „Să mă spovedesc și să vorbesc despre ceea ce mi-ai spus în ultimele zile.”

Vocea: „Nu trebuie să te duci la el. Rămâi acasă astăzi.”

La început am fost uimit, m-am gândit la asta și am repetat în sinea mea cuvintele „rămâi acasă astăzi”, și m-am gândit ce înseamnă asta, Mântuitorul vrea totuși să fiu la biserică astăzi.

M-au cuprins îndoielile și m-am încrucișat. Apoi m-am reunit din nou cu Mântuitorul. Atunci am auzit:

„Acum îmi recunoști vocea?”

În gând mi-am spus: „Nu prea bine.”

Atunci am auzit: „Du-te la preot. El va vorbi cu tine.”

I-am spus Mântuitorului: „Trebuie să fiu atentă dacă spiritul necurat mi-a vorbit și am notat asta în jurnal.

Mântuitorul: „Până acum totul este corect. Atunci ți-aș fi atras deja atenția asupra acestui lucru.”

După aceea, m-am dus liniștit la părintele Lesch. Am vorbit cu el aproximativ între orele 17.30 și 18.30.

El mi-a spus ce trebuie să știu și ce m-a ajutat. Părintele Lesch este din Saarland și este misionar în Africa, în prezent aflându-se la Mingolsheim pentru o cură. M-a ascultat cu atenție și mi-a spus să continui să ascult vocea și să notez neapărat totul, pentru că Mântuitorul vrea să repete unele lucruri.

La final, m-am spovedit la el. I-am spus că, chiar dacă sunt păcate veniale, ele mă apasă și că vreau să fiu complet curată. Apoi m-am dus în capelă, am rugat patru stații din Calea Crucii și apoi Rozariul împreună cu credincioșii: părintele Lesch a oficiat Sfânta Liturghie. A fost foarte frumos.

31.01.92 — Vineri

M-am rugat peste o oră în pat. După ce am terminat de rugat Rozariul dureros, am făcut o împărtășanie spirituală. L-am întrebat pe Mântuitorul: A fost ieri un demon cel care mi-a vorbit mai întâi?

Mântuitorul: „Da.”

Eu: „Și care era?”

Mântuitorul: „Demonul Lucifer. Am permis ca tu să fii ispășită.” Mântuitorul: „Așa înșală el aproape toți oamenii.”

M-am gândit încă o dată la ziua de ieri și la vocea demonului. Nu era blândete în acea voce, ca la Mântuitorul, ci era o voce poruncitoare, aspră.

Apoi i-am spus Mântuitorului: „Eu totuși m-am adresat Tie, de ce poate el să-mi vorbească?”

Mântuitorul: „Eu am permis asta, altfel el nu ar avea voie să o facă.”

Trebuie să rămâi mereu vigilent, pentru că, așa cum a spus Mântuitorul, el îi înșală pe aproape toți oamenii.

Eu: „Ieri am vorbit cu părintele Lesch aproximativ o oră. A avut vreun sens?” Mântuitorul: „Da, a avut sens, un mare sens pentru el.”

În acest moment am dureri la mâna dreaptă și la piciorul drept, în locurile în care Mântuitorul a fost străpuns cu cuie. S-a întâmplat asta de mai multe ori, uneori mai puțin, alteori mai mult. Uneori aș putea țipa de durere.

L-am întrebat pe Mântuitorul ce înseamnă asta.

Mântuitorul: „Acesta este Satana. Dar îți voi lua durerea cea mare.”

Când mă rog în timpul acestor dureri: „Îmi ofer aceste dureri pentru mântuirea multor suflete” sau „Fie ca mulțimi de suflete să se convertească”, atunci durerea dispare adesea. La fel se întâmplă și cu durerile mele de cap. Când mă rog și îmi unesc durerile de cap cu suferințele lui Isus pentru convertirea păcătoșilor, atunci durerile de cap dispar. De la botezul meu, acum opt ani, nu am mai avut nevoie de niciun comprimat. În schimb, folosesc acum multă apă sfințită bine sfințită, sare sfințită pentru gătit și lumânări sfințite. Bine sfințită înseamnă: sfințită după vechiul rit în latină pentru mântuirea trupului și a sufletului.

În vechiul rit se roagă și rugăciunea de exorcizare asupra lucrurilor sfințite. Această rugăciune este deosebit de importantă în vremurile noastre. Iar în apa sfințită se adaugă și sare sfințită, lucru pe care preoții moderni nu-l mai fac.

Părintele Gebhard Heyder sfințește așa cum se cuvine. El își acordă și timpul necesar pentru sfințire. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am mai putut vedea asta.

După o oră de rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul și L-am întrebat care sunt sufletele aflate în noroi. Pentru că mi-am amintit că Mântuitorul mi-a spus mai demult să mă rog pentru cei care sunt în noroi. Întrebasesm deja cinci preoți ce înseamnă asta, și fiecare mi-a spus altceva.

Mântuitorul: „Scrie. Sufletele care se împărtășesc în mod nevrednic sunt în noroi.” (Noroiul este păcatul.)

Mântuitorul: „Noroiul îmi provoacă dezgust.”

Eu: „Care sunt sufletele care se împărtășesc în mod nevrednic?”

Mântuitorul: „Cei care disprețuiesc slava lui Dumnezeu!”

Mântuitorul: „Sunt în noroi cei care merg la rugăciunea de pocăință doar de 1-2 ori pe an și nu se spovedesc. Toți preoții care împărtășesc (doar) în mână sunt în noroi. Credincioșii iau Sfânta Ostie în mână, sunt complici, pentru că nu au respect față de Dumnezeu.”

Eu: „Atunci părintele Gebhard Heyder a avut dreptate, mi-a spus că cei care se împărtășesc în mod nedemn sunt în noroi, ceilalți preoți au spus altceva. Preotul meu local, părintele Vogt, nu a crezut ce a spus părintele Gebhard Heyder. Mântuitorul: „M-au crezut?”

Trebuie să scriu: este interesant faptul că ceilalți patru preoți pe care i-am întrebat, pe lângă împărtășania la gură, împărtășesc și în mână.

Părintele Gebhard Heyder nu a dat niciodată o Sfântă Împărtășanie în mână, ci a împărțit doar împărtășania la gură, așa cum se cuvine. Cunosc și alți preoți care împărtășesc doar la gură.

Mulțumesc lui Dumnezeu că mai există acești preoți care nu împărtășesc în mână.

Mântuitorul: „Roagă-te ca această noroi să fie îndepărtat din Biserică.”

Eu: „O, Mântuitorule, cât de puțini primesc împărtășania la gură.

Mântuitorul: „Și cât de puțini sunt pe calea îngustă care duce la Mine.

Calea largă este aglomerată. În acest moment, în Biserică sunt mai mulți păcătoși decât în afara ei.” Domnul meu și Dumnezeul meu, nu mai pot scrie.

Este prea greu pentru mine și mi se pare că acest păcat apasă asupra mea. Plâng, este extrem de greu pentru mine.

Eu: „Cine mă va crede?”

Mântuitorul: „Nu-ți face griji cine te va crede. Asta este problema mea.”

Eu: „Mulțumesc, Doamne și Dumnezeule, fac ceea ce mi-ai spus și tot ce pot face.”

Apoi m-am rugat pentru toți cei care primesc împărtășania în mână, ca Dumnezeu să-i ierte și să le dea o pocăință profundă și să trezească în ei o venerație față de Dumnezeu. M-am rugat pentru oameni, ca toți să primească lumina și să înțeleagă că aceasta este o jignire adusă lui Dumnezeu.

După aceea, am primit multe haruri. Am simțit o căldură în inima mea, o pace profundă, iar povara pe care o aveam mai devreme dispăruse.

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeul meu. Tu dai și Tu iei.” Apoi m-am mai rugat puțin din suflet,

iar Mântuitorul a spus: „Du-te în pace.”

Cu multă bucurie am citit apoi încă o oră dintr-o carte bună.

Ora 11.50: M-am dus la doctor. Când stăteam în sala de așteptare, am auzit vocea interioară:

„Roagă-te.” Mai întâi am simțit spiritul necurat la o femeie, apoi la încă doi bărbați. Am avut atacuri interioare și m-am rugat pentru ei. Apoi am început să am dureri de cap, care deveneau tot mai puternice. Asistenta medicală mă uitase și îi preferase pe alți pacienți. Am jertfit această răbdare pentru preoții care împărtășesc Sfânta Împărtășanie în grabă. Au trecut aproximativ 45 de minute, apoi a venit asistenta medicală și și-a cerut scuze pentru că mă uitase.

I-am spus: „Nu, nu m-ați uitat, a fost voia lui Dumnezeu. Pentru că m-am rugat pentru pacienți, care erau posedați de demoni.

Când stăteam la doctor, am început să vorbim despre Dumnezeu. Durerea de cap a devenit mai puternică și am crezut că îmi va exploda capul. I-am spus doctorului că acestea sunt suferințe de ispășire și că le sacrific pentru convertirea păcătoșilor și pentru mântuirea sufletelor.

Doctorul a spus că el nu ar face așa ceva. Mi-a măsurat tensiunea și a spus: „Nu îndrăznesc să spun asta.

L-am întrebat: «Cât este?

Tensiunea mea era 180/90.

Capul îmi era complet roșu și aveam dureri de cap foarte puternice.

Medicul mi-a prescris ceva împotriva hipertensiunii. M-am dus acasă și m-am culcat.

Acasă, durerile au devenit și mai puternice. Cu aceste dureri de cap, am rugat Calea Crucii și apoi meditația la cele șapte cuvinte ale lui Isus.

La ora 15.00 durerile au dispărut. Totuși, nu luasem niciun medicament. După aceea m-am simțit destul de fără puteri, iar la ora 15.30 m-am ridicat din nou, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Durerile dispăruseră cu totul.

Seara am participat la Sfânta Liturghie în Rot. După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul: „Te rog, Mântuitorule, spune-mi, au fost acelea de astăzi la prânz, între ora 12.00 și

ora 15.00, suferințe de ispășire pe care mi le-ai dat?”

Mântuitorul: „Da.”

Am spus, întrebând, că nu era prima dată. Mântuitorul: „Nu. Vrei să le mai ai?”

Eu: „Da, dacă astfel pot fi salvate sufletele. Dar,

Mântuitorule, știi cât pot suporta.

01.02.92 — sâmbătă

Ora 7.15, la Sfânta Liturghie din Waghäusel.

După-amiaza m-am unit cu Mântuitorul și l-am întrebat despre „Lumina Veșnică”, pentru că în Rot se stinsese în biserică. Eram în Rot, în biserică, și nu puteam suporta faptul că Lumina Veșnică se stinsese. Din această cauză aveam chinuri interioare și nu puteam să mă rog. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă era corect să chem pe cineva să o aprindă.

Mântuitorul: „Ai făcut foarte bine.”

L-am întrebat în continuare pe Mântuitorul dacă ar trebui să mă duc la domnul paroh Vogt pentru a discuta cu el despre preocupările lui Iisus?

Mântuitorul: „Mai așteaptă.”

Eu: „Asta înseamnă că trebuie să mă rog pentru el.” Mântuitorul: „Așa este.”

Ora 17:10: Am ajuns acasă și m-am rugat imediat pentru părintele Vogt, aproximativ 30 de minute. Imediat după aceea, am avut atacuri asupra sufletului meu. Am continuat să mă rog neîntrerupt încă o oră. Soțul meu era lângă mine, dar era nemulțumit în interior, neliniștit și furios. Totul îl deranja. Știam că spiritele necurate erau din nou acolo și m-am rugat și mai mult.

După aceea a venit un vizitator. Acest vizitator nici măcar nu știa dacă este botezat, deoarece tatăl său făcea parte din înalta ierarhie militară a armatei comuniste sârbe.

Mi-a fost foarte greu, m-am umilit de multe ori și am încercat să-l ajut cu problemele lui. În sinea mea, credeam că toată armata sârbă se năpustise asupra mea. În acea perioadă, nu puteam vorbi nici cu soțul meu, așa că am continuat să mă rog până când armata spiritelor necurate a plecat și atmosfera s-a îmbunătățit.

02.02.92 - Duminică — Sfânta Lumini

M-am rugat aproximativ o oră. l-am spus Mântuitorului că am observat că, atunci când mă rog pentru preoți, sunt atacată în mod special.

Mântuitorul: „A avea un preot bun necesită multă putere pentru a lupta cu diavolul. Ai rugat-te mult pentru preotul tău. Nu uita că un preot bun este un al doilea Iisus. Și pentru un al doilea Iisus trebuie să te rogi mult.”

Eu: „Simt că spiritele necurate trec și peste soțul meu, pentru a mă ispiti.

Mântuitorul: „El trebuie să se roage mai mult.”

Eu: „Dar această luptă cu soțul meu a durat ieri neîntrerupt aproximativ trei ore. Mântuitorul: „Satana este furios pentru că îi iei multe suflete.”

Eu: „Nu mi-e frică să mă lupt cu el.” Mântuitorul: „Ți-am luat frica.”

Eu: „Nu încetez să lupt, pentru că te iubesc, deoarece toate sufletele îți aparțin.” Mântuitorul: „Așa este. Dar și Satana le vrea.”

Eu: „Atunci lupta va fi continuă?” Mântuitorul:

„Da, până când va fi plătit și ultimul bănuț.” Eu:

„Nu înțeleg nimic din asta.

Mântuitorul: „Până când va fi ispășit ultimul păcat.”

Eu: „O, Mântuitorule, nu mai trebuie să scriu nimic?”

Mântuitorul: „Ba da, scrie, oamenii trebuie să se roage foarte mult, fără încetare.

Păcatul prevalează asupra binelui. Oamenii se află într-un mare noroi. Noroiul amenință să sufocă omenirea.”

Nu mai pot scrie acum, pentru că mi-e greu să consemnez toate acestea.

Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeu meu, te iubesc și te iubesc și pentru cei care nu te iubesc.

Vreau să te ador și să te laud mereu pentru cei care nu o fac.

Doamne, pun în mâinile Tale tot ce vine asupra mea, prin Inima Neprihănită a Mariei.

03.02.92 - Luni

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă scriu corect în jurnalul meu.

Mântuitorul: „Fii sigură că ceea ce ai scris este corect. Duhul necurat va încerca mereu să te abată de la adevăr.”

Eu: „Dă-le și celorlalți har.”

Mântuitorul: „Dacă îl acceptă.”

(M-am gândit la soțul meu și la oamenii care suferă de boli). Eu: „Ce nu-ți place la grupul nostru de rugăciune?”

Mântuitorul: „Lipsește smerenia, este încă atât de multă mândrie.” Eu: „Și asta ar trebui să le spun?”

Mântuitorul: „Trebuie să le spui. Să nu-și închidă inimile, altfel nu le pot da harul.”

Eu: „De ce?”

Mântuitorul: „Trebuie să se roage cu evlavie. Rugăciunea trebuie să vină din inimă și nu doar din gură.”

Eu: „Ce ne poți spune despre spovede?”

Mântuitorul: „Trebuie să existe mai multă pocăință. De cele mai multe ori lipsește hotărârea. Rămâneți-mi credincioși. Mântuitorul: „Rugați-vă mai mult decât până acum.”

Eu: „Mântuitorule, cu siguranță vor fi unii care nu vor crede ceea ce le-am spus.” Mântuitorul: „Tu ai spus-o, asta este suficient.”

Eu: „Cum să înțeleg că este suficient?” Mântuitorul: „Cine are urechi, să asculte.”

Am continuat să mă rog cu ardoare, în special pentru grupul meu de rugăciune, pentru însănătoșirea lor. În total, m-am rugat aproximativ o oră și jumătate.

Seara am participat la Sfânta Liturghie în Rot.

După aceea, la ora 20.00, a avut loc întâlnirea grupului nostru de rugăciune și le-am povestit ce spusese Mântuitorul. În acea seară s-a rugat mult mai frumos și mai pios decât de obicei.

După întâlnirea grupului de rugăciune, i-am povestit și părintelui Dochart. El însă nu a făcut niciun comentariu.

04.02.92 — Marti

Dimineața devreme am fost cufundat în rugăciune timp de aproximativ două ore. Ieri seară, în cadrul grupului de rugăciune, am primit împărtășania spirituală, iar înainte de aceasta am participat la Sfânta Liturghie la Rot și am primit împărtășania sacramentală. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă nu a fost alături de mine ieri seară, când am primit împărtășania spirituală.

Mântuitorul: „Am fost lângă tine.”

Eu: „De ce mi-a bătut inima așa de tare? Doamne, Tu nu-mi vorbești.”

Mântuitorul: „Domnul tău vorbește când vrea El.”

Mântuitorul a tăcut.

Am plâns și am spus: „Cum poate exista un nimic fără Dumnezeu?”

Cu toate acestea, mă aflu într-o stare de liniște și pace. Nu sunt singur, Domnul este cu mine, dar El tace. În mod normal, nu-mi pot imagina că Dumnezeu doarme.

Apoi am simțit o liniște deosebit de plăcută. M-am simțit liber de toate și aș putea rămâne așa ore întregi, pentru că cred că ești cu mine, Doamne.

Domnul mi-a îndepărtat îndoielile pe care le aveam. Nu mai era nimic. Ți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeu meu, mi s-a părut că sufletul meu a fost vindecat de durerile de ieri, pentru că sufeream din cauza noroiului din biserică. M-am simțit ca un copil mic, pe care Tatăl îl ține în brațe și care se odihnește la pieptul Lui. Copilul este iubit de Tatăl și această iubire îi este de ajuns, iar el continuă să se odihnească în brațele Lui.

Cât de repede apare răul. Puțin mai târziu am auzit o voce:

„Ești acum unită?”

Am spus „Da”, dar cred că nu este vocea Domnului meu, vocea Domnului meu sună altfel. Nici nu am auzit vocea chiar din adâncul inimii mele, așa cum se întâmplă de obicei. Poate că era din nou vorbărețul, spiritul necurat, care acționa, care vrea doar să mă aducă în confuzie.

Așa că m-am rugat din nou, ca să-l alung, altfel nu scap de el.

Căci el vrea doar să mă aducă în neliniște, în confuzie și în îndoială, este doar spiritul necurat. Seara, la Rot, în biserică, la Rozariu și la Sfânta Liturghie.

05.02.92 — Miercuri

M-am supărat pentru că un preot avea acea privire fixă în ochi în timpul spovezii. Era dezgustător să-l privesc în ochi. Nu am mai trăit așa ceva cu părintele Gebhard Heyder. L-am întrebat pe Mântuitorul despre asta.

Mântuitorul: „Era un spirit necurat care încearcă să-ți distrugă credința fermă.” Eu: „Preotul știe ce face cu ochii?”

Mântuitorul: „Da, știe. Sunt ispite pe care sufletul tău le simte și se apără.” Am trăit această privire fixă de trei ori deja.

Eu: „De ce face asta?”

Mântuitorul: „Pentru că îi lipsește credința supranaturală. Foarte puțini preoți au credința supranaturală.”

Acest preot nu crede în excomunicare. Nici soțul meu. Eu: „Ce să le spun dacă nu cred?”

Mântuitorul: „Cel mai bine este să taci.”

Eu: „Ce obțin dacă tac?” Mântuitorul: „Smerenie.”

Am vorbit cu Mântuitorul din suflet încă o bună bucată de vreme. Apoi i-am spus

Mântuitorului: „Detest lucrurile lumești.”

Mântuitorul: „Notează asta.”

Eu: „Cât de puțin timp avem pentru a ne pregăti pentru viața cerească. Cât de bucuroasă sunt că am aruncat televizorul din apartament. Domnul meu și Dumnezeu meu, nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru asta.

07.02.92 – Vineri

În această zi am fost acasă. De la ora 7.00 la ora 8.30 m-am rugat. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă voi avea din nou suferințe ispășitoare.”

Mântuitorul: „Vei avea din nou suferințe de ispășire.”

Eu: „Le voi jertfi pentru ca părintele paroh să se roage Rozariul împreună cu credincioșii înainte de Sfânta Liturghie, așa cum dorește Mântuitorul. Și pentru ca părintele paroh să mai împărtășească doar pe gură, iar laicii să nu mai împărtășească Sfânta Împărtășanie.

În plus, îmi voi jertfi aceste suferințe pentru ca preotul să fie eliberat de teama de oameni și te rog, dragă Mântuitorule, să-i dai smerenie.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Ispășește pentru toți cei care Mă jignesc în localitatea ta și care primesc Sfânta Împărtășanie fără respect.”

Eu: „Te rog, Domnul meu și Dumnezeuul meu, dă-mi multe haruri, ca să pot suporta suferințele pe care mi le dai. Voi accepta aceste suferințe, și din mare iubire pentru Tine, Domnul meu și Dumnezeuul meu, și pentru mântuirea sufletelor care se află pe calea largă.

Domnul meu și Dumnezeuul meu, dar să se facă voia Ta.

Mântuitorul: „Fă, fiica mea, așa cum ai scris.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu, încă dinainte pentru suferințele pe care mi le vei da. Sunt gata să sufăr împreună cu Tine, pentru că Tu știi mai bine ce pot suporta.

I-am spus Mântuitorului că doresc să rămân în continuare în inima Lui și L-am rugat neîncetat câteva minute: „Mântuitorul meu, iertare, har și milă pentru mine și pentru întreaga lume.

De unul singur nu pot face nimic, dar cu Tine pot totul. Până la ora 10.40 am citit din nou dintr-o carte bună.

08.02.92 — Sâmbătă

Am participat la Sfânta Liturghie în Waghäusel. Nu mi-a plăcut deloc felul în care părintele Werner Egon a oficiat Liturghia, nici măcar rugăciunile de intercesiune nu le-a rostit.

Între orele 16.20 și 17.50 am rugat neînterupt, îngenunchată, patru rozarii doar pentru părintele Vogt și alte rugăciuni.

Am jertfit cu bucurie acest timp pentru el, pentru că am primit și harul pentru aceasta. Este de ajuns ca Dumnezeu să vadă cât de mult mă rog pentru părintele Vogt. Știu că nu-l voi iubi așa cum îl iubesc pe Hristos, dar îmi doresc acest lucru, pentru că el este al doilea Hristos, și sunt conștientă că are o mare responsabilitate pentru sufletele pe care Dumnezeu i le încredințează. De aceea spun că nu se poate ruga suficient pentru preoți, pentru că un preot care trăiește în harul lui Dumnezeu poate avertiza multe suflete în fața prăpastiei iadului și le poate conduce în paradis.

09.02.92 - Duminică

De la 6.30 la 8.00: Am rugat-mă aproximativ o oră și am fost unită cu Mântuitorul aproximativ 30 de minute.

Mântuitorul: „În acest moment, Satana stăpânește inimile.” Eu: „Dar Tu ești Regele tuturor inimilor.”

Mântuitorul: „Aproape toți își închid inimile în fața mea.”

Eu: „Am scris corect?” Mântuitorul: „Tu ai scris pentru mine.”

Eu: „Mântuitorule, din ce motiv își închid inimile?”

Mântuitorul: „Din mândrie, din lipsă de iubire față de mine, din ură și pentru că nu vor să se întoarcă de pe calea largă.”

Eu: „Mântuitorule, când am plâns mai devreme, când am spus „Avertere, avertere”, ceea ce ai Don Bosco și care înseamnă „schimbarea vieții”, lacrimile mi-au curs din ochi ca perlele și într-un ritm rapid. A fost ceva cu totul supranatural și am fost cuprins de un sentiment de venerație. Mântuitorul: „Da, au fost și lacrimile Mele.”

Eu: „Am nevoie de un bun îndrumător spiritual. Da, te am pe tine, dar am nevoie și de un preot.”

Mântuitorul: „Încă nu poți merge la părintele Vogt. Așteaptă să vină momentul potrivit.”

Eu: Mântuitorule, ieri am rugat patru rozarii pentru el (parohul Vogt), a avut vreun efect ?”

Mântuitorul: „Da, a avut efect asupra lui.”

Eu: „Mântuitorule, părintele Vogt crede că vorbesc despre mine însămi.”

Mântuitorul: „Așa credeți cu toții, dar fără Mine nu puteți face nimic.”

Mântuitorul: „Câtă smerenie mai aveți nevoie pentru a vă recunoaște vina? Roagă-te, fiica mea, roagă-te mult.”

Am participat la Sfânta Liturghie în Rot.

De la ora 13.00 am rugat Rozariul pentru părintele Vogt. Am fost fericită când l-am văzut îngenunchat în fața Preasfântului, rugându-se la Inima lui Isus. M-am rugat ca el să fie un model pentru toți preoții din localitățile învecinate. Îmi doresc preoți în care să-L văd doar pe Iisus, iar astfel de preoți trebuie să-i cerem. Căci Dumnezeu nostru are haruri din belșug, dacă doar le cerem. Cred că părintele Vogt este un preot iubit, dacă împlinește voia lui Dumnezeu.

Vor veni zile în care el mă va înțelege mai bine decât acum. Nu voi înceta niciodată să mă rog pentru el.

Ora 14.30. Un domn Pavar a sunat din Elveția. Sună din când în când. Ne întărim în credință. L-am cunoscut la Ierusalim. A fost singurul din grupul de pelerini care m-a ascultat. Ceilalți croați, împreună cu preoții, au râs de mine, m-au batjocorit, m-am simțit singură, ca și cum aș fi fost părăsită de toți. Când am mers pe jos de la Ierusalim la Masada, am rugat mai multe rozarii pentru grupul de pelerini și pentru preoți. Toți au avut dureri de cap, iar eu m-am simțit atât de ușoară, încât aș fi putut urca din nou muntele. Prin aceasta am primit multe haruri. Domnul Pavar din Elveția a fost singurul din grup care a crezut în convertirea mea la Medjugorje.

17.00 - 18.00 Am citit mai întâi o carte a soriei Faustina. După o oră, am simțit dorința de a mă uni cu Mântuitorul. M-am rugat cu ardoare Domnului. Dar au venit și ispite asupra mea. Am plâns amarnic și am crezut că am greșit cu ceva. După aceea, însă, am primit pace. L-am rugat pe Mântuitorul să-mi spună încă o dată ceva despre împărtășania la gură și i-am promis că voi crede în El.

Mântuitorul: „Vreau împărtășania pe gură, în genunchi și cu respect, prin mâinile sfintite ale preotului.” Apoi am întrebat despre miniștrii de altar, gândindu-mă că, deoarece slujesc, ar avea privilegiul înaintea lui Dumnezeu. Mântuitorul: „Acest lucru este valabil și pentru miniștrii de altar.”

Eu: „Asta înseamnă că părintele Vogt nu procedează corect?” Mântuitorul: „Da.”

Eu: „Să-i spun asta, Mântuitorule?”

Mântuitorul: „Asta aștept de mult timp.”

Eu: „Și dacă îi spun asta, va asculta ce spun și fac ceilalți preoți?” Mântuitorul: „Nu va face așa cum fac ceilalți preoți, dar episcopii îi cer asta.”

Mântuitorul: „Episcopul suprem este Sfântul Părinte, de el trebuie să asculte.”

Eu: „O, Mântuitorule, voi face totul ca să nu fii jignit și dezonorat. Dă-mi harul și spune-mi orice cuvânt, ascult.”

Mântuitorul: „Rămâi așa, fiica mea.”

Pe la ora 19.00 a sunat Maria din Augsburg. I-am spus să se întoarcă la soț și să împlinească voia lui Dumnezeu. Odată a fost publicat un articol despre mine într-o revistă numită „Frau im Spiegel”. Maria din Augsburg l-a citit, mi-a scris și m-a vizitat. A devenit o creștină ferventă. Atunci, după Sfânta Împărtășanie, Mântuitorul mi-a spus că ea trebuie să se întoarcă la soțul ei. Până astăzi, ea încă nu a făcut acest lucru.

Astăzi, după Sfânta Împărtășanie, L-am întrebat pe Mântuitorul dacă pacifismul este corect, pentru că Fridolin sunase și mi-a spus că Josef este pacifist și că nu știe exact dacă acest lucru este corect. Mântuitorul: „Fiica Mea, pacifismul este corect – fiecare are dreptul să se apere.”

Nu am înțeles exact acest lucru, pentru că nu știu exact ce înseamnă pacifismul.

10.02.92 – luni

Ora 10.00 în cabinetul medical:

Mântuitorul: „Întreabă-mă ce poți suporta.” Eu: „Sunt atât de incapabilă.”

Mântuitorul: „Mă ai pe mine, trebuie doar să mă dăruiești celorlalți. Fiecare cuvânt al meu este viața mea, iar în cei cărora le dai cuvântul, în ei trăiește.

Eu: „O, Doamne, cât de important este atunci să vorbesc despre Tine. Acum înțeleg mai bine când mă rog la Angelus: Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi.

Este din nou acest lucru de neînțeles pentru un om.

Eu: „Acum înțeleg când îmi spui să întreb doar ce pot suporta.

Am vorbit cu doi pacienți despre credință și le-am spus să se spovedească. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă am făcut bine.

Mântuitorul: „A fost corect, continuă așa.”

Mântuitorul: „Iubește-mă mult, fiica mea.”

Eu: „Dar nu te pot iubi decât cu iubirea Ta, cum să înțeleg asta?” Mântuitorul: „Iubește-i pe ceilalți așa cum m-ai iubi pe Mine.”

Eu: „Deci Tu vrei să fii iubit în sufletele celorlalți. Te rog, Mântuitorule, dă-mi harul să-i iubesc pe ceilalți așa cum Te iubesc pe Tine.”

I-am spus Mântuitorului că mă doare când ceilalți îl resping.

Mântuitorul: „Această durere este durerea mea, pe care o simți tu. Dăruiește pacienților mai multă iubire.”

Ora 12.45 în capela clinicii: În timpul unirii cu Mântuitorul, l-am întrebat dacă și protestanții trebuie să se spovedească.

Mântuitorul: „Da.”

Eu: „Dar ei nu-l iubesc pe Sfântul Părinte.”

Mântuitorul: „Atunci nu mă iubesc pe mine.”

Am întrebat acest lucru pentru că mulți mi-au răspuns, când le-am spus că trebuie să se spovedească, că sunt evanghelici și că, prin urmare, nu trebuie să se spovedească.

Seara, la Sfânta Liturghie din Rot.

Ora 20.00 — Grupul de rugăciune. Erau atât de mulți oameni acolo, încât unii au plecat. Timp de o jumătate de oră am povestit ce îmi spune Mântuitorul. Nu mă pregătisem. Dar când Duhul Sfânt dă cuvintele, atunci trebuie să le rostești. O femeie din grupul de rugăciune mi-a pus o întrebare, spunând că Sfântul Părinte dă Sfânta Împărtășanie și în mâini.

I-am răspuns: „Sfântul Părinte a fost obligat să facă asta, pentru că oamenii au liber arbitru, episcopii au aprobat acest lucru și pentru că și în Vatican sunt francmasoni.

11.02.02 — Marti

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă a fost corect ce i-am răspuns ieri femeii, în legătură cu împărtășania în mână și cu Sfântul Părinte.

Mântuitorul: „Ai răspuns corect.”

Ora 12.20 în capela bisericii. Mântuitorul:

„Trebuie doar să mă ascuți pe mine.”

Eu: „Soțul meu a spus că ieri am vorbit prea mult în grupul de rugăciune.” Mântuitorul:

„Poate cineva să mă oprească când vorbesc?”

La ora 10.40 l-am întrebat pe Mântuitorul dacă am înțeles corect chestiunea pacifismului.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, pacifismul este corect. Fiecare are dreptul să se apere.”

Eu: „Mai poți spune ceva despre asta?”

Mântuitorul: „Voi aveți Biblia.”

Eu: „Mântuitorule, ai întreba și tu la locul meu?” Mântuitorul: „Poți să mă întrebi, este așa, fiica mea.”

12.02.92 – miercuri

Am participat la Sfânta Liturghie în capela Rochus. Ca de obicei, am rugat Rozariul înainte de Sfânta

Liturghie. M-am rugat și pentru preotul care urma să officieze Sfânta Liturghie.

L-am văzut pe acest părinte pentru a doua oară. Nu mi-a plăcut când a oficiat Sfânta Liturghie prima dată, iar astăzi, la a doua oară, a celebrat transsubstanțierea atât de repede și, la sfârșitul Sfintei Liturghii, s-a aplecat spre altar și nu spre tabernacol. L-am întrebat pe Mântuitorul: „Ce este corect acum?”

Mântuitorul: „Spre tabernacol.”

Eu: „Să-i spun asta, Mântuitorule?”

Mântuitorul: „Dacă vrei.”

Mai întâi m-am rugat pentru părinte și apoi m-am dus la el. Când am bătut la ușă, l-am întrebat dacă pot vorbi cu el. În timpul conversației noastre, după ce i-am spus ce este greșit, a început imediat să se apere și a spus că este profesor.

L-am spus că atunci totul mi-a devenit clar.

Mai întâi i-am spus că a rostit rugăciunea de transsubstanțiere foarte repede, iar el mi-a răspuns că și ceilalți fac la fel. Atunci i-am replicat că trebuie să ascultăm mai mult de Mântuitorul decât de oameni.

L-am explicat că vreau să-l ajut și că l-am întrebat pe Mântuitorul, după Sfânta Liturghie, de ce s-a înclinat spre altar pentru a-și lua rămas bun și nu spre tabernacol.

Atunci părintele a criticat puțin trecutul. Era destul de neliniștit și mândru. L-am spus că Mântuitorul era același Mântuitor atunci și este același Mântuitor și astăzi.

Părintele mi-a promis că va celebra Sfânta Liturghie mai încet. Apoi am cerut binecuvântarea și am plecat. Nici de data aceasta nu eram singur. Știu că Mântuitorul era cu mine.

Când am ajuns acasă, am luat imediat receptorul, era Fridolin la telefon. Mi-a spus că tânărul student Andreas nu mai primește acum Sfânta Împărtășanie pe limbă, deoarece subregentul a spus că ar fi mai bine pentru el dacă ar primi împărtășania în mână.

Pe **28.01.92**, Mântuitorul spusese deja ceva pentru Andreas.

Andreas îl mințise pe Fridolin. Căutase o scuză și spusese că avea buzele crăpate și că, de aceea, nu putea să se împărtășească la gură.

Dar el nu a spus adevărul, și anume că subregentul îi spusese asta.

În jurul orei 13.30, în capela din clinică, l-am întrebat pe Mântuitorul despre camera de rugăciune.

Mântuitorul: „Poți să începi deja. A sosit deja timpul.”

Eu: „Dar încă nu am destui bani.” Mântuitorul:

„Lasă asta în seama mea.”

13.02.92 — joi

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă discuția noastră va avea vreun efect asupra părintelui care a celebrat Sfânta Transfigurare atât de repede.”

Mântuitorul: „Cuvântul trăiește în el.”

Apoi l-am întrebat pentru Andreas, colegul de studii al lui Fridolin, de ce Mântuitorul a permis ca Andreas să primească acum împărtășania în mână.

Mântuitorul: „El are liber arbitru, iar această voință este bolnavă.”

Eu: „Nu-mi pot imagina că unii profesori fac așa ceva și îi îndemnă pe studenții la teologie să primească împărtășania în mână.

Mântuitorul: „Aceștia sunt cărturarii și fariseii care M-au răstignit. Pentru Andreas trebuie să postești miercuri — aceasta este trădare.”

Eu: „Ce trebuie să faci când voința este bolnavă?”

Mântuitorul: „Să postești și să te rogi Psaltirea.”

14.02.92 — Vineri

10.30 în cabinetul medicului: Am întrebat din nou dacă mai trebuie să scriu în continuare. Mântuitorul: „Da, fiica mea, scrie-ți jurnalul, este important.”

Eu: „Mi-ai vorbit ieri?” Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Eu: „Doamne, care este voia Ta? Lasă-mă să știu acum ce trebuie să fac, pentru că Tu ești călăuză sufletului meu, dar, Doamne, numai dacă aceasta este încă voia Ta.”

Mântuitorul: „Roagă-te mult, fiica mea. Rugăciunile sunt foarte necesare.”

15.02.92 Sâmbătă

Părintele Aemilian a oficiat minunat Liturgia Hl. A fost o venerare a Fecioarei Maria. Am văzut din nou cum părintele stătea în întuneric, dar după transsubstanțiere, am văzut ceva luminos în jurul capului său. Am văzut asta pentru prima dată, apoi a dispărut din nou.

M-am rugat mult pentru părintele Vogt, un psaltir întreg.

Astăzi am înțeles un lucru: dacă vrei un preot bun, trebuie să-l ceri de la Dumnezeu. Îl iubesc foarte mult pe acest preot, deși știu că nu face tot ceea ce vrea Mântuitorul. Dar am speranța că va deveni odată un preot exemplar.

Am părăsit fericită confesionalul, rugăciunile mele au fost ascultate.

Îți mulțumesc, Doamne și Dumnezeule, pentru această har pe care l-ai dăruit preotului și mie.

16.02.92 Duminică

M-am rugat două ore acasă înainte de Sfânta Liturghie. Duminica vreau să mă pregătesc în mod special pentru Sfânta Liturghie. Înainte de a începe rugăciunea, pun o cruce și statuia Maicii

Domnului pe masă și apă sfințită pentru sufletele celor morți. Apoi spun Confiteorul, exorcismul și multe alte rugăciuni, precum litanii și rozariile. La final, primesc Sfânta Împărtășanie spirituală.

Aceasta este și pregătirea pentru Împărtășania sacramentală. Atunci Sfânta Liturghie este mai plină de reculegere, primești mai multă iluminare și știi și ce este greșit, iar spiritele necurate le recunoști mai bine, pentru că ele se află și în biserică.

Deoarece ieri m-am spovedit la părintele Vogt, l-am întrebat pe Mântuitorul: „De ce nu am vorbit despre împărtășania din mână?”

Mântuitorul: „Nu a sosit încă timpul.”

Eu: „Crede acum preotul că aud vocea Ta?” Mântuitorul: „Da, crede, fiica mea.”

Eu: „Mai are încă atâtea îndoieli sau nu mai are atât de multe?”

Mântuitorul: „Continuă să te rogi pentru el.”

Eu: „Doamne, dar ieri a scris în buletinul parohial că orice persoană botezată poate ține slujba cuvântului și apoi poate împărți Sfânta Împărtășanie, dacă preotul este absent.

Mântuitorul: „Dacă ar ști că eu sunt cel care se află în Sfânta Ostie, nu ar scrie asta în buletinul parohial. În inima lui sunt încă atât de multe neclarități.”

Eu: „Dar, Doamne, el face totuși transsubstanțierea, el știe totuși că Tu ești Dumnezeu viu, adevărat, esențial, din carne și sânge, trup și suflet, din umanitate și divinitate, prezent în Sfânta Ostie – Euharistie!

Mântuitorul: „Credința este diferită la fiecare.”

Eu: „De ce credința este diferită?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, depinde de prima și de a doua poruncă, de lipsa de iubire față de Mine și față de aproapele.”

Eu: „Deci credința depinde de iubire, iar iubirea trebuie cerută și trăită. Ea este o mare har de la Dumnezeu.”

Mântuitorul: „Iubirea curge în inimile curate.” Eu:

„Doamne, cum trebuie să înțeleg „curge”?”

Mântuitorul: „Iubirea este o izvor, veniți la izvor și vă va înviora.” Eu: „Cum este credința profesorilor?”

Mântuitorul: „Aceasta este, fiica mea, credința lumească, care nu dă roade.” Eu:

„Dar, Mântuitorule, ei îi formează pe viitorii preoți.”

Mântuitorul: „De aceea trebuie să vă rugați pentru ei.”

Eu: „Mântuitorule, trebuie să ceri totul prin rugăciune?” Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeu meu, pentru iubirea și harul pe care mi le-ai dăruit. M-am grăbit să ajung mai devreme la biserică. Sfânta Liturghie a început la ora 10.00. Înainte de Sfânta Liturghie, am rostit Litania Sfântului Duh pentru toți cei care se aflau în biserică. Părintele Vogt a oficiat Sfânta Liturghie cu multă râvnă. Evanghelia a fost din Predica de pe Munte (Evanghelia după Luca). La împărtășanie, părintelui nostru i-au ajutat doi laici și un student la teologie, domnul Artur Wagner.

În trecut, am primit Sfânta Împărtășanie de la el. Acum m-am gândit că Domnul mi-a spus că biserica este în noroi. Cum aş putea atunci să primesc Sfânta Împărtășanie de la domnul Wagner, ale cărui mâini nu sunt încă sfințite, ca ale unui preot?

M-am rugat la Mântuitorul: Doamne, dacă este voia Ta ca eu să primesc Sfânta Împărtășanie de la diaconul domnul Wagner, atunci da. Dar numai dacă este voia Ta.

Dacă nu, atunci nu-l lăsa să vină la mine. Îmi pun toată încrederea în mâinile Tale. Domnul Wagner a împărțit Sfânta Împărtășanie lângă mine. Dar nu a venit la mine și am simțit clar că era voia lui Dumnezeu ca el să nu-mi dea Sfânta Împărtășanie. Am primit Sfânta Împărtășanie ultima și de la părintele Vogt.

După Sfânta Împărtășanie, i-am spus Mântuitorului că, dacă dorește, voi vorbi cu domnul Wagner, dar am spus și că Mântuitorul trebuie să-i dea iluminarea, pentru ca el să știe că nu are voie să împartă Sfânta Împărtășanie.

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să scriu asta.

Mântuitorul a spus: „Scrie-o.”

După aceea, m-am rugat încă un sfert de oră.

Când am ieșit din biserică, mă aștepta afară un băiețel, Christian Fellhauer, un copil drag al lui Dumnezeu. După prima lui Sfântă Împărtășanie, a venit la mine și m-a întrebat ce trebuie să facă pentru a putea primi și el Sfânta Împărtășanie cu gura?

I-am spus să se roage în fiecare zi o secvență din Rozariu Sfintei Fecioare Maria pentru această intenție. Duminica următoare, o săptămână mai târziu, a venit la mine foarte fericit și mi-a spus plin de bucurie: „Julijana, am primit Sfânta Împărtășanie pe gură.

De atunci, mă salută mai des după Sfânta Liturghie, așa cum a făcut-o și astăzi. I-am dat binecuvântarea cu apă sfințită, pe care o port mereu la mine, iar el m-a întrebat dacă apa este bine sfințită. I-am răspuns că da și i-am spus că această apă a fost sfințită de părintele Gebhard Heyder din Regensburg.

Domnul meu și Dumnezeu meu, dacă ceva nu este corect, atunci spune-mi, ca să o tai. Ți-am dat totul și totul este de la Tine.

Mântuitorul: „Atunci totul este corect, inclusiv ceea ce ai scris.”

17.02.92 – luni

10.00 Cabinetul medicului: L-am întrebat pe Mântuitorul, în legătură cu diaconii, dacă au voie să împărtășească Sfânta Împărtășanie.

Mântuitorul: „Fiica mea, un diacon nu poate împărți Sfânta Împărtășanie, pentru că îi lipsește sfințirea deplină.”

Eu: „Dar Biserica a permis acest lucru.”

Mântuitorul: „Aceasta este o erezie. Un diacon nu este preot. Numai un preot poate împărți Sfânta Împărtășanie.”

M-am rugat mai înainte ca Dumnezeu să-mi spună de ce H. Wagner nu ar trebui să-mi dea Sfânta Împărtășanie. I-am promis Mântuitorului că voi crede tot ce îmi va spune. Fie ca Mântuitorul să-mi dăruiască credința fermă și să-mi îmbrace umanitatea cu divinitate. Chiar dacă altora nu le este clar că diaconii nu au voie să facă acest lucru, am scris ceea ce a spus Mântuitorul. Amin.

Ora 12.15 în capela de la locul de muncă: Astăzi m-am rugat mai mult decât de obicei în capelă. Am plâns din cauza ereziei care este atât de puternică în Biserica Catolică.

M-a preocupat și o femeie din grupul nostru de rugăciune, care mi-a mărturisit odată, în confidență, că i-a spus preotului care ținea spovada în grupul de rugăciune că are tulburări în timpul rugăciunii Rozariului. Preotul i-a răspuns atunci: de ce mai rogi Rozariul?

L-am întrebat pe Mântuitorul ce fel de duh era acela care spunea așa ceva.

Mântuitorul: „Era un duh necurat.”

După aceea m-am rugat: Mântuitorule, apără-mi grupul de rugăciune de erezii și nu lăsa să intre niciun lup îmbrăcat în piele de oaie.

Mai târziu, la locul de muncă, colega mea Veronika și cu mine am rugat Rozariul. Putem face asta doar când nu sunt încă pacienți.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această har, pentru că ceilalți merg de obicei să fumeze o țigară.

Ora 13.50: am făcut o radiografie unui pacient foarte gras. Când a văzut crucea pe care o port la gât, pe un lanț, și diferitele medalii care atârnă de ea, m-a întrebat ce am acolo de-i place atât de mult.

L-am spus și i-am arătat: „Aceasta este crucea cu cele 14 stații. Trebuie să le parcurgem pe toate. Cu 13 nu ajungem la Hirmel, ci doar cu toate cele 14.”

(Pe spatele crucii sunt reprezentate cele 14 stații ale Calea Crucii.) Pacientul a întrebat curios dacă crucea este din aur.

L-am spus: „Nu-mi plac aurul și argintul. Le am sus, în cer.”

El a răspuns: „Când veți fi acolo sus, trimiteți-mi ceva de acolo.”

L-am spus: „Dacă te împăci cu Dumnezeu și te spovedești cum trebuie, atunci poți avea și tu parte de ele.” El a râs și apoi a plecat.”

18.02.92 Marti

10.00 Ora de rugăciune: Ca de obicei, m-am rugat. În timpul unirii spirituale, l-am întrebat pe Mântuitorul de ce am avut chinuri până la ora 2.30 noaptea, după ce ne-am rugat atât de mult ieri seară.

Mântuitorul: „Cei care te-au chinuit în noaptea aceasta erau demoni ai lui Lucifer. Am permis acest lucru pentru ca tu să știi că îi iei multe suflete și cum trebuie el să lupte din nou acum.”

Eu: „Dar nu am putut să mă rog în noaptea aceasta.”

Mântuitorul: „El a încercat să te lege, dar nu a putut, pentru că Eu eram cu tine. Vin deja nenumărați. Eu permit doar atât cât poți tu să suporti.”

Eu: „Duhul necurat a vrut să-mi șoptească și îmi spunea mereu că e duminică, că nu trebuie să mă rog înainte de Sfânta Liturghie, că m-am rugat destul, că ar trebui să dorm și să mă odihnesc. Aproape că am dormit prea mult.”

Soțul meu m-a trezit, deși de obicei mă trezesc singură. Când soțul meu m-a întrebat dacă nu vreau să merg la muncă astăzi, i-am spus: „Astăzi este duminică, lasă-mă să dorm.”

Când mi-a spus că ieri a fost luni, mi-am dat seama de tot.

Când i-am povestit ieri părintelui Dachart ce mi-a spus Mântuitorul despre diaconi, că nu au voie să împartă Sfânta Împărtășanie, părintele Dochart mi-a spus că asta se aplică doar în cazul meu.

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă este adevărat.

Mântuitorul: „Ceea ce i-ai spus părintelui Dochart este corect.” Eu: „De ce a vorbit el altfel?”

Mântuitorul: „Lasă asta în seama Mea.”

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul dacă profesorul de religie, care dorește acum să devină diacon și studiază în acest scop, va putea împărți Sfânta Împărtășanie când va fi gata?

Mântuitorul: „Numai preotul, care are mâini sfințite, are voie să facă asta.”

Aveam dureri de cap și l-am întrebat pe Mântuitorul dacă acestea erau suferințe de ispășire. Mântuitorul: „Da, sunt suferințe de ispășire, fiica mea.”

Deodată mi-am făcut griji că aş putea muri brusc. Mântuitorul: „Atunci vei veni la Mine.”

Am întrebat asta pentru că mă gândeam că fratele meu murise brusc din cauza tensiunii arteriale prea mari. De aceea, mai târziu, am rugat surorile să-mi măsoare tensiunea, dar era normală.

Aveam dureri de cap atât de puternice, încât le-am jertfit pentru convertirea păcătoşilor. După-amiaza au venit puţini pacienţi. Eu şi colega mea Veronika am citit din Biblie. Cel mai mult îmi place să citesc Biblia părintelui Gebhard Heyder. Apoi am învăţat pe de rost cântecul „O, Iisuse, Tu eşti toată viaţa mea”. Îmi place foarte mult acest cântec. Majoritatea rugăciunilor în latină le-am învăţat pe de rost la locul de muncă sau la volanul maşinii. Numai Dumnezeu ştie câte Rozarii am spus deja în maşină, în pădure şi în biserică.

După muncă, voiam să merg să înot, dar am preferat să merg la biserică. Am simţit din nou perturbări în timpul rugăciunii Rozariului. Am observat de multe ori că sunt atacată în mod special când mă rog pentru preoţi, pentru studenţii la teologie şi pentru profesorii care îi formează.

Aşa că m-am rugat în mod special pentru Fridolin, Andreas şi subregentul din Landershofen.

Subregentul i-a convins pe studenţii la teologie să primească împărtăşania în mână, la fel ca Andreas. M-am rugat şi pentru părintele Vogt şi pentru părintele Dochart. De câteva zile îl includeam pe părintele Vogt în rugăciunile mele, pentru ca el să recunoască mai bine discernământul spiritelor şi să mă înţeleagă mai bine.

În biserica din Rot, înainte de începerea rozariului general, am simţit atacurile spiritelor necurate. Am observat imediat de unde veneau.

În faţa mea, într-un unghi, stătea un bărbat de statură medie, cu barbă deasă. A intrat, s-a așezat şi şi-a ținut ambele mâini în faţa feţei, astfel încât nu putea vedea spre tabernacol. Deodată, a dat din cap cu atâta putere, mai rău decât dacă ar fi avut frisoane. Acest lucru se întâmpla mai ales atunci când părintele Vogt vorbea în mod special despre slava lui Dumnezeu, de exemplu la lectură sau la Evanghelie, când era vestit Cuvântul lui Dumnezeu.

Apoi a râs foarte urât. Acolitii au râs şi unul dintre ei a trebuit chiar să iasă afară.

La Transubstanţiere s-a înfuriat în mod deosebit. Bărbatul s-a ridicat, s-a apropiat de preot şi de altar şi l-a ameninţat pe părinte cu mâinile şi pumnii ridicaţi şi l-a înjurat. În timpul Liturghiei m-am rugat deja pentru acest bărbat. Căci cunosc deja atacurile interioare ale demonilor.

Când străinul a ridicat tonul, i-am spus poruncitor: „Taci.”

În acel moment, s-a întors, a trecut pe lângă mine şi m-a privit cu o ură profundă. I-am spus doar: „Pleacă de lângă mine.” El a înjurat şi a ieşit din biserică.

După Sfânta Împărtăşanie, l-am întrebat pe Mântuitorul ce fel de demon era acela.

Mântuitorul: „Era demonul Lucifer şi erau mulţi cu el.”

I-am spus Mântuitorului că acela fusese lângă mine în noaptea aceea.

Mântuitorul: „El poate fi oriunde.”

Îţi mulţumesc, Mântuitorule, pentru această ispită din biserică, pentru că mulţi nu cred că există diavolul.

În orice caz, mulţi credincioşi au avut frică după Sfânta Liturghie şi le tremurau picioarele.

Părintele Vogt a cântat în sfârşit şi a treia strofă a cântecului „Maria, întinde mantia”.

Am mai trăit de mai multe ori astfel de cazuri cu spiritul necurat în biserică.

Şi în alte biserici, precum Lourdes, Ierusalim, Medjugorje, Waghäusel, în clinică, la locul de muncă, în Rot, la primărie (erau prezente 8 persoane din Rot) şi la Roma, în drumul spre un episcop din Vatican, precum şi la conferinţele pe care le-am ținut deja etc.

Pentru mine, aceasta este, de asemenea, o har al lui Dumnezeu, prin care credincioşii devin mai evlavioşi şi se roagă mai mult şi cred în sfârşit că diavolul şi iadul există.

După slujba de la biserică, am întâlnit mai mulți credincioși care observaseră și ei că acesta era diavolul și s-au rugat și ei pentru acest bărbat. O femeie nu și-a dat seama și a spus că acest bărbat este bolnav. Ea a povestit, de asemenea, că la ea vin sufletele sărace. M-am întrebat: dacă nu are darul de a discerne spiritele, cum poate ști dacă sunt într-adevăr sufletele sărace? Dar nu am spus nimic. Această femeie stătea în același rând cu străinul.

19.02.92 - Miercuri

Ora 10.00, cabinetul medicului: L-am întrebat pe Mântuitorul despre ispita care avusese loc ieri. Mântuitorul: „Fiica mea, această ispită a fost doar începutul. Vor urma și altele. Satana luptă pentru sufletele pe care le-a pierdut.”

Eu: „Să fac ceva pentru Biserica noastră?” Mântuitorul:

„Rugați-vă, rugați-vă, rugați-vă mult.”

Am simțit apoi o căldură și o pace în mine, a fost un sentiment foarte frumos.

Seara am fost la Capela Rochus, mai întâi la rugăciunea Rozariului și apoi la Sfânta Liturghie.

20.02.92 — joi

10.10 Cabinetul medical: L-am întrebat pe Mântuitorul despre conștiință.

Mântuitorul: „Ceea ce este de neînțeles în conștiință este faptul că eu însumi sunt conștiința.” Eu: „Cine ești tu, acest «tu însuși»?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, eu sunt Domnul și Dumnezeuul tău.” Eu:

„De ce nu ni se învață de la început că Dumnezeu este conștiința?”

Mântuitorul: „Asta este latura lumească. Ceea ce este de neînțeles vine de la mine.”

Eu: „De ce unii preoți nu recunosc că vocea interioară pe care o aud este a Ta?” Mântuitorul: „Pentru că nu cunosc discernământul spiritelor. Au o credință slabă, predică Biblia, dar nu o trăiesc.”

Seara am participat la Sfânta Liturghie în Rot. Am rugat Rozariul. La primirea Sfintei Împărtășanii, călugărița a trecut pe lângă mine și nici măcar nu a încercat să-mi dea Sfânta Împărtășanie, pentru că știa că nu aș fi primit-o de la ea. M-am întors imediat la locul meu și am primit Împărtășania spirituală. Am primit atâtea haruri, apoi am auzit vocea:

„Nu vrei să oferi Sfânta Împărtășanie pentru sora aceea?”

Am răspuns imediat: „Da”. Dar am adăugat: „O ofer pentru sora aceea, ca să primească iluminarea, ca să știe că nu are voie să împartă Sfânta Împărtășanie.”

Când Sfânta Liturghie s-a terminat, eu eram încă cufundată în rugăciune, iar sora a venit la mine și m-a întrebat: „Nu am făcut bine ce am făcut?”

Ea a întrebat asta pentru că credea că voi aștepta să primesc Sfânta Împărtășanie de la părintele Vogt.

I-am spus: „Nu, soră, nu este corect. Nu trebuie să împărțiți Sfânta Împărtășanie, pentru că m-ați întrebat deja o dată despre asta și Mântuitorul a spus: «Spune-i că avem preoți.»”

Ea s-a opus cu toată puterea și a spus că și ea este hirotonită și că episcopii au aprobat acest lucru.

I-am spus că trebuie să asculte de Episcopul Suprem.

Era agitată și puțin supărată și m-a deranjat într-un moment nepotrivit. Mi-a spus că trebuie să schimb partea. (adică să mă duc pe partea unde părintele împarte Sfânta Împărtășanie)

I-am spus: „Rămân acolo unde mă așează

Dumnezeu.” M-am rugat pentru ea.

Apoi m-am dus cu Hedwig și Hilde la capela Rochus. Imediat a început din nou o Sfântă Liturghie. Acolo am putut să-L primesc pe Mântuitorul în mod sacramental. Am oferit Sfânta pentru sufletele sărace.

21.02.92 - Vineri

Ora 10.30 Cabinetul medicului:

Mântuitorul: „Cu călugărița, ai făcut bine — chiar foarte bine.”

Am mai întrebat dacă trebuie să schimb locul în biserică, așa cum spusese călugărița. Mântuitorul: „Nu trebuie să faci asta, pentru că ai dreptate.”

Ieri seară, când am ajuns acasă, soțul meu a luat apărarea călugăriței. Era foarte agitat și spunea că trebuie să schimb partea etc.

Am luat apă sfințită și i-am stropit cu ea, precum și împrejurimile, pentru că simțeam spiritul necurat. I-am povestit asta Mântuitorului.

Mântuitorul: „Era demonul lui Iuda lângă soțul tău.”

I-am spus că i-am spus soțului meu să se spovedească. Dar soțul meu a spus că nu este un păcat.

Mântuitorul: „El nu a recunoscut păcatul, pentru că și-a închis inima.” Eu: „Ce

înseamnă asta, că și-a închis inima?”

Mântuitorul: „Atunci nu pot intra.” Eu:

„Asta înseamnă că celălalt era înăuntru.”

Mântuitorul: „De data aceasta, da.”

După-amiaza m-am rugat mult pentru călugăriță și pentru părintele Vogt.

Când mă rugam, vedeam mereu o persoană stând spiritual în fața mea. Îl cunoșteam pe acest bărbat, pentru că stătuse deja de multe ori în fața mea. Știu că el a împărțit Sfânta Împărtășanie și că nu l-am primit pe Mântuitorul de la el. În vară, un asistent la împărtășanie murise brusc, într-un accident pe autostradă, dar nu știam dacă acesta era bărbatul care stătea acum mereu în fața mea, atât de spiritual. Această persoană era atât de insistentă, încât am rugat pentru ea un Tatăl nostru, un Ave Maria și un Slava Tatălui. Dar nu credeam că asta era suficient pentru acest bărbat.

Am vizitat-o pe Marga Fellhauer în Rot și am întrebat-o dacă avea o fotografie cu cântăreții corului bisericii, pentru că știam că acest bărbat, care stătea mereu în fața mea în mod spiritual, cântase și el în corul bisericii. Mi-a arătat-o și l-am recunoscut. Când acest bărbat a avut accidentul mortal în vară, eu eram tocmai în pelerinaj în Slovacia.

Seara, în biserică, am rugat Rozariul pentru acest bărbat, care se numea Werner Heinzmann, și am oferit Sfânta Liturghie pentru el. L-am rugat să se roage și pentru mine, ca să mă trezesc noaptea, pentru a putea continua să mă rog pentru sufletul lui. Mi-a părut rău că spusesei că mă enerva deja cu insistența lui. Dar atunci nu știam încă că murise.

Noaptea, pe la ora 1.30, m-am trezit și am rugat Rozariul pentru el și Litania Sângelui Prețios. Am aprins o lumânare sfințită pentru el și i-am dat apă sfințită.

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul ce ar trebui să fac dacă laicii ar veni din nou să-mi dea Sfânta Împărtășanie.

Mântuitorul: „Fă din nou același lucru.”

22.02.92 — Sâmbătă

Am participat la Sfânta Liturghie în Waghäusel. Părintele Werner Egon a oficiat Sfânta Liturghie împreună cu un părinte străin. La primirea Sfintei Împărtășanii, părintele Werner Egon a ezitat să-mi dea Trupul lui Hristos, pentru că eu îngenuncheam în fața lui. De asemenea, el nu a spus, ca de obicei, „Trupul lui Hristos”, ci a tăcut. Soțul meu a venit imediat după mine la Sfânta Împărtășanie și a văzut cum părintele a dat din cap.

Cât de isteț trebuie să fie acest părinte. Datorită lui s-a obișnuit ca credincioșii din primul rând să poată primi Sfânta Împărtășanie îngenuncheați. Dar numai cei din primul rând.

Da. Și ceilalți? Nu ar trebui să îngenuncheze în fața Mântuitorului nostru? Așa nu se poate. Toată lumea ar trebui să îngenuncheze în fața Dumnezeuului nostru. Când a terminat liturghia, o femeie pe nume Alice a început să cânte cântecul „Binecuvântează-ne, Maria”. Nici asta nu i-a plăcut părintelui, pentru că a dat din cap.

După ce a părăsit biserica, am mai rugat împreună cu credincioșii Litania Lauretană.

După aceea, am cântat încă și Salve Regina. Am oferit aceste rugăciuni în jertfă pentru preoți. Apoi m-am dus în fața tabernacolului și m-am îngenuncheat pe podea. Acolo m-am rugat cu multă ardoare pentru preoți și credincioșii care se aflau în biserică. Când am ieșit din biserică, un bărbat (Walther din Hockenheim) m-a abordat și mi-a spus: „Ați făcut bine.”

„Vă rog să vă rugați pentru soția mea. Are cancer.”

I-am promis că mă voi ruga pentru ea. Cred că Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea, rugăciunea pentru credincioșii care se aflau în biserică, altfel acest străin nu ar fi venit la mine.

Ora 16.30: Am rugat Rozariul împreună cu credincioșii din Hockenheim în biserică.

După aceea, am mai spus încă trei Rozarii și le-am oferit pe toate în jertfă pentru părintele Vogt. Mi-a fost greu, pentru că stătusem îngenuncheat tot timpul.

23.02.92 - Duminică

La ora 7.30 am început să mă rog, cu aproximativ o oră înainte de a merge la biserică. M-am plâns Mântuitorului de părintele Werner Egon.

Mântuitorul: „Nu trebuie să-l ascuți. Ascultă-mă pe mine.” Eu:

„Vrei să spui că trebuie să rămân îngenuncheată în fața Trupului lui Hristos?” Mântuitorul: „Da.”

Eu: „Pot să plec și eu dacă el ezită să-mi dea Sfânta Împărtășanie când stau îngenuncheată?”

Mântuitorul: „Poți să pleci, eu voi veni totuși la tine, chiar dacă nu m-ai primit sacramental.”

Eu: „Cum este, Mântuitorule, când mă trezesc noaptea? Cine mă trezește, ca să veghez și să mă rog? Ești Tu sau sunt sufletele sărace?”

Mântuitorul: „Eu sunt. Vreau să veghezi împreună cu mine.”

Eu: „Da, dar atunci mă rog pentru sufletele sărace.”

Mântuitorul: „Atunci mă bucur în mod deosebit.”

Eu: „Doamne, dar am o luptă până când încep să mă rog.”

Mântuitorul: „Trebuie să înțelegi că singur nu poți face nimic. Pentru asta ai nevoie de harul Meu, pentru că cel rău nu vrea ca tu să te rogi.”

Eu: „Cel rău este atât de aproape de mine?” Mântuitorul: „Da. Unde sunt Eu, acolo este și el.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, Ți-am dat totul, Ți aparțin în întregime, de ce nu mă lasă spiritul necurat în pace?”

Mântuitorul: „Atunci ar avea mintea mea. Dar mintea mea nu este mintea lui.” Eu: „Dar el este totuși inteligent.”

Mântuitorul: „Inteligența nu este minte.”

Eu: „Atunci nu-mi rămâne altceva decât să rămân trează? Da, acum îmi vine în minte ce scrie în Biblie: Vegheați, dar, în orice moment, în rugăciune, ca să puteți scăpa de toate aceste lucruri care vor veni și să stați în picioare înaintea Fiului Omului.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, vrei să-mi spui ceva? Astăzi împlinesc 27 de ani de căsătorie.”

Mântuitorul: „Rămâi așa, continuă să te rogi, fiica mea.”

Eu: „Da, dragul meu Iisus, voi ruga din dragoste pentru Tine și pentru oameni, pentru viața veșnică a aproapelui și pentru a-mi salva viața.”

După aceea, am mai așteptat o vreme, să văd dacă Mântuitorul mai are ceva de spus. Apoi l-am auzit pe Mântuitorul: „Du-te în pace.”

Eu: „Îți mulțumesc pentru marea Ta iubire. Te iubesc mai presus de toate.”

Am participat la Sfânta Liturghie în Rot și am asistat acolo și la rugăciune și la Rozariu între 13.00 — 14.00.

24.02.92 Luni

Ora 10.00 în cabinetul medical: M-am rugat și m-am unit cu Mântuitorul.

Eu: „De ce a ezitat părintele Werner Egon să-mi dea Sfânta Împărtășanie în genunchi

și de ce nu a spus „Trupul lui Hristos”, și de ce a dat din cap?”

Mântuitorul: „Tu M-ai primit, fiica Mea. Tu ai crezut că Eu sunt în Sfânta Ostie. El nu.”

Eu: „Dar dacă el nu crede, atunci nu poate rosti rugăciunea de transubstanțiere.” Mântuitorul: „Ba da, eu am putere asupra lui.”

Seara am fost mai întâi la Rozariu și apoi la Sfânta Liturghie în Rot. La ora 20.00 a fost apoi grupul de rugăciune. Părintele Dochart era și el acolo.

Nu mi-a plăcut discuția cu părintele Dochart. Lioba povestise că diavolul ar fi fost și în Waghäusel și că preoții l-ar fi alungat din biserică.

Poate că era același bărbat care fusese în biserica din Rot cu câteva zile în urmă. Părintele Dochart nu este de acord cu ideea că preoții ar trebui să vorbească mai mult despre diavol pentru a informa și a avertiza credincioșii.

El a spus: „Ce ar spune oamenii?”

Eu: „Se face prea mult despre existența diavolului.”

Am spus că preoții ar trebui să predice mai mult despre acest lucru. Câți oameni se află astăzi în plasa și în capcanele lui Satan, fără să-și dea seama, doar pentru că se vorbește mereu despre Vestea Bună și pentru că se spune:

Dumnezeu este bunătate, Dumnezeu este milă, Dumnezeu nu pedepsește.

Toate acestea sunt adevărate, dar Dumnezeu are eternitatea să pedepsească.

Nu mi-a plăcut când, la scurt timp după aceea, părintele Dochart s-a ridicat și m-a privit cu ochii fixați, de parcă l-aș fi palmuit. Nu era prima dată când vedeam acei ochi fixați.

25.02.92 — Marti

Încă de dimineață devreme am rugat Rozariul pentru preoți.

Ora 10.30, cabinetul medical: L-am întrebat pe Mântuitorul despre părintele Dochart. Când i-am spus că preoții ar trebui să-i avertizeze pe credincioși atunci când diavolul pătrunde în biserică și îi sperie pe oameni, și că este o greșeală pe care o fac preoții dacă tac în privința aceasta, am văzut la el acea privire fixă. Era respingătoare.

Mântuitorul: „Acela era spiritul necurat, când vorbești despre adevărata învățătură.” Eu: „Poate spiritul necurat să treacă de la preot la mine?”

Mântuitorul: „Da, poate, dacă aperi adevărata învățătură.”

De fapt, ar fi trebuit să mă duc să mă rog la părintele Dochart în Bretten. Ar fi trebuit să-L întreb mereu pe Mântuitorul unde să mă duc.

L-am întrebat pe Mântuitorul pentru joi, pentru că nu voiam să mă bazez doar pe mine (joi era seara de rugăciune la Bretten).

Eu: „Mântuitorule, tu știi ce vreau să te întreb, înainte să te întreb, tu știi.” Răspunsul a venit imediat, fără ca eu să fi rostit întrebarea corect.

Mântuitorul: „Nu te du acolo, fiica mea.” Eu:

„Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeul meu.”

În seara aceasta, când mă întorceam acasă de la Sfânta Liturghie, m-a abordat o doamnă Östringer. Vocea ei era tremurătoare și părea speriată.

Mi-a spus: „Nu trebuie să vorbești în fața oamenilor. Alții fac toate acestea în tăcere.” I-am spus că l-am întrebat pe Mântuitorul când și unde să vorbesc și că El îmi dă cuvintele pe care trebuie să le rostesc.”

Mântuitorul a spus mai târziu: „Vorbește, fiica mea, nu asculta ce spun alții. Ascultă-mă pe mine. Dacă alții te sfătuiesc să faci ceva în ascuns, aceasta este invidie. Eu ți-am dat darul de a vorbi.”

Eu: „Doamne, ești de acord să mă duc la Zönackel?” Mântuitorul: „Da, du-te acolo.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva? Vrei asta?” Mântuitorul:

„Continuă așa, fiica mea.”

Îți mulțumesc, dragul meu Dumnezeu.

Ora 13.00 în capela clinicii:

Mai întâi m-am rugat. Mi s-a strâns inima, așa că a trebuit să plâng. Da, este durere, pentru că Dumnezeu este jignit prin oameni. Pacienții îl jignesc adesea pe Dumnezeu, unii fără să știe. Pentru că nu mai recunosc păcatul. Cei mai mulți spun că nu au păcate.

Astăzi a venit la mine o pacientă care a spus că este suficient să te spovedești o dată pe an. Era foarte agitată și încăpățânată și spunea că nu are păcate.

Mi-a povestit că cunoaște o femeie care este atât de rea și merge în fiecare zi la biserică. Mi-a spus că i-a spus deja acestei femei să stea departe de biserică și de spovede.

I-am spus acestei paciente în față: „Demonul vorbește prin voi.” Ea nu a mai putut să mă privească în ochi.

Ah, sunt mii de astfel de oameni. Este foarte greu să-i ajuți pe acești pacienți, pentru că sufletele lor sunt, de cele mai multe ori, ruginite. Îi includ pe pacienți în rugăciunile mele. Unii sunt recunoscători și pleacă fericiți, alții chiar cu lacrimi în ochi, când își iau rămas bun rugându-mă să mă rog pentru ei. Dar mă doare și mai mult când preoții răspândesc sau predică erezii. Simt o durere ascuțită și arzătoare în inimă, ca și cum aș avea o afecțiune cardiacă.

Da, preoții îmi provoacă cele mai mari dureri de inimă. Nu înțeleg oare că au o responsabilitate atât de mare față de suflete?

Când plângeam în fața tabernacolului, l-am întrebat pe Mântuitorul ce ar întreba El acum în locul meu? Mântuitorul: „L-aș întreba pe Mântuitor: «Mă iubești?»”

În acel moment m-am gândit că Dumnezeu este iubire și am spus: „Dar te iubesc.”

Mântuitorul: „Vezi, iar eu te iubesc mult, mult, mult mai mult.”

În acel moment, am zâmbit împreună cu Mântuitorul și nu am mai plâns. Am simțit că suferințele dispăruseră, ca și cum cineva le-ar fi șters.

Îți mulțumesc, dragă Dumnezeule, pentru aceste mari haruri, care mi-au vindecat sufletul imediat. Ar putea face asta un neurolog sau un psihiatru?

Cel mai bun medic al sufletului este iubitul nostru Mântuitor:

La câți pacienți s-ar putea renunța la radiografii dacă aceștia s-ar spovedi mai întâi și abia apoi ar merge la doctor. Aproape toți pacienții nu se spovedesc. Dar oamenii par să vrea mai întâi să ajungă în purgatoriu și abia apoi în paradis. Foarte mulți dintre ei îl resping total pe Dumnezeu. Nu arată niciun regret și și-au ales singuri stăpânul, pe Satana, care îi chinuie zi și noapte pentru eternitate. Seara am participat la Sfânta Liturghie și la Rozariu în Rot.

26.02.92 — Miercuri

Ora 10.30 — Cabinetul medical: În timpul unirii cu Mântuitorul, o liniște profundă și o pace s-au așternut în mine, precum și o căldură. Știu că Mântuitorul este atunci lângă mine. El se odihnește lângă mine și eu lângă El.

Eu: „Dragă Mântuitorule, Tu îmi sfințești acum sufletul. Tu vrei ca eu să tac.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Eu: „Cât de necesar este pentru un suflet să petreacă câteva minute de liniște cu Mântuitorul. Nu știam asta. Acesta este opiul iubirii. Lumea aceasta este foarte departe. Ce pierd atât de mulți oameni? O, Doamne, ai milă de ei. Atât de unit cu Mântuitorul, ai totul. Este atât de frumos. Este ca Împărăția lui Dumnezeu. Acum înțeleg mult mai bine când mă rog «Vie Împărăția Ta»

Da, comuniunea spirituală este atât de prețioasă, te simți tot mai aproape de Paradis. În acest moment am sentimentul că nu mai am probleme, nici griji și nici întrebări. Cred că mi s-a luat totul. Domnul meu și Dumnezeul meu, îți mulțumesc pentru această har.

Ora 12.30 în capela clinicii:

La început, demonul mi-a șoptit să nu mă duc în capelă, pentru că voiam să mă duc la Zönackel.

Aproape că l-am crezut. Dar colega mea mi-a spus: „Trebuie să te duci în capelă”!

Atunci m-am dus imediat.

Am primit din nou multe haruri și m-am rugat pentru toți cei care se aflau în clinica universitară și i-am spus Mântuitorului să-i cheme, așa cum m-a chemat pe mine, ca să vină aici.

Mântuitorul: „Ei nu ascultă.”

M-am gândit la Biblie, unde Mântuitorul spune: „Oile Mele ascultă de glasul Meu”.

Am vrut să ofer această Sfântă Împărtășanie spirituală pentru cineva și l-am întrebat pe Mântuitorul pentru cine ar trebui să o ofer?

Mântuitorul: „Oferă-o pentru cel care îmi este atât de drag acum.”

Apoi m-am rugat: Pater noster, Ave Maria, Gloria Patri și Cor Jesu sacratissimum. La ora 15.00 eram în Bocksberg, la Zönackel. M-am spovedit.

Am oferit Sfânta Împărtășanie pentru părintele Vogt. Fie ca Dumnezeu să-i dea iluminarea, pentru ca el să recunoască voia lui Dumnezeu și să nu mai ofere Împărtășania în mână.

27.02.92 — joi

Ora 12.30 în capela de la locul de muncă: m-am îngenuncheat, ca de obicei, în fața tabernacolului și m-am rugat. Aveam inima grea și am plâns din nou, pentru că pacienții îl jignesc atât de mult pe Dumnezeu. Am înțeles și mai bine cât de mică sunt în fața lui Dumnezeu.

I-am spus Mântuitorului: „Sunt nevrednică să-ți aud vocea și am tot mai mult respect față de tine. Și totuși, sunt un nimic.”

Apoi am auzit: „Rămâi în continuare un copil.”

Am rostit rugăciunea „Lăudat fie Dumnezeu” și alte rugăciuni interioare. Astăzi,

joi, a avut loc din nou întâlnirea grupului de rugăciune la Bretten, la părintele

Dochart. L-am întrebat din nou pe Mântuitorul dacă ar trebui să merg acolo.

Mântuitorul: „Nu. Nu te du acolo.”

L-am întrebat dacă pot să-i spun asta părintelui Dochart, dacă mă întreabă. Mântuitorul: „M-aș bucura dacă i-ai spune asta.”

Mai târziu, m-am plimbat puțin pe malul lacului, în spatele capelei. Aveam încă o pauză și aveam la mine o bucată de pâine pentru a hrăni rațele, pescărușii și un singur lebăd. Lebăda a venit la mine și a vrut să mănânce din pâine. Am aruncat pâinea puțin mai departe în apă. Lebăda era cea mai isteată.

A ieșit din apă, direct spre mine, și a vrut toată bucată de pâine. I-am vorbit ca unui om. „Ce vrei?”

Și-a întins gâtul mândru, a mormăit și s-a înfuriat; te-ai fi putut speria de el. Până

atunci, nu stătusem niciodată lângă un

lebădă. I-am spus să se întoarcă în apă. Lebăda m-a ascultat și s-a întors în apă, iar eu am continuat să le dau restul de pâine, câte o bucățică fiecăruia.

M-am gândit că chiar și animalele ascultă mai bine decât oamenii.

După muncă, m-am dus să înot. Apoi m-am dus să spun Rozariul și la Sfânta Liturghie și am oferit-o din nou în jertfă pentru părintele Vogt.

28.02.92 - Vineri

Am putut să mă rog din nou mai mult. La ora 10.00 m-am dus în cabinetul medical. Mai întâi i-am dat sărmanului apă sfințită, apoi m-am unit cu Mântuitorul și m-am rugat.

I-am spus Mântuitorului că voi crede tot ce-mi va spune, dacă îmi va lua mai întâi orice teamă și orice îndoială, ca nimeni să nu mă aducă în confuzie. M-am rugat ca El să-mi ia umanitatea și să mă îmbrace cu divinitatea Sa. Mereu m-am rugat Mântuitorului pentru smerenie, ca să devin smerită și blândă.

Aici, la noi, se vorbește puțin despre războiul din Iugoslavia, deși în această noapte Dubrovnikul a fost din nou bombardat.

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă războiul care urmează să vină asupra Germaniei a fost atenuat prin rugăciuni.

Mântuitorul: „Va veni un război.” Eu:

„Din Rusia?”

Mântuitorul: „Da.”

Eu: „Ei nu cred.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ei vor crede abia când va fi prea târziu.” Eu:

„Să le spun celor din grupul de rugăciune?”

Mântuitorul: „Da, spune-le să se roage mai mult.”

Am întrebat mai departe dacă aş putea să le spun şi atunci când părintele Dochart este prezent împreună cu Mântuitorul şi noi ţinem rugăciunea de adorare?

Mântuitorul: „Desigur.”

M-am gândit cum ar fi reacţia dacă aş spune asta. Mântuitorul: „Lasă asta în seama mea. Important este că ai spus-o.” Eu: „Să mai spun asta şi altundeva?”

Mântuitorul: „I-ai spus deja preotului tău.”

Eu: „Trebuie să ne pregătim pentru acest război cu rugăciuni sau cu altceva?”

Mântuitorul: „Trebuie să fiţi întotdeauna pregătiţi.”

După muncă, m-am plimbat prin pădure şi am spus patru rozarii pentru

părintele Vogt. Apoi m-am dus la biserică şi am continuat să mă rog pentru el. Am oferit Sfânta Împărtăşanie pentru el. Numai Dumnezeu ştie cât de mult mă rog pentru acest preot. Îmi aştept răsplata doar în ceruri. Chiar dacă părintele Vogt m-a jignit, îl iubesc foarte mult şi vreau să-L văd mereu pe Iisus în el.

Nu am o sarcină uşoară, dar nici părintele Vogt nu are. Aşadar, pentru amândoi se aplică: Per cruceam ad lucem (prin cruce spre lumină)

29.02.92 Sâmbătă

Am participat la liturghia de dimineaţă la Waghäusel. În timpul transsubstanţierii, l-am auzit pe spiritul necurat urlând. Am mai auzit această voce în Elveţia, la părintele Rudolf. Atunci era noapte, pe la ora 1:30, şi mă rugam, pentru că diavolul mă înspăimântase foarte tare.

Vocea nu este ca a unui om.

Aici, la Waghäusel, părintele Aemilian a ţinut astăzi liturghia. Înainte de liturghie, m-am rugat în mod special pentru preoţi. Acum scriu şi ce am rugat, la măregele mari: „Tată veşnic, îţi ofer Trupul şi Sângele, sufletul şi dumnezeirea Fiului tău iubit mai presus de toate, Domnul nostru Iisus Hristos, ca ispăşire pentru păcatele noastre şi pentru păcatele părinţilor şi fraţilor de la Waghäusel.”

La măregele mici m-am rugat: „Datorită suferinţei Sale dureroase, ai milă de noi şi de părinţii şi fraţii de la Waghäusel.”

La sfârşit, am rugat de trei ori: „Dumnezeule sfânt, Dumnezeule puternic, Dumnezeule nemuritor, ai milă de noi şi de părinţii şi fraţii de la Waghäusel.”

Apoi am mai spus Rozariul Bucuriei, Exorcismul şi alte rugăciuni. După Sfânta Liturghie, Alise m-a rugat să conduc rugăciunea.

Am rugat Litania Maicii Domnului.

Apoi m-am rugat îngenunchat pe podea în faţa tabernacolului pentru multe intenţii.

De îndată ce am ieşit din biserică, am auzit că o femeie se plângea că Litania Maicii Domnului era prea mult pentru ea. Dar ştiu că această rugăciune a fost voită de Cer, pentru că diavolului nu-i place Litania Maicii Domnului; dimpotrivă, el se înfurie la această rugăciune, am experimentat deja asta.

Căci am trăit asta de mai multe ori; furia demonilor a fost deosebit de gravă odată la Medjugorje, când un tânăr student din Viena a strigat cu voce tare, în timpul rugăciunii Litaniei Maicii

Domnului: „Opriţi-vă, arde!” Am continuat să mă rog oricum. Atunci am crezut că diavolul îmi va sfâşia sufletul în timp ce mă rugam.

După ce am făcut cumpărături la prânz și am pus ordine în apartament, m-am dus din nou la biserică la ora 16.15, îmbrăcată în roșu, până la ora 18.15. Am început să mă rog și a trebuit să mă opresc, pentru că Lumina Veșnică nu ardea din nou. Doamna de la parohie mi-a dat chibrituri și am aprins lumina.

Am rugat mai multe rozarii pentru părintele Vogt. Mi-a fost atât de greu să mă rog, încât mi-ar fi venit să plâng.

Aș vrea să am o discuție de spovedanie cu părintele Vogt, dar îmi doresc ca și el să vrea asta și să mă abordeze. M-am rugat ca Dumnezeu să-i dea harul pentru asta, pentru că am multe să-i spun despre tot ce mi-a spus Mântuitorul până acum. Mântuitorul mi-a spus și mie să mă rog pentru el. Când am ajuns acasă, m-a chinuit duhul necurat, cel vorbăreț. Voia să mă convingă: „Vezi, nu ajută la nimic. Nu are rost, încetează să te mai rogi pentru el.”

Dar nu am ascultat de duhul necurat, ci am continuat să mă rog.

01.03.92 – Duminică

M-am rugat aproximativ o oră, iar apoi am fost unită cu Mântuitorul timp de vreo 30 de minute. Am recunoscut că sunt din nou un nimic și că trebuie să cer de la Mântuitorul tot ce am nevoie. Am plâns amarnic și L-am rugat pe Mântuitor să mă ajute. Fără El nu sunt nimic, dar cu El pot realiza multe. Cel mai mult mă apasă în acest moment împărtășania pe mână, pentru că nu este abolită, dimpotrivă, este practică în continuare, deoarece știu că Mântuitorul nu dorește ca credincioșii să primească Sfânta Împărtășanie pe mână. Am rostit rugăciunile către Milostivirea Divină, Rozariul Milostivirii, rugăciunile Sfintei Tereza de Lisieux, ale Sfântului Francisc de Assisi, rugăciuni de urgență și multe alte rugăciuni.

Nu înțelesesem încă ce mi-a spus odată Mântuitorul, că El retrace harul prin împărtășirea în mână.

A trebuit să-L întreb din nou pe Mântuitorul despre asta, pentru că voiam să înțeleg mai bine.

Mântuitorul: „Este o jignire și o indiferență față de Mine.”

Eu: „Le dai har la împărtășania din mână?” Mântuitorul:

„Nu. Le retrag.”

Eu: „Ce înseamnă asta, retrage?”

Mântuitorul: „**Un copac trebuie să rodească, ei nu vor avea roade prin împărtășirea din mână.**”

Eu: „Care este cel mai grav aspect al împărtășaniei în

mână?” Mântuitorul: „Faptul că toți se află în noroi.”

Eu: „Dar, Mântuitorule, nu este asta doar vina oamenilor, pentru că și preoții dau împărtășania la gură.”

Mântuitorul: „Cine i-a învățat pe oameni?” Eu:

„Doamne, este aceasta lucrarea lui Satan?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, este lucrarea lui Satan, foarte clar. El nu vrea roade bune, vrea doar roade rele. Toate roadele rele îi aparțin lui.”

Eu: „Nu înțeleg, de ce nu cred preoții asta?” Mântuitorul: „Pentru că nu mai au credință.”

Eu: „Cum se poate îndepărta această noroi din Biserică?” Mântuitorul:

„Prin rugăciune și post.”

Eu: „Postul este atât de greu.”

Mântuitorul: „La fel de greu este și pentru cei bogați să intre în Paradis.” Eu: „Poți

să-mi mai spui ceva despre împărtășania în mână?”

Mântuitorul: „Roagă-te neîncetat ca aceasta să fie abolită.”

Eu: „Da, Doamne, așa voi face.”

Eu: „Câți dușmani voi avea acum?”

Mântuitorul: „Mai mulți decât îți poți imagina. Eu sunt cu tine, nu trebuie să-ți fie teamă.” Eu: „Mântuitorule, am înțeles bine?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, ai înțeles bine.”

În acest moment simt liniște, pace și claritate în mine, fără îndoieli, fără teamă.

Este un sentiment frumos. Da, Mântuitorul este cu mine. Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu. L-am întrebat în continuare pe Mântuitor:

„Doamne, ieri nu mi-ai spus nimic în biserică, deși m-am rugat două ore pentru preotul Vogt. Rugăciunile mele nu au fost bune?”

Mântuitorul: „Am suferit împreună cu tine, pentru că preotul nu a ascultat de vocea mea.” Eu: „Doamne, dacă postesc pentru el, va fi o schimbare?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, bunul meu îndrumător spiritual, voi posti pentru preotul meu, părintele Vogt.”

lisuse al meu, te iubesc mai presus de toate. Îți mulțumesc pentru această conversație. M-am dus puțin mai devreme la Sfânta Liturghie și m-am rugat pentru dușmanii mei.

L-am văzut pe tânărul student Wagner, el este diacon.

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul:

„Dacă nu este corect ca domnul Wagner să-mi dea Sfânta Împărtășanie, atunci te rog ca preotul să-mi dea Sfânta Împărtășanie.”

Am primit Sfânta Împărtășanie de la preot.

Când am ajuns acasă, am pus friptura la cuptor, am făcut eu însămi spätzle și am tăiat salata.

La ora 12.00 am spus rugăciunea „Îngerul

Domnului”. La ora 12.15 am mâncat.

La ora 12.45 eram din nou în biserică. Era timpul adorării, Sfântul Sacrament era expus. Am rămas în biserică până la ora 14.45 și m-am rugat.

La ora 15.30 a venit o doamnă pe nume Barbara. Mi-a deschis inima și mi-a povestit despre fiul ei. Când a plecat, a venit Marion, care a stat până la ora 17.30.

Am scris notițele din jurnal.

La ora 18.15 m-am rugat în biserică, în fața Preasfântului, două secvențe din Rozariu pentru părintele Vogt, pentru că Lumina Veșnică nu ardea din nou.

Din păcate, el nu a văzut asta. Nu mă simțeam prea bine sufletește. M-a durut faptul că părintele Vogt a amplasat un reflector chiar în fața ostensoriului. Cred că Dumnezeuul viu este prezent în Sfânta Hostie.

În mod normal, nu se instalează un reflector la aproximativ jumătate de metru distanță de o persoană. Problema este că ostensoriul este puternic iluminat și strălucește frumos și orbitor de la distanță. „Oare Mântuitorul trebuie să sufere și aici?”, m-am întrebat, simțind cum lumina îmi arde ochii. În unele momente, nu puteam să mă uit.

La final, nu am putut părăsi biserica până când am văzut-o pe sacristană și i-am spus că Lumina Veșnică nu mai ardea.

Ea a mormăit ceva și a spus: „S-a stins din nou.”

Înainte de culcare, am mai spus Rozariul dureros pentru sufletele sărace. Ziua mea a trecut fulgerător, atât de repede.

M-am bucurat că nu aveam televizor și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru puterea și dragostea de astăzi.

02.03.92 - Luni

Ora 10.00, cabinetul medicilor: Am stropit camera cu apă sfințită și, în același timp, i-am binecuvântat pe toți cei care se aflau în clinică cu crucea Sfântului Benedict. M-am unit cu Mântuitorul și am spus: „Tu știi ce vreau să Te întreb, Tu știi totul și eu voi scrie și voi crede ceea ce îmi spui.” M-am gândit la reflectorul care a ars ieri și care poate arde și astăzi în fața Preasfântului.

În cele trei zile de Carnevale, la noi se ține întotdeauna o adorație în fața Preasfântului. În tăcere, am auzit:

„Scrie, fiica mea, nu este corect să ții lampa în fața mea. El trebuie să încerce să țină lampa la 3 minute distanță de el.”

Eu: „Doamne, nu am liniște când știu că lampa arde în continuare atât de aproape de Tine. Pentru că eu însămi simt această suferință.

Mântuitorul: „Dacă vrei, cheamă-l.”

Eu: „Doamne, oare mi-am imaginat asta?” Mântuitorul:

„Ești strâns legată de mine.”

Eu: „Să-i citesc domnului pastor Vogt ce am scris?” Mântuitorul: „Ți-e frică?”

Eu: „De fapt, nu.” Mântuitorul:

„Atunci fă-o.”

Eu: „Da, Mântuitorule, îl voi suna, pentru că cred că Tu, Dumnezeu viu cu trup și sânge, trup și suflet, umanitate și divinitate, ești cu adevărat și în mod esențial în Sfânta Hostie.”

12.30 Am făcut o radiografie unui băiat de cincisprezece ani, pe nume Markus.

O asistentă a venit cu el. Mi-a povestit că toți cei de pe secție s-au speriat când i s-a făcut rău și ochii i s-au întepenit.

Am întrebat când s-a întâmplat asta și mi-am dat seama că a fost în momentul în care am rugat exorcismul pentru toți cei care se aflau în clinică, chiar de mai multe ori.

Când m-am uitat la acest băiat și l-am întrebat dacă vrea puțină apă sfințită, el a spus imediat: „Nu, am acasă, o dau animalelor.”

I-am făcut atunci o cruce pe frunte cu apă sfințită și imediat ochii lui au devenit din nou fixi.

În fața asistentei medicale l-am întrebat dacă poate să se roage „Bucură-te, Marie”. El a spus „Da” și a început să se roage, dar deja la al treilea cuvânt nu a mai putut să-l rostească, apoi am continuat să mă rog singur.

I-am dat încă un bilețel de rugăciune cu Sângele Prețios și i-am spus că mă voi ruga pentru el.

Ora 12.45 în capelă: M-am rugat pentru Markus și l-am întrebat pe Mântuitorul dacă spiritul necurat este cu el.

Știam asta, dar voiam să primesc confirmarea de la Mântuitorul.

Mântuitorul: „Da, îl are, și trebuie să rămână în el.”

L-am rugat pe Mântuitorul să mi-l trimită din nou pe pacientul Markus.

La ora 14.10 a venit într-adevăr, de data aceasta împreună cu mama sa. Băiatul zăcea în pat.

Se pare că nu se putea ridica. Când m-a văzut, mi-a cerut imediat apă sfințită, iar eu i-am dat. Apoi i-a spus mamei sale să se uite la icoana Maicii Domnului. Când mama a văzut icoana, i-a spus: „Trebuie să vezi totul din nou.”

Era plină de mândrie și a spus: „Sper să fii din nou acasă în curând.”

Când mama s-a dat puțin la o parte, i-am spus lui Markus: „Te-ai jucat cu pahare.” El a înțeles imediat ce voiam să spun și a spus: „Da. În Berlin și aici, sunt chestii inofensive.” L-am privit și l-am întrebat: „Poftim?”

Iar el a răspuns: „Și mama mea.”

Acum îmi era clar de ce demonul trebuia să rămână înăuntru. I-am pus în mână o medalie cu Fecioara Maria și el a luat-o. Ar trebui să se facă rugăciuni de exorcizare pentru acest băiat și el nu ar trebui să rămână la neurologie. Nu pot face nimic aici, pentru că nici mama, nici medicul nu mă vor crede. M-am rugat pentru el.

Seara, în biserica Rot, am rugat Rozariul pentru Markus și apoi am oferit-o Sfânta Liturghie pentru el.

La ora 20.00 – grupul de rugăciune:

Astăzi au venit mulți bărbați, domnul Deris, domnul Artur Wagner, studentul la teologie Fridolin, părintele Dochart etc.

A fost frumos. Ne-am rugat și pentru pacientul Markus. Părintele Dochart și domnul Deris erau puțin neliniștiți. Am primit multă har.

03.03.92 - Marti

Ora 10.00, cabinetul medicului: L-am întrebat pe Mântuitorul despre H. Deris.

Mântuitorul: „Deris nu trebuie să devină diacon, nu este ales pentru asta. Este mândria care îl face să vrea să devină diacon. La părintele Dochart a fost din nou spiritul necurat.”

Eu: „Ce Confiteor să ne rugăm, cel vechi sau cel nou?” Mântuitorul:

„Cel vechi, fiica mea.”

Eu: „Mântuitorule, ieri ne-ai dăruit multă har, mai mult decât de obicei.”

Mântuitorul: „Mi-au plăcut rugăciunile pe care le-ați spus.”

Eu: „Ce pot să transmit grupului de rugăciune, ce trebuie să știm și ce este important pentru noi?”

Mântuitorul: „Rugați-vă cu inima.” Eu:

„Cum anume, Mântuitorule?”

Mântuitorul: „Lăsați inimile voastre să vorbească, nu gura. Cereți multă iubire.”

Eu: „Deci trebuie să-L chemăm mai mult pe Sfântul Duh?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea. Când Duhul Sfânt vă aprinde inimile cu iubire, atunci puteți să vă rugați cu inima. Curățați-vă inimile, ca Duhul Sfânt să poată locui și în voi.

Nu mai păstrați păcatele voastre, ele formează o rană mare și se vindecă mai încet decât o rană mică. Rănile mari provoacă dureri mari, și atunci nu mai rugăm atât de bucuroși.”

„Scrie, fiica mea, rugăciunea doar cu gura este așa pentru că nu lăsăm Duhul Sfânt să lucreze în inimile noastre. Rugați-vă astfel încât să se nască iubire în timpul rugăciunii.”

Eu: „Doamne și Dumnezeule, dă-ne harul să ne rugăm cu inima. Mântuitorule, ai spus că în soțul meu mai sunt încă dureri necurate. Dar ieri a comunicat.”

Mântuitorul: „Soțul tău trebuie să se spovedească.”

Eu: „Cu siguranță îmi va spune că s-a spovedit.” Mântuitorul:

„Spune-i, fiica mea, să se spovedească cum trebuie.”

Între orele 16.00 și 17.00 am fost repartizată să conduc rugăciunea și să țin adorarea în fața Preasfântului din biserică. Soțul meu, Fridolin și cu mine am făcut asta împreună și am condus rugăciunea. Soțul meu era puțin neliniștit, deși eu mă rugasem pentru el.

Părintele Vogt nu îl îndepărtase încă pe Schenwerfer, deși îi spusese deja.

La ora 18.30 a fost Sfânta Liturghie și am oferit Sfânta Împărtășanie pentru părintele Vogt.

04.03.92 — Miercuri — Miercurea Cenușii

Am postit cu apă și pâine și am avut dureri de cap timp de 24 de ore. În unele momente era insuportabil.

Erau suferințe de ispășire și le-am oferit pentru părintele Vogt și pentru convertirea păcătoșilor.

Am postit pentru părintele Vogt și pentru Andreas (student la teologie).

L-am întrebat pe Mântuitorul de ce călugărița a continuat să împartă Sfânta Împărtășanie ieri seară, deși știe că nu ar trebui să o facă. Am oferit apoi Sfânta Împărtășanie pentru ea.

Mântuitorul: „Nu poți da haruri unei inimi împietrite. Roagă-te pentru ea, postește pentru ea.”

Seara, în biserică. Trei laici și părintele Vogt au ajutat la împărtășirea semnului crucii cu cenușă. L-am rugat pe Mântuitorul să primesc semnul crucii cu cenușă din mâini sfințite. Și părintele Vogt a venit la mine, deși de obicei se afla de cealaltă parte. La primirea Sfintei Împărtășanii, l-am rugat din nou pe Mântuitorul să primesc Sfânta Împărtășanie din mâini sfințite, și am primit Sfânta Hostie de la părintele Vogt.

Am oferit Sfânta Împărtășanie în intenția părintelui Vogt.

Am întrebat, pentru că am văzut că laicii făceau semnul crucii cu cenușă. Printre laici se afla și un student la teologie (acolyt).

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, cenușa trebuie împărțită numai de mâini sfințite. Numai preoții, numai preoții. Și asta face parte din noroiul din Biserică.”

05.03.92 — joi

Dimineața devreme am spus Rozariul Milostivirii și Litania Milostivirii lui Dumnezeu, precum și alte rugăciuni.

Ora 10.00, în cabinetul medical:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, nu am putut da harul, pentru că laicii au împărțit semnul crucii cu cenușă. Eu dau harul la împărțirea cenușii prin mâinile sfințite ale preotului.”

După-amiaza m-am rugat o oră, nu erau pacienți, iar apoi am spus Rozariul.

Seara, în biserica din Rot, am rugat-o mai întâi Rozariul împreună cu credincioșii, iar apoi am participat la Sfânta Liturghie. Am oferit din nou Sfânta Împărtășanie pentru părintele Vogt. În biserică se afla și un preot din Polonia, părintele Stanislau.

06.03.92 Vineri, Sărbătoarea Inimii lui Isus

La ora 13.00 m-am dus la capelă. Aceasta era însă închisă. Mi-a părut rău, dar m-am dus să caut cheia. L-am chemat pe portarul clădirii clinicii și el a deschis capela. După comuniunea spirituală, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă este corect ceea ce face părintele Stanislau din Polonia, referindu-mă la faptul că el împărtășește Sfânta Împărtășanie și în mâini.

La început mă înțelegeam foarte bine cu acest preot, dar acum mi se părea atât de străin.

L-am întrebat în continuare pe Mântuitorul dacă și El împărțea mai demult Sfânta

Împărtășanie în mâini. Mântuitorul: „Nu, el face asta din cauza banilor. Astfel m-a trădat.”

Eu: „Pot să scriu asta în jurnal?”

Mântuitorul: „Da, scrie, a pierdut multe haruri din cauza asta.” Eu:

„Cine l-a influențat să împartă Sfânta Împărtășanie în mână?”

Mântuitorul: „Este opera lui Lucifer. Atâta timp cât împart împărtășania în mână, ei slujesc lui Satan.”

Eu: „Doamne, pot să-i spun asta părintelui Stanislau?”

Mântuitorul: „Fiica mea, el nu va veni la tine.” Eu: „Știe el

că asta nu este corect? Simte el asta?”

Mântuitorul: „Fiica mea, îți cunoști păcatul când îl comiți?” Eu: „Dar,

Doamne, poate el crede că este corect?”

Mântuitorul: „Fiica mea, dacă nu recunoști păcatul, atunci ești în situație proastă.” Eu: „Ce

înseamnă asta, să fii în situație proastă?”

Mântuitorul: „Nu te afli în harul lui Dumnezeu.”

Eram puțin speriată și mi s-a tăiat puțin respirația, așa că l-am întrebat pe Mântuitorul dacă poate să repete, poate că nu înțelesesem bine.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, nu te afli în harul lui Dumnezeu.”

Dimineața, l-am rugat pe Mântuitorul să-mi spună ceva despre sufletele din clinica universitară.

Mântuitorul: „Vei putea suporta ceea ce îți voi spune?”

Eu: „Mântuitorule, tu mă cunoști mai bine decât mă

cunosc eu însămi.”

Seara, în biserica din Rot, nu l-am mai văzut pe părintele Stanislau.

La sfârșitul Sfintei Liturghii, am fost certată de sacristană pentru că i-am reamintit că Lumina Veșnică nu ardea. Ea a strigat cu voce tare, plină de mânie, în toată biserica:

„Du-te acasă, nu e treaba ta.” M-am rugat pentru această femeie. Un bărbat

din Rot, Erich, a mai vorbit cu ea afară.

Am oferit Sfânta Împărtășanie pentru Marion. La ora 20.00 am rugat exorismul și Rozariul Sfântului Duh, ca niciun laic să nu mai împartă Sfânta Împărtășanie, deoarece asistenții la

împărtășanie aveau o ședință la ora aceea.

Erich era cu mine și se ruga împreună cu mine. L-am inclus și pe soțul meu în rugăciune. Dar el era foarte nervos și se înfuria, așa că Erich a plecat acasă. Cred că exorcismul a avut efect asupra soțului meu. În seara aceea, pe soțul meu îl deranja totul. Înainte de culcare, am mai spus încă două rozarii.

07.03.92 – Sâmbăta de ispășire a inimii Mariei

Dimineața devreme am fost cu doamna Cordula la biserica din Waghäusel.

Între orele 16.15 și 18.15 m-am rugat pentru părintele Vogt. Lumina veșnică nu ardea când am intrat în biserică. M-am rugat ca cineva să vină și să o aprindă. Apoi i-am spus Mântuitorului: „Îți ofer această jertfă, ca 100.000 de suflete să fie mântuite, dacă până la ora 17.00 nu vine nimeni să aprindă Lumina Veșnică.”

Era ora 17.05 când a venit sacristană și a aprins Lumina Veșnică, s-a grăbit foarte tare. Am stat îngenunchată cele două ore și am spus patru rozarii și multe alte rugăciuni.

08.03.92 - Duminică

La ora 5.45 dimineața m-am trezit și m-am rugat aproximativ o oră, mai întâi către Sfântul Duh, apoi vechiul Confiteor, exorcismul, o rugăciune către Sfântul Arhanghel Mihail și către îngerul păzitor, consacrarea către Maica Domnului, o rugăciune către Inima lui Isus și Rozariul Bucuriei, apoi am făcut o împărtășanie spirituală.

Am început din nou să plâng din toată inima, pentru că m-au lovit atâtea necazuri. Cele mai grave sunt cele care se abat asupra soțului meu. Cel mai mult mi-aș fi dorit să renunț la tot și să nu mai rog atât de mult.

L-am rugat pe Mântuitorul să mă ajute și m-am plâns Lui. M-am rugat și Maicii Domnului, spunându-i că este prea mult pentru mine. Am spus: „Sunt chinată din toate părțile și, pe deasupra, sunt dezamăgită și de preotul meu.

Dintr-o dată am încetat să plâng. După aceea, am simțit o pace profundă și o liniște în mine. L-am rugat pe Mântuitorul să-mi dea un semn pe care preotul și toți cei din biserică să-l poată vedea.

I-am spus Mântuitorului că sunt o păcătoasă și că nu sunt vrednică să primesc acest semn și am adăugat: „Doamne, fie voia Ta.”

Mântuitorul: „Da, vei primi un semn pe care toți îl vor vedea.”

Eu: „Aș vrea să știu dacă și preotul îl va vedea atunci.” Mântuitorul: „Da.”

Eu: „Va fi un semn bun, astfel încât oamenii să se convertească, sau ne vei speria?”

Mântuitorul: „Dumnezeu nu sperie pe nimeni.”

Eu: „Când va veni acest semn, înainte de Paște sau după?”

Mântuitorul: „Înainte de Paște.”

Eu: „Preotul se va schimba datorită acestui semn?”

Mântuitorul: „Nu, nu se va schimba datorită acestui lucru.”

Eu: „De ce, Mântuitorule? Acum sunt complet epuizat. Credeam că se va schimba odată.”

Mântuitorul: „Așa ai crezut.”

Eu: „Dar de ce, Mântuitorule?”

Mântuitorul: „Mai este încă atât de multă mândrie.”

Eu: „Doamne, te rog, atunci dă-mi un alt preot căruia să-i pot încredința jurnalul meu.”

Mântuitorul: „Lasă asta în seama mea.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, ți se pare bine felul în care mă adresez Ție, de exemplu, Domnul meu, Mântuitorul meu, dragul meu Iisus, marea mea iubire, Dumnezeul meu sfânt, puternic și veșnic, Rege al regilor, Regele meu al păcii, Dumnezeule atotputernic și milostiv, etc. Ți se pare bine așa?” Mântuitorul: „Spune ce-ți vine din inimă.”

I-am mulțumit pentru această conversație și am oferit Sfânta Împărtășanie pentru toți oamenii din întreaga lume și pentru sufletele sărace din Purgatoriu, așa cum ofer în fiecare zi rugăciunile de indulgență pentru sufletele sărace.

Era aproximativ ora 8.30. Soțul meu s-a ridicat și a plecat la Waghäusel să se spovedească. Rugăciunea mea a fost ascultată, pentru că m-am rugat la Rozariu ca Dumnezeu să-i dea harul pentru o spovedanie bună. De la ora 9.45 la 11.10 am fost la biserica din Rot. Înainte de Sfânta Liturghie, am rugat Litania Milostivirii lui Dumnezeu pentru toți credincioșii prezenți. Am oferit din nou Sfânta Împărtășanie pentru sufletele sărace din Purgatoriu. Când am ajuns acasă, soțul meu era schimbat. Era ca un om nou și a venit cu mine la rugăciune. Toată ziua a fost pace, el a fost iubitor și amabil. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru această har. Noaptea, am fost trezită la ora 2.30 și am primit harul de a mă putea ruga. M-am rugat la cele șapte cuvinte de pe cruce, câte un Tatăl nostru și o Ave Maria, „și Slavă Tatălui”, apoi Rozariul Milostivirii. Apoi am dat apă sfințită sufletelor sărace și am dormit minunat în continuare.

09.03.92 – Luni

Ora 10.00, cabinetul medicului:

L-am întrebat pe Mântuitorul despre oamenii din clinică, cei care lucrează acolo.

Vineri, Mântuitorul m-a întrebat dacă pot suporta ceea ce îmi va spune, așa că i-am spus acum să-mi spună măcar cele mai blânde cuvinte, dacă dorește.

Mântuitorul: „Toți trebuie să se pocăiască. Aproape toți sunt pe calea largă.”

Eu: „Ce să fac pentru ei, Mântuitorule?”

Mântuitorul: „Roagă-te pentru ei.”

Eu: „Dar rugăciunile mele nu pot salva pe mulți.”

Mântuitorul: „Ba da, pentru că împreună cu mine poți salva pe mulți.”

Un medic venise la noi în secția de radiologie, un oaspete din Turcia, un musulman, care voia să se informeze despre radiografie și despre radiografiile.

L-am povestit mai mult despre credința catolică decât despre radiografie. În special, i-am spus cât de important este Sfântul Duh.

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă am procedat corect, având în vedere că medicul era musulman. Mântuitorul: „Toți au nevoie de aceeași credință.”

Eu: „Poți să-mi spui cum ar trebui să fiu?”

Mântuitorul: „Rămâi așa cum ești.”

Ora 13.00 în capela clinicii.

L-am spus Mântuitorului că duminica sunt atât de mulți în biserică, iar în zilele lucrătoare sunt doar câțiva. Am întrebat: „Nu ar putea preotul să împartă Sfânta Împărtășanie singur, are nevoie de laici. M-am gândit că ceilalți trebuie să aștepte cu răbdare, iar dacă nu pot aștepta, atunci ar trebui să se roage pentru tinerii preoți, ca să avem mai mulți preoți.

Mântuitorul: „Cei mai mulți dintre cei care se împărtășesc doar duminica o fac în mod nevrednic.” Eu: „Trebuie să-i spunem asta preotului. Preotul nu vede asta?”

Mântuitorul: „Dacă nu ar împărți Sfânta Împărtășanie din mână, ar vedea.” Eu: „Pot să scriu asta în jurnal?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, scrie-o.”

Eu: „Mulți spun că păcătuiesc mai mult cu gura decât cu mâna.”

Mântuitorul: „Nu-i cred. Dar este indiferența aceea că nu mai fac diferența între Sfântul Treimic din Sfânta Ostie și pâinea obișnuită. Preoții trebuie să le predice diferența, dar, deoarece practică împărtășania în mână, nu mai pot predica despre asta.

Eu: „Ei spun că și cu mâna este cu evlavie.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, că este nedemn să primești Sfânta Ostie cu mâna și, dacă cineva o primește nedemn, este și lipsit de respect.”

Eu: „Sunt cauzate multe sacrilegii prin împărtășirea cu mâna?” Mântuitorul:

„Mai multe decât îți poți imagina.”

Seara, în biserica din Rot, în timp ce preotul citea Evanghelia, o femeie a traversat în fugă întreaga biserică până chiar în fața preotului.

Făcea atât de mult zgomot cu pantofii și cu pașii ei hotărâți, încât toți credincioșii și-au îndreptat atenția spre ea. Se pare că era cineva în biserică care îi bloca ieșirea cu mașina. Dar agitația ei mi s-a părut ciudată.

Ea i-a făcut semn cu mâna sacristanei, care s-a dus la ea și apoi l-a întrerupt pe preot și i-a povestit totul. Când preotul a întrebat cui aparține mașina aceea, nimeni nu a răspuns.

După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul despre părintele Johannes, pentru că Roland îmi spusese la telefon că episcopul Platon se convertise la părintele Johannes și că acum îi accepta cărțile.

Mântuitorul: „Cărțile părintelui Ioan nu sunt corecte.”

Apoi am întrebat despre conferința care urma să aibă loc pe 13.03.92 și care se referea la Garabandal. l-am spus Mântuitorului: „Cred în aparițiile de la Garabandal, dar această proiecție a filmului și discuția care urmează, precum și toată publicitatea făcută în jurul ei, mă deranjează. Nu este oare demonul la lucru și nu vrea oare să distrugă binele?”

Mântuitorul: „Ai ghicit bine.”

Seara, la ora 20.00, grupul de rugăciune. Erau mulți oameni acolo.

10.03.92 — Marți

L-am întrebat pe Mântuitorul despre femeia care a venit ieri la biserică.

Mântuitorul: „Acela era spiritul necurat. Eu am permis asta. Vor mai veni și alții. Am fost la biserica din Rot și am oferit Sfânta Împărtășanie pentru părintele Vogt.

11.03.92 — miercuri

Ora 10.10, cabinetul medical:

L-am întrebat din nou pe Mântuitorul despre semn.

Mântuitorul: „Vei primi un semn în biserică.” Eu: „Ce va fi acela?”

Mântuitorul: „Lasă-mi mie asta.”

Eu: „Pot să disting ce vine de la tine și ce vine de la mine?” Mântuitorul: „Da, poți.”

Mântuitorul mi-a dat multă har. Îți mulțumesc, Domnul și Dumnezeuul

meu. Eu: „Spune-mi ceva, vreau să aud și eu ceva de la Tine.”

Mântuitorul: „Te iubesc, fiica mea.” Eu:

„Face bine să auzi asta.”

Ora 16.30: Am fost la Zönackel în Boxberg și am ascultat o prelegere. Pentru că am ajuns târziu, nu am putut participa la Sfânta Liturghie.

La ora 19.00 am participat la Sfânta Liturghie în Mingolsheim, în capela Rochus.

M-am îngenuncheat din nou singură la bancă. Un părinte nou mi-a dat Sfânta Împărtășanie abia la sfârșit. În timp ce așteptam, am rugat-o pe Fecioara Maria de mai multe ori pentru acest părinte.

Am oferit Sfânta Împărtășanie în intenția lui Marion.

La ora 20.30 a venit Marion și am scris notițele din jurnal.

12.03.92 — Joi

Era deja a doua zi în care lucram singură la clinică. Au venit mulți pacienți. Cu toate acestea, am putut să mă rog mult.

Ora 12.30, în capela clinicii:

Voiam să știu dacă a fost corect faptul că ieri am îngenuncheat singură la bancă de împărtășanie în capela Rochus. Mulți dintre cei pe care îi cunoșteam stăteau în picioare la primirea Sfintei Împărtășanii sau îngenuncheau direct pe trepte în fața părintelui, deși banca de împărtășanie era acolo.

Poate că am greșit, m-am gândit. Mântuitorul:

„Îngenunchează în continuare, ca până acum.”

Eu: „Care este motivul pentru care ceilalți nu îngenunchează la bancul de împărtășanie?” Mântuitorul: „Umilință falsă, teamă de oameni, teamă de preot.”

M-am gândit la persoanele din grupul de rugăciune și L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să le spun asta.

Mântuitorul: „Da, dar cu dragoste.”

Mi se pare ceva ciudat. Când vrei să faci ceva bun pentru Mântuitorul, rămâi singur. La urma urmei, cu toții avem datoria de a-l aduce cinste lui Dumnezeu.

Pe drumul spre casă, m-am rugat, ca de obicei, Rozariul.

La ora 16.00 m-am dus la Mingolsheim să înot în baia cu apă sărată, timp de aproximativ o oră și jumătate.

Seara m-am dus la biserica din Rot și am spus și acolo Rozariul. La împărtășanie, călugărița a trecut pe lângă mine.

M-am ridicat și m-am întors la locul meu, fără să primesc împărtășania sacramentală.

Pe drumul de la bancă până la locul meu, am crezut că diavolii vor să mă sfâșie. Dar Mântuitorul a venit spiritual la mine și am primit multă har, un har special. Am oferit-o pe Sfânta Împărtășanie pentru persoanele din clinica în care lucrez.

Imediat după aceea, m-am dus la Mingolsheim, la capela Rochus.

Acolo a mai fost o Sfântă Liturghie la ora 19.30 și acolo am primit și Sfânta Împărtășanie sacramentală, pe care am oferit-o în jertfă pentru preoți și călugări care se aflau încă în Purgatoriu, pentru călugărița care împărțea Împărtășania și pentru toate celelalte suflete din Purgatoriu.

13.03.92 - Vineri

Azi dimineată m-am rugat vreo oră, am spus de cel puțin 10 ori exorcismul pentru toată clinica, pentru familia mea, pentru părintele Dochart și părintele Vogt.

Am avut mult de lucru, dar totuși am găsit timp pentru Mântuitorul. În secția de radiologie lipsesc două persoane: una este bolnavă, iar cealaltă va veni abia în mai. L-am rugat pe Mântuitorul să-mi dea harul de a lucra pentru trei persoane.

El mi-a dat-o și, cu puterea lui Dumnezeu, am putut lucra bine.

La ora 10.10 m-am dus în cabinetul medicilor. Acolo am comunicat spiritual, astăzi deja pentru a doua oară. L-am întrebat pe Mântuitorul ce a fost ieri, când călugărița a trecut pe lângă mine cu Mântuitorul și eu m-am ridicat și m-am întors la locul meu, fără să-L fi primit pe Mântuitorul, am simțit în interiorul meu atacuri puternice.

Mântuitorul: „Fiica mea, erau foarte mulți duhuri necurate.”

Eu: „Au crezut că nu vei veni la mine dacă nu te primesc sacramental?” Mântuitorul: „Da, ei cred mereu așa.”

Eu: „Am avut senzația că în acel moment voiau să mă sfâșie. Poate mi-am imaginat asta?”

Mântuitorul: „Fiica mea, dacă ar fi putut, te-ar fi făcut bucăți.”

Eu: „Doamne, când ai venit spiritual la mine și m-am unit cu Tine, am primit mai multă har decât dacă aș fi făcut împărtășania sacramentală. Care este motivul?” Mântuitorul: „Pentru că doresc să fiu dăruit credincioșilor prin mâinile sfințite ale preotului.”

Eu: „Cum trebuie să mă comport față de preot?”

Mântuitorul: „Trebuie să ascuți întotdeauna de preot, dar dacă el îmi lezează onoarea, atunci nu.” Voiam să știu dacă era corect că fugisem de la soră fără Sfânta Împărtășanie; mă gândeam că poate Mântuitorului nu i-a plăcut asta.

Mântuitorul: „Nu, fiica mea, dimpotrivă, ai făcut ceva bun.”

Eu: „Dar, Domnul meu și Dumnezeu meu, dacă preotul spune că nu am voie să fac asta?” Mântuitorul: „Atunci fă ce spune el, pe răspunderea lui.”

Eu: „Când pot avea o discuție cu părintele Vogt? Vreau să știu de la tine. Doamne, fie voia Ta.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, vorbește cu el.”

Eu: „Când?”

Mântuitorul: „Cât mai repede posibil.

Eu: „Lezez oare onoarea lui Dumnezeu pentru că plec, sau cei care rămân și primesc Sfânta Împărtășanie de la laici?”

Mântuitorul: „Fiica mea, ascultă bine. Toți cei care primesc Sfânta Împărtășanie în mână și laicii care o împărtășesc, toți lezează onoarea lui Dumnezeu.

Eu: „Dragă Mântuitorule, voiam să te mai întreb, să-i citesc totul părintelui Vogt sau doar în anumite zile?”

Mântuitorul: „Totul, fiica mea, totul.”

Eu: „Doamne, vei fi cu mine când mă voi duce la el?”

Mântuitorul: „Da, voi fi cu tine.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, simt atâta iubire și căldură, atâta har în inima mea acum. Este aceasta o confirmare că trebuie să mă duc la părintele Vogt? Te bucuri că mă duc la el?”

Mântuitorul: „Mă bucur foarte mult de asta.”

Eu: „Am postit deja atât de mult, m-am rugat și am oferit Sfânta Împărtășanie de atâtea ori pentru el. Se va schimba el puțin acum, când voi vorbi cu el?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, se schimbă deja, dar va ști ce vreau de la el.” Seara am fost la biserica din Rot, unde am oferit Sfânta Împărtășanie pentru sufletele sărace.

14.03.92 – Sâmbătă

Am participat la Sfânta Liturghie dimineața devreme la Waghäusel. Părintele Alanus a oficiat Liturghia. După Liturghie, am rugat în biserică Litanie Lauretană. Apoi m-am dus cu Marion să scriu jurnalul. De la ora 16.30 am rugat pentru părintele Vogt. La ora 16.45 m-am dus la el să mă spovedesc. Am fost foarte dezamăgită și chiar am plâns. Apoi am continuat să mă rog pentru părintele Vogt.

15.03.92 - Duminică

Noaptea, la ora 3.45, am început să mă rog pentru toți oamenii. L-am inclus și pe părintele Vogt în rugăciune. I-am spus Mântuitorului: „Toate sufletele îți aparțin, toate trebuie mântuite.

M-am rugat aproximativ o oră și jumătate, apoi m-am unit cu El. Am plâns. Mi-a fost foarte greu după discuția de ieri de la spovede cu părintele Vogt.

Atunci am avut din nou îndoieli dacă Mântuitorul îmi vorbește. Căci dacă așa face ceea ce mi-a spus părintele Vogt, nu ar mai fi nevoie să merg deloc la biserică.

I-am cerut Mântuitorului un răspuns.

Am spus: „Domnul și Dumnezeuul meu, Iisus al meu, călăuzitorul sufletului meu, Dumnezeuul meu Trinitar, Tu ești Cel care îmi vorbește?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, eu sunt Domnul și Dumnezeuul tău, Iisusul tău, călăuză sufletului tău.”

Eu: „Cum să mă duc la părintele Vogt după spovedanie și să-i citesc din jurnal?”

Mântuitorul: „Mai așteaptă.”

Apoi am întrebă din nou despre semn.

Mântuitorul: „Va veni un semn în biserică. Ai încredere în Mine.” Eu: „Se vor pocăi sufletele prin aceasta?”

Mântuitorul: „Da.”

Eu: „Când?”

Mântuitorul: „Se va întâmpla înainte de Paște.”

Eu: „Simt o durere arzătoare în inimă. Ce este asta?” Mântuitorul: „Aceasta este rana mea. Eu sufăr în tine.”

Eu: „Mi-ai vorbit prin intermediul preotului?” Mântuitorul:

„Nu, el nu mă lasă să intru în inima lui.”

L-am întrebă dacă am procedat corect în confesionalul părintelui Vogt.

Mântuitorul: „Ai procedat corect în confesional. Fiica mea, rămâi în continuare credincioasă mie.” Eu: „Da, Doamne, o voi face, pentru că te iubesc.”

Pe la ora 6.00 m-am întors în pat și am mai dormit 2 ore și jumătate. Între orele 10.15 și 11.15 m-am rugat pentru Biserica din Rot, în special pentru părintele Vogt, pentru ministranți, pentru laici, pentru corul bisericii și pentru toți cei care se împărtășesc în mod nevrednic în biserică. După-amiaza am participat la rugăciune.

Seara am participat la Sfânta Liturghie în capela Rochus din Mingolsheim. Părintele a ținut o predică foarte frumoasă și am avut ocazia să trăiesc o unire foarte frumoasă cu Mântuitorul.

Era deja a treia zi de când aveam gripă și i-am mulțumit lui Dumnezeu că am putut merge la biserică.

16.03.92 — Luni

Am fost chinată de o răceală puternică. Aproape toată noaptea nu am putut dormi și am avut dureri puternice de cap, de gât și de piept.

Tusea mea era greu de potolit, ceea ce mă durea foarte tare. De asemenea, coloana vertebrală toracică mă durea foarte tare.

Am rămas acasă și am obținut o programare la medic la ora 11.30.

Când m-am trezit azi dimineață, m-am rugat o oră și jumătate. Apoi m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Viața ta este în mâinile Mele. Ești cu totul în Mine și lângă Mine.”

Eu: „Dar încă nu înțeleg nimic din asta. Mi-e foarte dor de cer.” Mântuitorul: „Pentru că îmi aparții în întregime.”

Eu: „Ai spus că am o viață scurtă pe pământ. Ce înseamnă asta?” Mântuitorul: „Te iau deja la Mine. Dar timpul îmi aparține.”

Eu: „Mi-am îndeplinit deja misiunea pe pământ?”

Mântuitorul: „O, fiica mea, mai sunt atât de multe de făcut.”

Mântuitorul: „Nu-ți purta problemele cu tine. Lasă-le în mâinile Mele. Tu îmi aparții în întregime.” Eu: „Doamne, sunt atât de slabă. Îmi pun slăbiciunea în mâinile Tale.”

Eu: „Iisuse, este frumos cu Tine. Nu vreau să mă despart de Tine.”

Mântuitorul: „Nimeni nu ne mai poate despărți, fiica mea.”

Eu: „Îmi doresc să rămână așa pentru totdeauna. Te iubesc, Domnul și Dumnezeul meu, din toată inima și cu toată puterea mea. Împărăția lui Dumnezeu o avem deja pe pământ.

Cred că, dacă te ai pe Tine, ai totul. Satisfacția deplină există doar cu Tine, Domnul și Dumnezeul meu.

L-am întrebat pe Mântuitorul despre părintele Vogt, pentru că eram atât de dezamăgită după ultima spovedanie. Mântuitorul a spus mai întâi că părintele Vogt este un laș. Nu am vrut să notez asta.

Dar Mântuitorul a repetat-o a doua oară.

Eu: „Spune-mi altceva, în loc de laș.”

Mântuitorul: „Va avea puțin timp să facă ceea ce i-am încredințat.” Eu: „Nu înțeleg nimic din toate astea.”

Mântuitorul: „Dar el va înțelege.”

Eu: „Voi mai avea o șansă să vorbesc cu el?” Mântuitorul: „Da, o vei avea.”

Eu: „Dar el nu va crede ce îi spun, el este neutru.” Mântuitorul: „Nu există neutru. Ori crede, ori nu crede.” Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, pun această problemă în mâinile tale.”

Seara, la biserica din Rot, am rugat Rozariul pentru părintele Vogt și am oferit Sfânta Împărtășanie pentru el.

Ora 20.00 Grupul de rugăciune:

A fost foarte frumos. Am rugat Calea Crucii și toți am comunicat spiritual.

Am spus în grupul de rugăciune că, dacă nu este niciun preot în apropiere și se întâmplă ceva, atunci trebuie să comunicăm spiritual și să ne unim spiritual cu Mântuitorul, iar acest lucru trebuie învățat și practicat, de preferință de mai multe ori pe zi.

Astfel, ne apropiem tot mai mult de Isus, învățăm să-L iubim tot mai mult și primim multă putere și har pentru viața spirituală. Cu toții am primit mult har. Părintele Dochart nu a fost prezent.

17.03.92 - Marti

leri am primit har și azi dimineață am avut lacrimi. M-a cuprins ispita. Duhul necurat a vrut să mă convingă că aceea nu este vocea Mântuitorului și că nu se poate ca preotul să fie un laș.

El a spus: „Vezi, tu ești de vină.” Am început să plâng și m-am rugat imediat. Cât de repede apare îndoiala.

I-am spus Mântuitorului: „Doamne, nu Te voi întreba până nu voi primi semnul pe care mi l-ai promis. Un semn pe care preotul să-l vadă, ca oamenii să se pocăiască și ca preotul meu să primească iluminarea. Nu pot fi fără un preot. Nu vreau să mor cu păcate. Numai un preot hirotonit poate ierta păcatul. Tu i-ai dat autoritatea. Te iubesc, Domnul și Dumnezeuul meu, dar trebuie să am un preot căruia să-i pot încredința tot ce-mi spui Tu.

Doamne, sunt gata să sufăr și pentru acest preot pe care Tu îl numești laș. Dar, Doamne, fie voia Ta.

După tot ce am spus, a urmat o tăcere și o liniște, nu mai voiam să-L întreb nimic pe Mântuitorul. Apoi am auzit o voce.

Isus a spus: „Da, fiica mea, așa va fi.”

Am fost surprinsă să aud asta. Apoi m-am rugat încă aproximativ o oră cu o reculegere cum n-am mai avut niciodată. Am fost plecată vreo 40 de minute la gimnastică, din cauza discurilor intervertebrale, care mă dor în acest moment.

Când m-am întors, pompierii și poliția erau la vecinul nostru. Garajul și mașina ardeau. În garaj se afla o sticlă cu un agent exploziv; mai multe case din împrejurimi ar fi putut să sară în aer.

M-am gândit că Răul nu m-a chinuit doar pe mine în dimineața aceasta, ci a adus și rău vecinului. A fost bine că m-am rugat mult, altfel s-ar fi întâmplat poate mai multe.

După-amiaza m-am dus în pădure și am mai spus trei rozarii. M-am străduit să mă rog și mai mult pentru părintele Vogt. În biserică am spus din nou rozariul și am oferit Sfânta Împărtășanie pentru părintele Vogt.

M-am bucurat, pentru că era a doua zi în care, în biserică, niciun laic nu împărțea Sfânta Împărtășanie, deși era o slujbă de pomenire și erau mulți oameni la Liturghie.

Deci, totul merge minunat când părintele părast distribuie singur Sfânta

Împărtășanie. Trebuie doar să ne rugăm mult pentru el și pentru laici, ca să nu mai distribuie ei.

18.03.92 - Miercuri

Dimineața devreme m-am rugat aproximativ o oră și jumătate. În timpul unirii nu am auzit nicio voce, dar Mântuitorul era lângă mine, doar că nu mi-a vorbit.

Am simțit pace și liniște și nu am fost tristă că nu mi-a vorbit, pentru că știam motivul.

La prânz am rugat Rozariul și am participat la Sfânta Liturghie în Capela Sfântului Roch din

Mingolsheim. Astăzi am postit pentru părintele Vogt și am oferit Sfânta Liturghie în intenția lui.

19.03.92 — Joi

La ora 3.30 m-am trezit și l-am salutat pe Sfântul Iosif cu dragoste. M-am rugat peste o oră, înainte de a mă culca din nou. După două ore m-am dus din nou să mă rog. M-am rugat pentru părintele Vogt, doar pentru el Rozariul de bucurie. Apoi am rugat de 50 de ori, în loc de Rozariu, rugăciunea către Arhanghelul Mihail cu adăugarea

„Sfântă Maria, Maică a Bisericii, voi, îngeri și sfinți, rugați-vă pentru noi”, apoi Tatăl nostru pe măgelele mari, precum și Gloria Patri, Magnificat, de 3 ori Sanctus și rugăciunea „Invocarea Maicii Domnului Maria împotriva îngerilor răzvrățiți”. În acest „Rozariu de exorcizare” i-am inclus pe toți dușmanii mei, pe părintele Vogt, pe părinții din Waghäusel și de la mănăstirea Neuburg, din Speyer și Freiburg și pe toți preoții din împrejurimi. De asemenea, grupul meu de rugăciune, părintele Dochart și laicii care împărțeau Sfânta

Apoi am făcut împărtășania spirituală.

După aceea, am făcut o împărtășanie spirituală. Când m-am unit cu Mântuitorul, am auzit vocea: „Îți mulțumesc, fiica mea.”

M-am mirat puțin că Dumnezeu mi-a mulțumit, pentru că numai El știe cum m-am rugat. Apoi și eu l-am mulțumit pentru această putere pe care mi-a dat-o ca să mă rog. „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu, pentru harul de a-Te putea sluji.”

Seara, la Rot, în biserică, a venit la mine laicul, cel care împărțea Sfânta Împărtășanie. M-am închinat în fața Mântuitorului și m-am întors la locul meu fără să fi primit Sfânta Împărtășanie sacramentală.

Am primit Sfânta Împărtășanie spirituală și Mântuitorul a venit la mine. Am oferit Sfânta Împărtășanie spirituală în jertfă pentru Sfântul Iosif.

20.03.92 - Vineri

După rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul. L-am întrebat din nou dacă a fost corect să nu primesc Sfânta Împărtășanie de la laic.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, a fost corect. Continuă așa, pe cât posibil.” L-am întrebat despre părintele Dochart, pentru că auzisem că el apăra în altă parte împărtășania în mână.

Mântuitorul: „El face ce vrea.”

Eu: „Cum ar trebui să mă comport față de un astfel de preot, dacă el vorbește și despre împărtășania în mână și o consideră corectă?”

Mântuitorul: „Spune-i ce ți-am spus eu, că calea corectă este împărtășania la gură.” L-am întrebat pe Mântuitorul despre Joia Mare. Fratele Alois îi spusese lui Hedwig că în acea zi urma să se întâmple ceva.

Mântuitorul: „Nu trebuie să crezi așa ceva.”

Eu: „Iisuse, ai vreo dorință, vrei să-mi spui ceva?”

Mântuitorul: „Da. Rămâi-mi mereu credincios.”

Eu: „Tatăl meu iubit, doresc să-ți fiu mereu credincios. Pentru aceasta, te rog să-mi dai harul de a-ți rămâne mereu credincios, chiar dacă crucea pe care mi-o dai devine mai grea.

Seara, în biserică din Rot, am oferit rugăciunea Rozariului și Sfânta Împărtășanie pentru părintele Vogt.

21.03.92 - Sâmbătă

Am participat la Liturgia de dimineață la Waghäusel și m-am rugat în mod special pentru părintele Werner Egon. Nu mi-a plăcut că ne-a îndemnat să rămânem așezați în timpul Evangheliei. M-am îngenuncheat și m-am gândit că acum îngenunchez pentru toți cei care stau jos. În acel

moment am simțit un atac interior. Din adâncul inimii m-am rugat apoi pentru părintele Werner Egon. De data aceasta mi-a dat Sfânta Împărtășanie fără ezitare, în timp ce stăteam îngenuncheată pe podea. I-am mulțumit lui Dumnezeu, Maicii Domnului, Sfinților Arhangheli Mihail, Gavriil și Rafael și tuturor celor stigmatizați, precum părintele Pio, pentru că pe toți aceștia îi invitasei să fie alături de mine când îngenuncheam în fața Mântuitorului.

După-amiaza, între orele 16.15 și 18.15, m-am rugat nu numai pentru părintele Vogt, ci și pentru noroiul din biserică și ca distribuitorii de Sfânta Împărtășanie să nu mai împartă Sfânta Împărtășanie, ca credincioșii să nu mai primească Sfânta Împărtășanie în mod nedemn cu mâna și ca Dumnezeu să nu mai fie atât de jignit prin împărtășania cu mâna. M-am dus să mă spovedesc la părintele Vogt.

Aveam un păcat care mă deranja. Părintele Vogt mi-a dat iertarea și nu mi-a spus niciun cuvânt, de parcă m-aș fi spovedit într-o țară străină. Am ieșit din confesional și am continuat să mă rog, încă un rozariu. Seara am citit încă o oră din Biblie.

22.03.92 - Duminică

La ora 7.00 am început să mă rog. M-am rugat timp de o oră, apoi m-am unit cu Mântuitorul. Am plâns pentru părintele Vogt și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor. Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul de ce preotul nu mi-a spus niciun cuvânt.

Mântuitorul: „Roagă-te, fiica mea, pentru el. El are acum propriile lui probleme.” Eu: „Am crezut că vei vorbi prin el?”

Mântuitorul: „Mi-ar fi plăcut să vorbesc prin el, dar încă nu se poate.” Eu: „Am sentimentul că am fost părăsită de preot.”

Mântuitorul: „Și eu simt la fel.”

M-am gândit de multe ori dacă sunt cu adevărat aleasă sau dacă doar îmi imaginez asta. I-am spus Mântuitorului: „Dacă vrei, spune-mi.”

Mântuitorul: „Gândește-te bine, fiica mea.”

M-am gândit mai întâi la cuvintele lui Isus: „Eu sunt călăuza sufletului tău etc.”

Mântuitorul: „Fiica mea, notează asta. Ești aleasă și predestinată.” Eu: „Dar am păcătuit atâția ani.”

Mântuitorul: „Dar ai venit la mine.” Eu: „Am rătăcit atât de mult timp.”

Mântuitorul: „Da. La fel ca milioane de oameni acum.”

Eu: „Se pot chema înapoi acele milioane de oameni?”

Mântuitorul: „Roagă-te pentru ei.”

Le-am mulțumit Mântuitorului și Maicii Domnului.

M-am dus la biserică puțin mai devreme, înainte de începerea Sfintei Liturghii. Acolo am rostit Litanii Sfântului Duh pentru toți cei care urmau să vină la Liturghie. M-am rugat cu ferveoare ca nimeni să nu primească Sfânta Împărtășanie în mod nevrednic.

Cred că rugăciunile mele au fost ascultate, pentru că au venit la împărtășanie mai puțini oameni ca niciodată. Cred că nu mai am nevoie de semne de la Mântuitorul. Trebuie să ne rugăm ca oamenii să meargă la spovede.

Când m-am îngenuncheat pe bancă pentru a primi Sfânta Împărtășanie, i-am spus Mântuitorului: „Doamne, fie voia Ta, de la cine voi primi acum Sfânta Împărtășanie, de la preot sau de la laic.”

Când laicul s-a apropiat de mine și m-a văzut, s-a întors brusc și s-a îndepărtat de mine, de parcă s-ar fi speriat. Așa a venit părintele Vogt și mi-a dat Sfânta Împărtășanie.

La prânz am fost la rozariu și la rugăciune în biserică. După-amiaza, Marion a fost la mine și am scris jurnalul.

23.03.92 - Luni

Dimineața devreme am început să mă rog. După aproximativ o oră și jumătate m-am unit cu Mântuitorul și m-am rugat cu ferveoare.

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul dacă semnul era pentru mine, pentru că atât de puțini au primit Sfânta Împărtășanie duminică.

Mântuitorul: „Va mai veni un semn înainte de Paște, fiica mea, crede-mă, nu te îndoii.” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vreau să-mi fii mereu credincioasă.”

Eu: „Doamne, fie voia Ta.”

Mântuitorul: „Te voi călăuzi pe calea care duce la Mine.” Eu:

„Mi-e teamă că mă voi rătăci.”

Mântuitorul: „Ține-te mereu de mâna mea.”

Eu: „Doamne, dacă sunt deja aleasă, ce trebuie să fac?” Mântuitorul:

„Roagă-te ca erezia să fie înlăturată.”

Scrie, fiica mea, împărtășania din mână trebuie înlăturată.” Eu: „Este o sarcină grea.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, asta trebuie să faci.”

Mântuitorul: „Du-te în pace.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu, pentru această conversație. Voi face tot ce-mi stă în putință.”

Sufletul meu se afla într-o pace profundă și într-o liniște profundă. Cred că trebuie să iau totul mult mai în serios decât până acum.

Înainte de Sfânta Liturghie, am rugat Rozariul. Am pus toate intențiile în această rugăciune a Rozariului.

Am oferit Sfânta Liturghie pentru sufletele sărace.

Ora 20.00 Grupul de rugăciune: Au venit mulți oameni. Ne-am rugat aproximativ două ore, în special pentru preoți, ca aceștia să nu mai împărtășească pe mână.

24.03.92 - Marti

Mai întâi m-am rugat o oră, apoi am făcut comuniunea spirituală.

Un profesor croat, preot, a ținut o prelegere la Speyer pe 21.03.92. Am ascultat deja caseta cu aceasta.

L-am întrebat pe Mântuitorul despre preotul, profesorul, din Croația. L-am întrebat dacă aceasta este vocea deșertului.

Mântuitorul: „Dar tu nu te-ai dus acolo.” Eu: „Nici Tu nu m-ai chemat.”

Mântuitorul: „La un preot vei găsi întotdeauna ceva care nu este bun. Caută la el și ceva bun.”

Eu: „Doamne, eu îi iubesc pe preoți, de ce ei nu mă iubesc?”

Mântuitorul: „Pentru că tu le vezi faptele rele.”

Eu: „Doamne, dar ei nu pot ascunde faptele lor rele de Tine.” Mântuitorul:

„Nu, nu pot, dar pot în fața oamenilor.” Eu: „Mi se pare că este ca și cum orbi conduc orbi.”

Mântuitorul: „Da, ai ghicit.”

Eu: „Doamne, ne aflăm într-o astfel de întunecime?”

Mântuitorul: „Roagă-te ca să se lumineze.”

Eu: „Doamne, Tu ești Lumina. Te rog, străbate întunericul cu Lumina Ta veșnică.”

Mântuitorul: „Aproape toți se află în această întunecime. Toți vor să aibă doi tați. Nu se pot hotărî pentru unul dintre ei.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, toți oamenii trebuie să se pocăiască.”

Eu: „Atunci se poate spune, așa cum i-ai spus lui Don Bosco: «Avertere, avertere!» Am întrebat, referitor la cheia lui Petru, dacă toți apostolii aveau cheia porții cerului.

Mântuitorul: „Casa Mea nu este o casă pământească. Aici există o singură cheie și Petru este cel care o are. Toți trebuie să-l asculte.”

Eu: „Dar el are atât de mulți adversari.”

Mântuitorul: „Dar asta este un semn că el este călăuzit de Duhul meu.”

Reține, fiica mea, cel care contrazice învățătura recunoscută a lui Iisus Hristos păcătuiește împotriva Duhului Sfânt. Acesta este cel mai grav păcat.

Nu mai poate fi ajutat.”

Eu: „Doamne, nu mai pot scrie, mi-e greu să scriu asta. Îți mulțumesc pentru această har pe care mi l-ai dat.”

Între orele 13.00 și 14.00 am fost la înot. Ca pretutindeni, și în apă am rostit rugăciuni scurte. În gând i-am spus Mântuitorului: „Dumnezeule, te iubesc atât de mult, cât sunt picăturile de apă din bazin.”

Am primit imediat răspunsul Mântuitorului: „Și eu te iubesc cât toate picăturile de apă din toate piscinele care există.”

Am zâmbit atunci.

Seara, la biserica din Rot. Am oferit Rozariul și Sfânta Împărtășanie pentru soțul meu, care a fost operat astăzi la picior și se afla în spital.

25.03.92 — Miercuri

Deoarece L-am pus pe Mântuitorul pe primul loc în viața mea, trebuie să mă rog mai întâi. M-am rugat aproximativ o oră, după care am putut să mă rog bine în interior, cu inima.

I-am spus Mântuitorului: „Astăzi nu-ți cer nimic, poate ai ceva să-mi spui sau vrei să-mi ceri ceva.”

Vorbește, Domnul meu și Dumnezeul meu, servitoarea Ta ascultă. Dar, Doamne, fie voia Ta.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, părintele Vogt trebuie să asculte ceea ce ai scris.”

Eu: „Când să mă duc la el?” Mântuitorul:

„Du-te la el, întreabă-l din nou.” Eu: „Vei fi atunci cu mine?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, voi fi alături de tine.” Eu:

„Vei vorbi acum prin el?”

Mântuitorul: „Lasă asta în seama mea.”

Eu: „Când să mă duc la el? Înainte de Paște sau după Paște?”

Mântuitorul: „Du-te acum, în aceste zile.”

Eu: „El nu vrea să facă ceea ce îi spun eu din partea Ta.”

Mântuitorul: „Îmi este de ajuns dacă ascultă.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Avem atât de puțin timp.”

Nu voiam să scriu asta, pentru că Mântuitorul ne spusese. Dar Mântuitorul a repetat-o încă de două ori.

Eu: „Să-i transmit ceva părintelui Vogt?” Mântuitorul:

„Spune-i că îl iubesc foarte mult.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, voi face ceea ce mi-ai spus.

Îți mulțumesc pentru această conversație.

În timpul unirii cu Mântuitorul, am simțit o pace și o liniște deosebit de profunde. Nu pot descrie cât de liberă eram și cum simțeam iubirea Mântuitorului. Am primit și multă har.

Cât de important este modul în care te rogi și ce rogi, din adâncul inimii, m-am gândit.

Nu știam asta înainte. Mulțumesc, Doamne, pentru această har.

La ora 15.45 am fost la părintele Vogt. Apoi m-am dus la biserică și am rugat două rozarii pentru părintele Vogt.

Ora 16.30: Am aflat de la Marga F. ce zi era astăzi, „Buna Vestire a Domnului”.

Atât Marga, cât și eu am avut pielea de găină, pentru că tocmai astăzi Mântuitorul mi-a spus să mă duc la părintele Vogt și că părintele Vogt trebuie să asculte ce am scris.

M-am dus acasă și m-am rugat încă vreo 30 de minute pentru părintele Vogt.

La ora 18.00 am sunat o dată la parohie, dar nimeni nu mi-a deschis. Apoi m-am dus la biserică și m-am rugat împreună cu credincioșii. După Rozariu m-am dus la părintele Vogt.

Acum am fost primit. I-am dat părintelui Vogt să citească ceea ce Mântuitorul mi-a spus astăzi, 25.03.92.

Părintele Vogt nu a făcut niciun comentariu. Am cerut binecuvântarea, m-am îngenunchat pe podea și apoi am plecat.

La ora 19.00 eram deja în biserica din Mingolsheim. Acolo am participat la Sfânta Liturghie și am oferit Sfânta Împărtășanie Maicii Domnului.

A fost foarte frumos, s-a rugat mult în latină. Am fost foarte surprins și m-am gândit că episcopul Lefebvre trebuie să se roage pentru acest preot, deoarece acesta a ținut o prelegere împotriva lui Lefebvre. La final, m-am dus la preot și i-am mulțumit pentru această frumoasă Liturghie. Nu am mai auzit o Liturghie atât de latină în zona noastră.

Slavă Domnului.

26.03.92 — joi

Noaptea, între orele 4.00 și 5.00, am rugat două rozarii și multe alte rugăciuni pentru toate sufletele.

La ora 9.30 am început din nou să mă rog, dar mai întâi am plâns. Am plâns atât de amar, încât a trebuit să suspin. M-am gândit la părintele Vogt și la faptul că s-a arătat atât de rece față de mine. Nici măcar nu mi-a strâns mâna, așa cum făcea de obicei. El nu poate ascunde ce se ascunde sub masca lui. I-am spus chiar că nu-mi place să vin la el, pentru că știu că nu mă primește cu plăcere.

I-am spus că fac asta pentru că așa vrea Mântuitorul.

Când plânsul meu s-a intensificat, am auzit de la Mântuitorul: „Nu merită asta mai mult să fie iubită de Mine decât de toți oamenii?”

Atunci am încetat imediat să plâng.

I-am spus lui Isus: „Da, este adevărat, pentru că iubirea Ta este mai puternică decât iubirea tuturor oamenilor la un loc.”

Eu: „Doamne, mi-ai luat plânsul. Durerea Ta a fost mult mai mare decât a mea.” Mântuitorul: „Da, așa este, fiica mea.”

Eu: „Am crezut că am greșit cu preotul, pentru că m-am simțit atât de goală în interior după ce am plecat de la el.”

Mântuitorul: „Ai făcut ce trebuia cu preotul, restul va veni. Lasă totul în seama Mea. Ai încredere în Mine.”

Eu: „Și ceea ce mi-a spus Marga ieri, că s-au spus lucruri rele despre mine.” Mântuitorul: „Nu trebuie să iei în seamă vorbele oamenilor.”

Eu: „Când m-am rugat azi-noapte între orele 4.00 și 5.00, nu am putut adormi. Ce neliniște m-a chinuit!

Mântuitorul: „Fiica mea, i-ai luat diavolului multe suflețe. Am permis micile ispite, ca să știi cât de important este să te rogi noaptea.” Această unire cu Mântuitorul a fost minunată. Am simțit în mine o pace profundă, o liniște și o căldură. S-ar fi putut crede că aparțin numai lui Iisus, dar nu este așa.

Isus iubește toate sufletele, altfel nu ar fi Dumnezeu iubirii. Sufletul meu rănit a fost vindecat pentru câteva minute. Asta este totuși supranatural. Un doctor pământesc nu poate face asta, ci doar cel ceresc, Mântuitorul nostru.

Voi gândi mereu așa, chiar dacă toți mă vor părăsi și mă vor abandona, că iubirea Mântuitorului este mai puternică decât cea a tuturor preoților și oamenilor la un loc. Îți mulțumesc, Domnul și Dumnezeul meu, că nu-ți părăsești slujitoarea.

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă am scris corect.

Mântuitorul: „Nu ai fi scris asta dacă nu ți-ar fi fost inspirat.”

Eu: „Doamne, te rog, ia de la mine temperamentul meu impulsiv, ca să fiu mai liniștită și să pot rămâne în continuare slujitoarea Ta.”

Mântuitorul: „Acum asta îmi place la tine, fiica mea.”

Eu: „Doamne, îți pot da totul, asta este frumos. Poți să mă modelezi cum dorești, pentru că îți aparțin în întregime. Aș mai putea vorbi cu tine mult timp, dar acum trebuie să plec.

Mântuitorul: „Du-te în pace.”

Când m-am uitat la ceas, era deja ora 10.40. La ora 10.30 aveam programare la gimnastică. Am alergat repede acolo. Pe drum m-am rugat să mai fiu acceptată.

Gimnasta mi-a spus că am întârziat, dar mi-a dat o nouă programare la ora 11.30, care era singura disponibilă în acea zi. M-am bucurat că rugăciunea mea a fost ascultată. Pentru că nu există întâmplări. Îți mulțumesc, Mântuitorul meu, că am mai primit o programare, pentru că locurile la această gimnastică pentru coloană vertebrală sunt rezervate cu câteva săptămâni în avans.

Seara am fost la biserica din Rot pentru Rozariu. Sfânta Liturghie de după aceea am dedicat-o sufletelor sărace.

Hedwig și Hilde au trecut puțin pe la mine. Apoi a venit Marion și am scris în jurnal.

27.03.92 - Vineri.

După aproximativ o secundă de rugăciune, am comunicat spiritual. Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul, pentru că încă nu îmi era clar ce spusese Mântuitorul ieri: „Asta îmi place acum la tine...”

L-am întrebat dacă ar trebui să-mi schimb temperamentul impulsiv.”

Mântuitorul: „Rămâi așa cum ești, fiica mea.”

L-am întrebat din nou despre părintele Vogt, pentru că el nu spusese niciun cuvânt nici în confesional, nici la el acasă, în parohie.

Mântuitorul: „Îți este greu acum?”

Eu: „Nu.”

Mântuitorul: „Totul vine la timpul său.”

Eu: „Doamne, te rog, spune-mi dacă se apropie ceva de care trebuie să fiu atentă și la care trebuie să fiu prudentă.”

Mântuitorul: „Da, te vor aștepta multe ispite. Prin rugăciuni le poți îndepărta.” Eu: „Și tu lași ca acestea să vină asupra mea?”

Mântuitorul: „Nimeni nu este scutit de ele.”

Eu: „Care este cea mai puternică armă împotriva ispitelor?”

Mântuitorul: „Știi tu, fiica mea, iubirea.”

Eu: „Atunci te rog, nu mă lăsa niciodată să mă despart de această iubire.”

Mântuitorul: „Un om fără iubire nu mai este om, ci sclav al Satanei. De la ei nu se culeg decât roade infernale. Roagă-te ca ei să fie îndepărtați.”

Mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeule, lecția de astăzi îmi este de ajuns. Mântuitorul: „Du-te în pace, fiica mea.”

După-amiaza, la coafor. M-am rugat mult acolo. Dar, în final, diavolul m-a prins totuși. O coafeză a vorbit de rău despre un credincios, iar eu am confirmat asta. Mi-am dat seama imediat că era un păcat, pentru că nu am dreptul să judec. Mai târziu, am încercat să apăr acea persoană, dar cred că ce s-a întâmplat, s-a întâmplat.

Seara am regretat profund acest păcat, m-am dus la Rozariu. Am primit Sfânta Împărtășanie, dar nu a fost ca de obicei.

28.03.92 — sâmbătă

Între orele 1.45 și 2.50 m-am rugat cu evlavie pentru toate sufletele.

Am auzit atunci de la Mântuitorul: „Îți mulțumesc, fiica mea”, nimic altceva.

Dimineața m-am rugat din nou aproximativ o oră și m-am unit cu El, dar nu am auzit nicio voce.

15.45 — 17.15: Am rugat două Rozarii, dar eram distrasă. Apoi m-am dus din nou la spovede. Voiam să scap de păcatul bârfei.

La spovede, părintele Vogt nu a spus niciun cuvânt în afară de absolvire. I-am mulțumit Mântuitorului că mi-a iertat păcatul prin intermediul preotului. Apoi am mai spus un rozariu pentru părintele Vogt.

La ora 19.00 eram deja în biserica din Bad Schönborn. M-am rugat și aici cu stăruință ca credincioșii să nu primească Sfânta Împărtășanie în mod nevrednic, din obișnuință sau cu păcat mare, căci Mântuitorul a fost deja destul de jignit.

Doi laici și preotul împărțeau Sfânta Împărtășanie. Eu stăteam în partea din spate a bisericii. Laicul a venit în spate pentru a împărți Sfânta Împărtășanie și mai mulți oameni s-au dus să se împărtășească la laic decât la preot, în partea din față a bisericii. Preotul terminase deja, iar laicul îmi bloca drumul.

Am trecut totuși pe lângă el până la altar. Preotul era deja sus, dar m-am îngenuncheat pe trepte și am așteptat până când preotul a venit și mi-a dat Sfânta Împărtășanie. Simțeam cum mă priveau toți.

Pentru mine era mai important ce voia Dumnezeu de la mine și nu oamenii. După Liturghie, biserica s-a golit într-o clipă. Nimeni nu a fost în stare să se mai roage puțin după prețioasa Sfântă

Împărtășanie. S-ar fi putut crede că au primit pâine obișnuită și nu pe Dumnezeul Trinitar sub forma pâinii.

29.03.92 — Duminică

După ce m-am rugat timp de 45 de minute, m-am unit cu Mântuitorul. L-am întrebat din nou despre preot, pentru că el încă nu-mi spusese nimic.

Mântuitorul: „Trebuie să continue așa.”

Apoi am întrebat dacă a fost corect ceea ce am făcut la Bad Schönborn, că nu m-am dus la un laic, ci la preot, chiar dacă mi-a fost greu să fac acest pas.

Mântuitorul: „Fiica mea, ai împlinit voia Mea.”

Eu: „Înainte aveam o astfel de neliniște în mine. Inima mea era ca sfâșiată.”

Mântuitorul: „Spiritele necurate luptă pentru ca tu să nu faci așa ceva.”

Eu: „Abia când ai venit la mine, am simțit o pace profundă și am simțit că neliniștea și atacurile din inima mea au dispărut brusc, ca și cum un război s-ar fi sfârșit.

Mântuitorul: „Fiica mea, asta îmi doresc, continuă așa.”

Eu: „Tată iubitor, nu mă deranjează dacă oamenii mă privesc de parcă aș face ceva greșit, dar lupta interioară este mult mai grea. Dacă nu ai fi venit la mine, nu aș fi putut suporta asta. Dar, știind că Tu vii, nu doar la împărtășania sacramentală, ci și la împărtășania spirituală, am mare încredere în Tine și voi

continua să fac așa cum dorești Tu de la mine.

Eu: „Cine îl îndrumă pe laic să se ducă în spate pentru a împărți Sfânta Împărtășanie? Este aceasta voința preotului?”

Mântuitorul: „Fiica mea, aceasta este lucrarea lui Satan.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, toți cei care primesc Sfânta Împărtășanie de la laic s-au împărtășit în mod nevrednic.”

Eu: „Domnul meu, am citit în buletinul parohial că domnișoara Vennebusch duce Sfânta Împărtășanie bolnavilor. Este aceasta în conformitate cu adevărata învățătură a lui Hristos?”

Mântuitorul: „Aceasta este o erezie.”

Am întrebat încă o dată dacă am auzit bine.” Mântuitorul:

„Asta ține de erezie.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, oamenii sunt atât de adânci în noroi, încât nu mai știu ce este corect.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, mă voi ruga pentru această cauză.” M-am rugat încă o vreme cu ardoare.

Apoi Mântuitorul a spus: „Du-te în pace.”

Am participat la Sfânta Liturghie în Rot. La primirea Sfintei Împărtășanii, laicul stătea chiar lângă mine. Nu a îndrăznit să-mi dea Sfânta Împărtășanie. Am simțit din nou atacuri.

A fost îngrozitor. Preotul a venit și mi-a dat Sfânta Împărtășanie.

Abia la unire am simțit o pace profundă. Am oferit Sfânta Împărtășanie în intenția personalului clinicii ORL.

La ora 13.00 am participat la rugăciunea Rozariului, apoi la rugăciunea din biserică. La ora 14.30 mi-am vizitat soțul la spital.

30.03.92 - luni

Eram singură la locul de muncă. Colega mea era încă bolnavă.

Până au venit pacienții, am putut să mă rog mult.

Apoi a venit medicul șef și s-a ocupat de mine, când i-am spus că eram singură, că lipseau doi angajați.

Mi-a spus că îmi va trimite ajutor pentru o oră și jumătate. A venit un civil din ambulanță. Am reușit să mă descurc cu pacienții, deși eram singură la serviciu.

Pe la ora 10.30 m-am dus în cabinetul medicilor. L-am întrebat pe îngerul meu păzitor dacă mă aștepta un pacient în spate.

Am auzit „du-te acolo”, dar am avut imediat ceva îndoieli. Când am ajuns în spate, la radiologie, nu era niciun pacient acolo.

Pe la ora 13.00 eram în capelă. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă acela era îngerul păzitor, pentru că mi se părea puțin ciudat.

Mântuitorul: „Fiica mea, spiritul necurat se amestecă. Verifică bine vocea. Ai fost prea repede. Trebuie să recunoști vocea blândeții.”

Eu: „Spune-mi ceva, ca să recunosc ce este de la Tine.”

Mântuitorul: „Te iubesc, fiica Mea.”

Eu: „Te aud atât de slab.” Mântuitorul:

„Dar ai auzit.”

Eu: „Asta vine din adâncul inimii.”

Mântuitorul: „Păstrează-ți liniștea și pacea când vorbești cu mine.” Eu:

„Ai spus că și îngerul păzitor îmi vorbește.” Mântuitorul: „Da, dar nu când vrei tu.”

Seara am fost la biserică din Rot. Am oferit Rozariul și Sfânta Liturghie pentru sufletele sărace.

Ora 20.00: grupul de rugăciune.

A venit și părintele Dochart și L-am adorat pe Mântuitorul. Oamenii s-au spovedit.

Am încercat să-i întăresc pe credincioși povestindu-le despre harurile pe care le-am primit de la Mântuitorul. După ce ne-am rugat două ore, am discutat puțin cu preotul, ca și înainte.

Nu mi-a plăcut tot ce a spus preotul. Astăzi m-am spovedit din nou la părintele Dochart.

31.03.92 - marti

Ora 11.30 în cabinetul medical:

Deoarece nu mi-a plăcut ceea ce a spus părintele Dochart ieri seară despre Papă, l-am întrebat astăzi pe Mântuitorul.

Mântuitorul: „Sfântul Părinte este infailibil. El este adevărata Biserică a lui Hristos, condusă de Duhul Meu. Și toți trebuie să se supună acestei Biserici.”

L-am întrebat dacă era corect ceea ce am spus în grupul de rugăciune. Mântuitorul:

„Eu ți-am inspirat ceea ce ai spus.”

L-am întrebat dacă ar trebui să merg la Bretten, deoarece Mântuitorul este, într-adevăr, îndrumătorul sufletului meu. Mântuitorul: „Fiica mea, nu este nevoie să te duci acolo.”

01.04.92 — Miercuri - Venerația Pretiosului Sânge - Rodalben.

Până să vină pacienții, m-am rugat aproximativ o oră și jumătate.

Seara m-am dus la capela Rochus din Mingolsheim.

Acolo am spus Rozariul și am participat la Sfânta Liturghie.

02.04.92 - joi

Am fost la biserica din Rot, pentru a spune Rozariul și a participa la Sfânta Liturghie.

03.04.92 - Vinerea Sfântului Inimă

Ora 11.00, cabinetul medical:

După rugăciune, în timpul unirii cu Mântuitorul:

Mântuitorul: „Du-te la preot, spune-i ce ai scris. Ca preot, el are datoria să te asculte.”

Eu: „Doamne, și dacă mă dă afară?” Mântuitorul:

„Atunci o face și cu mine.”

Eu: „Când să mă duc?” Mântuitorul:

„Du-te astăzi, întreabă-l.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu, voi merge și voi face ce vrei Tu. Tatăl meu iubitor, care este motivul principal pentru care trebuie să merg la preot?”

Mântuitorul: „Ca să se roage mult împreună cu credincioșii și ca aceștia să se îndepărteze de erezie.” Eu: „Și asta trebuie să-i spun?”

Mântuitorul: „Asta trebuie să-i spui.”

Eu: „Și dacă mă întreabă, ce este erezia?” Mântuitorul:

„Tu știi, fiica mea.”

Eu: „O voi face, Domnul meu și Dumnezeu meu.”

Seara, am oferit rugăciunea Rozariului și Sfânta Împărtășanie pentru

părintele Vogt. După unirea cu Mântuitorul, l-am întrebat pe Mântuitorul, pentru că voiam să fiu sigură când ar trebui să mă duc la părintele Vogt.

Mântuitorul: „Du-te, chiar astăzi.”

Am început să plâng. Mi-a luat mult curaj să mă duc la părintele Vogt. Ce umilintă!

De plâns, nu mai puteam ieși din biserică.

L-am rugat pe Mântuitorul să-mi dea putere.

Când am ajuns în fața ușii parohiei, nu am putut apăsa butonul soneriei din cauza plânsului. Atunci a venit un ministrant și l-a chemat pe preot.

Preotul a venit, a văzut că plângeam și a spus: „Haide, intră.”

L-am spus: „Dumneavoastră, ca preot, aveți datoria să mă ascultați și să auziți ce vrea Mântuitorul.”

El a vorbit în stânga și în dreapta, dar nu a spus ce trebuia.

A spus că ar trebui să găsesc un alt preot, dintr-un alt loc. Pentru că, dacă ar fi transmis mai departe, ar fi intrat într-un cerc vicios.

Asta m-a rănit profund și i-am spus:

„Mântuitorul nu intră într-un cerc vicios. Nu este frumos ce spuneți, nu se vorbește așa ceva.”

Apoi i-am mai spus că mă rog pentru el, din cauza glumelor proaste din buletinul parohial. Apoi a trebuit să mai spun că seara, în biserică, după Sfânta Împărtășanie, trebuie să ieși repede din biserică, pentru că luminile se sting imediat.

(Odată am fost chiar închis în biserică).

Atunci el a spus că doamna sacristană trebuie să plece imediat acasă.

I-am spus că ar putea da cheia bisericii și altcuiva. Am văzut că nu are rost și m-am dus acasă cu inima grea.

Acasă am plâns cum n-am mai plâns niciodată.

Apoi m-am dus la doamna Hamsch, voiam să scriu în jurnal, dar nu a ieșit nimic. Când am ajuns acasă, m-am rugat cam o oră.

04.04.93 - sâmbătă

Dimineața devreme am fost la biserică din Waghäusel. După Sfânta Împărtășanie, m-am rugat cu fervoare pe podea, în fața tabernacolului.

M-am gândit că poate am spus ceva greșit părintelui Vogt. Mântuitorul: „Ai vorbit corect cu el.”

Eu: „Atunci să continui să scriu jurnalul sau să mă opresc?” Mântuitorul: „Continuă să scrii, fiica mea.”

Apoi m-am dus la familia Hamsch. Acolo am luat micul dejun și apoi am scris jurnalul împreună cu Marion.

Între orele 16.15 și 18.15 m-am rugat îngenunchată în biserică din Rot pentru părintele Vogt, pentru intențiile Mântuitorului și pentru toate sufletele.

05.04.92 – Duminică

Înainte de Sfânta Liturghie, m-am rugat aproximativ o oră și jumătate. M-am unit cu Mântuitorul și m-am rugat cu ardoare. Am fost dezamăgită de ceea ce a spus părintele Vogt vineri, că dacă ar face asta, ar intra într-un cerc vicios. Aceste cuvinte nu-mi dădeau pace.

De fapt, aceste cuvinte înseamnă că eu mă aflu într-un cerc vicios.

Mântuitorul: „Fiica mea, notează asta. Toți se află într-un cerc vicios dacă nu schimbă ceea ce le cer Eu.”

Eu: „Ce le ceri?”

Mântuitorul: „O profundă venerație față de Sfânta Treime. Împărtășania pe mână trebuie abolită cât mai repede. În afară de mâinile sfințite, nimeni nu are voie să împărtășească Sfânta Împărtășanie. Acest lucru a fost deja confirmat de papii din trecut și trebuie să rămână așa și astăzi.”

Eu: „Părintele Vogt a vrut să merg la un alt preot, care nu este din acest loc, care ar fi mai bun pentru mine.”

Apoi a urmat o jumătate de minut de liniște profundă. Mântuitorul: „Fiica mea, va veni.”

Eu: „Ce anume, ce va veni?” Mântuitorul:

„Preotul potrivit.”

Eu: „Noul preot îmi va citi jurnalul?” Mântuitorul: „El va face ce îi voi spune eu.”

Eu: „Atunci pot să mă rog deja pentru noul preot?”

Mântuitorul: „Da, fă asta.”

În sinea mea, asta m-a durut, pentru că îl cunoșteam pe părintele Vogt deja de șapte ani și mă rugam pentru el chiar de opt ani, pentru că el nu era încă în roșu, iar eu mă rugam pentru noul preot, deoarece vechiul preot, părintele Köstel, era deja pensionat și, în plus, bolnav.

Eu: „Îți mulțumesc, Doamne și Dumnezeule, voi face tot ce-mi spui.” Doamne, fie voia Ta.

Mântuitorul a fost astăzi ceva mai sever.

El a spus: „Asta îți ajunge pentru astăzi.”

Am luat crucifixul care stătea pe masa din fața mea, l-am strâns la piept și l-am mângâiat pe

Mântuitorul. Apoi am sărutat crucifixul, ca de obicei. L-am rugat pe Mântuitorul să-i ierte pe cei care, din indiferență, Îl primesc pe Mântuitorul cu mâna.

I-am spus Mântuitorului: „Imprime-mi chipul Tău în inimă, ca oamenii să vadă ce mi-ai dat, căci sunt slujitoarea Ta și voi rămâne așa cât timp vei dori Tu, Domnul și Dumnezeuul meu, călăuza sufletului meu. Eu: „Dragul meu Iisus, fă cu mine ce vrei, îți aparțin în întregime. În iubirea Ta, Domnul și Dumnezeuul meu, se află totul. Fără iubirea Ta nu eram nimic și nu sunt nimic. Și tot ce am este de la Tine, și asta o pun în inima Ta rănită, izvorul milostivirii.

Sufletul meu s-a aflat atunci într-o liniște și o căldură cu totul deosebite. Iubirea Mântuitorului se simțea mai puternic decât de obicei. Și totuși, El este un Tată mai viu, mai înfricoșător, mai drept și mai milostiv.

Ora 10.00: Am participat la Sfânta Liturghie în Rot.

La ora 18.00 a fost rugăciunea de pocăință, iar eu nu mă simțeam bine în interior. Nu trebuie să mă mir că atât de puțini merg la spovadă.

La ora 20.00 a venit Marion și am scris jurnalul vreo oră și jumătate. Apoi am mai spus un rozariu.

Trebuie să mai scriu că astăzi după-amiază, pe la ora 13.30, am fost ispitită.

Stăteam întinsă pe canapea în camera de rugăciune. Mai întâi am citit o carte de la Margarete. Apoi m-a cuprins o oboseală puternică, dintr-o dată. Am vrut să mă ridic, pentru că mai voiam să scriu ceva în jurnal. Dar nu am reușit. Era aproape ca și cum cineva mi-ar fi administrat un anestezic. Atunci l-am implorat pe Iisus: „Ajută-mă, te rog, aș vrea să mă ridic, nu am putere.

Asta a durat o vreme, apoi am spus: „Carnea mea este slabă, dar duhul meu este dornic.”

Deodată am auzit: „Ridică-te și du-te să scrii.”

Deodată, nu mai simțeam oboseala. Eram plin de energie și am continuat să scriu în jurnal.

06.04.92 — luni

După ce m-am rugat, am vrut să verific încă o dată dacă am auzit bine ce mi s-a spus despre noul preot.

Mântuitorul: „Vine un nou preot.” Eu:

„Este voia lui sau voia Ta?” Mântuitorul:

„Este voia Mea.”

Eu: „Nu m-am simțit bine ieri la rugăciunea de pocăință, lipsește ceva.” Mântuitorul:

„Rugăciunea de pocăință i-a plăcut diavolului, dar nu și mie.”

Eu: „Atunci, atât de mulți vor primi Sfânta Împărtășanie în mod nevrednic.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, ai ghicit.”

Mântuitorul: „Roagă-te pentru această intenție.

Scrie, fiica mea, spovada la ureche este în continuare valabilă. La rugăciunea de pocăință este încă atât de multă mândrie, iar credincioșilor le lipsește pocăința.”

Mi-au venit câteva gânduri în minte, ca și cum totul ar fi venit cu adevărat de la mine.

Mântuitorul: „Fiica mea, eu ți-am inspirat asta. Tu nu poți face nimic de una singură.”

Mântuitorul: „Du-te în pace.”

Ora 12.00 în capela de la locul de muncă: Mai întâi l-am rugat pe Mântuitorul să-mi mai dea o șansă, să vorbesc încă o dată cu părintele Vogt. M-am rugat o vreme, apoi am auzit:

„Fii smerită.”

Apoi a fost din nou liniște, până când am auzit:

„Părintele te va vorbi încă o dată.” Am întrebat dacă ar trebui să-l abordez.

Mântuitorul: „El te va aborda.”

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul: „Ce vrei să spui, Mântuitorule, prin cuvântul

«smerit»?” Mântuitorul: „Fii mic.”

Seara, am rugat Rozariul în biserică pentru părintele Vogt și apoi am participat la Sfânta Liturghie.

20.00 Grupul de rugăciune:

Ne-am rugat aproximativ două ore și jumătate. Și aici m-am rugat pentru părintele Vogt, pentru că îl îndrăgesc și nu vreau să-l pierd, nici nu vreau să plece.

07.04.92 — Marti

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă grupul de rugăciune a durat mult.

Mântuitorul: „Nu, fiica mea, nu a durat mult. Trebuie să vă rugați și mai mult.”

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă i-a plăcut ceea ce am spus în cadrul grupului de rugăciune.

Mântuitorul: „Tot ce spui este adevăr.”

Rozariul de ispășire, ca ancora de salvare a lumii, pe care l-am rugat în grupul de rugăciune, a fost foarte obositor. Mulți erau obosiți și epuizați.

Mântuitorul: „Este un Rozariu al Ispășirii.”

Eu: „Cum trebuie să mă comport când este vorba de adevărata învățătură a lui Hristos? Trebuie să mă apăr?”

Mântuitorul: „Este suficient să le spui. De restul mă ocup eu.”

Ora 13.00 în capela clinicii:

După rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul:

Mântuitorul: „Nu mă dezamăgi, rămâi credincios mie.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, cu ce te-aș putea dezamăgi?”

Mântuitorul: „Cu ceea ce ai scris.”

Eu: „Și dacă preotul îmi spune că trebuie să fac așa cum vrea el?” Mântuitorul:

„Atunci fă ce vrea el, pe răspunderea lui.”

La radiografie trimit mulți pacienți și la spovadă. Așa s-a întâmplat și astăzi cu o tânără, o studentă.

Am întrebat-o dacă îi este amețea.

Ea a răspuns: „Da.”

Am întrebat-o mai departe dacă are transpirații reci și dacă îi este greață. Ea a răspuns din nou afirmativ.

Eu: „Nu v-ați mai spovedit de mult timp.” Ea: „Da”.

Apoi a început să plângă. Am îmbrățișat-o și m-am uitat liniștit la crucea cu Iisus și la icoana

Maicii Domnului, care atârnau în sala de radiologie, și m-am rugat în gând:

„Dragă Mântuitorule, dragă Fecioară Maria, vă dăruiesc acest suflet.”

L-am dat tinerei femei niște bilețele cu rugăciuni. Ea s-a bucurat și a plecat fericită. Am radiografiat deja mii de pacienți cu aceste simptome și acest diagnostic. Și pe radiografie nu se vede nimic. Acesta este un semn că suferințele nu sunt de natură organică. (Radiografiile sunt păstrate ca dovadă timp de zece ani, apoi sunt distruse.)

Ar fi mai bine ca pacienții să se spovedească înainte de consultația medicală, astfel s-ar putea evita multe radiografii, deoarece aceste raze sunt dăunătoare.

Afecțiunile nu sunt de natură organică, adică sunt de natură psihică, iar binecuvântarea sacramentului pocăinței ar îmbunătăți foarte mult starea de sănătate a sufletului.

Seara, în biserica din Rot:

am oferit Rozariul și Sfânta Liturghie pentru părintele Vogt, așa cum îmi propusesem.

Când preotul i-a dat asistentului de la împărtășanie platoul cu Sfintele Ostii, am știut că asistentul de la împărtășanie va veni la mine și îmi va da Sfânta Ostie.

Și așa a fost. Dar nu am primit Sfânta Împărtășanie, m-am închinat în fața Mântuitorului și m-am întors la locul meu, fără să fi primit Sfânta Împărtășanie.

Mântuitorul a venit spiritual la mine. Dar înainte să vină, a trebuit să mă lupt cu spiritul necurat. Însă după aceea am primit mari haruri, pentru că nu am vrut să primesc Sfânta Împărtășanie prin mâinile nesfințite ale unui laic și nu am vrut să-L jignesc pe Mântuitorul.

08.04.92 - miercuri

Ora 10.00 în cabinetul medicului:

Am întrebat despre refuzul Sfântului Împărtășanie.

Mântuitorul: „Fiica mea, notează, ai făcut ceea ce trebuia.”

Am spus: „A fost o astfel de neliniște din partea spiritului necurat, pentru că am refuzat Sfânta Împărtășanie.”

Când ai venit spiritual la mine, a fost pace absolută. Tu ești ascuns de ei (de spiritele necurate), cum se poate întâmpla asta?

Mă gândeam că spiritele necurate văd că Mântuitorul nu vine la mine în mod sacramental, dar nu pot recunoaște că Tu vii spiritual la mine.

Mântuitorul: „Eu rămân ascuns de ei, dar acolo unde sunt Eu, ei trebuie să se retragă.” Eu:

„A fost voia părintelui Vogt ca eu să primesc Sfânta Împărtășanie de la un laic?”

Mântuitorul: „Da, aceasta a fost voia lui.”

Eu: „De ce face el așa ceva, dacă știe că eu nu primesc Sfânta Împărtășanie de la un laic?”

Mântuitorul: „Pentru că el nu are credința pe care o ai tu.”

Eu: „Dar mă rog pentru el. (Doamne, dă-i credința vie, credința cât un grăunte de muștar, care poate muta munții)

Mântuitorul: „Credința trebuie și acceptată.”

Eu: „Să continui să fac asta cu unii dintre cei care mă ajută la împărtășanie, când vin la mine?”

Mântuitorul: „Da, fă asta.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, o voi face. Te rog, dă-mi harul, puterea și iubirea pentru asta, dar ia de la mine frica și teama de oameni. Îți mulțumesc, Tatăl meu iubitor.

Am fost la Zönackel, în Boxsberg, lângă Heidelberg, la Sfânta Liturghie, la adorare și am ascultat încă o prelegere.

Apoi am făcut o vizită la un bolnav în spitalul din Bruchsal. La ora 21.00 am scris jurnalul împreună cu Marion.

La ora 22.00 a sunat H. Ziegler din Frankfurt și ne-a spus că Muntele Aparițiilor din Medjugorje a fost bombardat.

La ora 22.45 am trimis o telegramă cancelarului federal Helmut Kohl, pe care am dat-o telefonic:

Către Cancelaria
Federală 5300 Bonn

Stimate domnule cancelar federal, vă rugăm din toată inima să protestați la nivel internațional împotriva atacurilor militare asupra locului de pelerinaj marian Medjugorje din Iugoslavia – Bosnia și Herțegovina

Grupul de rugăciune
Julijana Ebert
6837 St. Leon-Rot - (Telegramă nr. H 261)

09.04.92 — joi

Ora 10.30 în cabinetul medical:

M-am rugat și m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Rămâi la ceea ce ai scris până acum.” Am

întrebat din nou despre semn.

Mântuitorul: „Va veni un semn.”

Eu: „Nu am înțeles partea cu «Nu mă dezamăgi».” Mântuitorul: „Să rămâi la ceea ce mi-ai promis.”

Eu: „Părintele Maier mi-a spus în Zönackel, după ce i-am povestit că voi fi excomunicată, că, dacă ești separat de Papă, atunci vei fi separat și în Rai.”

Mântuitorul: „Tu ești cu mine, fiica mea, și vei rămâne lângă mine.”

Am întrebat despre războiul din Iugoslavia.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, războiul continuă. Roagă-te, fiica mea.”

La ora 16.45 eram în biserica din Rot. În timpul adorării în fața Preasfântului, am condus rugăciunea.

După aceea a urmat 15 minute de tăcere. Adorație.

La ora 18.00 s-a rugat Rozariul.

La ora 18.30 a fost Sfânta Liturghie. După Sfânta Împărtășanie, am plâns din cauza Medjugorje. Apoi mi-au venit din nou în minte cuvintele pe care părintele Vogt le-a rostit după Transubstanțiere, cam așa: „ferește-i de falsă siguranță”. M-am gândit că poate am o falsă siguranță.

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul: „Dacă am o falsă siguranță, spune-mi, și voi înceta imediat să mai scriu jurnalul.”

Mântuitorule. „Nu ai o falsă siguranță. Te iubesc, fiica mea.”

Vocea era mult mai distinctă și mai clară decât de obicei. Am încetat imediat să plâng. Era un sentiment pe care numai Dumnezeu îl poate da. L-am zâmbit Mântuitorului și am plecat de la biserică spre casă.

10.04.92 — Vineri

Ora 9.00 în sala de radiologie:

M-am rugat aproximativ o oră și m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Fiica mea, du-te la preot, întreabă-l dacă s-a răzgândit și vrea să vorbească cu tine.”

Eu: „Mi-ai spus că el mă va aborda, asta se contrazice.” Mântuitorul: „Trebuie să scurtez timpul. Un mare pericol vă așteaptă.”

Eu: „Când trebuie să mă duc la părintele Vogt?”

Mântuitorul: „Du-te, fiica mea, chiar astăzi.”

Aproximativ 30 de minute mai târziu:

Eu: „Să-l sun sau să mă duc la el?”

Mântuitorul: „Sună-l și, când vei ajunge la el, îți voi spune eu ce trebuie să-i spui.”

20 de minute mai târziu:

Am întrebat ce a vrut să spună Mântuitorul cu

„timpul”. Am spus: „Timpul este etern.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Timpul îmi aparține numai mie.”

Eu: „Nu înțeleg asta. O să scriu, dacă tu spui așa, atunci așa este.” Am întrebat dacă mai trebuie să scriu ceva.

Mântuitorul: „Du-te la el, du-te (la preot).”

Eu: „Da. Domnul meu și Dumnezeul meu, o voi face. Doamne, fie voia Ta.”

12.15 Capela din clinică:

După rugăciune:

Am întrebat din nou: „Preotul va vorbi cu mine?”

Mântuitorul: „Ce dorești, fiica mea?”

Eu: „Ce dorești Tu.” Mântuitorul:

„Atunci vorbește cu el.”

În jur de ora 15.40:

L-am sunat pe părintele Vogt și i-am spus ce a zis astăzi Mântuitorul.

El a spus: „Le-am spus deja să meargă la un alt preot. Lasă cartea, altfel vom avea probleme.”

Părintele Vogt nu a fost prietenos la telefon.

M-am rugat: „Doamne și Dumnezeule, este o mare rană în mine. Mă doare foarte tare. Cel mai bine ar fi să nu mai fac nimic. Dar, de dragul Tău, Mântuitorule, voi continua cu ceea ce vrei Tu de la mine.”

Cu cât mă rog mai mult pentru preot, cu atât reacționează el mai rău față de mine.

Astăzi nu a fost Sfânta Liturghie la Rot. Fridolin și cu mine am mers la Bad Schönborn, după ce am participat la rugăciunea Rozariului în biserică din Rot.

În Bad Schönborn - Mingolsheim, în biserică, un părinte din Zair a oficiat Sfânta Liturghie.

A predicat foarte frumos și se simțea că este călăuzit de Sfântul Duh.

Din păcate, astfel de predici se aud rar. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această predică. Am oferit Sfânta Împărtășanie pentru părintele Vogt.

11.04.92 – sâmbătă

Ora 7.15: Am fost la biserica din Waghäusel pentru Sfânta Liturghie. După ce am primit Sfânta Împărtășanie, m-am rugat cu fervoare. După Sfânta Liturghie, am recitat Litanie Lauretană. Apoi am cântat încă o dată Salve Regina și am rostit rugăciunea „Fecioară, Maica Domnului, a mea!”.

Apoi am spus cu voce tare în fața credincioșilor: „Mai spunem un Tatăl nostru pentru Medjugorje, pentru că în locul aparițiilor, pe care l-au vizitat deja milioane de oameni, au căzut bombe.” După aceea m-am dus în fața tabernacolului, m-am îngenuncheat pe podea și m-am rugat.

L-am întrebat pe Mântuitorul: „Să renunț la carte, dacă aceasta aduce dificultăți?”

Mântuitorul: „Ar aduce o îmbunătățire, dar nu dificultăți.”

L-am întrebat din nou pe Mântuitorul, pentru că nu înțelesesem prea bine.

Mântuitorul a repetat încă o dată și eu am notat.

Deja vineri, în biserica din Bad Schönborn, m-a preocupat foarte mult faptul că părintele Vogt spusese că cartea ne va aduce dificultăți.

Ieri, Mântuitorul a spus, de asemenea: „Va aduce o îmbunătățire pentru Biserică, fiica mea.”

Ieri, Mântuitorul mi-a spus, după ce L-am întrebat dacă este lângă mine: „Sunt mereu lângă tine.”

După slujba de la biserică, m-am dus la Marion și am scris în jurnal.

Între orele 16.20 și 18.20, am rugat în biserica din Rot, îngenuncheată, mai multe rozarii pentru părintele Vogt, pentru toate sufletele și pentru intențiile Mântuitorului.

Acasă, între orele 20.30 și 21.30, am rugat-o de mai multe ori pe Sfânta Fecioară pentru părintele Vogt, rostind exorcismul, Rozariul Rănilor, Rozariul Sfântului Duh și alte rugăciuni

12.04.92 — Duminica Floriilor

M-am rugat aproximativ o jumătate de oră, apoi am comunicat spiritual. Mântuitorul: „Vine un preot.”

Eu: „Atunci nu este preotul meu adevărat.”

Mântuitorul: „Nu.”

Eu: „Atunci de ce m-ai trimis la el, nu înțeleg.” Mântuitorul: „Cu fiecare om încerc să văd ce poate.”

Eu: „Dar știai dinainte ce poate el.” Mântuitorul: „Te pun la încercare și pe tine cu asta.”

Eu: „Atunci am picat această încercare.”

Mântuitorul: „Fiica mea, până acum te-ai descurcat foarte bine.”

Am întrebat în legătură cu semnul de dinainte de Paște: „Îți schimbi promisiunea?”

Mântuitorul: „Nu, nu-mi schimb promisiunea.”

A urmat o scurtă tăcere. Apoi

L-am auzit pe Mântuitorul:

„Scrie, fiica mea, aș dori”, a urmat o scurtă tăcere și m-am întrebat ce va urma — „un răspuns de la părintele Vogt, de la el personal, fără să întrebe pe nimeni.” Mântuitorul a continuat:

„Dacă ar fi într-o situație dificilă, ar întreba mai întâi pe ceilalți sau pe mine?”

Mântuitorul a continuat:

„Nu trebuie să aștepti un răspuns, este pentru mine. Poți să-i scrii sau să te duci la el, cum dorești.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, am ales să-i scriu.” Mântuitorul:

„Fă asta.”

Eu: „Domnul meu, Fiu al Dumnezeului cel viu, ce să scriu la final?” Mântuitorul: „Vă iubesc, copiii mei.”

Am participat la Sfânta Liturghie în Rot. Am oferit Sfânta Liturghie pentru Marion. Fie ca Dumnezeu să-i dea harul de a continua să scrie ceea ce Domnul dorește de la mine.

Între orele 13.00 și 14.00 am rugat Rozariul în biserică și am rămas acolo pentru rugăciune. După ora 15.00 am scris scrisoarea către părintele Vogt.

La ora 20.15 seara, am aruncat-o împreună cu Marion în cutia poștală de la parohie.

În scrisoare am scris ceea ce mi-a spus Mântuitorul în dimineața Duminicii Floriilor.

13.04.92 — luni

La locul de muncă, în jurul orei 8.00 dimineața, colega mea Veronika și cu mine am rugat Rozariul dureros.

La ora 10.00 m-am rugat în cabinetul medical.

M-am rugat și m-am unit cu Mântuitorul.

În 1984, la câteva săptămâni după apariția Maicii Domnului, am avut dimineața devreme, timp de aproximativ 20 de minute, o viziune despre cutremure. Întregul pământ din jurul meu a fost puternic zguduit.

Totul era verde, ca în primăvară. Atunci i-am spus soțului meu să se uite, ca să vadă că nu dorm.

Pentru că am văzut asta în stare de veghe.

Dar soțul meu dormea și nu se trezea.

În noaptea aceasta m-am gândit că acela a fost cutremurul. (Într-adevăr, noaptea a fost un cutremur, așa cum s-a anunțat mai târziu la radio.)

Mântuitorul: „Nu, fiica mea, încă va veni.”

Probabil că acel cutremur puternic, așa cum l-am văzut în viziunea din 1984, va veni, așa cum a spus Mântuitorul.

După aceea, l-am întrebat despre părintele Vogt.

Mântuitorul: „Părintele Vogt nu va rămâne mult timp în localitatea voastră.” Eu: „Deci va veni un alt preot?”

Mântuitorul: „Așa este. Cel care va veni va fi îndrumătorul tău spiritual.” Eu: „Atunci el va crede ceea ce îmi spui Tu?”

Mântuitorul: „Nu chiar de la început.”

Eu: „Nu-mi este indiferent că părintele Vogt pleacă, dar așa cum spui Tu, așa trebuie să fie.

Atunci va trebui să încep din nou să mă rog pentru noul preot. Nu este ușor. Mă va costa din nou multe sacrificii.

Eu: „Când va pleca aproximativ părintele Vogt, se poate ști asta?” Mântuitorul: „S-ar putea să fie curând.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vei fi batjocorită, renegată și ridiculizată, ia totul asupra ta.”

Eu: „Doamne, dar nu înțeleg ce înseamnă «batjocorită». O să caut în dicționar.”

Mântuitorul: „Dușmanii tăi sunt mai mulți în Biserică decât în

afara ei.” Eu: „Dar aceștia sunt credincioși.”

Mântuitorul: „Printre credincioși se află mulți ipocriți.”

Eu: „Te rog, spune-mi un alt cuvânt pentru „ipocrit”, nu înțeleg prea bine.” Mântuitorul:

„Falsi credincioși.”

Eu: „Se poate spune și altfel?”

Mântuitorul: „Aceștia sunt credincioșii indiferenți, care apără împărtășania în mână.” Eu: „Am notat corect?”

Mântuitorul: „Da, așa este.”

Eu: „Mântuitorule, dacă spun că cei care primesc împărtășania în mână sunt ipocriți, atunci îi jignesc.”

Mântuitorul: „Așa mă jignesc pe mine cei care mă urmează.”

Când ieri seară, pe la ora 20.15, am aruncat scrisoarea în cutia poștală a parohiei, am simțit în inimă de mai multe ori o înțepătură surdă, la fel cum mă simt atacat când stau în fața laicilor la primirea împărtășaniei.

Mântuitorule: „Și acolo sunt duhuri necurate. Ele stau ca niște paznici în fața casei parohiale.”

Ora 12.25 în capela clinicii: Holger era și el acolo. Mai târziu, Holger a venit în sala de radiologie și am discutat despre scrisoarea adresată părintelui Vogt. Holger mi-a spus lucruri interesante. Trebuie să aștept.

Seara, la Rot, în biserică. Am oferit Rozariul și Sfânta Liturghie pentru sufletele celor căzuți acum în război.

Ora 20.00, grupul de rugăciune:

Au fost foarte mulți oameni acolo. Trebuie neapărat să construiesc sala de rugăciune. Nu mi-a plăcut modul în care părintele Dochart a început rugăciunea. Astăzi nu a făcut semnul crucii la început și a început imediat să recite un cântec, fără să spună mai întâi pagina. Astfel, unii nu au putut să spună rugăciunea și să se roage împreună. La final, am stat împreună în bucătărie și am discutat. Eram împreună cu părintele Dochart, eram șapte persoane. Când părintele Dochart a spus că nu trebuie să credem în revelațiile private din partea Bisericii, am simțit o mare durere în inimă. Am vorbit despre Fatima și despre Lourdes și am spus că, fără aceste locuri de pelerinaj, credincioșii ar deveni indiferenți. Părintele Dochart a repetat încă o dată că nu trebuie să credem în ele. Atunci i-am spus că pomul se cunoaște după roade. Am spus că, dacă toți ar fi crezut în aparițiile de la Medjugorje, războiul nu ar fi izbucnit. Maica Domnului a spus la începutul aparițiilor: „Rugați-vă Rozariul, astfel veți putea opri războiul.”

14.04.92 - Marti

Acasă, între orele 8.30 și 10.30:

După rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul. M-am plâns pentru că părintele Dochart spusese ieri că nu este nevoie să credem în revelațiile private.

Mântuitorul: „Preotul nu are dreptate.” Eu:

„De ce am avut această durere?”

Mântuitorul: „Pentru că ți se permite să simți durerile Mele atunci când sunt jignit.” Eu:

„A fost această jignire un păcat?”

Mântuitorul: „Scrie asta. Da, fiica mea.”

Eu: „Dacă nu aş avea aceste revelații private, ar veni părintele Dochart la mine?”

Mântuitorul: „Nu, fiica mea. Nu ar fi venit.”

Eu: „Care este motivul pentru care vine de atâția ani (la grupul de rugăciune)?”

Mântuitorul: „Satana vrea să distrugă prin el ceea ce ți-am inspirat pentru îmbunătățirea Bisericii.”

Eu: „Ce trebuie să fac acum?”

Mântuitorul: „Îl vei învinge împreună cu mine.”

Eu: „Părintele Buran a spus că diavolii nu se iau de preoți.” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, aproape toți ascultă ce le spun diavolii.”

Am întrebat despre Maria Itten, deoarece părintele Wagner nu vorbise despre ea atât de bine pe cât mi-au povestit credincioșii din grupul de rugăciune. Am întrebat din nou dacă foaia scrisă de ea era adevărată.

Mântuitorul: „Foaia Mariei Itten este autentică și corectă. Satana este puternic. Trebuie să rămâi fermă în ceea ce am spus eu. Fiica mea, ea are aceeași problemă ca tine.” Eu: „Ce fel de problemă este aceea?”

Mântuitorul: „Rămâi credincioasă mie.”

Eu: „Doamne, aş vrea să o vizitez pe Maria Itten.”

Mântuitorul: „Fă asta.”

L-am întrebat despre scrisoarea pe care i-o trimisesem părintelui Vogt și dacă urma să am vreo problemă.

Mântuitorul: „Vei avea câteva neplăceri.” Eu: „Cum ar trebui să mă comport?”

Mântuitorul: „Nu trebuie să dai niciun răspuns, pentru că ți-am spus deja că nu trebuie să aștepti niciun răspuns. Rămâi smerită, fiica mea.”

Am continuat să mă rog cu toată inima. Era o pace atât de profundă și o iubire atât de mare în mine, încât puteam spune încontinuu: „Te iubesc, Domnul și Dumnezeu meu, din toată inima și cu toată puterea.”

Nu eram eu, era Domnul în mine.

Apoi am auzit: „Du-te în pace, fiica mea.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul și Dumnezeuul meu, pentru această har, pe care numai Tu îl poți da.”

Între orele 13.00 și 15.00 am fost în pădure și am rugat trei rozarii.

La ora 17.00 am fost la nepotul meu, Ratko. El mi-a povestit că noaptea a fost strâns de gât și că a simțit o mână și aproape că nu mai putea respira. Când a spus „lisuse”, senzația a dispărut. El nu este încă botezat. Se roagă, dar încă nu suficient.

Vrea să se boteze, dar încă nu știe când.

Ora 18.00, la biserica din Rot: Lumina Veșnică nu ardea din nou, dar de data aceasta a venit imediat sacristanul, a aprins-o și nu a așteptat atât de mult ca de obicei.

La ora 20.30 a venit Marion și am scris în jurnal.

15.04.92 — miercuri

Am făcut o radiografie unei femei în vârstă care, când a intrat, a ezitat să intre deloc pentru a-și face radiografia. Am simțit spiritul necurat, am binecuvântat-o și i-am dat apă sfințită.

Ea înjura în barbă. Apoi am spus Ave Maria, ea a început să blasfemeze și a vorbit atât de repede, încât nu se putea înțelege: „Bebebebebe”.

Când colega mea a văzut asta, i-a spus pacientei: „Nu e frumos, nu se face așa ceva.”

Pacienta i-a răspuns: „O să te bat.”

Ora 10.30 în cabinetul medical:

L-am întrebat pe Mântuitorul despre această pacientă.

Mântuitorul: „Sunt mai mulți duhuri necurate. Ele rămân înăuntru. Ea a vrut așa.”

Eu: „Care este duhul necurat care batjocorește în timpul rugăciunii Ave Maria?”

Mântuitorul: „Toți batjocoresc.”

Eu: „Trebuie să mă pregătesc pentru semn, când va veni?”

Mântuitorul: „Nu, fiica mea, nu trebuie să te pregătești. Va veni unul.”

Eu: „Îmi vei spune și când va veni acest semn, pentru că nu știu ce fel de semn va fi.”

Mântuitorul: „Da, o voi face.”

Eu: „Mântuitorule, trebuie să fac ceva, să întreprind ceva. Și dacă trebuie să fac ceva, atunci ia de la mine frica și îndoiala și tot ce mă poate împiedica să cred ceea ce îmi spui și să fac ceea ce vrei, pentru că îți aparțin în întregime.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, trebuie să te duci în curând la Papă și să-i spui ce ai scris.”

Eu: „Nu trebuie să vorbesc mai întâi cu un preot?”

Mântuitorul: „Poți să faci asta, dar trebuie să te duci la el.”

Mântuitorul: „Scrie-i personal că vii.”

Eu: „Ce să fac dacă preoții îmi interzic să merg la Papă?” Mântuitorul: „Fiica mea, fă ce-ți spun eu.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, o voi face. Doamne, fie voia Ta.”

Mântuitorul: „Papa va fi pregătit pentru venirea ta.”

Eu: „Doamne, pentru mine este de neînțeles, dar dacă Tu spui așa, atunci așa este și cred că așa va fi.”

Mântuitorul: „Scrie: vei fi cu mine.” Eu:

„Doamne, nu mai am nicio întrebare.”

Mântuitorul: „Du-te în pace, fiica mea.”

Eu: „Îți mulțumesc, dragul meu Iisus, călăuza sufletului meu. Mă voi ține strâns de mâna Ta, ca să nu mă rătăcesc. Doamne, apără-mă, condu-mă unde vrei Tu, căci eu sunt doar slujitoarea Ta.”

Astăzi nu am fost la Sfânta Liturghie. Aici, în Rot, nu a fost niciuna, și nici în capela Rochus, dar am vorbit cu părintele Josef din Zair.

Acasă mă aștepta Marion, ca să scriu în jurnal.

În noaptea aceasta m-am rugat aproximativ 45 de minute. Era după ora 3.00 noaptea, nu puteam să dorm. Erau chinuri înainte de Paște.

La prânz, în capelă, la locul de muncă, după rugăciunea „Îngerul Domnului”, l-am întrebat pe Mântuitorul cum ar trebui să mă adresez Sfântului Părinte.

Mântuitorul mi-a spus să-i trimit Sfântului Părinte o scrisoare prin poștă recomandată, nu un telegramă.”

16.04.92 — joi

Ora 10.10, în cabinetul medical:

Marion m-a rugat să întreb dacă ceea ce am scris până acum este corect. Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, ceea ce a scris Marion până acum a fost bine.”

Eu: „Mântuitorule, poate ai ceva să-mi spui.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, îmi place felul tău de a fi.” Eu: „Ți-am dat mișcarea mea.”

Mântuitorul: „Mi-ai dat mișcarea ta, îmi place asta.” Eu: „Ce

înseamnă asta: mișcare?”

Mântuitorul: „Să-mi îplinești mereu voia.”

Eu: „A fost voia Ta și ieri ca eu să vorbesc cu părintele Josef din Zair, vreo jumătate de oră, și să discutăm despre erezie?”

Mântuitorul: „Da, aceasta a fost voia Mea, fiica Mea.”

Eu: „Doamne, i-am spus și lui că trebuie să vorbesc cu atât de mulți preoți. El nu a spus nimic în legătură cu asta.”

Mântuitorul: „Dar a înțeles de ce.”

Eu: „Părintele a spus că este imposibil să-i convingem pe toți să renunțe la împărtășania în mână, astfel încât să o primească în gură. Eu am crezut că la Dumnezeu totul este posibil și tu, Mântuitorule, ce spui despre asta?”

Mântuitorul: „După Judecata de Apoi, toți vor primi împărtășania la gură.” Eu: „Ce este asta, Judecata de Apoi?”

Mântuitorul: „Este purificarea sufletelor.” Eu:

„Nu înțeleg prea multe despre asta.”

Mântuitorul: „Este suficient pentru astăzi. Du-te în pace, fiica mea.”

I-am promis Mântuitorului că voi crede și voi nota tot ce îmi spune.

18.00 – 19.15 Sfânta Liturghie și Rozariul în roșu.

Între orele 3.00 și 4.00 noaptea am avut adorare în biserică. În mod normal, soțul meu era repartizat să țină adorarea în acest interval, dar nu a putut din cauza piciorului său bolnav. Am invitat-o pe Maica Domnului să se roage împreună cu mine.

Da, și am simțit că nu m-am rugat singură, am cântat mai bine decât de obicei și m-am rugat foarte clar și din inimă.

Dar nu pot explica nimănui sau descrie ce am simțit atunci, a fost ca pe 18 mai 1984, când mi-a apărut Fecioara Maria și s-a rugat împreună cu mine, un astfel de sentiment.

Când m-am dus acasă cu Rosswita și mama ei, mama lui Rosswita mi-a spus că am condus rugăciunea frumos și că am cântat frumos. M-a mirat asta, pentru că nu știu să cânt frumos.

M-am rugat toată noaptea, acasă până la ora 3.00 dimineața și apoi în biserică, unde am rămas trei ore, până la ora 6.00 dimineața.

17.04.92 — Vinerea Mare

Am dormit vreo trei ore și jumătate, apoi a trebuit să mă trezesc. La ora 14.30 m-am dus din nou la biserică.

La Sfânta Împărtășanie, Anton, un ministrant, stătea în mijlocul bisericii. Am trecut pe lângă el, dar m-am închinat în fața Mântuitorului. Deoarece noi, cei îmbrăcați în roșu, Având un banc pentru împărtășanie, mi-am dorit să-L primesc și pe Mântuitorul acolo, îngenuncheată, așa cum se cuvine. M-am rugat din toată inima să pot primi Sfânta Împărtășanie de la părintele Vogt.

Doamna Vennebusch a avut ocazia să vină la mine pentru a-mi da Sfânta Împărtășanie. A și încercat. A făcut un pas spre mine, dar imediat a făcut un pas înapoi, m-a privit și a făcut din nou un pas spre mine, apoi s-a întors din nou. Domnul nostru nu a permis acest lucru, era foarte clar că doamna Vennebusch voia să-mi dea Sfânta Împărtășanie. M-am gândit că acesta era deja un semn, pentru că atât de mulți au văzut ce s-a întâmplat.

Apoi am primit Sfânta Împărtășanie de la părintele Vogt.

Când eram profund unit cu Mântuitorul, fără să-l fi cerut nimic, Mântuitorul a spus: „Acesta este cel mai mare semn care există.”

Atunci m-am uitat la crucea din fața altarului, pe care o sărutasem mai înainte în spirit. La Medjugorje, crucea este sărutată de toți credincioșii în Vinerea Mare.

Aici, doar preotul și copiii de altar se închină în fața lui Isus răstignit. Credincioșii rămân în bănci. L-am întrebat pe soțul meu dacă are un pix, ca să pot nota ce mi-a spus Mântuitorul. El nu avea.

L-am rugat pe Mântuitorul să repete încă o dată.

Mântuitorul: „Acum poți să notezi, dar ține minte pentru totdeauna:

„Acesta este cel mai mare semn care există.”

M-am uitat la crucea cu Iisus, care stătea în fața altarului pentru venerarea crucii. Apoi am auzit: „Du-te în pace.”

Am oferit Sfânta Împărtășanie pentru sufletele sărace.

18.04.92 – Sâmbăta Mare

Dimineața devreme m-am rugat peste o oră. M-am unit cu Mântuitorul și m-am rugat cu ardoare, am așteptat o vreme, dar nu am auzit nicio voce. Mi-a venit gândul că aș fi putut greși ceva sau că nu mai primesc niciun semn...

Astăzi m-am rugat în special pentru ipocriți, pentru preoți, pentru cei care împărtășesc, am rostit de mai multe ori exorcismul, în special pentru dușmanii mei.

După-amiaza, între orele 16.30 și 18.45, m-am rugat în genunchi în biserică pentru parohul nostru și pentru cel nou care urmează să vină. A fost obositor să mă rog, pentru că domnul Blank exersa la orgă. M-am gândit cum oare se simte Mântuitorul când exersează în biserică.

Dacă ar crede că Dumnezeu cel viu este aici, nu ar cânta la orgă atât de tare în biserică.

20.00 Liturgia Învierii

Mi s-a părut foarte neclar faptul că în Credo ne-am rugat „cel care a înviat din morți a treia zi”, pentru că astăzi era abia a doua zi. Mi-a lipsit ceva, nu eram fericită ca la Medjugorje. Acolo, celebrarea Învierii a avut loc de la miezul nopții. Acolo, inima mea a jubilat la celebrarea Învierii. În biserică nu am auzit niciun glas al Mântuitorului.

De fapt, aici a fost prea multă ceremonie cu ministranții. Din când în când aveam dureri în inimă și nu mă simțeam bine.

Acasă am plâns, eram ca și confuză, de parcă nu aș fi înviat împreună cu Mântuitorul.

19.04.92 - Duminica Paștelui

M-am rugat între orele 6.00 și 8.10. Domnul și Dumnezeu meu, nu mă simt bine după această ceremonie a celebrării Învierii. În ansamblu, mi s-a părut că ceva nu a fost în regulă. Ieri m-am rugat destul de mult, peste patru ore, și totuși simțeam inima rănită. Care este motivul, ce nu am înțeles?

Doamne, ia de la mine frica, confuzia, îndoielile și dă-mi, te rog, pacea pe care numai Tu o poți da. Luminează-mă cu lumina Duhului Sfânt.

Doamne, vorbește, slujitoarea Ta ascultă, pentru că voi crede ceea ce îmi vei inspira să scriu, dar, Doamne, fie voia Ta. Eu sunt un nimic și din nimic ai făcut o slujitoare și, întrucât Tu, Domnul și Dumnezeu meu, ești călăuza sufletului meu, îmi deschid inima către Tine.

Modelează-mă după voia Ta și fă din mine ceea ce dorești.

Tu singur ești Domnul și Dumnezeuul meu, Tatăl meu iubitor, iubitul meu Iisus și Mântuitorul meu.

Mai întâi am întrebat dacă am auzit asta în Vinerea Mare, după Sfânta Împărtășanie, dacă am înțeles bine, când m-am uitat la crucifixul de în fața altarului, care zăcea acolo pe pământ, pentru adorare. L-am sărutat adesea în spirit.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, ai auzit bine. Cel mai mare semn al tuturor timpurilor este răstignirea mea pentru voi, păcătoșii.”

Apoi am întrebat despre sărbătoarea Învierii, pentru că eram atât de întristată încât chiar a trebuit să plâng.

Mântuitorul: „Fiica mea, Învierea urmează în a treia zi.”

Eu: „Asta poate crea confuzie și dezordine, dacă se sărbătorește deja în a doua zi.”

Mântuitorul: „Da, este adevărat. Rămâi credincioasă mie.”

M-am gândit în continuare la numeroasele ceremonii din biserică.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Satana vrea ceremonii peste tot pentru a distrage oamenii de la adevăr.”

Eu: „Am văzut la copiii care slujesc la altar că se pot înclina adânc, dar la primirea Sfintei Împărtășanii nu pot.”

Mântuitorul: „Ei nu cunosc respectul și nu îl au față de mine.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, vrei să-mi spui, după Înviere, ce trebuie să scriu și ce este important acum?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, oamenii trebuie să se pocăiască urgent.”

Eu: „Iisuse, Dumnezeule viu, ce înseamnă «urgent»? Mi-e greu să scriu. Doamne, Tu ești Adevărul și, dacă Tu spui asta, atunci trebuie să fie adevărat. Ce înseamnă «urgent»?

Eu: „Doamne, dar numai dacă crezi că pot suporta, spune-mi. Doamne, fie voia Ta.”

Mântuitorul: „Vă așteaptă multe catastrofe. Scrie, fiica mea, trebuie să se roage foarte mult în perioada următoare.”

Eu: „Te iubesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu, voi ruga mai mult decât până acum.” M-am rugat din suflet pentru lucrurile pe care Domnul le dorește de la mine.

Eu: „Este corect ceea ce am scris?” Mântuitorul: „Îmi este de ajuns, fiica mea.”

Mântuitorul: „Du-te în pace, draga mea fiică.” Eu: „Dar nu mi-ai spus niciodată «draga mea fiică».” Mântuitorul: „Poți scrie așa.”

Eu: „Doamne, sunt eu o fiică dragă pentru Tine?”

Mântuitorul: „Da, îmi ești dragă.”

Eu: „Mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu. Mulțumesc.”

Ora 10.00: Sfânta Liturghie în roșu. Nu mi-a plăcut predica. După Sfânta Împărtășanie am fost fericită și am primit multe haruri.

Ora 12.30: A venit Fridolin, student la teologie.

Ora 13.30: Am fost cu Fridolin la Rozariu și la rugăciune.

15.00-18.30 l-am citit lui Fridolin ce mi-a spus Mântuitorul. Ne-am întărit reciproc în credință.

20.04.92 Luni de Paste

Pe la ora 3.00 noaptea, o voce a Duhului Sfânt m-a trezit. Am simțit liniște și pace, spre deosebire de unele nopți în care eram neliniștită și, din această cauză, mă trezeam.

Cuvintele pe care le-am auzit erau clare și distincte, cum nu fuseseră niciodată până atunci.

Am auzit: „Roagă-te mult, fiica mea, pentru că, după o vreme, Cuvântul va birui.” Apoi a fost liniște o vreme și apoi am auzit:

„Cuvântul trăiește.”

După aproximativ o jumătate de oră, s-a repetat. Se putea asculta la nesfârșit, era o voce atât de plăcută.

Nu visam, eram trează. M-am ridicat, m-am îngenuncheat în fața crucifixului și am spus: „Da, Doamne, mă voi ruga. Te rog, dă-mi puterea Duhului Sfânt, ca să pot să mă rog.”

Așa că am început să mă rog pe la ora 3.30. Am spus rugăciuni pentru dușmani, exorcisul, Rozariul Rănilor, Rozariul Milostivirii și multe alte rugăciuni, apoi am făcut o comuniune spirituală și am oferit-o în jertfă pentru întreaga lume.

Astăzi înțeleg mai bine cuvintele: „Oile mele ascultă de glasul meu”. M-am rugat până la ora 4.30, apoi m-am dus la culcare.

Când m-am trezit, am pornit radioul, era ora 8.00 și am auzit la știri că orașul Mostar a fost bombardat în noaptea aceasta.

Orașul Mostar se află în apropiere de Medjugorje și acolo locuiește episcopul Žanić, care neagă existența Medjugorje. El a spus că copiii ar minți.

Când am fost la el, în 1985, în Joia Mare, și i-am povestit experiențele mele și despre apariția Maicii Domnului, avea lacrimi în ochi.

Mi-a spus: „Cunoașteți situația mea.”

I-am răspuns: „Da”, știind că îi era frică de comuniști, mai precis de Satana. Episcopul Žanić avea credință, dar îi lipsea curajul mărturisirii.

Dar unde sunt ceilalți episcopi, dintre care atât de mulți au fost la Medjugorje?

I-am dat deja lui Klaus Ziegler raportul despre discuția cu episcopul Žanić, pentru ca el să-l includă în cartea sa, pe care a publicat-o sub numele de Peter Zimmermann.

El a scris despre mine, dar nu a publicat raportul despre conversația cu episcopul, ceea ce regret.

Isus a murit pentru mulți, dar episcopul Žanić nu a vrut să-și dea viața pentru Isus. Liberul arbitru al omului îl duce în Paradis, în Purgatoriu sau în Iad.

Eu spun că, dacă Dumnezeu își cheamă poporul prin Maria, atunci El vrea să-i salveze pe toți și să nu-i dea diavolului. Din păcate, preoții lumești nu mai aud vocea Domnului. Sunt orbi și surzi. Astăzi se învață în Biserică că nu trebuie să crezi în revelațiile private.

Poate că vor crede când va fi prea târziu.

Am continuat să mă rog imediat după știri. Pe la ora 8.45 m-am unit și am comunicat spiritual. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă El a fost cel care m-a chemat în noaptea aceasta să mă rog.

Mântuitorul: „Da, a durat mult.”

Eu: „Doamne, iartă-mă că nu m-am ridicat imediat și nu m-am rugat.

Îmi pare foarte rău. Doamne, nici măcar nu pot să-i spun preotului că vor veni multe catastrofe.

Ce să fac până vine noul preot?” Mântuitorul: „Roagă-te, fiica mea, roagă-te mult.”

Eu: „Dar este trist că ei nu cred în revelațiile private.” Mântuitorul: „Pentru asta vor trebui să răspundă.”

Mântuitorul: „Du-te în pace, draga mea fiică.” Eu: „Îți

mulțumesc, dragul meu Mântuitor.”

Ora 10.00 Sfânta Liturghie în roșu.

Ora 12.30 – După prânz, m-am rugat puțin pe balcon. Mântuitorul a repetat încă o dată cuvintele: „Cuvântul va birui, Cuvântul trăiește.”

Nu aveam hârtie pe balcon. Când m-am uitat mai târziu, am observat că erau aceleași cuvinte pe care mi le spusese în noaptea aceasta. Când am citit din nou ce s-a întâmplat în noaptea aceasta, mi-am dat seama că mi se întâmplase la fel ca ucenicilor din Emaus. L-am recunoscut pe Mântuitorul în spirit abia mai târziu. (Astăzi s-a citit Evanghelia despre ucenicii din Emaus.)

21.04.92 – marti

Ora 10.10 în cabinetul medical:

După rugăciune, în timpul unirii cu Mântuitorul, El a spus: „Scrie, fiica mea, războiul din Rusia se apropie.”

Eu: „Cum să înțeleg asta? Este afectată doar Rusia?”

Mântuitorul: „Toți sunt afectați.”

Eu: „Va fi similar cu cel dintre sârbi și croați?” Mântuitorul: „Acest război nu poate fi comparat cu acela.”

Eu: „Cum să construiesc o capelă dacă se va întâmpla așa ceva?”

Mântuitorul: „Construiește capela cât mai repede posibil.”

Eu: „Nu am un preot căruia să-i pot spune toate acestea despre tine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, preotul va veni în curând.”

Eu: „Va rămâne în localitatea mea?”

Mântuitorul: „Da, va rămâne în localitatea ta.”

Eu: „Vom avea doi preoți?”

Mântuitorul: „Nu, părintele Vogt va pleca într-un alt loc. Mântuitorul: „Ai răbdare, fiica mea, totul va veni la timpul potrivit.” Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Roagă-te mult, fiica mea. Te iubesc, draga mea fiică.” Eu: „Nu pot să scriu așa ceva.”

Mântuitorul: „Scrie așa.”

Eu: „Iubitul meu Mântuitor, simt cuvintele tale în inima mea ca un foc. Nu este doar ceea ce se aude, ci face bine când spui așa ceva, și are efect imediat. Asta îmi confirmă ceea ce mi-ai spus deja:

„CUVÂNTUL TRĂIEȘTE”, și este adevărat.

Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns cu cuvintele mele. Domnul meu și Dumnezeuul meu, Te iubesc mai presus de toate.”

Mântuitorul: „Du-te în pace, draga mea fiică.” Seara, Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

22.04.92 — Miercuri

M-am rugat ca de obicei, dar nu am auzit niciun glas, nici în capelă, nici seara, după Sfânta Împărtășanie. Totuși, în timpul unirii cu Mântuitorul, i-am simțit prezența. Mântuitorul nu mă părăsise, ci se odihnea lângă mine.

Seara a venit Marion și am scris în jurnal.

La locul de muncă am avut astăzi pacienți pe care mi-a fost greu să-i conving de credință; de exemplu, l-am întrebat pe un domn dacă nu s-a spovedit de Paște. El a spus că nu are păcate. Atunci l-am întrebat de câte ori nu a fost la biserică în ultima vreme.

El: „Da. Așa este.”

Următorul pacient s-a plâns că este bolnav de 10 ani. Am simțit demonul lângă el și l-am stropit cu apă sfințită. El s-a ferit, a făcut un pas înapoi și a spus: „Plecați cu substanțele chimice.” Aversiunea față de apa sfințită era clar simțită.

În ultima vreme au venit mai mulți țigani la radiografie. Toți cei care au venit la mine la radiografie fac parte din aceeași sectă. Când am ascultat tot ce mi-au povestit, nu pot decât să spun că au căzut într-o erezie totală.

Toți, vreo 6-7 persoane, s-au năpustit asupra mea, iar vocile lor deveneau din ce în ce mai puternice. Am luat apă sfințită și i-am stropit pe toți. Apoi i-am binecuvântat pe toți cu semnul crucii. Dintr-o dată, au dispărut cu toții.

Seara, Rozariu și Sfânta Liturghie în roșu.

23.04.92 — joi

Ora 10.10 în cabinetul medical:

După rugăciune, am simțit de mai multe ori înțepături puternice în mâna dreaptă, în locul în care Iisus poartă semnele rănii. Durerea era puternică, ca și cum m-ar fi înțepat cineva, dar nu se vedea nimic.

L-am întrebat pe Mântuitorul despre asta.

Mântuitorul: „Da, este spiritul necurat. Dacă ar fi putut, te-ar fi răstignit de mult. Nu le place ceea ce te rogi.”

Eu: „Și ceilalți se roagă.”

Mântuitorul: „Tu le iei multe suflete.” Eu: „Fiecare are un înger păzitor.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Ai mai mult decât un înger păzitor.”

Eu: „Când simt înțepăturile în mână, îngerii păzitori nu sunt acolo?”

Mântuitorul: „Ba da, dar eu permit asta. Altfel, cum ai putea crede că spiritele necurate sunt în jurul tău?”

Eu: „Ar fi rău dacă aş înceta să mă rog.” Mântuitorul: „Continuă așa, fiica mea, ca până acum.”

Eu: „Ce mi-ai recomanda pentru perioada următoare?”

Mântuitorul: „Posteste.”

Eu: „Da. Doamne, o voi face.”

Eu: „Doamne, este doar pentru mine, sau pot spune asta și în grupul de rugăciune?” Mântuitorul: „Este valabil pentru toți.”

Mântuitorul: „Du-te în pace, draga mea fiică.”

Seara, am spus Rozariul la biserica din Rot. Deoarece în Rot nu se ținea Sfânta Liturghie, m-am dus la capela Sfântului Roch din Mingolsheim și am participat acolo la Sfânta Liturghie.

24.04.92 — Vineri - Mântuitorul îmi vorbește de un an.

Ora 10.10, în cabinetul medical:

Mă rugam.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Anul acesta și cei care vor urma îmi aparțin cu toții.” Eu: „Da, Doamne, pentru că eu sunt un nimic.”

Mântuitorul: „Da, ai spus bine. Fiica mea, mi-a plăcut munca ta până acum.” Eu: „Am senzația că nu am făcut niciun progres.”

Mântuitorul: „Chiar nu ai făcut?”

Eu: „Rămân în rugăciune aproape în fiecare oră, așa că nu știu prea bine ce am făcut. Anul acesta cu tine a trecut mai repede ca niciun alt an înainte.

Cum va continua cu mine? Vei rămâne în continuare îndrumătorul meu spiritual?” Mântuitorul: „Da, fiica mea, voi rămâne în continuare îndrumătorul tău spiritual.”

Eu: „Sunt întristată pentru că toți cei aleși au un preot căruia îi pot spune totul, iar eu nu am unul.”

Mântuitorul: „Așa trebuie să fie, fiica mea, dar nu va mai dura mult.” L-am întrebat pe Mântuitorul despre războiul care se apropie.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, războiul din Rusia va fi un război mare. Nimeni nu poate opri acest război.”

Eu: „Doamne, dar Tu îl poți opri.”

Mântuitorul: „Fiica mea, păcatul este prea greu.”

Eu: „Poți să-mi spui ceva, pentru că astăzi se împlinește un an de când îți aud vocea?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, roagă-te neîncetat.”

Eu: „Da, Doamne, o voi face. Ce pot, împreună cu Tine.” Mântuitorul:

„Te iubesc foarte mult, fiica mea. Du-te în pace.” Seara, Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

25.04.92 — Sâmbătă

Dimineața am participat la Sfânta Liturghie la Waghäusel. După Sfânta Împărtășanie, m-am îngenunchat în fața tabernacolului. L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să-i scriem o scrisoare Sfântului Părinte sau dacă mai este timp.

Mântuitorul: „A sosit momentul potrivit.”

Eu: „Cum se poate asta, Mântuitorule, când alții spun că nu mi-ai vorbi în termeni teologici. Tu vorbești așa cum vorbesc eu, în stilul meu.”

Mântuitorul: „Dacă aş vorbi așa cum le-ar plăcea tuturor celorlalți, tu nu m-ai înțelege.”

După aceea, m-am dus la Marion și i-am scris o scrisoare Sfântului Părinte.

De la 16.30 la 18.30 am rugat în genunchi în biserica din Rot.

26.04.92 – Duminică

La ora 6.00 dimineața m-am trezit și m-am rugat în special pentru cei care astăzi vor să primească Sfânta Împărtășanie în mod nevrednic și în special pentru părintele Vogt.

După unirea cu Mântuitorul, L-am întrebat dacă ar trebui să mai schimbăm ceva la scrisoarea pe care i-am scris-o Papei.

Mântuitorul: „Fiica mea, scrisoarea este bună. Trimite-o.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, ieri mi-a fost foarte greu la inimă când am auzit ce mi-a povestit Jyng, care a făcut prima împărtășanie, că nu au voie să se închine în fața Mântuitorului și în fața tabernacolului, când cântăm sau ne rugăm în fața altarului, pentru că părintele Vogt le-a interzis acest lucru. Mi-a povestit asta în prezența tatălui ei vitreg și a soțului meu, când am întrebat-o. Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, acest preot nu trăiește în harul lui Dumnezeu.”

La început nu am vrut să cred ce mi-a spus Mântuitorul, dar apoi El a repetat-o pentru a treia oară.

Eu: „Și cum stă treaba cu Transubstanțierea la el?”

Mântuitorul: „Are autoritatea asupra transsubstanțierii. Nu pot să i-o iau.”

Eu: „Doamne, este îngrozitor. Nu voi mai putea suporta asta prea mult timp. Doamne, nimeni nu mă va crede.”

Mântuitorul: „Există o mare orbire.”

Eu: „Doamne, știi cât mă rog pentru părintele Vogt. Ce să fac?” Mântuitorul: „Lasă-mi pe acest preot în grija Mea.”

Oh, cât de greu mi-a fost. Abia am putut scrie asta, m-a lovit ca un pumn. Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu, acum înțeleg de ce trebuie să mă duc la Sfântul Părinte.

Domnul meu, preoții sunt în pericol?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea. Aproape toți sunt în pericol. Ei nu împlinesc voia Mea.” Eu: „Nu vor sau nu pot să-ți împlinescă voia?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, sunt indiferenți când stau în fața mea. Trebuie să se pocăiască.”

Eu: „Dar au credință, nu-i așa?”

Mântuitorul: „Se roagă puțin pentru această credință.”

Eu: „Credeam că credința este un dar de la Dumnezeu?”

Mântuitorul: „Da, dar eu o pot da cui vreau.” Mântuitorul: „Draga mea fiică, du-te în pace.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, îți mulțumesc pentru învățătura ta, bunătatea ta, răbdarea cu mine și blândețea ta. Te iubesc și pentru preoți. Ai milă de ei. Mă voi ruga pentru ei.”

De fapt, mă rog deja de mai mulți ani pentru ei în grupul meu de rugăciune.

Ora 10.00. Liturghia în roșu.

Abia am rezistat și a trebuit să-mi stropesc fața cu apă sfințită. Am simțit ca și cum iadul s-ar fi dezlănțuit asupra mea. Am rugat-mă neîncetat pentru credincioși și pentru preot și am oferit Sfânta Împărtășanie pentru părintele Vogt.

Nu mi-a plăcut ceremonia. Nu a fost frumos din partea părintelui Vogt să o lase pe domnișoara Vennebusch să țină predica. Faptul că părintele Vogt a dat Sfânta Împărtășanie celor care făceau prima împărtășanie în mod constant și în mână, pentru asta va trebui să răspundă într-adevăr.

La prânz, am fost invitată de Jyng, copilul duminicii albe, la Schützenhaus.

La scurt timp după prânz, o călugăriță din Karlsruhe a venit cu mine acasă și ne-am rugat împreună.

După aceea a venit Marion și am scris în jurnal.

Apoi m-au vizitat din nou fratele meu Vladimir și nepotul meu Ratko.

M-a vizitat și Hedwig din Rot. Apoi am copiat notele din jurnal.

27.04.92 - Luni

În drum spre locul de muncă, am rămas blocată în trafic. Așa că am putut să mă rog mai mult decât de obicei. La locul de muncă:

Am aprins imediat o lumânare pentru sufletele răposate și le-am dat apă sfințită. Până au venit pacienții, colega mea Veronika și cu mine am rugat împreună Rozariul Bucuriei și rugăciuni către Sfântul Duh. Apoi am făcut radiografii la câțiva pacienți și apoi m-am dus la clinica stomatologică și mi-am pus o plombă. Am stat aproximativ două ore în scaunul dentistului. Stomatologul m-a întrebat dacă vreau o injecție. Am refuzat și am oferit durerea în jertfă pentru convertirea păcătoșilor și mântuirea sufletelor. Apoi, pe tot parcursul consultației, m-am rugat neîncetat pentru Sfântul Părinte, pentru dușmanii Sfântului Părinte, pentru episcopi și preoți, apoi pentru medici și asistente medicale și alte suflete. Tratamentul a durat aproximativ două ore. Dentistul transpira foarte mult. La final, i-am spus că nu s-a spovedit. El însă a pus transpirația pe seama lămpii, care era atât de caldă și de luminoasă.

Am făcut din nou radiografii la câțiva pacienți.

Ora 12.00 în capela clinicii:

Mai întâi am rugat-o pe Fecioara Maria, apoi am continuat să mă rog foarte intens. I-am spus Mântuitorului că nu-L întreb nimic, deoarece sunt un nimic, și că, dacă vrea să-mi spună ceva, să o facă.

Când eram profund unită cu El, am comunicat spiritual.

Mântuitorul mi-a spus: „Scrie, fiica mea, trebuie să vorbești cu părintele Vogt.” Eu: „Înainte să trimit scrisoarea Papei sau după ce am trimis-o?” Mântuitorul: „După ce ai trimis scrisoarea Papei.”

Eu: „Da, Doamne, ce vrei să-i spun?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea: «Oare își va schimba părerea sau nu?»” Eu: „O, Doamne, nu înțeleg deloc asta acum.”

Eu: „Dumnezeule cel Mare, Dumnezeule cel Puternic, Dumnezeule nemuritor, cum să-i spun asta și când?” Mântuitorul: „Du-te la el chiar astăzi.”

Eu: „Doamne, dar nu știu care este părerea lui.”

Mântuitorul: „El știe.”

Eu: „Ce voi obține dacă mă duc la el?” Mântuitorul: „Mântuirea lui.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, dar asta este cel mai greu lucru pe care trebuie să-l fac până acum.” Mântuitorul: „Fă-o, fiica mea, este important.”

Eu: „Doamne, nu mai pot scrie, o să fac un infarct dacă mă duc la el.”

Mântuitorul: „Ți-e frică?”

Eu: „Nu mi-e frică, dar după toate acestea cred acum că el nu se va schimba. Dar dacă îi redai din nou marea har, atunci totul poate fi din nou bine.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, așa este.” Eu:

„Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, că încă îl iubesc foarte mult.” Eu:

„Doamne, să-i citesc și ziua de ieri?” Mântuitorul: „Cea de astăzi.”

Eu: „Da, Doamne și Dumnezeule, o voi face. Doamne, fie voia Ta.”

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul dacă va veni cu mine la preot sau dacă voi fi singură.

Mântuitorul: „Voi fi mereu cu tine, oriunde te-ai duce.”

I-am mulțumit Mântuitorului și am ieșit din capelă pentru a mă duce la locul meu de muncă. Am stat în capelă aproximativ 40 de minute. În medie, stau doar aproximativ 15 minute în capelă.

După muncă, am trimis scrisoarea către Preasfântul Părinte prin poștă recomandată.

Era aproximativ ora 16.15. Pe drumul spre casă, am rugat Rozariul pentru părintele Vogt. În jur de ora 16.45, m-am rugat scurt în biserică, iar la ora 16.50 eram la părintele Vogt. Părintele m-a ascultat.

A fost amabil și a spus: „Vom vedea cum vor evolua lucrurile.”

I-am dat să citească copia scrisorii pe care i-o trimisesem Sfântului Părinte.

În timp ce citea scrisoarea, l-am întrebat în sinea mea pe Mântuitorul ce ar trebui să spun acum și am auzit: „Taci acum.”

A fost o conversație scurtă, mai scurtă ca niciodată. I-am cerut binecuvântarea părintelui Vogt. El m-a binecuvântat și am plecat.

Seara nu a fost Liturghia la Rot. Ora

20.00, grupul de rugăciune:

L-am adorat pe Mântuitorul. Ca de obicei, m-am îngenuncheat chiar în fața Mântuitorului.

Am rugat trei litanii: Magnificat, Litanie Sfintei Treimi, Litanie Inimii Mariei și Litanie Tuturor

Sfinților. Am simțit o căldură puternică și o bucurie care veneau de la Mântuitorul. Ne-am rugat două ore și jumătate.

Mulți s-au spovedit din nou, iar la final am făcut-o și eu. Toți au plecat fericiți. Mântuitorul ne-a dăruit multe haruri.

28.04.92 - marți

9.45 - 10.45 în cabinetul medical:

Astăzi nu m-am rugat atât de mult ca de obicei. Îmi făceam griji pentru părintele Vogt, întrebându-mă cum va continua totul.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Părintele se va gândi la asta.” Eu: „Voi vorbi acum cu alte persoane din autoritatea bisericească?” Mântuitorul: „Vei vorbi cu mai multe persoane.”

Eu: „Mă va anunța părintele Vogt la Freiburg?”

Mântuitorul: „Da, arhiepiscopul Oskar a fost deja informat de mine despre vocea ta.”

Eu: „Da, până acum nu a avut niciun interes să vorbească cu mine?”

Mântuitorul: „Va veni și momentul acela. El va vorbi cu tine.”

Mântuitorul: „Chiar dacă alții te batjocoresc, te renegă și te ridiculizează, trebuie să accepți totul. Vei rezista alături de mine până la sfârșit.”

Am întrebat și despre Franziska, cea care ajută la

împărtașanie. Mântuitorul: „Ea va vorbi cu tine.”

Eu: „Să-i spun ceva despre împărtașanie?” Mântuitorul: „Spune-i ce ți-am spus eu.”

Ieri seară, după grupul de rugăciune, după ce am povestit ceva din discuțiile cu Mântuitorul, două femei mi-au spus că nu l-ar întreba pe Mântuitorul dacă este cu ele atunci când trebuie să meargă la preot, pentru că este de la sine înțeles că Mântuitorul este cu ele.

Mântuitorul: „Fii atent. Nu răspunde la astfel de remarci, eu știu cel mai bine ce ar fi făcut ele.”

Eu: „Spune-mi, Mântuitorule, dacă vrei să-mi spui ceva.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, îți poți imagina acum ce-ți spun?” Eu: „Nu, Doamne. Sunt nerăbdătoare.”

Mântuitorul: „Vei primi o scrisoare de la Sfântul Părinte. Poți să vii la El.”

La început nu am vrut să cred, apoi m-am gândit că am scris ceva greșit și L-am rugat pe Mântuitorul să-mi repete.

Am spus: „Te rog, repetă-mi asta, dragă Iisuse, îndrumătorul sufletului meu.” Am auzit-o apoi a doua oară.

Mântuitorul: „Vei primi o scrisoare și vei putea merge la Sfântul Părinte.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, când să mă duc acolo, las asta în mâinile Tale, pentru că Tu știi cum stau lucrurile cu munca mea de aici. Și dacă trebuie să plec acum, atunci voi zbura cu avionul acolo.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, mă bucur deja că pot vorbi cu Sfântul Tată. Dumnezeule cel mare, Tu știi totul, Tu vezi totul, Tu faci totul așa cum vrei Tu și totul este bine așa cum faci Tu. Marea mea iubire. Nu trebuie să ne despărțim de Tine.

Cred că acesta ar putea fi cel mai mare rău, dacă cineva ar crede că se poate descurca și trăi fără Tine.

Îți mulțumesc din toată inima pentru iubirea și blândețea Ta, Domnul meu și Dumnezeu meu.”

Mântuitorul: „Du-te în pace, draga mea fiică.”

Sufletul meu era plin de iubire și pace, și eram atât de fericită. Am vorbit cu Mântuitorul peste 30 de minute.

Ora 12.00 în capela clinicii. După aceea, m-am plimbat puțin în aer liber și am cules un mic buchet de flori pentru Maica Domnului.

Între orele 15.00 și 15.45 am scris în jurnal. Mai întâi l-am răsfoit și am citit ce mi-a povestit Mântuitorul în zilele precedente.

Am participat la Sfânta Liturghie în Rot și am oferit Sfânta Împărtășanie pentru Sfântul Părinte și pentru Marion.

După slujbă, a venit Marion și am scris în jurnal.

29.04.92 - miercuri

Azi dimineață m-am rugat din nou mai mult.

La ora 10.00, în cabinetul medical, m-am unit cu Mântuitorul. Mântuitorul:

„Scrie, fiica mea, trebuie să te duci la domnul decan Enz.” Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, Iisuse al meu, îndrumătorul sufletului meu. De ce?”

Mântuitorul: „Trebuie să-i spui cel mai important lucru pe care ți l-am inspirat.”

Eu: „Care este cel mai important lucru pentru Tine?”

Mântuitorul: „Spune-i despre război, pentru că Biserica trebuie să se îndrepte urgent.” Eu: „Și îndreptarea ar fi?”

Mântuitorul: „Scrie, draga mea fiică. Împărtășania pe mână trebuie abolită urgent. Iar Sfânta Împărtășanie nu trebuie să fie împărtășită decât prin mâinile sfințite ale preotului

Eu: „Să-i spun că i-am scris o scrisoare Sfântului Părinte?” Mântuitorul: „Poți să i-o arăți.”

L-am întrebat încă o dată cum dorește Mântuitorul ca credincioșii să primească Sfânta Împărtășanie, în picioare sau îngenuncheați.

Mântuitorul: „Fiica mea, ține minte asta pentru totdeauna. Eu sunt Domnul și Dumnezeu, în fața mea fiecare trebuie să arate cea mai profundă cinstire.”

Eu: „Doamne, dar cea mai profundă cinstire este atunci când cineva se apleacă și îngenunchează în fața Ta și Te primește cu inima curată.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, știi bine.”

Eu: „Doamne, trebuie să mă duc imediat la domnul decan sau să-l informez pe părintele Vogt ca el să-mi facă o programare, pentru că el este preotul meu local.” Mântuitorul:

„Du-te la părintele Vogt și spune-i să-și facă o programare cu decanul Enz.”

Eu: „Și dacă părintele Vogt îmi spune să mă ocup eu de asta?” Mântuitorul: „Atunci fă-o pe răspunderea lui.”

Eu: „Când să fac asta?”

Mântuitorul: „Fiica mea, fă asta cât mai repede posibil.” Eu:

„Doamne, astăzi ești cam sever.”

Mântuitorul: „Fiica mea, potirul se revarsă de mult timp.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, nu înțeleg prea bine. Iartă-mă, ce înseamnă: „Pocalul se revarsă?”

Mântuitorul: „Fiica mea, păcatul este atât de greu, încât nu-l mai pot ține.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, ai milă de noi, salvează-ne, suntem totuși copiii tăi. Iisuse, Fiu al Dumnezeului cel viu, mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, este de ajuns. Du-te în pace.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, așa voi face. Doamne, fie voia Ta. Îți mulțumesc din toată inima pentru cuvintele Tale.”

Am fost unită cu Mântuitorul timp de aproximativ 30 de minute.

Ora 12.00 în capelă: M-am rugat cu ardoare, apoi m-am unit cu Mântuitorul. Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, am scris niste cuvinte, ce ai scrie Tu în locul meu?”

Mântuitorul: „Reține, fiica mea, este un mesaj pentru preoți.”

L-am întrebat dacă ar trebui să merg acum, încă în această săptămână, la părintele

Gebhard Heyder. Mântuitorul: „La sfârșitul săptămânii viitoare.”

Am întrebat apoi dacă ar trebui să merg la părintele Vogt sau dacă ar trebui să-l sun, pentru că atunci aș putea merge la

decan.

Mântuitorul: „Sună-l.” (Pe părintele Vogt) Eu:

„Am scris corect?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, ai scris corect.”

Eu: „Doamne, dacă te întreabă cum te aud, nu pot explica asta corect.” Mântuitorul: „Spune-le că mă auzi în adâncul inimii și acolo mă aflu lângă tine.”

Eu: „Dar lucrez la clinica de otorinolaringologie și am mult de-a face cu canalul auditiv, și nu te aud prin urechile mele.”

Mântuitorul: „Este ceva supranatural.”

Eu: „Dar ei vor spune că supranaturalul poate veni și de la diavol.” Mântuitorul: „Să se roage pentru discernământul spiritelor. Atunci vor recunoaște dacă supranaturalul vine de la spiritul bun sau de la cel rău.”

Pe la ora 13.15 l-am sunat pe părintele Vogt. l-am spus că Mântuitorul mi-a spus să mă duc la decanul Enz și că el trebuie să stabilească o întâlnire cu decanul. El a fost uimit și a întrebat încă o dată.

Am repetat pentru a doua oară.

Părintele Vogt mi-a spus să stabilesc eu însămi întâlnirea. l-am mulțumit. Părintele Vogt a fost puțin neprietenos.

Ora 14.00 în capela de la locul de muncă:

Am plâns amar, apoi m-am rugat scurt și m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Du-te personal la el (pe domnul decan Enz) după muncă. Nu-l suna înainte.”

Eu: „Va fi acasă când voi ajunge la el?” Mântuitorul: „Da.”

Eu: „Nici măcar nu știu unde locuiește. Și dacă nu vrea să mă asculte?” Mântuitorul: „Te va asculta.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, îmi pun toată încrederea în mâinile tale.

Doamne, fie voia Ta. Îți mulțumesc, voi face ce mi-ai spus.” Am stat în capela clinicii cam 15 minute.

Am primit harul, sufletul meu a fost vindecat imediat și eram fericit și puteam lucra din nou.

Pe drumul spre Wiesloch, la părintele decan Enz, am spus un rozariu și alte rugăciuni pentru părintele Erz. Puțin după ora 17.00 eram deja în Wiesloch, în biserica Sfântul Laurențiu.

M-am rugat puțin acolo și i-am spus Mântuitorului: „Acum sunt aici și nici măcar nu știu unde locuiește pe părintele decan Enz.”

L-am rugat pe Mântuitorul să-mi dea putere și pace și să-mi inspire tot ce trebuie să spun când voi ajunge la părintele decan Enz. Și cred că Mântuitorul este cu mine. Am ieșit din biserică și am întrebat o femeie în vârstă unde locuiește părintele decan Enz. Ea mi-a spus, și ca un fulger m-am trezit în fața parohiei.

O femeie drăguță mi-a deschis ușa și i-am spus că trebuie să vorbesc cu domnul decan, pentru că Mântuitorul m-a trimis aici.

Ea mi-a spus imediat că domnul decan nu era acolo.

Am întrebat-o dacă este sigură, pentru că Mântuitorul m-a trimis.

Ea mi-a răspuns că acesta se află la decanat, pe Adenau Platz, ocupându-se de copiii care fac prima împărțășanie.

Am întrebat când se va întoarce. Ea mi-a spus să încerc din nou pe la ora 19.00 și i-am spus că îl voi căuta.

Mai întâi m-am dus la casa decanatului din Adenau Platz. Acolo, un bărbat mi-a spus că domnul decan Enz plecase de mult. Apoi m-am întors la biserică și i-am spus Mântuitorului: „Dragă Mântuitorule, mi-ai spus că, dacă mă duc la domnul decan, el va fi acasă.”

Mântuitorul: „Este acasă.”

Eu: „Atunci femeia a mințit.”

Mântuitorul: „Intră în casă.”

Apoi am părăsit biserica și m-am dus în fața ușii casei parohiale. Nu am vrut să intru și am început să mă rog, pentru că simțeam în interiorul meu că domnul decanul Enz era în casă. Țineam rozariul în mâini și am spus de mai multe ori Ave Maria în latină, rugăciunea către Arhanghelul Mihail, de mai multe ori Sanctus în latină. Apoi a venit un domn tânăr și a intrat. A văzut că mă rugam cu rozariul. Apoi a venit o femeie mai în vârstă, mama menajerei parohiei. După aceea a venit încă un meseriaș, pe care îl văzusem deja în casa decanatului și în biserică. Al patrulea bărbat care a venit s-a așezat chiar în fața mea și a strigat și a urlat tare: „Nu mă poate ajuta nimeni?”. Vocea lui suna disperată.

Am simțit imediat diavolul în interiorul meu și nu i-am răspuns. Dar am continuat să mă rog cu evlavie și în șoaptă, un Ave Maria după altul.

El însă mi-a auzit rugăciunea. S-a înfuriat și a sunat de mai multe ori la ușă, a devenit neliniștit și m-a amenințat să încetez să mă rog.

A batjocorit Rozariul, a ridicat mâna împotriva mea și a spus că mă va lovi. Nu m-am mișcat din loc și am continuat să mă rog.

Apoi a sunat din nou la ușă și, prin interfon, s-a auzit vocea menajerei, care a spus că nu era nimeni acolo. Bărbatul a plecat apoi plin de mânie și furie. Am continuat să mă rog și, puțin mai târziu, am chemat-o pe Maica Domnului și pe îngeri și le-am cerut ajutorul. Am implorat: „Maică a Domnului, întinde-ți mantia peste această casă.”

Deodată, ușa s-a deschis și femeia mi-a spus că pot intra, că între timp sosise părintele. Părea nesigură și am simțit că nu era sinceră.

I-am spus: „Unde sunt eu, acolo este și diavolul.”

Încă țineam rozariul în mână când am ajuns la decan și i-am spus că m-am rugat în fața ușii, pentru că Mântuitorul mi-a spus că preotul se află în casă și că, de aceea, nu am vrut să sun la sonerie. El m-a privit uimit.

I-am spus ce mi-a spus Mântuitorul, că domnul decan trebuie să afle.

Am vorbit aproximativ 25 de minute și i-am citit ultimele trei pagini din jurnal și i-am dat și scrisoarea pe care i-am trimis-o părintelui să o citească.

Mi-a spus că va vorbi cu părintele Vogt.

I-am cerut binecuvântarea și m-am îngenunchat în fața lui. Mi-a dat o binecuvântare foarte frumoasă și am plecat.

În parcare unde era mașina mea, am întâlnit-o pe menajera parohiei și i-am spus că trebuie să se spovedească. Ea mi-a răspuns că aceasta era o minciună de necesitate. I-am mai spus că Dumnezeu a văzut totul. Atunci ea a râs și a mers mai departe.

La ora 18.25 eram deja în biserica din Rot. Am oferit Sfânta Împărtășanie pentru domnul decan Enz și pentru părintele Vogt.

După Sfânta Împărtășanie, când m-am unit cu Mântuitorul, L-am întrebat dacă totul a fost în regulă cu domnul decan.

Mântuitorul: „Totul a fost bine.”

Mântuitorul: „Îți mulțumesc... După un timp, Mântuitorul a continuat:

Mântuitorul: „Te iubesc, draga mea fiică, du-te în pace.”

După slujbă, am purtat o conversație cu o călugăriță (Steinhauser). Am ferit-o de erezie și am vorbit cu ea vreo 20 de minute. Acasă mi-am pregătit ceva de mâncare și deja aveam din nou musafiri. Am vorbit din nou despre Dumnezeu, pentru că musafirul nu știa dacă era botezat.

Diavolul se dezlănțuise în soțul meu. Mânia și ura se manifestaseră în el, chiar și piciorul bolnav și-l luxase. După aceea a venit și Lucia.

Mi-a promis că se va ruga pentru mine și mi-a spus că deja așteaptă cu nerăbdare ziua de luni, pentru grupul de rugăciune. Îi place să vină aici să se roage.

La ora 22.45 m-am culcat.

Am dormit atât de puțin în multe nopți, numai Dumnezeu știe. Și totuși, Mântuitorul îmi dă puterea să continui să lucrez.

Cred că această zi a fost o mare lecție pentru mine. Căci Mântuitorul mi-a confirmat că îi aud vocea și, în același timp, mi-a arătat cât de furios este Satana pe mine. Fără Mântuitorul, cu siguranță nu l-aș învinge.

Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeul meu, pentru această mare har pe care mi l-ai dat astăzi.

Pentru mine se aplică: „Cine caută, găsește”, iar pentru domnul decan se aplică: „Vegheați, căci nu știți în ce oră va veni”.

30.04.92 — Joi

Azi dimineată m-am rugat mult. Apoi am mai spus Rozariul împreună cu colega mea. La ora 10.00 eram în cabinetul medical și lucram. În timpul muncii mele am putut să mă rog bine. Mai târziu i-am convertit pe pacienții mei care veneau la radiografie, oile rătăcite care credeau că nu au păcate și nu se spovedeau.

Un pacient era din Ungaria, altul din Italia, un al treilea venea din România și apoi a mai venit un german din Mauer. A fost o pescuială bună. Așa că am primit mesajul Mântuitorului abia la ora 12.30 în capela clinicii.

Eu: „Când m-am rugat ieri în fața ușii decanului și bărbatul cu spiritul necurat stătea în fața mea, Tu erai cu mine.”

Mântuitorul: „Da, am fost cu tine.”

Eu: „De aceea nu m-a putut ataca.”

Eu: „Ce spirit necurat era acela din omul acela? Te întreb pe tine, pentru că ești îndrumătorul sufletului meu, și dacă trebuie să știu asta, atunci spune-mi, dacă așa vrei Tu.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, era Lucifer.” Eu:

„Demonul lui Lucifer sau Lucifer însuși?”

Mântuitorul: „Lucifer însuși.”

Eu: „Era singur acolo sau mai erau și alții cu el?” Mântuitorul:

„Erau întregi oștiri acolo.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, care era scopul lui? A fost pentru că mă rugam în fața ușii decanului? A venit tocmai acum, când aveam lucruri importante de discutat cu domnul decan.

Domnul meu, spune-mi, dacă acest lucru este important pentru preoți.”

(Satan era furios pentru că vorbeam cu domnul decan despre abolirea comuniunii în mână și despre introducerea comuniunii la gură, deoarece comuniunea în mână este opera lui Satan.)

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, preoții trebuie să împlinească voia Mea.” Eu: „Dar care este scopul lui Lucifer?”

Mântuitorul: „El îi vrea pe toți.”

Eu: „Doamne, am scris corect?” Mântuitorul: „Da, așa este corect.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, preoții intră acum în confuzie.” Eu: „De ce?”

Mântuitorul: „Pentru că se află în noroi. Fiica mea, rămâi credincioasă mie și rămâi neclintită.”

Eu: „Mântuitorule, se apropie ceva de mine. Poți să-mi spui, sunt cu tine și voi crede.”

Mântuitorul: „Vei fi cernută.”

Eu: „Dumnezeule, ce înseamnă «cerneală»?”

Mântuitorul: „Vei fi interogată de mulți. Ascultă bine vocea mea.” Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, dar asta nu este ușor.”

Mântuitorul: „Ți-am spus deja, la sfârșit vei birui împreună cu mine.” Eu:

„Mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu, se va întâmpla așa cum ai spus.”

Eram îmbrăcat în roșu în biserică. Am oferit Sfânta Împărtășanie pentru Marion.

M-am rugat în mod special pentru ea.

Arhitectul Wolfgang a venit să vadă unde vrem să construim camera de rugăciune. Roswita era și ea acolo.

Seara au venit Marion, mama ei și Erich. În timp ce scriam jurnalul împreună cu Marion, soțul meu, Irma și Erich se rugau Rozariul.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru această har.

01.05.92 - Vineri

Acasă, în jur de ora 7.00:

După 45 de minute de rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul.

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, Tatăl meu bun și Mântuitorul meu, ce vrei să-mi spui, ca să scriu? Doamne, fie voia Ta. Domnul meu, eu sunt un nimic. Nici măcar nu îndrăznesc să-Ți mai cer ceva astăzi. Poate din cauza asta, Domnul meu, pentru că sunt atât de dezamăgită de preoți. Inima mea suferă din cauza lor. Da, Doamne, plâng din cauza preoților. Se vrea să fie salvați din noroi, iar ei nu ascultă.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. În perioada următoare, trebuie să vorbești în numele meu. Vei fi invitată la arhiepiscop.”

Eu: „La cine? La arhiepiscopul Saier?” Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Eu: „Ce să-i spun?” Mântuitorul: „Ceea ce ți-am inspirat.”

Eu: „Când voi vorbi cu el, înainte de a merge la Preasfințitul Părinte sau după ce voi vorbi cu Preasfințitul Părinte?”

Mântuitorul: „Înainte de a vorbi cu Preasfântul Tată.”

Eu: „Dumnezeul meu puternic, nemuritor și sfânt, trebuie să mă pregătesc pentru asta?”

Mântuitorul: „Roagă-te și postește.”

Eu: „Da, Doamne, o voi face. Și Tu vei fi cu mine.” Mântuitorul: „Da, voi fi cu tine.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Da. Scrie, fiica mea, încă ceva. Tot ce ți-am inspirat până acum, rămâi fermă și credincioasă.”

După un timp, Mântuitorul a spus:

„Du-te în pace.”

Am fost în legătură strânsă cu Mântuitorul timp de aproximativ 30 de minute. După aceea, m-am mai rugat, dar nu am notat totul. Trebuie să fiu concisă, altfel Marion nu va reuși să țină pasul cu scrisul.

Seara, la Rozariu, am fost la biserică. A fost atunci ceremonia de deschidere a rugăciunilor din luna mai dedicate Fecioarei Maria. Ar fi mai frumos dacă s-ar ruga mai mult.

Marion a venit după-amiază și am scris în jurnal.

Hilde și Hedwig au venit în vizită după slujba de la biserică și le-am întărit credința. M-am rugat pentru domnișoara Wennebusch, ca să nu mai împartă Sfânta Împărtășanie.

Mântuitorul mi-a spus: „Trebuie să ne rugăm pentru această cauză.”

02.05.92 — Sâmbătă

La ora 7.15 am fost condusă la Waghäusel la Sfânta Liturghie, în primul rând din fața tabernacolului. Ceilalți credincioși care au participat la Sfânta Liturghie stăteau în partea din spate, mai mică a bisericii, în spatele altarului. De acolo nu se poate vedea tabernacolul și Fecioara Maria din Waghäusel, Mama cu inima bună.

Nu pot descrie câtă har am primit în acel loc din fața tabernacolului, imediat.

Sfânta Liturghie a fost oficiată de trei preoți. Am primit împărtășania spirituală și am simțit că Mântuitorul a venit la mine.

Apoi m-am dus la Marion și am scris în jurnal.

La ora 12.00 am spus Rugăciunea Îngerului Domnului. În timpul rugăciunii am auzit că soacra mea va fi chemată încă din această lună. Nu mi-a fost foarte clar și i-am povestit lui Marion. Când am ajuns acasă, am tuns ultima porțiune din grădină și apoi am semănat legume.

La ora 16.25 m-am dus la biserică din Rot, unde am rămas până la ora 20.00.

Mai întâi am rugat Rozariul împreună cu câteva femei. După aceea, am continuat să mă rog singur până la ora 17.25. Apoi m-am unit cu Mântuitorul.

Eu: „Mântuitorule, a fost corect ce am făcut azi dimineață în Waghäusel, că am participat la Sfânta Liturghie în fața tabernacolului?”

Mântuitorul: „Continuă așa, fiica mea.”

Eu: „Părintele Berthold a vrut să-mi dea Sfânta Împărtășanie. Dar, deoarece îngenuncheam de cealaltă parte a bisericii, adică nu alături de ceilalți credincioși, ci în fața tabernacolului, eram atât de profund unită spiritual cu Mântuitorul, încât simțeam că El era lângă mine.

Și astfel nu am primit Sfânta Împărtășanie, deși părintele Berthold mi-a făcut semn că aș putea să o primesc. Mântuitorule, a fost corect?”

Mântuitorul: „Dacă el vrea să-ți dea Sfânta Împărtășanie, atunci du-te la el.”

Eu: „Dar când m-am unit spiritual cu Tine, Tu erai totuși lângă mine.” Mântuitorul: „Da, eram lângă tine.”

Nu am mai vrut să întreb nimic. Apoi a urmat o tăcere.

Apoi am auzit: „Scrie, fiica mea”. Apoi a fost din nou liniște.

M-am gândit ce va urma.

Apoi am auzit din nou: „O voi lua la mine pe soacra ta încă din această lună. Roagă-te pentru ea.”

Eu: „Da, Doamne, mă voi ruga pentru ea.”

Eu: „Doamne, nu mai am ce să te întreb. Ești bun și milostiv. Te iubesc mai presus de toate.”

Iar a fost liniște.

Deodată, o lacrimă mare mi-a curs din ochiul drept. M-am gândit ce ar putea însemna asta și ce urma să se întâmple.

Atunci am auzit:

„Scrie, fiica mea: «Va fi război și în Serbia.»” Eu: „Dar asta e trist, Doamne.”

Am întrebat: „Va fi distrusă patria mea?”

Mă gândeam la cele două mari orașe, Belgrad și Pančevo. Mântuitorul: „Așa va fi.”

Eu: „Doamne și Dumnezeule, ce să fac?”

Mântuitorul: „Roagă-te mult.”

Eu: „Doamne, nu mai știu cum să mă rog pentru toate acestea. Sunt atâtea lucruri care mă copleșesc.” Eu: „Când se va întâmpla asta, Domnul meu și Dumnezeul meu?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, în curând.” Mântuitorul:

„Fiica mea, rămâi puternică.”

Eu: „Da, Doamne, voi fi puternică, pentru că Tu așa vrei.” Eu:

„Îți mulțumesc, Domnul și Dumnezeul meu.”

După ce am stat îngenunchată și m-am rugat două ore și jumătate în biserică, am rămas apoi la Sfânta Liturghie. Am oferit Sfânta Împărtașanie pentru soacra mea.

Când am ajuns acasă, soțul meu era supărat pentru că lipsisem atât de mult. Nu i-am putut spune ce auzisem despre mama lui. Am tăcut, pentru că el nu mă crede și, de cele mai multe ori, se opune mie.

03.05.92 — Duminică

Ora 7.30, acasă:

Am început să mă rog, apoi m-am unit cu Mântuitorul.

I-am spus Mântuitorului: „Ce să fac? Dacă le spun celor de acasă ce urmează să se întâmple, nu mă vor crede.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, nu te vor crede.”

Mântuitorul: „Oamenii care nu sunt împăcați cu Dumnezeu trebuie să se pocăiască urgent, numai așa pot fi mântuiți.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, dacă Belgradul și Pančevo vor fi distruse, asta se va număra printre pedepsele judecătii?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, așa este.”

Eu: „Doamne, în acest oraș au fost avortați cei mai mulți copii.” Mântuitorul:

„Ai ghicit.”

Eu: „Doamne, pot face ceva pentru acești oameni?”

Mântuitorul: „Aici ajută doar postul și rugăciunea.”

După un timp, l-am auzit pe Mântuitorul spunând:

„Fiica mea, te iubesc. Rămâi credincioasă mie. Du-te în pace.”

Eu: „Tatăl meu iubitor, har, milă și iertare pentru toți oamenii care încă nu s-au împăcat cu Tine.

Domnul și Dumnezeul meu, salvează-i, ca să nu se piardă. Îți mulțumesc, dragul meu Iisus, călăuza sufletului meu, pentru cuvintele Tale pline de viață și pentru numeroasele haruri pe care mi le-ai dăruit.”

La ora 10.00 am participat la Sfânta Liturghie în Rot.

Am suferit în timpul Sfintei Liturghii. Copiii și preotul nu au arătat niciun respect față de Dumnezeu.

După-amiaza am fost în pelerinaj la Letzenberg.

M-am întors acasă din nou dezamăgită. Canonicul a ținut predica, dar nu a spus ceea ce oamenii ar trebui să audă astăzi. A vorbit mereu în jurul cozii.

Când am coborât de pe Letzenberg, de la capela Maicii Domnului Îndurerate, după rugăciune, pe lângă podgorie, l-am întâlnit pe capelanul catedralei în fața parohiei, fără să mă gândesc la asta. L-am spus că data viitoare voi predica eu, despre Medjugorje. El m-a privit uimit. L-am spus că voi veni în curând la arhiepiscopul Oskar.

Mi-a strâns mâna și am plecat. Probabil că trebuia să-i spun asta. Acasă am rugat Rozariul. După aceea a venit Marion și am scris jurnalul.

În timp ce scriam, soțul meu, Irma și Hedwig Heger se rugau împreună Rozariul.

Răul m-a chinuit și astăzi din nou cu dureri puternice în baza mâinii drepte. De fiecare dată când pun apă sfințită pe ea și sacrific durerea pentru mântuirea sufletelor, durerea dispare.

04.05.92 - Luni

Între orele 10.00 și 11.00 m-am rugat cu fervoare pe scaunul dentistului din clinică.

Ora 12.00 în capela clinicii:

După rugăciune, am spus rugăciunea de la Fatima și alte rugăciuni cu multă fervoare.

L-am întrebat pe Mântuitorul, pentru că ieri am suferit atât de mult în biserică, când copiii dansau în jurul altarului.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, asta nu se cuvine în jurul altarului. Acesta este un altar de jertfă. Astfel, preotul îi va îndepărta pe copii de la respectul cuvenit.”

Eu: „Ieri după-amiază nu mi-a plăcut nici predica de pe Letzenberg.” Mântuitorul:

„Predica nu corespunde vremurilor de azi.”

Eu: „Mie îmi ajunge ceea ce am auzit.” Apoi a fost o liniște profundă.

Apoi l-am auzit pe Mântuitorul spunând:

„Scrie, fiica mea, —” Tăcere — „Va trebui să pleci,” — Tăcere — „Nu știi ce urmează, nu-i așa?”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, — Tăcere — Dumnezeule mare, Dumnezeule sfânt, unde trebuie să mă duc, dar înainte să-mi spui, ia-mi frica și teama de oameni și dă-mi harul să fac și să împlinesc voia Ta.”

Mântuitorul: „Trebuie să te duci la cancelarul Kohl. El trebuie să cheme poporul la rugăciune.”

Eu: „Ce să-i spun dacă mă întreabă de ce?”

Mântuitorul: „Spune-i că va veni războiul.”

Eu: „Să-i spun și că Belgradul și Pančevo vor fi distruse?” Mântuitorul: „Da, scrie asta, trebuie să-i spui.”

Eu: „Doamne, dar asta este o chestiune gravă.”

Mântuitorul: „Fă asta, fiica mea.”

Eu: „Da, Doamne, o voi face. Doamne, fie voia Ta.” Eu: „Când trebuie să plec?”

Mântuitorul: „Pleacă cât de repede poți.”

Eu: „Doamne, când voi ajunge la el, mă va asculta?” Mântuitorul: „Da, te va asculta.”

Eu: „O voi face, te rog, dă-mi harul și tot ce am nevoie pentru a face asta.”

Apoi l-am auzit pe Mântuitorul: „Te iubesc și îți mulțumesc, fiica mea. Du-te în pace.”

Holger se ruga lângă mine în capelă și mă privea cum scriam.

L-am povestit ce mi-a poruncit Mântuitorul și el mi-a dat o idee despre cum aș putea ajunge la cancelarul federal.

În Ludwigshafen există o mănăstire mariană, unde merg și fiii săi. M-am gândit imediat și la părintele Stefan, dar el se află acum în apropiere de Köln; știu doar că Fridolin are numărul lui de telefon.

După aceea, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă această cale este cea corectă. Mântuitorul: „Da, fiica mea, așa se poate.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva, sau este așa cum vrei Tu?” Mântuitorul: „Fiica mea, așa este.”

Pauza mea s-a terminat. Nu am ieșit la aer curat și am continuat imediat să lucrez.

La ora 18.15 am primit de la Fridolin, care se afla în Landershofen, numărul de telefon al părintelui Stefan din Köln: 0221—214535 - St. Columba.

Am încercat de trei ori să-l contactez la acest număr. Dar nu a răspuns nimeni la telefon.

La ora 18.40 au venit la mine șase persoane din Pirmasens și împrejurimi. Am mers împreună la Mingolsheim, la capela Rochus, și am participat acolo la Sfânta Liturghie, deoarece în Rot nu era niciuna. Le-am spus că trebuie să oferim cu toții Sfânta Liturghie pentru domnul cancelar federal Kohl și familia sa. Am fost șapte persoane care am făcut acest lucru.

Acasă, am ajuns la grupul de rugăciune aproximativ 15 minute mai târziu. Niciodată nu au venit atât de mulți oameni la rugăciune ca astăzi. A venit și părintele care se afla în acel moment la capela Rochus, părintele Söllner.

Ne-am rugat mult. La final, credincioșii au plecat fericiți. Părintele a refuzat la început să dea binecuvântarea.

Apoi mi-a pus mai multe întrebări, abia după aceea ne-a dat tuturor o binecuvântare minunată.

Un credincios, Toni, care vine aproape întotdeauna la grupul de rugăciune, s-a supărat și a fost puțin jignit pentru că părintele, când l-am rugat să ne dea binecuvântarea, ne-a refuzat-o la început.

El a spus că Fecioara ne-a dat deja binecuvântarea. l-am răspuns: „Da, cred asta și este adevărat.”

Și totuși, părintele nu a vrut să ne binecuvânteze, după ce i-am cerut încă o dată acest lucru.

Atunci Toni a spus: „Atunci nici nu e un preot adevărat.”

Părintele a întrebat cine vorbea de sus, dacă era un sfânt, pentru că Toni stătea pe scara de sus, deoarece nu mai era loc. Toni a răspuns: „Da, Antonius.”

05.05.92 – marti

Ora 10.00 în cabinetul medical:

După rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul. L-am întrebat despre părintele care a venit ieri seară în vizită la grupul de rugăciune.

Mântuitorul: „A fost o ispită.”

Eu: „Ce vrei să spui cu ispită? Pentru că tu spui că împărtășania în mână trebuie abolită, iar părintele spune că trebuie să asculte de episcopi.”

Mântuitorul: „Trebuie să rămâi fermă în ceea ce ți-am inspirat.” Eu:

„Doamne, este atât de neclar.”

Mântuitorul: „Cuvintele pe care ți le-am inspirat sunt cuvinte vii.” Eu: „Ce înseamnă asta?”

Mântuitorul: „Cuvintele rămân și nimeni nu le poate șterge.” Eu:

„Episcopii le vor șterge cu siguranță.”

Mântuitorul: „Dar nu episcopii care trăiesc în harul lui Dumnezeu.” Eu:

„A făcut Toni bine?”

Mântuitorul: „Eu am permis asta.”

Eu: „Cum să înțeleg asta, părintele meu spiritual?”

Mântuitorul: „Un preot trebuie să dea întotdeauna binecuvântarea, dacă i se cere.”

I-am spus că nu l-am putut contacta pe părintele Stefan la telefon.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, du-te la mănăstire.”

Eu: „Unde este asta, în Ludwigshafen sau în Oggersheim?”

Mântuitorul: „În Oggersheim.”

Mântuitorul: „Acolo vei întâlni un părinte care te va pune în legătură cât mai repede cu cancelarul Kohl.”

Eu: „Nu trebuie să trec prin Fiii Cancelarului?” Mântuitorul:

„Ascultă-l bine pe părinte.”

Eu: „Acest părinte va ști că vin?” Mântuitorul: „Da, va ști.”

Eu: „Când trebuie să mă duc acolo?”

Mântuitorul: „Du-te încă de astăzi.”

Eu: „Să-i spun părintelui de ce trebuie să mă duc la domnul cancelar Kohl, sau trebuie să tac?”

Mântuitorul: „Spune-i de ce trebuie să vorbești cu el.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu. Voi face așa cum ai spus. Doamne, fie voia Ta. Dar te rog, Dumnezeule milostiv, călăuzește-mă, ca să nu mă rătăcesc. Și dă-mi, te rog, harul de a împlini voia Ta.”

Apoi am mai adăugat: „Ce se va întâmpla în continuare, las în mâinile lui Dumnezeu.

Nu-mi fac griji în privința asta.”

Mântuitorul: „Nu. Fiica mea, nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.”

L-am întrebat despre soțul meu, deoarece ieri simțisem din nou că spiritul necurat era lângă el.

L-am întrebat dacă m-am înșelat

sau poate mi-am imaginat.

Mântuitorul: „Spiritele necurate sunt mai prezente în jurul tău decât crezi.”

Eu: „Sunt expusă constant ispitelor.”

Mântuitorul: „Da, trebuie să fii mereu vigilentă.”

Eu: „Doamne, fără Tine sunt pierdută.”

Mântuitorul: „Așa este. Dar cu mine nu te vei pierde niciodată.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva, după ce am întrebat atât de multe?”

Mântuitorul: „Îți mulțumesc, fiica mea, că m-ai întrebat. Du-te în pace, draga mea fiică.”

Ora 12.15 în capelă:

Înainte de a intra în capelă, am fost ispitită. Credeam că am notat greșit, că mănăstirea se află în

Ludwigshafen. Eram puțin confuză, pentru că Mântuitorul îmi spusese că se află în Oggersheim.

Când am intrat în capelă, a venit și Holger să se roage, în același timp.

I-am spus că trebuie să-L întreb încă o dată pe Mântuitorul despre ceea ce nu îmi era clar. Apoi

I-am întrebat dacă știe cumva exact unde se află mănăstirea.

El a spus: „În Oggersheim.”

Atunci i-am spus că nu mai trebuie să-L întreb pe Mântuitorul. Deci această confuzie provenea doar de la duhul necurat, care vrea mereu să-mi șoptească contrariul a ceea ce îmi spune Mântuitorul.

M-am rugat scurt și m-am unit cu Mântuitorul.

L-am întrebat pe Mântuitorul, pentru că simt adesea această înțepătură pe dosul mâinii drepte, ca o înțepătură ascuțită de cuțit.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, spiritul necurat încearcă, dacă îi permiți, să-ți imprime semnele rănilor. Dar aceasta nu este voia Mea.”

Eu: „De ce face asta?”

Mântuitorul: „Pentru ca tu să cedezi mai repede la ceea ce îți inspir Eu.”

Eu: „Dar este o durere neplăcută, ce să fac?” Mântuitorul: „Până acum ai făcut bine, fiica mea. Roagă-te mult.”

Eu: „Doamne, dacă mă rog mult, el mă va ataca și mai mult.” Mântuitorul: „Dar el va deveni mai slab.”

Eu: „Îți mulțumesc, Dumnezeule, acum trebuie să mă duc la muncă.”

Mântuitorul: „Te iubesc, fiica mea, du-te în pace.”

Ora 16.00: Am plecat spre Ludwigshafen, imediat după ce am terminat munca. Pe drum, în timp ce conduceam, am început să mă rog Rozariul pentru părintele pe care urma să-l întâlnesc. Nu cunoșteam deloc drumul, dar am fost condusă la biserica din Oggersheim. În biserică era doar un bărbat care se ruga în fața tabernacolului. După ce m-am rugat puțin, l-am întrebat pe Mântuitorul ce ar trebui să fac acum.

Mântuitorul: „Du-te, îți voi arăta.”

Am ieșit din biserică și bărbatul care tocmai îngenunchease în fața tabernacolului era deja în spatele meu. L-am întrebat dacă există o mănăstire aici.

Bărbatul a spus „aici” și a arătat spre clădirea din fața mea. Apoi l-am întrebat dacă este o mănăstire de femei sau de bărbați. Bărbatul a spus doar: „De bărbați.”

Am intrat în mănăstire și am văzut în anticameră o icoană a Sfântului Francisc.

Acolo m-am rugat imediat Sfântului Francisc un Tatăl nostru, un Ave Maria și Gloria

Patri și l-am rugat să-mi trimită părintele potrivit.

A venit un părinte și l-am abordat. Ne-am dus într-o sală de ședințe.

La început, amândoi am tăcut, iar eu m-am cufundat pentru scurt timp în rugăciune și am verificat dacă acesta era părintele potrivit. Am auzit vocea Mântuitorului: „Vorbește cu el.”

Am putut vorbi liber cu el, pentru că era și el smerit și am simțit pacea pe care o avea. Am

rămas acolo pentru Sfânta Liturghie. După Sfânta Împărtășanie, l-am auzit pe Mântuitorul: „Ai făcut bine, fiica mea.”

Am oferit Sfânta Împărtășanie pentru acest părinte, pentru cancelarul federal, domnul Kohl, și pentru soacra mea.

Pe drumul spre casă, am rugat din nou Rozariul în mașină pentru intențiile părintelui.

Pe lângă ajutorul pe care i l-am cerut acestui părinte, ca să-mi obțină o întâlnire cu cancelarul federal, am vorbit și despre războiul care vine din Rusia și despre împărtășania în mână, care urmează să fie abolită.

06.05.92 — miercuri

Între orele 8.30 și 11.30 am stat tot timpul pe scaunul dentistului la clinică.

Mi s-au pus plombe la dinți. În gând, m-am rugat neîncetat și m-am rugat din inimă. Nu am cerut să mi se facă o injecție și am jertfit durerile pentru multe intenții, în special pentru pe H.

Dr. Ebert, care lucrase în această clinică ORL și care, în aceste zile, a avut un accident mortal de mașină.

Cei doi stomatologi care m-au tratat s-au convertit și ei treptat. Pe unul dintre ei îl mustrasem deja o dată, spunându-i să se spovedească.

După vizita la dentist, m-am întors la locul meu de muncă și am făcut radiografiile pacienților timp de două ore.

La ora 13.30 m-am dus în capelă: nu mai voiam să-l pun întrebări Mântuitorului, dar aveam dorința de a mă uni cu El.

M-am rugat din suflet și l-am auzit pe Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.” Eu: „Da, Domnul și Dumnezeul meu, iubitul meu Iisus, îndrumătorul sufletului meu, voi scrie. Dar te rog, dă-mi

har și ocrotire, ca să fac

ceea ce vrei Tu de la mine.

Mântuitorul: „Trebuie să pleci” – Tăcere – „fiica mea” – Tăcere –

Eu: „Dumnezeule cel Mare, Dumnezeule cel Sfânt, unde?” (În interiorul meu eram atât de nerăbdătoare

să aflu ce urma să se întâmple.)

Mântuitorul: „La cancelarul federal, H. Kohl, cât mai repede posibil.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, i-am spus deja părintelui Joachim că trebuie să vorbesc cu H. Kohl.”

Mântuitorul: „El te va suna.”

Eu: „Atunci trebuie să aștept până mă sună?”

Mântuitorul: „Da, așteaptă.”

Eu: „Mai trebuie să spun și altceva?”

Mântuitorul: „Ceea ce ți-am spus.” Eu: „Că vine războiul.”

Mântuitorul: „Da, că războiul va veni în curând.”

Eu: „Și ai spus că el cheamă poporul la rugăciune.” Mântuitorul: „Da, trebuie să faci asta.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, sunteți într-un mare pericol. Pericolul vine din partea Rusiei.”

Eu: „Cine sunt acești „voi”?

Mântuitorul: „Oamenii din Europa.”

Eu: „Am auzit de la tine că doar Germania este în pericol din cauza acestui război.”

Mântuitorul: „Toți sunt în pericol.”

Eu: „O, Domnul meu, nu pot scrie asta, este prea complicat pentru mine. Domnul meu și Dumnezeuul meu, voi primi o programare de la părintele Joachim, ca să pot vorbi cu cancelarul federal, H. Kohl?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vei primi o întâlnire de la părinte, astfel încât să poți merge la cancelarul federal, H. Kohl.”

Eu: „Da, Domnul meu, am înțeles. Fie voia Ta, Doamne.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, Te iubesc atât de mult și sunt gata să fac tot ce-mi spui.

Mântuitorul: „Fiica mea, asta îți ajunge pentru astăzi. Du-te în pace.”

După-amiaza, pe la ora 15.00, am citit pentru prima dată mesajul din 25 aprilie 1992 de la Medjugorje, al Reginei Păcii. Am fost uimită. M-a impresionat atât de mult, încât trebuie să scriu acum ultima parte:

„Medjugorje este un semn pentru voi toți și o chemare să vă rugați și să trăiți zilele de har pe care Dumnezeu vi le dă. De aceea, dragi copii, luați în serios chemarea la rugăciune.”

Seara m-am dus la Mingolsheim, la capela Rochus. M-am spovedit acolo. Am oferit Sfânta Împărtășanie pentru mai multe intenții.

07.05.92 - joi

Nu mi-a plăcut Sfânta Liturghie celebrată de părintele din Mingolsheim. Unele lucruri contrazic adevărata credință. De aceea, l-am întrebat pe Mântuitorul:

Mântuitorul: „Fiica mea, notează, fii atentă cu astfel de preoți.” Eu: „Dragul meu

Tată, ce înseamnă cuvântul «astfel de preoți»?” Mântuitorul: „Cei care denaturează învățătura Sfântului Părinte.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, preotul trebuie să fie ascultător față de Sfântul Părinte.” Eu:

„Voi mai avea o discuție cu părintele Söllner la clinica Rochus?” Mântuitorul: „Da, vei mai avea o discuție cu el.”

Mântuitorul: „Fiica mea, rămâi credincioasă mie. Ține-te de ceea ce ți-am inspirat.”

Nu pot scrie tot ceea ce rog și cer Mântuitorului. Dar știu că mă rog mult ca Mântuitorul să-mi dea o astfel de credință, cum ar fi, de exemplu: când Petru a mers pe apă și Mântuitorul stătea pe apă în fața lui.

I-am spus Mântuitorului că nu vreau să mă scufund în apă atunci când mă cuprind îndoielile. Aș vrea să am o credință atât de puternică încât să pot merge pe apă până la Tine.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, îți dăruiesc credința vie.” Eu: „Să scriu asta?”

Mântuitorul: „Da.”

Mântuitorul a continuat: „Această credință este darul meu pentru tine.”

Eu: „Doamne, acesta este cel mai frumos dar pe care mi-l pot dori.

Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru asta. Dar, Doamne, cu siguranță ceri mult de la mine dacă îmi dai așa ceva?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, voi mai cere asta de la tine.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, sunt gata să fac tot ce îmi ceri. Doamne, fie voia Ta.”

I-am spus Mântuitorului că trebuie să plec acum la muncă.

Mântuitorul: „Vino mai târziu la mine, întreabă-mă.”

12.15 - 13.00 în capela clinicii:

M-am rugat și apoi m-am unit cu Mântuitorul. Eu: „Ce este o credință vie?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Tu mă ai pe Mine și Eu sunt credința ta.” Eu: „Ce frumos este! Îți mulțumesc din toată inima.”

Eu: „Regele meu dintre regi, Tatăl meu iubitor, ce ceri de la mine?

Știu că nu ceri nimic imposibil și voi scrie cu bucurie, dacă dorești.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Îți cer viața ta.” Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, lisuse al meu, ți-o dau.”

Eu: „De ce îmi ceri viața, ți-am dat-o deja?” Mântuitorul: „Mi-ai dat-o, dar încă nu ți-am cerut-o.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, nu mai vreau să te întreb nimic acum, este greu de înțeles, spune-mi tu dacă trebuie să știu ceva despre asta.”

Mântuitorul: „Eu sunt viața ta. Scrie, fiica mea.” Eu:

„Domnul meu și Dumnezeuul meu, ce să scriu?”

Mântuitorul: „Eu îți hotărâsc viața.”

Eu: „Da, Doamne. Să se facă cum vrei Tu. Eu sunt nimic în fața Ta și mă poți avea doar prin Sfânta Fecioară Maria.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, asta îmi place.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, du-te în pace.”

Seara am fost la capela Rochus din Mingolsheim pentru Sfânta Liturghie.

Am oferit Sfânta Împărtașanie pentru sufletele sărace.

08.05.92 - Vineri

Ora 10.00 în cabinetul medical:

După rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul și L-am întrebat:

„Ieri ai spus: «Eu îți hotărâsc viața», poți să-mi spui ceva mai mult despre asta, dacă vrei?”

Mântuitorul: „Tot ceea ce faci este opera Mea.”

Ora 13.00, în capela clinicii:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Doamne, voi scrie. Doamne, fie voia Ta.” Mântuitorul: „Trebuie să te duci la părinte, la Oggersheim.”

Eu: „Poate la un alt părinte?” Mântuitorul: „La Oggersheim, la părinte.”

Eu: „Voiam să merg mai întâi la Regensburg, la părintele Gebhard.”

Mântuitorul: „Mai întâi du-te la părinte, la Oggersheim.”

Eu: „Ai spus că mă va suna.” Mântuitorul: „Da, o va face.”

Eu: „Acum rămâne doar întrebarea: când?”

Mântuitorul: „În acest weekend.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, voi merge. Doamne, fie voia Ta.” Eu:
„Mai trebuie să notez ceva?”

Mântuitorul: „Fiica mea, întrebă-mă din nou mai târziu.”

Când m-am uitat la ceasul care atârna în holul din fața capelei, am observat că îmi depășisem deja pauza de prânz cu o jumătate de oră. Timpul trece foarte repede când ești unit cu Mântuitorul.

Ora 15.30:

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, mă vor crede părinții când voi merge la ei?” Mântuitorul:
„Nu, fiica mea, ei sunt în îndoială.”

Eu: „De ce să mă duc la ei, dacă sunt în îndoială? Nu înțeleg asta.” Mântuitorul: „Fiica mea, ei nu au o inimă atât de deschisă ca a ta, cu care să mă audă. Fiica mea, ascultă bine vocea mea.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, ceea ce le voi spune părinților, las în mâinile Tale.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, așa este corect.”

Eu: „Ce voi obține dacă vorbesc cu părinții?”

Mântuitorul: „Să vorbești cât mai repede cu cancelarul federal Helmut Kohl.” Eu: „Dragă Mântuitorule, mai trebuie să scriu ceva, sau este suficient?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, le vei transmite părinților că vorbesc serios despre război. Fiica mea, rămâi credincioasă mie. Du-te în pace.”

09.05.92 — Sâmbătă

Ora 7.15, la Sfânta Liturhie din Waghäusel.

După aceea, am fost la Marion până la ora 13.00 și am scris în jurnal. Între orele 16.15 și 17.30 m-am rugat în biserica din Rot.

Seara, diavolul s-a dezlănțuit împotriva mea, mai exact prin intermediul soțului meu. A trebuit să mă rog din nou mult. Apoi a venit liniștea.

10.05.92 — Duminică

Înainte de Sfânta Liturhie m-am rugat.

La ora 10.00 a fost Sfânta Liturhie la Rot, la care am participat.

Pe la ora 14.30 am avut o ispită. Am vrut să mă rog vreo 30 de minute, dar nu am putut. Stăteam întinsă pe canapea. Apoi l-am implorat pe Mântuitorul să mă ajute. Atunci am auzit: „Du-te, fiica mea, fă ce-ți spun. Roagă-te Rozariul Durerii.”

Am primit o putere, foarte brusc, și am rugat imediat două Rozarii și o Litanie. Pe la ora 16.50 m-am unit cu Mântuitorul.

Eu: „Ai spus că vor suna.” Mântuitorul: „Am spus-o.”

Eu: „Cine ești TU?”

Mântuitorul: „Iisus al tău, fiica mea. Satana are putere asupra mănăstirii. Așteaptă până îți spun eu cum va continua. Părintele Joachim va lua legătura cu tine. Continuă să te rogi pentru ei, fiica mea.”

Seara, rugăciune mariană.

11.05.92 – luni

La prânz, în capelă, ora 12.00:

Voiam să știu dacă auzisem ceva greșit în legătură cu războiul din Serbia. Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, războiul din Serbia va veni, iar Belgradul și împrejurimile sale vor fi distruse.”

Apoi am vrut să știu dacă Cel Rău s-a amestecat în privința soacrei mele. Am vrut să verific încă o dată și de aceea l-am întrebat pe Mântuitorul. Mântuitorul: „Fiica mea, soacra ta va pleca acasă luna aceasta.”

Mântuitorul: „Părintele Joachim te va suna, fii pregătită.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Trebuie să aduc pedeapsa asupra pământului.” Am

întrebat: „Cine ești tu, «EU»?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, eu sunt Dumnezeu Trinitar, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, ce obții cu asta?” (Cu pedeapsa)

Mântuitorul: „Sufletele care îmi sunt credincioase.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Fiica mea, este de ajuns. Du-te în pace.”

La grupul de rugăciune au venit foarte mulți oameni. Părintele Berthold din Waghäusel a dat tuturor binecuvântarea de primă liturghie, pe rând. Rugăciunea noastră, împreună cu binecuvântarea, a durat puțin peste trei ore. Mulțumim lui Dumnezeu pentru această binecuvântare neașteptată.

12.05.92 – marți

Cabinetul medicului:

L-am întrebat din nou pe Mântuitorul despre pedeapsă.

Mântuitorul: „Pedeapsa este necesară pentru ca oamenii să recunoască cui aparțin, pentru că trebuie să se hotărască pentru un Tată.”

Am avut mult de lucru și am ajuns în capelă abia la ora 15.00.

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să mă duc la părintele Söllner la Mingolsheim, pentru că acesta se îmbolnăvisese brusc.

Mântuitorul: „Du-te, fiica mea, du-te la el.” Eu: „Ce să-i spun?”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie. El trebuie să facă ceea ce îi cer și domnului decan

Enz. Spune-i că mi-ar face o mare bucurie cu asta.” Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu, îi voi transmite.”

Mântuitorul: „Te iubesc, fiica mea, du-te în pace.”

Astăzi a fost ziua de naștere a soțului meu.

Am participat la Sfânta Liturghie în biserica din Rot.

Fiul meu a fost operat astăzi la Stuttgart. Era urgent. Am fost șapte persoane împreună și ne-am rugat pentru el.

13.05.92 – miercuri

Ora 12.00 în capelă:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Doamne, voi scrie.” Mântuitorul: „Fiul tău va fi bine.” După un timp:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, Slovacia este în pericol. Pericolul este foarte aproape. Războiul din Rusia va ajunge în Slovacia.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.” Eu:

„Da, Domnul meu și Dumnezeu meu.” Mântuitorul: „Du-te.”

- A fost liniște și tăcere. Eu: „La cine să mă duc?” Mântuitorul:

„La părintele Joachim.”

Eu: „El nu m-a chemat. De ce nu m-a chemat, tu știi, Domnul meu și Dumnezeu meu, dragul meu Iisus și îndrumător al sufletului meu?”

Eu: „Dar, dacă Tu ești bunul Dumnezeu, atunci spune-mi «Viva Iisus și Maria».”

Mântuitorul: „Scrie «Viva Iisus și Maria».”

Eu: „De ce nu m-a sunat părintele Joachim?” Mântuitorul:

„Pentru că îi lipsește credința vie.”

Mântuitorul: „Fiica mea, tu nu știi însă cum vei fi mâine.” Eu: „Bine, când să mă duc la părinte?”

Mântuitorul: „Du-te chiar astăzi.”

Eu: „Părintele Joachim va fi acolo când voi ajunge?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, va fi acolo.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, va mai vorbi cu mine?”

Mântuitorul: „Da, va vorbi cu tine.”

Eu: „Ce să-i spun?”

Mântuitorul: „Spune-i că vorbesc serios despre război și că trebuie să te pună urgent în legătură cu cancelarul federal, domnul Kohl, ca să poți vorbi cu el .”

Eu: „De ce urgent?”

Mântuitorul: „Păcatul îți face simțită greutatea.”

Eu: „Și dacă spune că nu poate face asta?”

Mântuitorul: „Atunci, fiica mea, ți-ai făcut datoria.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, îndrumătorul sufletului meu, dar tu știi dinainte dacă o va face.”

Eu: „Și ai spus că războiul nu mai poate fi oprit. Și războiul vine. Atunci de ce trebuie să mă duc la el?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Sufletele care îmi aparțin trebuie salvate.” Eu: „Dragă

Mântuitorule, îmi poți da un semn care să fie de la tine și care să arate că tu m-ai trimis?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, ți-l voi da.” Eu: „Și care ar fi acela?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, părintele Joachim îți va da ceva care te va surprinde.”

Eu: „În sens pozitiv sau negativ?” Mântuitorul: „În sens pozitiv.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, mă voi duce la părintele Joachim. Doamne, fie voia Ta.”

Eram cu Verena în Oggersheim. A fost ca la vizita mea la domnul decan Enz în Wiesloch. Când așteptam în fața mănăstirii, un bărbat cu spiritul necurat stătea în fața mea. Cel mai mult i-ar fi plăcut să mă sfâșie.

Abia la a treia rugăciune a Rozariului s-a deschis ușa.

Am spus că vreau să vorbesc cu părintele Joachim. Mai întâi a venit un alt părinte, căruia i-am spus și eu ce dorește Mântuitorul.

Părintele Joachim a venit și am vorbit împreună. La final, părintele Joachim a spus că va încerca, cu ajutorul poliției, să mă ducă la domnul Kohl.

Am părăsit mănăstirea la ora 18.40.

La ora 19.25 eram deja în Mingolsheim, la capela Rochus. Acolo am participat la Sfânta Liturghie, deoarece în Oggersheim nu mai era niciuna.

La ora 21:30 seara, Erich a venit la mine și mi-a spus că părintele Söllner, misionarul care era bolnav în acel moment, când a fost la grupul de rugăciune de la mine, a întrebat de două ori unde a ajuns.

În cadrul grupului de rugăciune, a adormit în timpul rugăciunii. În această seară am rostit și Litania Maicii Domnului.

14.05.92 - joi

Am întrebat despre bărbatul care stătea ieri lângă mănăstire.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, era un duh necurat.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie asta. Părinții vor face ceea ce i-am recomandat părintelui Joachim în legătură cu tine.”

Eu: „Voi vorbi atunci cu cancelarul federal, domnul Kohl?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. În zilele următoare vor avea loc câteva catastrofe.”

Eu: „Spune-mi ceva despre asta.”

Mântuitorul: „Roagă-te, fiica mea.”

Eu: „Mă voi ruga. Mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu.”

Am participat la Sfânta Liturghie în Mingolsheim, în capela Rochus

15.05-22 – vineri

Ora 10.30, în cabinetul medical:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Războiul este foarte aproape. Du-te la preot, la părintele Vogt. Du-te încă o dată la el. Du-te chiar astăzi. Preoții trebuie să se roage Rozariul împreună cu credincioșii.”

În jurul orei 11.20 am întrebat încă o dată.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, ascult.”

Mântuitorul: „Du-te la preot, la părintele Vogt. El trebuie să se roage Rozariul înainte de Sfânta Liturghie.”

Eu: „Dumnezeule, i-am spus deja asta.”

Mântuitorul: „Știu, fiica mea. Trebuie să te duci încă o dată la el.” Eu: „Și dacă întreabă de ce.”

Mântuitorul: „Spune-i că războiul este foarte aproape.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, el nu mă crede.”

Mântuitorul: „Și totuși trebuie să te duci la el.”

Eu: „Să-i mai spun ceva, în afară de chestia cu Rozariul?” Mântuitorul:

„Scrie, fiica mea, că astfel îți va scuti suferințele.”

Eu: „Dar este greu de spus. Nu pot să spun altceva? Dar dacă tu vrei, atunci îți voi spune asta.”

Mântuitorul: „Vreau să-i spui asta.” Eu: „Da,

Doamne, și anume?”

Mântuitorul: „Nesupunerea față de mine este cel mai mare rău care poate lovi un preot.”

Ora 12.30 în capelă:

I-am spus Mântuitorului: „Dumnezeule, dar asta e și mai greu. Și mi-e greu să mă duc la preot, pentru că știu că nu mă crede.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, și atât de greu îmi este să țin păcatul, pentru că vă iubesc pe toți.”

Mântuitorul: „Fă-o, fiica mea, du-te.”

Eu: „Da, Doamne, o voi face, pentru că este voia Ta, dar mi-e foarte greu.” Mântuitorul: „Îți mulțumesc, fiica mea, te iubesc. Du-te în pace.”

Ora 14.30: Nu știam cum ar trebui să se roage Rozariul.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Preotul trebuie să se roage Rozariul împreună cu credincioșii și să-i conducă în rugăciune.”

Eu: „Vei merge cu mine?”

Mântuitorul: „Da, voi merge cu tine.”

M-am speriat puțin și l-am întrebat cum va merge lângă mine. M-am speriat pentru că m-am gândit cum ar vrea să meargă lângă mine, dacă eu nu-l văd.”

Mântuitorul: „Voi merge cu tine și voi fi lângă tine.” Eu:

„Nu înțeleg asta.”

Eu: „Doamne, mi-e de neînțeles că trebuie să mă duc la preot, pentru că ai spus că el nu se află în harul lui Dumnezeu.”

Mântuitorul: „Fiica mea, notează asta. Încerc să-l salvez pe fiecare preot.” Eu: „Dumnezeule, nu-Te mai întreb nimic. Mă voi duce la el.”

În biserica din Rot, după primirea Sfintei Împărtășanii:

Mântuitorul: „Du-te, fiica mea, du-te la el.”

În jurul orei 19.45 eram la părintele Vogt. I-am spus ce mi-a spus Mântuitorul. Părintele Vogt m-a întrebat dacă trebuie să notez asta.

Eu: „Trebuie să ții Sfânta Liturghie?”

Părintele Vogt: „Aceasta este meseria mea.” Eu: „Pentru mine, aceasta este voia lui Dumnezeu.”

Părintele Vogt m-a întrebat dacă Mântuitorul mi-a spus să scriu asta.

I-am spus: „Da, totul este în jurnal, dar dumneavoastră nu doriți să vi-l citesc.” Părintele Vogt a spus: „El îmi poate șopti și mie ceva.”

Apoi m-a întrebat dacă am fost la domnul decan. I-am răspuns: „Da, a mințit din nou.”

Domnul preot Vogt a râs.

Apoi i-am povestit ce s-a întâmplat când am fost la domnul decan Enz. Domnul preot Vogt a ascultat.

Mi s-a părut că am fost din nou degeaba la domnul preot Vogt. Cred că în spatele acestui râs se ascunde ceva grav. Am făcut ce am putut, restul îl las în mâinile lui Dumnezeu.

Când am ieșit din cameră și stăteam pe holul parohiei, am văzut că vrăjitoarea încă atârna de tavan, ca decor.

Mi-am amintit că, atunci când am fost la cură în Kohlgrub acum doi ani, în cabinetul unei doctorițe atârna și ea o vrăjitoare. I-am explicat doctoriței că nu este bine și ea a îndepărtat vrăjitoarea. M-a invitat chiar la ea acasă și i-am povestit despre convertirea mea.

M-am întrebat dacă părintele Vogt ar da și el jos vrăjitoarea dacă i-aș spune asta.

16.05.92 — Sâmbătă

Între 1:30 și 2:30 am rugat-mă noaptea.

Ora 7.15: Liturghia de dimineață la biserica din Waghäusel.

Ora 16.00: Mi-am vizitat fiul în Stuttgart.

La ora 18.30 am fost la Rot la Sfânta Liturghie în biserică.

În jur de ora 18.40, m-am consacrat împreună cu familia mea Sfântelor Inimi ale lui Isus și ale Mariei pentru intențiile Maicii Domnului.

17.05.92 — Duminică

M-am rugat între orele 7.15 și 8.50 și m-am unit cu Mântuitorul. Mântuitorul:

„Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeul meu. Dumnezeule mare și Dumnezeule sfânt, voi scrie. Plâng pentru preoți și pentru atât de mulți morți și răniți în război.”

Niciodată nu am fost atât de dezamăgită de preoți ca acum.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Domnul meu, ce să scriu?” După un timp:

Eu: „Încă nu știu ce să scriu.” Mântuitorul: „Îți voi da un semn.”

Eu: „Când și unde?”

Mântuitorul: „În biserică.”

Eu: „Am auzit bine?” Mântuitorul: „Da, în biserică.”

Eu: „Se vor converti credincioșii din biserică prin aceasta?”

Mântuitorul: „Da, se vor converti.”

Eu: „Dar în biserică sunt deja convertiți.”

Mântuitorul: „Nu, toți trebuie să se pocăiască.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, iubitele lisuse.”

Mântuitorul: „Preoții sunt în prezent loviți de orbire. Fiica mea, trebuie să se roage mult pentru preoți.”

Eu: „Dar, Doamne, știi că deja mă rog mult pentru ei.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie asta. Este important. Războiul este deja aici.” Eu:

„Doamne, nu înțeleg acum. Te referi la războiul din Bosnia?” Mântuitorul:

„Războiul din toate inimile.”

Eu: „Toate acestea sunt de neînțeles pentru mine. Nu poți să-mi spui mai clar?”

Mântuitorul: „Rugați-vă pentru pace.”

Eu: „Te rog, spune-mi mai simplu despre război.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Unde nu este iubire, rămâne doar ura. Copila mea, războiul începe mai întâi în inimă. De ceea ce este plină inima, despre aceea vorbește gura. Rugați-vă ca inimile voastre să devină curate.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, preoții au căzut în marele martiriu.” Eu: „Am scris corect?”

Mântuitorul: „Da.”

El a repetat imediat acest lucru.

Eu: „Doamne, nu îndrăznesc deloc să scriu asta.” Mântuitorul:

„Dar ai scris-o.”

Eu: „Care este motivul principal al martiriului lor?”

Mântuitorul: „Neascultarea lor.”

Eu: „Dumnezeule, nu mai pot scrie, este prea greu pentru mine.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Oamenii se află într-un mare pericol. Păcatul lor a depășit limita. Nu mai pot privi această mare mizerie.”

Eu: „Dumnezeule, te rog, salvează-ne.”

Mântuitorul: „Fiica mea, crede, nu te îndoii. Rămâi credincioasă mie. Du-te în pace.” Eu:

„Domnul meu și Dumnezeul meu, îți mulțumesc. Îți voi rămâne credincioasă.”

PS: Când am transpus această zi în jurnal (mai întâi scriu totul într-un manuscris), am fost chinuită timp de 30 de minute de un somn adânc. M-am rugat în gând neîncetat la Mântuitorul, apoi mi-a trecut. Cel Rău nu vrea ca eu să scriu asta.

La ora 10.00 am participat la Sfânta Liturghie în Rot.

Pe la ora 15.00 a venit Marion, apoi a venit Adriane. Am rugat împreună Rozariul. Mai târziu au venit Fridolin și Claude din Luxemburg.

I-am povestit lui Claude despre convertirea mea.

După aceea, ne-am dus la rugăciunea mariană în biserică. Claude a fost la seminarul preoțesc împreună cu Fridolin, dar a părăsit seminarul acum, pentru că a fost dezamăgit de preoți.

După ce am ieșit de la biserică, i-am povestit din nou despre experiențele mele. Am simțit prezența unui spirit necurat în jurul lui Claude, dar am observat și că povestea mea i-a dat putere.

Claude mi-a spus că se ruga mult înainte și că preoții i-au spus că se roagă prea mult. Atunci a încetat, dar de atunci simte o ariditate spirituală și acum a părăsit seminarul. El și Fridolin au dormit la noi și luni dimineața au plecat. Claude l-a întrebat pe soțul meu dacă poate veni din nou.

A plecat fericit și a primit multe haruri aici.

18.05.92 - Luni

Acum opt ani, astăzi, Fecioara Maria mi-a apărut la Medjugorje.

Ora 8.45 la locul de muncă:

Deoarece nu înțelesesem ce mi-a spus Mântuitorul despre preoți, l-am întrebat din nou. L-am întrebat ce înseamnă că preoții se află în martiriu.

Mântuitorul: „Ei nu ascultă de vocea mea, ci de vocea duhului necurat.” Eu: „Care este motivul martiriului lor?”

Mântuitorul: „Neascultarea lor!” Am continuat să fac radiografii.

Când am rămas din nou singură, am încercat să mă unesc cu Mântuitorul în camera de radiografie.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, trebuie să pleci.”

Eu: „Unde, Domnul și Dumnezeuul meu? Nu știu unde.”

Simțeam o căldură și o pace în mine. Era foarte frumos în acel moment. Simți că nu ești singur. Iubirea este acolo.

Eu: „Încă nu știu unde trebuie să merg.”

Mântuitorul a ezitat să-mi spună, eram curioasă unde.

Eu: „Mi-am imaginat asta când am auzit: «Trebuie să pleci»? Inima mea arde de iubire și aștept cu nerăbdare. Și Răul este acolo. El este nerăbdător și se face remarcat.”

Iar Mântuitorul tace.

Mântuitorul îmi arată cum Răul stă la pândă. O jumătate de oră mai târziu, pe la ora 10.15:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, trebuie să pleci.”

— din nou, niciun răspuns —

Seara am fost la Rot, la biserică, la Sfânta Liturghie.

19.05.92 — marti

Astăzi se împlinesc opt ani de când am fost botezată.

Astăzi nu am auzit nicio voce, nici în timpul rugăciunii, nici în biserică.

20.05.92 — miercuri

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Iisuse, iubire milostivă, ce să scriu? Nu vreau să te întreb, Tu știi totul. Doar dacă este voia Ta, voi scrie, pentru că sunt o păcătoasă, simt că nu am dreptul să Te întreb, pentru că sunt un fir de praf în fața Ta, nimic altceva.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, sunt gata să scriu, pentru că ai spus: «Scrie, fiica mea.» Dar prin Maria și sub ocrotirea Sfintei Maria, Maica Domnului.”

Mântuitorul: „Așa este bine, fiica mea.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ieri a fost un atac mare.” Eu: „Dar,

Domnul și Dumnezeuul meu, știu asta.”

Mântuitorul: „Eu l-am permis. Satana vrea să distrugă totul. Chiar și pe Patris l-a distrus.”

Nu am vrut să-L întreb pe Mântuitorul.

Mântuitorul: „Mai așteaptă, fiica mea!” Eu:

„Dar Tu știi totul dinainte.”

Mântuitorul: „Da, știu totul, dar tu ești în școala iubirii.”

Eu: „Doamne, spune-mi ce spirit necurat era lângă soțul meu. Asta era imposibil. Pentru că împrăștiisem sare sfințită de la părintele Heyder acolo unde se afla soțul meu.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, Iisuse al meu, îndrumătorul sufletului meu.” Mântuitorul: „Era din nou Lucifer cu adepții săi.”

Eu: „M-am rugat neîncetat, de atâta rugăciune aproape că nu mai puteam respira.” Mântuitorul: „Fiica mea, nu ceda, trebuie să mergi mai departe.”

Eu: „Domnul meu, îl deranjează pe Lucifer faptul că trebuie să mă duc la cancelarul federal?” Mântuitorul: „Fiica mea, și încă mai întrebi așa ceva?”

Eu: „Da, Domnul meu, pentru că sunt un nimic. Ți-am dat totul și nu am nimic.” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, te iubesc, fiica mea, așa cum ești.”

Eu: „Deja credeam că fac totul greșit din cauza atacului lui Lucifer.”

Mântuitorul: „Fiica mea, rămâi credincioasă mie. Ispitele trebuie să vină asupra ta.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, aș vrea să am un preot. Ce se întâmplă cu părintele Vogt, care a fost acum la exerciții spirituale?”

Mântuitorul: „Fiica mea, exercițiile spirituale nu sunt așa cum le doresc Eu.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, pun totul în mâinile tale, apără-mă, călăuzește-mă și nu mă lăsa singură, SeKinde. Îmi pun toată încrederea în mâinile tale și îți rămân credincioasă, pentru că te iubesc, chiar dacă îmi permiți astfel de ispite.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îți voi spune mai târziu cum va continua, nu acum.” Eu: „Doamne, îți mulțumesc, te iubesc și iartă-mă.”

Mântuitorul: „Du-te în pace, draga mea fiică.”

Am participat la Sfânta Liturghie în capela Sfântului Roch. Nu am primit Sfânta Împărtășanie.

Părintele s-a așezat și a lăsat laicii să împartă Sfânta Împărtășanie. Așa a vrut el.

21.05.92 — joi

Ora 9.20 în cabinetul medical:

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă rămâne valabil faptul că o va lua pe soacra mea la El încă în această lună. (Aceasta a fost o ispită, voi reveni asupra acestui lucru mai târziu.)

Mântuitorul: „Da, fiica mea, o voi lua pe soacra ta acasă în această lună.”

Eu: „Părintele de la Stift-Neuburg a spus că revelațiile private s-ar fi încheiat odată cu apostolii.”

Mântuitorul: „Numai preoții laici pot încheia revelațiile private.” L-am întrebat despre părintele Söllner, pentru că el nu împărțea împărtășania, ci lăsa această sarcină în seama a doi ajutoare de împărtășanie.

Mântuitorul: „Părintele din Mingolsheim nu ar fi trebuit să lase laicii să împartă Sfânta Împărtășanie.”

Eu: „Ce ar fi trebuit să facă, îi era rău.”

Mântuitorul: „Să aștepte. Faptul că se simțea rău nu a venit de la Mine.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, ascultă bine. Vei avea o apariție în biserică.” Am întrebat dacă am auzit bine.

Mântuitorul a repetat încă o dată.

Eu: „Dragă Mântuitorule, te referi la Rot, la St. Leon-Rot?”

Mântuitorul: „Da, la Rot, la St. Leon-Rot.”

Eu: „Te rog, spune-mi când, se poate ști asta?” Mântuitorul:

„În curând.”

Eu: „Cum voi ști dacă este Fecioara Maria sau diavolul?” Mântuitorul: „O vei recunoaște.”

Eu: „O vor vedea și alții în biserică?” Mântuitorul: „Da.”

Eu: „Toți?”

Mântuitorul:

„Puțini.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu, Doamne, fie voia Ta.”

După aceea, am făcut radiografiile pacienților. Când am terminat, m-am unit cu Mântuitorul. Alții merg în acest timp să fumeze, iar eu caut apropierea lui Dumnezeu.

Când m-am unit cu El, L-am auzit pe Mântuitorul spunând:

„Scrie, fiica mea, această apariție.” Am întrebat

imediat: „Ce apariție?”

Mântuitorul: „Apariția Maicii voastre cerești va fi un semn că Ea este mereu prezentă și alături de voi.”

Eu: „Dumnezeule milostiv, nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru asta. Mă bucur deja, dar asta înseamnă că acum trebuie să mă rog și să postesc și mai mult. Domnul și Dumnezeuul meu, mai trebuie să știu ceva despre apariția Mariei în Biserica Roșie?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, mai trebuie să știi ceva.” Eu: „Și

anume?”

Mântuitorul: „Rămâneți-i mereu credincioși.” (Maicii Domnului).

Eu: „Da, Mântuitorule, știi că o iubim. Îți promit că voi rămâne credincioasă Maicii cerești.”

Eu: „Dar ai spus «apariția Maicii Ceresc». Te întreb încă o dată, pentru că diavolul nu poate rosti numele Maria. Mi-ai putea spune asta spune încă o dată?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vei avea apariția Maicii Ceresc Maria.”

Eu: „Iartă-mă, Domnul și Dumnezeuul meu, am ascultat cu atenție vocea.”

Mântuitorul: „Așa este, fiica mea.”

Mântuitorul: „Du-te în pace, draga mea fiică.”

Seara am participat la Sfânta Liturghie în Capela Sfântului Roch din Mingolshelm.

22.05.92 – Vineri

În capela clinicii, între orele 12.10 și 13.00.

Eu: „Ieri, în capela Sfântului Roch, la Sfânta Împărtășanie, părintele Söllner a ezitat și m-a lăsat să aștept până la sfârșit, eu îngenunchiată la balustrada de împărtășanie. A avut și dificultăți în a-mi da Sfânta Împărtășanie. Era ca și cum cineva îi trăgea mâinile înapoi.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, acela era spiritul necurat din părinte. Spiritul necurat nu vrea ca tu să primești Sfânta Împărtășanie îngenuncheată și cu gura.”

Eu: „Ai spus că va vorbi cu mine.”

Mântuitorul: „El ar fi vorbit deja cu tine, dacă Satana n-ar fi avut putere asupra lui.” Eu: „Nu pot să-l ajut?”

Mântuitorul: „Lasă asta în seama mea, fiica mea.”

Mântuitorul: „Războiul continuă.”

Eu: „Ce fel de război?”

Mântuitorul: „Războiul din Iugoslavia. Va fi război și în Macedonia și Serbia.” Eu: „Credeam că se va termina acum.”

Mântuitorul: „Războaiele se extind în continuare.”

Eu: „Voiam să știu dacă mai trebuie să scriu ceva?” Mântuitorul:

„Fiica mea, aș vrea să scrii.” Eu: „Da, Domnul și Dumnezeuul meu, lisuse, și ce anume?”

Mântuitorul: „Trebuie să-i raportezi preotului anunțul privind apariția Fecioarei Maria de ieri.”

Eu: „Când?”

Mântuitorul: „În următoarele zile.”

Eu: „Dumnezeule, el nu mă va crede.” Mântuitorul:

„Fă asta, fiica mea.”

Eu: „Pot să spun asta doar preotului sau și altora pe care îi cunosc?” (Mă refeream la apariție).

Mântuitorul: „Spune-le, fiica mea, spune-le.”

Apoi l-am întrebat pe Mântuitorul despre părintele din Oggersheim, de ce nu m-a sunat.

Mântuitorul: „Dacă nu și-ar fi închis inima în fața Mea, m-ar fi sunat.” Mântuitorul: „Fiica Mea, preoții sunt într-o mare confuzie.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, îi voi spune preotului. Doamne, fie voia Ta.” Eu: „Cui să îi spun mai întâi despre asta?” (Mă refeream la apariție.)

Mântuitorul: „Fiica mea, poți să-i spui mai întâi preotului sau oamenilor, cum dorești. Se va întâmpla. Du-te în pace, fiica mea, te iubesc.”

Eu: „Îți mulțumesc, dragul meu Dumnezeu, dragul meu Iisus.”

Am participat la Rozariu și la Sfânta Liturghie în roșu în biserică.

23.05.92 – sâmbătă

Ora 7.15 — Sfânta Liturghie la Waghäusel.

După ce am primit Sfânta Împărtășanie, am rămas în fața tabernacolului și m-am rugat.

Mai întâi Litania către Maica Domnului în latină, apoi Rozariul și rugăciuni din suflet. Când m-am unit pentru scurt timp cu Mântuitorul, am auzit:

„Fiica mea, scrie”,

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu, dar îndepărtează-mi mai întâi îndoielile și tot ceea ce mă împiedică să fac ceea ce îmi spui.

Mântuitorul: „Apariția Maicii Domnului va avea loc.”

Imediat am întrebat: „Când, Domnul și Dumnezeu meu, îndrumătorul sufletului meu, dragul meu Iisus? Te referi la Biserica Roșie?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Eu: „Nu știu când, Domnul și Dumnezeu meu.”

Mântuitorul: „În aceste zile.”

Eu: „Mântuitorule, te rog, spune-mi încă o dată, nu ai spus „Maria”. Mântuitorul:

„Scrie, fiica mea, apariția Maicii Domnului, a Maicii cerești Maria, va avea loc în Biserica Roșie în aceste zile.”

Eu: „Îmi voi pune toată încrederea în mâinile Tale. Doamne, fie voia Ta.” Mântuitorul: „Du-te în pace.”

Apoi am mai auzit: „Te iubesc foarte mult, fiica mea.”

Eu: „Da, Doamne, voi face ce mi-ai spus. Ți mulțumesc, Domnul și Dumnezeu meu.”

Imediat după aceea au venit ispitele. M-am dus la Globus să fac cumpărături. De obicei mă rog întotdeauna în mașină, dar de data aceasta nu m-am rugat. Și imediat am lovit cu mașina un cărucior de cumpărături.

Când am ajuns acasă, am vrut să aprind o lumânare spre slava lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. În timp ce o aprindeam, o flacăra mare a ieșit din lumânare spre capul meu și părul mi s-a aprins. Cel Rău vrea să împiedice apariția Maicii Domnului.

După-amiaza m-am dus la biserică, unde m-am rugat între orele 16.30 și 18.15.

Între timp, m-am spovedit și l-am întrebat pe preot dacă își poate imagina că, în Rot, în această biserică, ar apărea Fecioara Maria. Preotul a negat, iar eu am răspuns: „Nici eu”.

Am spus că nu sunt vrednic să o văd pe Fecioara Maria și că nici la Medjugorje nu mi-aș fi dorit să o văd.

Dumnezeu ne-a pus pe amândoi la încercare.

Preotul mi-a spus că nu crede că Mântuitorul mi-a spus să mă rog Rozariul înainte de Sfânta Liturghie.

Am ajuns acasă și am plâns. Toată noaptea abia am dormit. Am fost trezită mereu de soțul meu. Era chinuit de un spirit necurat, era insuportabil.

24.05.92 - Duminică

Înainte de Sfânta Liturghie, acasă.

M-am rugat înainte de a mă uni cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, apariția Maicii Domnului Maria va avea loc în Biserica Roșie din St. Leon-Rot.”

Eu: „În Rot sau în St. Leon, avem două biserici.”

Mântuitorul: „În Rot, acolo unde mergi mereu.”

Mântuitorul: „Vei recunoaște această apariție. Nu trebuie să-ți fie teamă. După această apariție, multe lucruri se vor schimba.”

Eu: „Doamne și Dumnezeule, ai spus că se va întâmpla în aceste zile.” Mântuitorul: „Eu stabilesc timpul.”

Eu: „Părintele Vogt nu crede că trebuie să se roage Rozariul înainte de Sfânta Liturghie. El crede că se poate ruga și în alt moment.”

Mântuitorul: „Fiica mea, notează: preotul, părintele Vogt, este un preot neascultător. El trebuie să se întoarcă și să recunoască învățătura Sfântului Tată.”

Eu: „Părintele Vogt spune că ceea ce îi spun despre tine este voia mea.” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, voia ta este voia mea.”

Eu: „Apoi, părintele Vogt a confirmat că ceea ce a spus părintele de la Stift-Neuburg, că revelațiile private s-au încheiat odată cu apostolii, este adevărat.”

Mântuitorul: „Asta contrazice învățătura Sfântului Părinte.”

Eu: „Când va apărea Maica Domnului, înainte sau după Sfânta Împărtășanie?”

Mântuitorul: „Maica Domnului Maria apare după Sfânta Împărtășanie.”

Eu: „Înainte de binecuvântare sau după binecuvântare, atunci toți oamenii vor fi afară.”

Mântuitorul: „Vor mai fi oameni înăuntru.”

Eu: „Mai trebuie să știi ceva?” Mântuitorul:

„Rămâi credincioasă mie, fiica mea.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, dragul meu Iisus, îți voi rămâne credincioasă.

Mântuitorul: „Roagă-te mult, fiica mea. Du-te în pace, fiica mea, copilul meu drag.” Eu:

„Mulțumesc, Domnul și Dumnezeuul meu.”

Am participat la Sfânta Liturghie îmbrăcată în roșu. Seara a fost rugăciunea mariană. Înainte, am rugat Rozariul împreună cu credincioșii.

25.05.92 – luni

Astăzi am avut liber.

De la 7.00 la 9.30 am rugat-mă și m-am unit cu Mântuitorul. Mântuitorul:

„Scrie, fiica mea, notează.”

Eu: „Dragul meu Iisus, o voi scrie, pentru că nu este voia mea, ci a Ta. Căci am recunoscut că sunt un nimic și acest nimic poate doar dacă Tu vrei. Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Apariția Maicii Domnului va avea loc în Rot, în biserică, în această seară.”

Am vrut să știu: „Doamne, cine ești Tu, cel care îmi vorbești, înainte să scriu?” Trebuie să verific asta.”

Mântuitorul: „Eu sunt Domnul și Dumnezeuul tău, Iisus al tău, Mântuitorul tău, călăuza sufletului tău.” Eu: „Da, Domnul meu, dacă Tu spui, așa să se facă.”

Eu: „Te rog, repetă-mi ce mi-ai spus mai devreme.”

Mântuitorul: „Fiica mea, apariția Fecioarei Maria va avea loc în această seară în biserică din Rot.”

Eu: „Ce zi este astăzi?”

Mântuitorul: „Astăzi este 25 mai, ziua care îmi place.”

Eu: „Dar alții v-au văzut cu coroană și stele pe cap.” Am întrebat asta pentru că eu am văzut-o pe Fecioara Maria doar cu o aură sfântă. Mântuitorul: „O vei vedea așa cum este voia mea.”

Eu: „Dar eu sunt nevrednic să o văd pe Maica Domnului.”

Mântuitorul: „Nimeni nu a fost până acum vrednic să o vadă.”

Eu: „Să scriu ce spune Ea sau să păstrez în minte ce spune?” Mântuitorul: „Vei păstra în minte ce spune Ea.”

După aceea, din ochii mei au curs lacrimi care nu-mi aparțineau. Am întrebat: „Plângi, Iisuse al meu?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, în acest moment sunt doar Iisus cel suferind. Atrocitățile depășesc orice măsură. Scrie, fiica mea, trebuie să se roage mai mult ca niciodată până acum. Fiica mea, rămâi-Mi credincioasă și statornică. Trebuie să scurtez timpul.” Eu: „Ce înseamnă asta?”

Mântuitorul: „Tot ce era în planul Meu, trebuie să-l grăbesc.”

Eu: „Iisuse, Tu ești Mântuitorul. Tu ești Învingătorul. Ai toate sufletele în mâna Ta.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, notează. Aceștia sunt doar foarte puțini.”

Eu: „Dar preoții predică că ești milostiv, de parcă toți ar ajunge în Rai.” Mântuitorul: „Preoții nu predică după voia Mea. Fiica Mea, asta e tot pentru astăzi. Te iubesc foarte mult, du-te în pace.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu, fie voia Ta.”

Am simțit liniște și pace în timpul unirii.

Nu voiam să spun nimic nimănui despre seara aceasta și simțeam că nici nu era voia lui Dumnezeu. Mă chinuiam îndoielile.

Înainte de Sfânta Liturghie, am rugat Rozariul și am stropit cu apă sfințită locul unde îngenuncheam. L-am rugat pe Mântuitorul să rămână lângă mine când va apărea Maica Domnului. Astăzi nu am oferit Sfânta Împărtășanie pentru alții, ci pentru mine, ca să primesc putere, chiar dacă ar fi diavolul, ca să fiu mai puternic și ca diavolul să nu poată face nimic, iar la sfârșit m-am rugat încă pentru părintele Vogt și pentru Sfântul Părinte, câte un Pater noster, un Ave Maria și Gloria patri, rugăciunea către Arhanghelul Mihail, iar apoi i-am dăruit Maicii Domnului încă trei Ave Maria. După aceea, am rugat Cor Jesu Sacratissimum.

Lângă mine stătea Roswitha și i-am spus să rămână până la sfârșit. Nu am mai spus nimic, pentru că eram în mijlocul Sfintei Liturghii. Ea a rămas, dar nu știa de ce.

Maica Domnului nu a apărut.

Așa că am ieșit din biserică. Nu eram trist, cu siguranță a fost o ispită. Seara, la ora 20.00, în grupul de rugăciune:

L-am adorat pe Mântuitorul.

Părintele Dochart a ținut spovada. M-am dus la el și i-am povestit despre ispită. Am plâns în fața lui și am vrut să renunț la tot, nu pentru că nu am putut-o vedea pe Maica Domnului, ci pentru că diavolul s-a amestecat și eu nu mi-am dat seama.

Pentru că mi-a fost de ajuns că am văzut-o o dată pe Maica Domnului, pe 18 mai 1984.

Eram furioasă pentru că diavolul mă ispitise astfel.

Acum îmi este mai clar. Părintele Dochart a fost bun. M-a liniștit și mi-a spus că și Sfânta Tereza de Avila a avut aceste ispite. M-a întărit și am fost din nou veselă și m-am dus din nou să mă rog în grupul de rugăciune.

26.05.92 - marti

Dimineața m-am rugat o oră. Nu m-am unit cu Mântuitorul.

În jurul orei 16.30 a sunat părintele Joachim din Oggersheim. A vorbit cu mine la telefon aproximativ 25 de minute. Mi-a spus că ar trebui să-i scriu domnului cancelar Kohl și să-i cer o întrevvedere, la fel cum am făcut cu Sfântul Părinte.

Eu: „Voi face ceea ce îmi spune Mântuitorul.”

Ora 18.30: Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

Din nou, călugărița a împărțit Sfânta Împărtășanie. Nu am primit Sfânta Împărtășanie de la ea, m-am întors la locul meu și am făcut împărtășania spirituală.

27.05.92 – miercuri

M-am rugat aproximativ 2 ore și m-am unit cu Mântuitorul. Mântuitorul:

„Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, Iisus al meu, Fiul Mariei.”

Mântuitorul: „Am lăsat spiritul necurat să-ți vorbească, ca să știi cât de periculos este să nu dai ascultare vocii. Apariția Maicii Domnului va veni.

Eu: „Când?”

Mântuitorul: „Eu hotărâsc asta.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie, spiritul necurat poate imita totul.” Eu: „Ai spus că voi primi o scrisoare de la Sfântul Tată și apoi că soacra mea va pleca acasă în această lună.”

Mântuitorul: „Totul va veni.”

Eu: „Și că părintele Joachim îmi va face o programare la domnul cancelar Kohl.”

Mântuitorul: „Mai așteaptă în privința întâlnirii, se va rezolva. Nu e nevoie să-ți faci programare. Există o altă cale.”

Eu: „Domnul meu, sunt dezamăgită de părinții din Oggersheim. Niciunul dintre preoți nu vrea să facă nimic. Toți le este frică?”

Mântuitorul: „Fiica mea, ei văd și totuși nu văd, și aud și totuși nu aud.” Eu: „Doamne, aceste trei zile, sâmbătă, duminică și luni, m-au șocat; mi s-a părut că Satana m-a mințit în privința tuturor lucrurilor. Mi s-a părut că spiritul necurat din inimă mi-a vorbit, și nu Tu.”

Mântuitorul: „Trebuie să treci prin aceste ispite. Calea către Mine este presărată cu spini, ea se deosebește de calea comodă pe care o urmează aproape toți.”

Eu: „Iar ieri seară, călugărița a împărțit din nou Sfânta Împărtășanie. Nu am primit-o de la ea.”

Mântuitorul: „Ai făcut bine.”

Eu: „Și continuă să o facă, deși știe că nu are voie să împartă Sfânta Împărtășanie.” Mântuitorul: „Ea ascultă mereu de duhul necurat.”

Eu: „Dar după Sfânta Liturghie am văzut-o în mașină. Mi-a făcut cu mâna, de parcă ar fi fost cea mai fericită persoană din lume.”

Mântuitorul: „Duhul necurat îi poate da și o bucurie aparentă, pentru ca ea să creadă că face ceea ce trebuie. Această bucurie aparentă nu are roade.”

Eu: „Doamne, nu-ți mai pun întrebări, dacă vrei, spune-mi.” Mântuitorul: „Fiica mea, ai încredere în mine.”

Eu: „Mă simt atât de rău și de neputincioasă acum. Cel mai mult mi-ar plăcea să mă ascund și să mă rog doar în tăcere, nici măcar grupul de rugăciune nu-l mai vreau.”

Mântuitorul: „Fiica mea, a renunța este ușor, dar a da dovadă de perseverență este mai greu. Roagă-te să ai perseverență în toate lucrurile. Fermierul așteaptă până când recolta este gata.”

Mântuitorul: „Fiica mea, roagă-te mult. Nu te lăsa influențată de alții.” Du-te în pace. Te iubesc.”

M-am rugat din nou cu ardoare.

Îți mulțumesc, Doamne și Dumnezeule, pentru această învățătură de care aveam atâta nevoie. Nu am îndoieli, dar mi s-a părut mai grav.

Am participat la Sfânta Liturghie în capela Sfântului Roch. Înainte, m-am rugat 45 de minute, dar nu am auzit niciun glas.

28.05.92 — Joi - Înălțarea Domnului

Sfânta Liturghie și procesiune în Rot.

Seara — rugăciune mariană. Înainte de aceasta, am spus Rozariul.

29.05.92 — Vineri

Eram acasă, mai am concediu până miercuri, 10.06.92.

Dimineața devreme m-am rugat mai întâi o oră, apoi am comunicat spiritual.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, lumea se prăbușește. Se pierde.”

Eu: „Nu pot scrie asta, spune-mi tu, Lăudat fie Iisus Hristos și Maria.” Am auzit: „Lăudat fie Iisus Hristos și Maria.”

Eu: „Dar Tu ești Dumnezeu cel puternic și nemuritor, nu poți permite ca lumea să se piardă.”

Mântuitorul: „Noroiul este prea mare.”

Eu: „Dumnezeule, dacă un preot va auzi de la mine că lumea se pierde, mă vor declara nebună.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, lumea nu vrea să se pocăiască. Ei sunt fideli Tatălui minciunii. Toți cei care îmi aparțin au fost deja declarați nebuni.”

Eu: „Și ceilalți, care aparțin Tatălui minciunii, nu sunt nebuni?”

Mântuitorul: „Doar până când calea largă se va sfârși.”

Am întrebat despre apariția Fecioarei Maria, deoarece Răul s-a amestecat în data de 25.05.92.

Mântuitorul: „Vei avea apariția Fecioarei Maria, dar nu întreba când.”

Eu: „Și ce să-i spun părintelui Vogt? (Mă gândeam la apariția Fecioarei Maria). Mântuitorul: „El se roagă mult prea puțin împreună cu credincioșii.”

Eu: „Doamne, este posibil ca spiritul necurat să fie acum lângă mine, pentru că simt că este acolo.”

Mântuitorul: „Da, el este mereu în jurul tău. Roagă-te neîncetat. Nu-ți fie teamă, eu sunt cu tine.”

Eu: „Doamne și Dumnezeule, situația lumii este gravă, ca în Sodoma și Gomora.”

Mântuitorul: „Nu se poate compara. Sodoma și Gomora au fost o avertizare pentru lume. Dar lumea nu a vrut să asculte.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?” Mântuitorul:

„Roagă-te pentru mântuirea sufletelor.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeul meu, te rog dă-mi puterea și iubirea de a mă ruga, răbdarea, cunoștința și harul, ca să nu mă tem niciodată de duhul necurat și ca să-ți fiu mereu credincios. Doamne, fie voia Ta.”

La prânz, am făcut o plimbare de aproximativ două ore și jumătate prin pădure. Am simțit o putere deosebită de a mă ruga și am recitat Psaltirea în pădure.

Seara am participat la Rozariu și la Sfânta Liturghie în roșu, în biserică.

30.05.92 - Sâmbătă

M-am rugat aproximativ o oră și jumătate dimineața devreme.

Nu am fost la Waghäusel. Toată noaptea abia am dormit. Am fost la Marion și am scris în jurnal.

Între orele 16.20 și 20.00 m-am rugat în biserica din Rot.

Am rugat Psaltirea, Calea Crucii și cele șapte cuvinte ale lui Isus pe cruce, apoi am rămas la Sfânta Liturghie și am participat la ea.

31.05.92 — Duminică

M-am rugat înainte de Sfânta Liturghie. Am participat la Sfânta Liturghie în Rot.

În timpul unei conversații intime, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă El a fost cel care mi-a spus că o va lua pe soacra mea încă în această lună.

Mântuitorul: „Nu, nu am fost eu. Scribe, fiica mea, ceea ce ți-am inspirat, vei recunoaște ce este de la mine. Veghează, roagă-te, cel rău pândește. Tu îmi aparții în întregime, te iubesc, scribe, fiica mea, tu ești copilul meu.”

L-am întrebat dacă îmi poate spune „Lăudat fie Iisus Hristos și Maria”. Am auzit asta de trei ori.

Apoi am auzit: „Du-te în pace, fiica mea.” Era cam pe la ora 8.30 dimineața.

La ora 19.00 a avut loc rugăciunea, înainte de care s-a spus Rozariul. Rugăciunea a fost foarte solemnă, pentru că astăzi era ultima zi în care se ținea rugăciunea de mai. Au venit mulți oameni. Pe la ora 21.00 am mai spus încă un Rozariu.

01.06.92 Luni

Eram încă în vacanță și stăteam acasă; nu am plecat nicăieri, ca să economisesc pentru camera de rugăciune.

Noaptea, între orele 3.00 și 4.00, am rugat Rozariul și Litania Sfintei Inimi a lui Isus. Am rugat și între orele 9.00 și 10.00.

La prânz m-am plimbat prin pădure și am spus două Rozarii. Seara am participat la Rozariu și la Sfânta Liturghie în roșu . La ora

20.00 a fost grupul de rugăciune.

Astăzi am vorbit puțin despre respect și despre cum se primește Sfânta Împărtășanie în mod corect. M-am gândit astăzi cât de bine este că Mântuitorul permite ispitele, pentru că soacra mea ar fi murit deja după ispitele acelea.

Atunci diavolul ar fi câștigat. Soacra mea este o femeie bună, dar este încăpățânată. În loc de duminică, merge întotdeauna sâmbătă seara la Sfânta Liturghie.

Nici de Sfântul Trup și Sfânta Sângere nu a vrut să participe la procesiune. Preferă să primească Sfânta Împărtășanie în mână și așa o și face. Fie că primește Sfânta Împărtășanie de la un laic sau de la preot, nu simte nicio diferență. Este o admiratoare a lui Hitler.

Chiar și astăzi încă îl admiră. Nu vrea să participe la grupul meu de rugăciune. Și când se întoarce acasă de la biserică, nu vrea să meargă cu mine.

Soacra mea preferă să se lase influențată de ceea ce spun alții despre mine, în loc să vină la mine pentru a-și face o idee proprie despre convertirea și convingerile mele. Totuși, o iubesc, pentru că este soacra mea. Sunt recunoscătoare că este cu noi, pentru că, de exemplu, ne scutește de călcatul rufelor.

Duminica, când toată familia este reunită, soacra mea mănâncă și ea la masa noastră, așa cum a făcut-o întotdeauna.

Diavolul mi-ar fi distrus totul dacă soacra mea ar fi murit într-adevăr în luna mai. Atunci poate că aș fi crezut că și împărtășania în mână este corectă.

Dar bunul Dumnezeu hotărăște ora la care moare cineva.

Rămân totuși credincioasă Mântuitorului, pentru că această ispită nu a fost prima și nu va fi ultima.

02.06.92 — Marti

Am participat la Liturghia de dimineață la Mingolsheim, la ora 6.30.

După Sfânta Liturghie, am vorbit cu părintele Söllner, un misionar steyler care a fost în Africa și care locuiește acum în St. Augustin, lângă Bonn. În timpul acestei conversații nu eram singur, Mântuitorul era cu mine. Părintele s-a bucurat când i-am povestit ce mi-a spus Mântuitorul.

03.06.92 - Miercuri

Între orele 8.00 și 9.45 m-am rugat și m-am unit cu Mântuitorul. Am plâns mult, pentru că vin ispite asupra mea.

Am spus că trebuie să verific vocea și l-am cerut Mântuitorului să mă salute astfel: „Lăudat fie Iisus Hristos și Maria.”

Mântuitorul: „Lăudat fie Iisus Hristos și Maria.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Tatăl meu ceresc, Dumnezeuul meu trinitar, scriu pentru că așa vrei Tu.” Mântuitorul: „Sfânta Fecioară Maria va apărea în biserica voastră.”

Eu: „Cine este Sfânta Fecioară Maria?”

Mântuitorul: „Este mireasa mea, fiica mea, mama mea și mama voastră.” Mântuitorul:

„Fiica mea, nu te îndoii.”

Eu: „Dumnezeule, spune-mi ceva despre această apariție, pentru că nu îndrăznesc să întreb, deoarece sunt nevrednică. Sunt o păcătoasă, Doamne.”

Mântuitorul: „Acum crezi că eu sunt?” Eu:

„Cred, dar nu este ușor. Cine ești?”

Mântuitorul: „Eu sunt Iisus al tău.”

Eu: „De ce nu s-a împlinit ceea ce s-a spus despre episcop, Papa și cancelarul Kohl?”

Mântuitorul: „Va veni.”

Voiam să aflu ceva mai mult despre apariția Fecioarei Maria și i-am reamintit Mântuitorului că nu-mi spusese încă nimic.”

Mântuitorul: „Ea va apărea. Încă nu a sosit timpul.”

Eu: „Ai spus că vei da un semn în Biserică.”

Mântuitorul: „Acest semn va veni înainte de apariția Maicii Domnului. Acest semn este și pentru preoți, scrie-l, fiica mea. Vei primi o scrisoare de la autoritatea bisericească. Fii atentă și rămâi credincioasă mie și Sfântului Părinte. Nu trebuie să ascuți și să urmezi ceea ce contrazice învățătura Sfântului Părinte.”

Mântuitorul: „Fiica mea, adu multe jertfe.”

Eu: „Dumnezeule, voi încerca, dar nu-ți pot promite nimic.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, ieri, când am vorbit cu părintele Söllner, nu eram eu.”

Mântuitorul: „Eu am vorbit pentru tine.”

Eu: „Am simțit asta foarte clar și m-a întărit, iar părintele era cu totul altfel, de parcă s-ar fi întâmplat ceva cu el. Ce a fost asta?”

Mântuitorul: „Vezi tu, fiica mea, lucrarea mea schimbă un om. Și eu pot lucra doar prin voi.”

Am mai rugat-o încă o vreme cu ardoare pentru milă.

Apoi am auzit: „Du-te în pace, draga mea fiică.” Apoi am spus o rugăciune de mulțumire.

Când am rostit mai multe rugăciuni către Sfântul Duh, am simțit o căldură cu totul deosebită și multă iubire în inima mea. Am simțit liniște și pace și nu am avut nicio îndoială.

Seara am participat la Sfânta Liturghie în Capela Sfântului Roch.

04.06.92 — joi

Noaptea m-am rugat între orele 4.00 și 5.00, apoi din nou între orele 8.10 și 10.00. După o oră de rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, dragă Iisuse, Cuvânt viu.”

Mântuitorul: „Vei vorbi încă cu preotul, părintele Trunk.”

Mântuitorul: „Nu-mi place că i-a dat fratelui Sfânta Împărtășanie în mână.” Eu: „Da, Doamne, am văzut. Fratele a mâncat Sfânta Împărtășanie înainte ca preotul să spună: «Doamne, nu sunt vrednic...»”

Eu: „Doamne, iartă-mă, pentru că în acel moment a trebuit să râd în sinea mea, deși cu siguranță este trist. Mi s-a părut atât de lacom felul în care fratele a primit Sfânta Împărtășanie.

Mântuitorul: „Astfel, amândoi m-ați jignit.”

Eu: „Dar, Doamne, dacă preotul nu i-ar fi dat Sfânta Împărtășanie fratelui în mână, nu Te-am fi jignit.”

Mântuitorul: „Așa este. Roagă-te pentru această intenție, ca preotul să nu dea Sfânta Împărtășanie în mâini nesfințite.”

Eu: „Dumnezeule, voi merge la spovede, pentru că Te-am jignit.” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Tatăl meu ceresc, o voi scrie, pentru că Tu m-ai creat. Tu ești totul în mine. Tu îmi folosești și mâinile pentru a scrie.”

Mântuitorul: „Îmi place asta, fiica mea.”

Eu: „Ce să scriu, dragă Dumnezeule, îți cer har și milă, ca să scriu doar ce trebuie. Dă-mi, te rog, credință tare.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, ești invitată.” Eu: „La cine?”

Nu am auzit nimic și am întrebat din nou.

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, la cine?” Mântuitorul: „La o comisie.”

Eu: „Mi-am imaginat asta?”

Mântuitorul: „Ești invitată la o comisie.” Eu: „Când, unde și de ce?”

Mântuitorul: „Va veni, ai răbdare.”

Eu: „Vei fi cu mine la comisie?” Mântuitorul: „Da, voi fi cu tine.”

Eu: „Doamne, atunci nu trebuie să-mi fac griji pentru ce va urma.” Pun totul în mâinile Tale.”

Mântuitorul: „Așa va fi.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc. Du-te în pace.”

Încă nu terminasem rugăciunea, când deja două femei mă așteptau afară. Una era cumnata lui Roswitha, iar cealaltă era sora părintelui Ferdinand Thome, care locuiește în Pădurea Neagră.

Era ora 10.00 și am vorbit cu ele aproximativ 45 de minute despre convertirea mea.

Ora 10.50: Am simțit că trebuie să mă unesc încă o dată cu Mântuitorul.

Această nevoie era ceva ciudată. Dar trebuie să învățăm și din ispite, atunci când ele vin.

Cred că viziunea din 1984 a fost mai simplă, datorită discernământului spiritelor. O vezi pe Maica Domnului, dar în ceea ce privește vocea, o auzi doar și ai nevoie de mai mult timp pentru a o verifica.

Pentru ca eu să păstrez perseverența de a verifica vocea, Mântuitorul îmi dă să simt iubirea și harul, și permite și ispitele, ca să vedem dacă se distinge tăcerea.

Așadar, deoarece am fost deranjată de femei în această dimineață, m-am reunit din nou cu Mântuitorul la ora 10.50.

Mântuitorul: „Fiica Mea, notează. Apariția Fecioarei Maria o vei avea peste aproximativ patru săptămâni.”

Eu: „Dumnezeule, lisuse, Tată ceresc, te rog, repetă încă o dată.” Mântuitorul a repetat imediat.

Eu: „Unde?”

Mântuitorul: „În biserica din Rot.”

Eu: „Mai trebuie să știi ceva?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, nu trebuie să-ți fie teamă, eu sunt cu tine. Fiica mea, nu mă dezamăgi.”

Eu: „Dumnezeule, vreau să fiu mereu unită cu Tine, atunci nu Te voi dezamăgi.” Mântuitorul: „Roagă-te mult, fiica mea, și postește.”

Eu: „Dumnezeule, voi face tot posibilul.”

M-am gândit la Claude de Luxemburg, dar n-am vrut să întreb, apoi am auzit:

„Poți să-i scrii lui Claude. El nu poate deveni preot acum. Trebuie să continuați să vă rugați pentru el.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul și Dumnezeul meu, îți mulțumesc, dragă lisuse, îți mulțumesc, dragă Duh Sfânt. Am împlinit voia Ta când m-am reunit din nou cu Tine?”

Mântuitorul: „Da, ai împlinit voia Mea. Du-te în pace, draga Mea fiică.” Seara am participat la Rozariu și la Sfânta Liturghie în roșu în biserică.

05.06.92 – Vineri – Vinerea Sfântului Inimă a lui Isus

Eram încă în vacanță și m-am rugat acasă între orele 9.00 și 11.00, Litania Sfintei Inimi, Litania Maicii Domnului, rugăciuni către Sfântul Duh etc.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, acest semn din biserică se va întâmpla cu tine.” Eu: „Doamne, Ți-am dat totul. Dar dacă Tu spui așa, atunci așa va fi. Cum voi ști că este de la Tine?”

Mântuitorul: „Voi fi cu tine. Lasă acest semn care va veni să lucreze în tine.” Eu:

„Cum voi ști că ești cu mine?”

Mântuitorul: „Harul Meu nu-ți va lipsi. Rămâi puternică și curajoasă și nu te lăsa influențată de alții.”

Eu: „Dar, Doamne, știi că sunt atât de slab.” Mântuitorul:

„Cu mine ești puternic.”

Eu: „Când va veni asta?” Mântuitorul:

„Timpul îmi aparține.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, te iubesc foarte mult, nu mă lăsa niciodată să fiu despărțit de tine.”

Este de o frumusețe de nedescris să fii unit cu Mântuitorul. Nu poți mulțumi pentru asta cu cuvinte.

Trebuie să-L lauzi și să-L slăvești pe Domnul neîncetat, zi și noapte.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, oamenii se află pe calea rătăcirii. Ei nu vor să se întoarcă. Puțini sunt cei care au recunoscut că Eu sunt încă aici. Fiica mea, rămâi credincioasă mie, Eu sunt calea ta. Pe această cale nu te poți rătăci. Fiica mea, îți dau harul de a-mi fi credincioasă.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu, accept harul de a-ți fi credincioasă, pentru că numai Tu îmi ești de ajuns și Tu poți totul. Am recunoscut pe pământ că Tu ești fericirea și aștept fericirea acum, în vecii vecilor.”

Mântuitorul: „Fiica mea, mi-ai adus bucurie prin ceea ce ai scris.” Eu: „Da, dragă Dumnezeule, asta a vorbit inima mea, nu gura mea.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ești încă un boboc al unei flori parfumate, care trebuie să înflorească.”

După aceea, L-am auzit pe Mântuitorul: „Du-te în pace, fiica mea.” La

Rozariu și la Sfânta Liturghie am fost îmbrăcată în roșu în biserică.

06.06.92 – sâmbătă

La ora 7.00 am fost la Sfânta Liturghie în capela Sfântul Roch din Mingolsheim.

După Liturghie, am vorbit cu un părinte german care activează ca misionar în Brazilia.

El mi-a povestit că a fost în captivitate în China. Am vorbit cu el aproximativ 20 de minute despre împărtășania pe buze. Mergea cu două cârje. La final, am primit binecuvântarea lui.

16.30 - 18.15: M-am rugat în roșu în biserică. Astăzi m-am spovedit și la părintele Vogt.

07.06.92 - Luni de Rusalii

M-am rugat între orele 7.45 și 9.05.

Eu: „Doamne și Dumnezeule, dacă vrei, vorbește-mi. Slujitoarea Ta ascultă.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, îți vorbesc. Ești nerăbdătoare.”

Eu: „Să scriu asta?”

Mântuitorul: „Da, scrie. Ai încredere în Mine.”

Nimeni, în afară de Dumnezeu, nu putea ști ce voiam să aflu în sufletul meu. Dar am primit răspunsul.

Mântuitorul: „Apariția Sfintei Fecioare va avea loc în curând.” Eu: „Dar ai spus că peste patru săptămâni.”

Mântuitorul: „Fiica mea, știi că ea va apărea.”

Eu: „De ce o lași pe Maica Domnului să se arate în Biserica Roșie?”

Mântuitorul: „Pentru ca în biserica voastră să se roage mult.”

Eu: „Dar în biserica noastră se roagă mai mult decât în alte biserici din împrejurimi.” Mântuitorul: „Vreau să am mulți mărturisitori curajoși din această biserică.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, semnul pe care ți-l dau este semnul Meu. Fiica mea, acest semn va fi înaintea apariției Sfintei Fecioare.”

Eu: „Cum trebuie să mă comport la acest semn? Trebuie să tac, este doar pentru mine sau și pentru alții?”

Mântuitorul: „Nu-ți va lipsi harul. Va fi așa cum îmi place Mie.” Eu: „Dumnezeule, atunci să se facă voia Ta.”

Mântuitorul: „Duhul Sfânt îți va da iluminare. Nu trebuie să-ți faci griji dinainte. Roagă-te Maicii Mele. Ea te iubește. Ea te protejează și te călăuzește.

Ești copilul ei iubit.”

Eu: „Doamne, nu pot scrie asta.”

Mântuitorul: „Scrie-o. Mama ta nu te-a lăsat niciodată singură. Nu o dezamăgi. Fiica mea, rămâi credincioasă nouă.”

Eu: „Voi fi credincioasă ție și Maicii Domnului, pentru că vă iubesc foarte mult.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te binecuvântează acum.”

M-am îngenunchat pe pământ.

Am auzit: „Binecuvântarea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh să coboare asupra ta.” M-am încrucișat și am spus cu respect: „Lăudat fie Iisus Hristos și Maria.”

Aceasta a fost prima dată când Mântuitorul m-a binecuvântat.

După aceea, Mântuitorul a spus: „Du-te în pace, fiica mea.” Am participat la Sfânta Liturghie în roșu.

08.06.92 – Luni de Rusalii

M-am rugat noaptea, între orele 2.20 și 3.20, pentru pace și pentru sufletele sărace.

Am continuat să mă rog între orele 8.10 și 9.10.

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, Tatăl meu mult iubit, îți mulțumesc că mă mustri și că permiți ispite. Prin aceasta nu te iubesc mai puțin, ci mai mult. Acum nu am niciun dubiu și nicio teamă. Știu că ești mereu cu mine și că ceea ce permiți trebuie să fie, pentru că este voia Ta.

Iartă-mă că te-am jignit și că am fost nerăbdătoare. Îți promit că mă voi îndrepta. Am văzut că totul are timpul său și că Tu hotărăști acest timp și așa este bine. Mă unesc cu draga Fecioară Maria și cu Tine, dragule Iisuse, și îți mulțumesc Tatălui atotputernic și milostiv că, după Adam și Eva, avem acum și o Mamă cerească și pe Mântuitorul Iisus Hristos. ”

M-am rugat din nou cu ardoare și i-am spus Mântuitorului: „Nu am nevoie să te întreb nimic, tu știi totul.” (Gândurile mele erau la semn)

Mântuitorul: „Da, știi totul. Acest semn pe care îl primești este de la Mine, pentru toți.

Trebuie să accepți semnul.”

Eu: „Da, Doamne, înțeleg mai bine, îl accept când va veni.”

Mântuitorul: „Lumea se află într-un mare pericol. Toți copiii mei sunt în pericol. Fiți pregătiți în orice moment pentru ora care vine.”

Eu: „Ce fel de oră?”

Mântuitorul: „Judecata. Fiecare poartă responsabilitatea pentru sine.”

Eu: „Dumnezeule, trebuie să mă tem deja atât de mult de Judecată?” Mântuitorul: „Iubire!

Chiar de acum. Iubirea este măsura după care veți fi judecați cu toții. Cereți neîncetat iubire. Eu sunt iubirea, copilul meu. Și fiecare poate să ia cât dorește.”

Eu: „Și dacă ceilalți nu vin să ceară această iubire?” Mântuitorul: „Ei și-au ales deja Tatăl.”

Eu: „Dumnezeule, voi cumpăra din această iubire mai mult decât până acum. Și te rog chiar acum, dă-mi multă iubire, ca să o pot dărui și altora.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ai încredere. Te iubesc. Du-te în pace.”

Seara, la Liturghia de la ora 20.00, am purtat rochia roșie. La ora 20.00 a fost grupul de rugăciune.

09.06.92 – Marti

Astăzi a fost ultima zi de vacanță.

Noaptea, între orele 4.00 și 5.30, m-am rugat pentru pace, pentru preoți și pentru Vatican.

Mântuitorul: „Ai vorbit corect ieri în grupul de rugăciune. Nu trebuie să-ți fie teamă, continuă să vorbești așa. Eu sunt cu tine. Rugăciunile voastre mi-au plăcut (din ziua de Luni de Rusalii). Eu: „Roswitha a avut chinuri noaptea trecută. Nu a putut dormi.” (I-am dat copiile jurnalului să le păstreze)

Mântuitorul: „Spiritele necurate nu vor ca ea să afle ce ai scris. Nu trebuie să-i fie teamă. Ea se află sub protecția mea.”

Eu: „Soțul meu a spus că ieri am vorbit prea mult.” Mântuitorul: „A mai spus asta și înainte. Nu-l asculta. Dușmanul se află și în casa ta.”

Eu: „Iisus al meu, este atât de frumos acum în mine. Este o asemenea liniște și pace în mine.”

Mântuitorul: „Acum suntem una.”

Eu: „O, iubirea mea, îți mulțumesc. Mai vrei să-mi spui ceva?” Mântuitorul: „Fiica mea, odihnește-te. Du-te în pace, draga mea fiică.” Eu: „Îți mulțumesc, Dumnezeule meu mare și milostiv. Mă duc să dorm mai departe.”

La ora 10.40 m-am rugat din nou. Era ultima zi din cele 10 zile de vacanță. M-am rugat mult, dar nu destul pentru Mântuitorul.

Mântuitorul: „Draga mea fiică.”

Eu: „Să scriu?”

Mântuitorul: „Scrie. Fii atentă la fiecare cuvânt pe care îl rostești.

Duhul necurat te va imita. El vrea să distrugă tot ce ai făcut până acum.

Încearcă să distrugă ceea ce ai scris.”

Eu: „Dumnezeule, permiți asta?”

Mântuitorul: „Îți voi oferi protecție. Fiica mea, l-ai recunoscut și îl vei recunoaște întotdeauna pe el, pe spiritul necurat. Nu-ți va lipsi harul. Dragă fiică a mea, du-te în pace.”

Eu: „Dumnezeule, îți mulțumesc din toată inima pentru aceste multe haruri.”

Seara am fost la biserica „In Rot” pentru Rozariu și Sfânta Liturghie. Am oferit Sfânta Împărtășanie în intenția părintelui Gebhard Heyder.

10.06.92 — miercuri

Ora 10.00, în cabinetul medical:

Mântuitorul: „Oamenii se află într-un mare pericol.”

Eu: „Dar eu nu pot face nimic.”

Mântuitorul: „Ba da, poți face ceva. Du-te la preot, spune-i. Războiul se apropie.” Eu: „Dumnezeule, i-am spus deja.”

Mântuitorul: „El trebuie să se roage mai mult împreună cu

credincioșii.” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, aveți puțin

timp.” Eu: „La ce preot să mă duc?”

Mântuitorul: „La părintele Vogt.”

Eu: „Dar ai spus că el este neascultător.”

Mântuitorul: „Să se gândească bine. Fiica mea, du-te la el.” Eu: „Acest război privește Germania?”

Mântuitorul: „Pe toți.”

Eu: „Pot să-i spun ceva, ca să știe că este de la Tine?” Mântuitorul: „Spune-i: oile Mele ascultă de glasul Meu.”

Eu: „Dumnezeule, îi voi spune asta. Doamne, fie voia Ta. Dragul meu Iisus, Domnul și Dumnezeul meu, îți mulțumesc.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, te iubesc. Du-te în pace.”

La ora 12.00 m-am rugat la capela de la locul de muncă, rugăciunea „Îngerul Domnului”. Holger mi-a adus cărți de citit.

Ora 16.00: Eram în drum spre casă și am rugat Rozariul dureros pentru părintele Vogt.

Pe la ora 17.50 eram în biserica din Rot și m-am rugat puțin.

Între orele 18.00 și 18.30 am fost la părintele Vogt. I-am citit din jurnal, din 24.05.92, din 29.05.92, din 03.06.92, din 05.06.92, din 07.06.92, din 08.06.92 și din azi, 10.06.92. El a râs în timp ce asculta.

La final, a spus că trebuie să ne rugăm mai mult.

I-am cerut binecuvântarea și apoi am plecat. Când l-am părăsit, i-am mai spus că mi-a ajuns până peste cap.

La care părintele Vogt a spus: „Spune-i asta Mântuitorului.” I-am răspuns: „El a auzit deja asta.”

Am spus asta pentru că el nu crede ce îmi spune Mântuitorul.

La ora 19.00 m-am dus la capela Rochus să mă rog Rozariul și am participat acolo la Sfânta Liturghie.

Apoi am avut o discuție cu părintele Trunk.

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să vorbesc acum cu părintele Trunk. Mântuitorul a răspuns afirmativ.

Eu: „Va vorbi cu mine?” Mântuitorul: „Da, va vorbi cu tine.”

Discuția noastră a durat aproximativ 30 de minute. I-am povestit părintelui Trunk ce mi-a spus Mântuitorul.

11.06.92 — joi

Ora 11.30 în cabinetul medicului:

I-am spus Mântuitorului că părintele Vogt spusese ieri că toate acestea sunt mesaje amenințătoare.

Mântuitorul: „Lasă totul în seama Mea, totul va veni la timpul său.” Apoi l-am întrebat despre părintele Trunk.

Mântuitorul: „Ai făcut bine că te-ai dus la el.”

Eu: „Dar el a spus că părintele episcop Oskar Saier i-a spus că trebuie să ofere împărtășania în mână.”

Mântuitorul: „El nu face asta din voia lui.”

Eu: „Dumnezeule, Tu ai spus că nu trebuie să-i ascultăm și să-i urmăm pe cei care denaturează învățătura Sfântului Tată.”

Mântuitorul: „Așa este.”

Eu: „Cum stă treaba acum, trebuie preotul să asculte de episcop, dacă acesta îi spune că trebuie să ofere împărtășania în mână?”

Mântuitorul: „Nu.”

Eu: „Te rog, spune-mi altceva decât «nu».”

Mântuitorul: „Acest preot este neascultător în fața mea.”

Eu: „El a spus că și Papa dă împărtășania în mână.”

Mântuitorul: „Sfântul Părinte este constrâns. Nu toți episcopii ascultă de Sfântul Părinte.” Eu:

„El a spus că vrea să se alăture Operei Îngerilor, dar episcopul nu-i dă permisiunea. Poți să-mi spui ceva despre asta, sau nu e treaba mea?”

Mântuitorul: „Ba da, te privește. Preotul H., părintele Trunk, trebuie să meargă la „Engelswerk”. Tu trebuie să-i spui să aibă mai multă încredere în mine.”

Eu: „El a spus că trebuie să fie ascultător față de episcop.”

Mântuitorul: „Dar el este neascultător față de mine.”

Eu: „Dumnezeule, este voia lui sau voia Ta ca el să meargă la „Engelswerk”?” Mântuitorul: „Fiica mea, aceasta este voia Mea, de multă vreme.”

Eu: „Să-i spună episcopului ce am scris?”

Mântuitorul: „Nu va face asta, pentru că episcopul nu crede în revelațiile private.”

Eu: „Nu înțeleg, cum se face că, dacă Sfântul Părinte este obligat să acorde împărtășania în mână, atunci și preotul poate spune că este obligat.”

Mântuitorul: „Fiica mea, Sfântul Părinte îmi este ascultător. El este călăuzit de Duhul meu.” Eu: „Dumnezeule, nu te voi mai întreba niciodată.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place cum ai întrebat. Du-te în pace, draga mea fiică.”

Între orele 12.05 și 13.00 în capelă:

Mântuitorul: „Fiica mea, ia aminte: Eu sunt iubirea, smerenia, blândețea, pacea, liniștea, răbdarea, bucuria, adevărul, lumina, calea; Eu sunt viața ta.

Tot ce contrazice acestea este spiritul necurat. Ține minte, după conversația noastră păstrează-ți liniștea și iubirea. Spiritul necurat nu lasă în urmă roade bune.”

Eu: „Dumnezeule, spiritul necurat s-a întors.” Mântuitorul:

„Fiica mea, și Eu sunt aici.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, ceea ce scrii astăzi, păstrează în tăcere.”

Eu: „Și Marion, ea trebuie să scrie, iar Roswitha trebuie să păstreze, este corect?” Mântuitorul: „Dar nimeni altcineva.”

Eu: „Dar am nevoie de un preot.”

Mântuitorul: „Îți voi da un preot. Mai așteaptă.”

Eu: „Cum voi ști că Tu ai fost Cel care mi-a vorbit? Te rog, mai spune-mi un cuvânt despre asta.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, ceea ce ți-am spus îți va umple inima.”

Eu: „Cu ce?”

Mântuitorul: „Cu iubire.”

Eu: „Atunci așa să fie. Fie ca inima mea să fie plină de iubire nu doar acum, ci întotdeauna.”

Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

12.06.92 — Vineri

Ora 10.00 în cabinetul medical:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeul meu, Tatăl meu ceresc, Iisus, Dumnezeule milostiv, ce să scriu?”

Am așteptat vocea, dar nu s-a auzit nimic. Mi-am spus că nu pot să-mi spun nimic singură.

Eu: „Dumnezeule, nu permite ca Cel Rău să se amestece.”

Mântuitorul: „Vezi tu, el poate face asta doar dacă eu îi permit.”

Eu: „Simt o căldură puternică în mine, liniște și pace. Inima mea arde de iubire. Este un sentiment minunat, pe care nu-l poți descrie în cuvinte.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vei fi pusă la multe încercări.”

Eu: „Dar fără Tine nu pot trece încercările.”

Mântuitorul: „Da, de aceea ai nevoie de Mine. Încercarea vine de la autorități.”

Eu: „Dar eu sunt atât de slabă la examene. (Mă gândeam la examenele de la școală) Mântuitorul: „Voi fi alături de tine.”

L-am întrebat despre soacra mea, pentru că nu murise în luna mai. Mântuitorul: „Eu am permis asta. Spiritul necurat a confirmat astfel că este de acord cu împărtășania pe mână și, de asemenea, că laicii pot împărți Sfânta Împărtășanie. Dacă ar fi murit, ai fi crezut că împărtășania pe mână este corectă.”

Eu: „Dar este greu de recunoscut când spiritul necurat se amestecă.” Mântuitorul: „Fii atent la fiecare cuvânt. Eu sunt blândețea.”

Eu: „Și cum este cu Belgradul? S-a amestecat și acolo?” Mântuitorul: „Nu, asta va veni mai târziu.”

Eu: „Până acum am observat că spiritul necurat s-a amestecat de două ori, la moartea soacrei mele și pe 25.3.1992, la anunțarea unei apariții a Maicii Domnului și la anunțul că va avea loc peste patru săptămâni.”

Mântuitorul: „Acestea sunt doar momentele în care el s-a amestecat. Trebuie să faci această experiență.”

Eu: „Ce este o încercare?”

Mântuitorul: „Apără învățătura Mea, rămâi credincios Mie, nu-ți face griji dinainte. Eu voi vorbi pentru tine.”

Eu: „Mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuule, acum înțeleg mai bine.”

Eu: „Azi dimineață era să intru cu mașina într-un tramvai. A fost la un pas să fac un accident. În timp ce conduceam, am rostit Litania Fecioarei Maria. Tocmai când spuneam Virgo Prudentissima – ora pro nobis, am fost orbit și nu am mai văzut tramvaiul. Piciorul meu era deja pe frână înainte să fi zărit tramvaiul cu ochii. Cred că a fost îngerul păzitor.”

Mântuitorul: „Roagă-te neîncetat. Duhul necurat vrea să te distrugă, dar nu poate, eu sunt cu tine.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, în Slovacia va fi război.” Eu: „Și cum rămâne cu Muntenegru?”

Mântuitorul: „Muntenegru va fi distrus în curând.”

Eu: „Dumnezeule, prefer să nu mai știu nimic. Este îngrozitor. Iartă-mă, Domnul meu și Dumnezeul meu, voi ruga mai mult. Dă-mi, te rog, harul de a mă putea ruga mult.

Am participat la Liturghie și la Rozariu în biserica din Rot.

13.06.92 — Sâmbătă

La Liturghia de dimineață am fost în Mingolshelm, la Capela Sfântului Roch (ora 7.00).

Apoi am rugat două Rozarii pentru familia mea, care încă nu este botezată. La ora 14.00 am fost invitat la fratele meu, care locuiește și el în Rot.

Era petrecerea de ziua fratelui meu Paul.

Cel mai mic frate al meu, Vladimir, era și el acolo, precum și sora mea Sonja și mulți alții, nepoți și nepoate etc.

Niciunul dintre ei nu a râs de mine, toți au fost foarte drăguți cu mine.

Între orele 16.30 și 18.30 m-am dus la biserică și m-am rugat. La Mântuitorul este mai frumos decât la grătar.

M-am spovedit la părintele Vogt. În timpul spovezii i-am spus și ce nu face corect în biserică, de exemplu că la Crez nu se întoarce spre tabernacol, ci privește spre enoriași, pentru că el ar trebui să fie un model în credința în Dumnezeul Trinitar din tabernacol.

14.06.92 — Duminică

M-am rugat acasă între orele 7.10 și 8.25.

La unire:

Mântuitorul: „Fiica Mea, ai vorbit foarte bine în confesional. Eu am vorbit pentru tine. Preotul nu are dreptate în aproape tot ce ați vorbit.”

Eu: „Dumnezeule, iartă-l. Nu mă mir că bisericile sunt goale.” Eu: „Dragă Mântuitorule, ce trebuie să știu?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, războiul se extinde în continuare. Războiul din Bosnia se va înrăutăți. Rugați-vă pentru pace.”

Eu: „Dumnezeule, am uitat să Te întreb ceva ce este foarte important pentru mine.”

Eu: „**Ești prezent în micile particule ale Sfintei Hostii?**” Mântuitorul: „**Da, sunt prezent și în micile particule.**”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, când războiul se va opri acolo, va începe în altă parte. Fiica mea, oamenii sunt nemulțumiți, asta nu vine de la Mine.”

După un timp, am auzit:

„Fiica mea, te iubesc.”

Am întrebat dacă trebuie să scriu asta.

Mântuitorul: „Da, scrie.”

Eu: „Simt o pace profundă și o căldură. Domnul și Dumnezeul meu, îți mulțumesc pentru această har

pe care tocmai mi l-ai dăruit.

Îmi pare rău că nu pot descrie asta mai frumos. Simt că sunt incapabilă să scriu așa ceva. Nici nu sunt poetă.”

Mântuitorul: „Fiica mea, rămâi credincioasă mie, du-te în pace.”

Ora 10.00 – Sfânta Liturghie în roșu.

Ora 13.00 Rozariu și rugăciune.

După-amiaza a venit Marion și am scris în jurnal. Apoi am rugat Rozariul.

15.06.92 — luni

În cabinetul medicului:

M-am rugat din suflet și m-am plâns.

Mântuitorul: „Te iubesc, fiica mea.” Eu: „Am auzit bine.”

Mântuitorul: „Până acum ai făcut ceea ce trebuia. Nu-ți face griji pentru ce va urma.”

Eu: „Doamne, mă doare faptul că ei continuă să ofere împărtășania în mână.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, împărtășania în mână este o blasfemie. Fiica mea, totul se va schimba în curând. Sarcina ta este să atragi atenția preoților asupra faptului că trebuie să le dea credincioșilor doar împărtășania la gură.”

Eu: „Dar toți spun că trebuie să fie ascultători față de episcopi.”

Mântuitorul: „Spune-le că Eu nu permit asta.”

Eu: „Atunci spune-le că nu trebuie să creadă în revelațiile private.”

Mântuitorul: „Preoții care nu cred în revelațiile private recunoscute nu trăiesc în harul lui Dumnezeu.”

Eu: „Doamne, am scris corect?”

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place așa. Du-te în pace.”

18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

Ora 20.00 Grupul de rugăciune: au participat părintele Dochart și părintele Berthold din Waghäusel. Au venit foarte mulți oameni. Nu mai era niciun loc liber.

16.06.92 – marti

Ora 10.00 în cabinetul medical:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, Satana devine mai puternic. Trebuie să vă rugați și mai mult. Războiul se înrăutățește.”

Eu: „Cum adică, dragă Dumnezeule, mai grav?”

Mântuitorul: „Războiul este în toate inimile.”

Eu: „Mai există atâta ură?”

Mântuitorul: „Aproape numai ură.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Trebuie să scrii. Capela va fi aprobată. Va veni o donație.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, îți mulțumesc. Este o mare bucurie pentru mine. Pentru că ai văzut că nu mai avem loc și că atât de mulți oameni vin să se roage.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc, du-te în pace.”

În timpul uniunii am simțit multă căldură și o pace profundă.

Eu: „Dragă Mântuitorule, Tu îmi cunoști inima și dragostea mea pentru Tine. Nu am nevoie să-Ți spun asta. Îți rămân credincioasă.”

La ora 18.30 am participat la Rozariu și la Sfânta Liturghie în Rot.

Am oferit Sfânta Împărtășanie pentru părinții și frații mei care au trecut în neființă.

După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă am făcut bine, respectiv dacă am înțeles corect ce s-a întâmplat în această dimineață în capelă.

Mântuitorul: „Poți să crezi, este adevărat.”

17.06.92 — miercuri

Ora 10.00 în cabinetul medical:

Am ezitat să scriu, m-am gândit că poate Mântuitorul nu vrea să scriu. Apoi am auzit:

Mântuitorul: „Fiica mea, vreau să scrii.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, mă supun în totalitate voinței Tale.”

Mântuitorul: „Lumea se află într-un mare pericol. Profetii falși sunt pe drum. Eu:

„Dumnezeule, spune-mi mai clar despre profeti.”

Mântuitorul: „Aceștia sunt paraziți pentru oameni.”

Eu: „Și leacul este?”

Mântuitorul: „Să rămâi credincioasă adevăratei învățături a lui Hristos.”

Eu: „Cum pot să recunosc că este un profet fals?” Mântuitorul:

„Ei nu sunt călăuziți de Duhul Meu.”

Eu: „Cum să-mi dau seama că este condus de un duh necurat?”

Mântuitorul: „Falsul profet are mulți adepți, simpatizanți.” Eu: „Și ceilalți,

care sunt călăuziți de Duhul Tău?” Mântuitorul: „Sunt foarte puțini.”

(Adepții)

Eu: „Dragă Dumnezeu, dar asta nu-mi ajunge. Ce mai trebuie să știu despre profetii falși?”

Mântuitorul: „Fiica mea, lor le lipsește iubirea. Un profet fals nu vorbește niciodată despre adevărata învățătură a lui Hristos. Nu-i crede. Tu vei birui împreună cu mine.”

Eu: „Doamne, numai cu Tine pot face diferența.” Mântuitorul: „Fiica Mea, numai cu Mine.”

Eu: „Voi vorbi în curând cu un astfel de profet?”

Mântuitorul: „Da, cu mai mulți. Fiica mea, ai răbdare. Rămâi credincioasă mie. Du-te în pace.” Apoi am mai auzit: „Iubește-mă.”

Am participat la Sfânta Liturghie în capela Sfântul Roch din Mingolsheim.

18.06.92 — Sfântul Trup și Sfântul Sânge — joi

M-am rugat între orele 7.45 și 8.45 și m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, Oamenii se îndreaptă în prezent spre prăpastie.” Eu: „Ce este acea prăpastie, nu știu exact.”

Mântuitorul: „În iad, fiica mea. Toți și-au dat consimțământul liber în acest sens.”

Eu: „Ceilalți îmi vor spune că ești bun și milostiv, dragă Dumnezeule, și că asta nu se poate.”

Mântuitorul: „Sufletele nu mai trăiesc. Ei și-au ales tatăl.” Eu: „Dumnezeule, cum îl numești pe acest tată?”

Mântuitorul: „Prințul lumii.” Eu: „De ce îl numești Prinț?”

Mântuitorul: „După mândria lui îi recunoști pe copiii lui.”

Eu: „Dumnezeule, astăzi este sărbătoare, Sfântul Trup și Sfântul Sânge. Azi dimineață a fost procesiune. Poți să-mi spui ceva despre asta?”

Mântuitorul: „În această zi de sărbătoare sunt foarte puțin venerat. Fiica mea, inimile oamenilor s-au răcit. Curățirea sufletelor trebuie să vină curând. Pedepsa este necesară, altfel și mai multe suflete vor ajunge în iad.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?” Mântuitorul: „Fiica mea, îți cer...”

Eu: „Dar, dragă Dumnezeule, spune-mi mai întâi. Lăudat fie Iisus Hristos și Maria și Viva Iesu e Maria.”

Am auzit asta, apoi am întrebat: „Ce ceri de la mine?”

Mântuitorul: „Dăruirea totală față de mine.”

Eu: „Dumnezeul meu Trinitar, Regele meu al tuturor regilor, Mântuitorul meu. Mă dăruiesc Ție în întregime. Dragă Dumnezeule, nu pot scrie asta așa în germană, dar Tu știi ce vreau să spun.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, mă ai pe deplin. Mântuitorul meu, te iubesc mai presus de toate. Fă cu mine ce vrei. Lasă-mă să recunosc mereu că îți aparțin.

Dumnezeule, de ce vrei totul din nou, Ți-am dat deja totul.”

Mântuitorul: „Tu știi, fiica mea. Vei primi din nou o sarcină. Nu încă, fiica mea. Rămâi credincioasă și statornică.”

Era ora 8.45. Uitasem de mine. Soțul meu m-a strigat și mi-a spus că era deja prea târziu pentru biserică. Liturghia începea astăzi deja la ora 9.00. M-am ridicat și m-am pregătit atât de repede, încât am ajuns la biserică cu trei minute înainte de ora 9.00. În biserică m-am rugat din toată inima ca credincioșii să nu primească Sfânta Împărtășanie în mod nevrednic. Au fost puțini cei care s-au împărtășit. În biserică se afla și un posedat. Înainte de transsubstanțiere, el a părăsit biserica. Am oferit Sfânta Împărtășanie în jertfă pentru fiul meu.

La procesiune au participat mulți oameni.

La ora 13.00 m-am dus la biserică pentru rugăciunea Rozariului și am rămas apoi la rugăciune.

19.06.92 — Vineri

Fără voce. Am participat la Sfânta Liturghie și la rugăciunea Rozariului în Rot, în biserică.

20.06.92 — sâmbătă

M-am rugat acasă între orele 7.00 și 8.45, aproximativ 45 de minute.

În timpul unirii, i-am spus Mântuitorului: „Dacă vrei, Domnul și Dumnezeuul meu, atunci voi scrie.”

Mântuitorul: „Da, vreau, fiica mea, scrie.”

Am fost dezamăgită de ceea ce s-a transmis la televizor despre Ziua Catolicilor. Am urmărit emisiunea la soacra mea. Femeile vor ca celibatul să fie abolit și, mai rău, vor să celebreze Sfânta Liturghie.

Mântuitorul: „Se numesc catolice, dar nu sunt. Puține sunt cele care seamănă cu inima Mea. Nu este voia Mea ca o femeie să celebreze Sfânta Liturghie.

Scrie, fiica mea, este opera lui Lucifer.” Eu: „Și celibatul?”

Mântuitorul: „Un preot trebuie să fie preot după modelul meu și să fie fidel tradiției. A fi catolic înseamnă și a fi fidel Sfântului Părinte.”

Eu: „De ce părintele Vogt nu se întoarce spre tabernacol sau spre Mântuitorul atunci când Sfântul Sacrament este expus? De ce stă cu fața spre popor?”

Mântuitorul: „Pentru că încă există atât de multă mândrie.”

Eu: „Doamne, Tu vorbești mereu despre pericole în ceea ce privește oamenii. Dar eu nu am niciun preot căruia să-i pot spune asta.”

Mântuitorul: „Fiica mea, va veni un preot. Nu mai durează mult.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, te iubesc și tu mă dezamăgești, pentru că nu crezi ceea ce îți spun.”

Eu: „Pentru că spiritul necurat s-a amestecat.”

Mântuitorul: „Așa trebuie să fie.”

Eu: „Dumnezeule, vreau să cred, dar părintele Dochart, părintele Vogt și soțul meu mă tulbură.”

Mântuitorul: „Știu asta. Trebuie să le dovedești că Eu sunt.” Eu:

„Cum?”

Mântuitorul: „Mă ai pe Mine.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu. O voi face. Fie voia Ta, Doamne.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, du-te în pace.”

Pe la ora 9.00 am ajuns la Marion, în Wiesental. La ea erau niște tineri. Le-am povestit despre experiențele mele și despre convertirea mea. În timp ce povesteam, am simțit atacuri puternice din partea duhului necurat. Duhul necurat era destul de puternic, mi-a blocat de mai multe ori povestirea.

I-am spus unui băiat care stătea lângă mine: „Tu nu te-ai spovedit.” L-am stropit cu apă sfințită. După-amiază, acest băiat s-a spovedit la Karlsruhe, la Ziua Catolicilor, unde am fost și eu astăzi. Se spovedise ultima oară acum cinci ani și, când l-am revăzut după-amiază, era din nou plin de viață și părea atât de fericit.

În această Zi a Catolicilor am avut ocazia să port multe discuții interesante. A trebuit să-l apăr des și mult pe Papă și împărtășania pe buze. Apoi am vorbit în fața a trei camere de televiziune.

L-am abordat și pe episcopul Wolfgang Kirchgässner, episcopul auxiliar de Freiburg. L-am întrebat ce părere are despre roadele de la Medjugorje și de ce nu a fost încă acolo. El a spus: „Da, Dumnezeu este pretutindeni”.

I-am spus: „Da, și aici.”

Nu era încântat să vorbească cu mine. Cu toate acestea, i-am cerut binecuvântarea. Marion era alături de mine.

După obositoarea Zi a Catolicilor, a trebuit să mă spovedesc la final. Am cunoscut un preot smerit, părintele Engelbert Recktenwald. Sper să îl întâlnesc din nou cândva, este un bun duhovnic.

Când am vorbit în fața camerelor de televiziune, Beate Hamsch a fost prezentă de trei ori. Cred că Beate s-a trezit cu adevărat la această Zi a Catolicilor din Karlsruhe, pentru a lucra pentru Mântuitorul. Ea a experimentat că, atunci când lucrezi pentru mântuirea sufletelor, primești multe haruri de la Mântuitorul. Marion a fost, de asemenea, harnică. Ea a vorbit mult despre credința catolică, pentru că la acest eveniment au venit mulți fii pierduți. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru această har, că am putut transmite Cuvântul lui Dumnezeu.

21.06.92 — Duminică

M-am rugat între orele 7.45 și 9.00 și am plâns din cauza Zilei Catolicilor.

Eram dezamăgită și mă întrebam dacă a fost corect ceea ce am spus ieri toată ziua oamenilor și apoi în fața a trei camere de filmat.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, ceea ce ai făcut ieri a fost bine. Eu am vorbit prin tine.”

Eu: „Și Marion și Beate?”

Mântuitorul: „Ele sunt instrumentele Mele, fiica Mea, rămâi în continuare credincioasă.”

Eu: „Domnul și Dumnezeul meu, ai dreptate. Poți renunța repede când ai văzut tot ce s-a întâmplat la Ziua Catolicilor. S-ar putea spune că catolicii nu mai sunt catolici.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, iubirea trebuie cerută. Fiica mea, voi fi mereu alături de tine.”

Eu: „Dar simt că spiritul necurat este și el prezent acum. Se face simțit și simt o zvâcnire în mâna mea.”

Mântuitorul: „El este furios și pentru că nu mă poate găsi.”

Mântuitorul: „Cu mine îl vei învinge întotdeauna. Unde sunt eu, acolo este și el.”

Eu: „Dar în inimă este o liniște și o pace, o simt de o frumusețe de nedescris.” Mântuitorul: „Spiritul necurat nu poate pătrunde acolo, pentru că tu m-ai ales pe mine.”

Eu: „Spune-mi, cine ești?”

Mântuitorul: „Fiica mea, eu sunt Domnul și Dumnezeul tău, călăuză sufletului tău.” Eu: „Dumnezeule, iartă-mă că te întreb din nou.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc, du-te în pace.”

Ora 13.00 — Rozariu în biserica din Rot.

22.06.92 — Luni

În cabinetul medicului:

În acel moment, L-am iubit atât de mult pe Mântuitorul, încât lacrimile mi-au curs din ochi. M-am rugat din suflet. Când m-am unit cu Mântuitorul, era atâta iubire.

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie. Tot ce scrii va fi tipărit într-o carte.”

Înainte de tipărire, va fi verificat de un preot.”

Eu: „Vrei asta, Doamne, sau ar trebui să rămân în tăcere, în ascuns?” Mântuitorul: „Vreau ca această carte să ajungă la oameni.”

Eu: „Trebuie scoase unele lucruri, ceea ce este prea mult.” Mântuitorul: „Preotul se va ocupa de asta.”

Eu: „Dumnezeule, nu am un preot . Mântuitorul :

„Îți voi da un preot .

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, dacă cartea va fi publicată, atunci mă vor exclude din Biserică.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ai scris adevărul. Eu sunt cu tine.” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, cartea trebuie tipărită curând. “

Eu: „Dumnezeule, te rog, dă-ne harul să reușim să scriem mai repede.” Mântuitorul:

„Da, poți face asta.”

Eu: „Doamne, să se facă voia Ta cu această carte.”

Eu: „Trebuie să-i citesc părintelui Trunk data de 11.06.92?”

Mântuitorul: Da, fă asta.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Îți mulțumesc, fiica mea, că îmi urmezi voia.” Eu: „Fac asta pentru că te iubesc, dragă Dumnezeule, mai presus de toate.”

Mântuitorul: „Du-te în pace, draga mea fiică.”

Ora 18.30 Rugăciunea

Rozariului Sfânta Liturghie în

Rot

20.00 Grupa de rugăciune

23.06.92 — Marti

Ora 10.00 în cabinetul medical:

Azi dimineață m-am rugat cam o oră.

În timpul comuniunii cu Mântuitorul, am fost întreruptă de mai multe ori de medici.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, dragul meu Iisus, ce dorești să scriu?”

Mântuitorul: „Fiica mea, va fi un nou război în Europa. Războiul din Rusia se extinde în continuare.”

În jurul orei 10.55, am făcut o radiografie unui băiat de 12 ani. Avea sângerări nazale și nasul fracturat. I-am spus că trebuie să se roage și dimineața, la trezire. El a răspuns că nu a fost învățat așa ceva și că provine din fosta RDG. I-am dat niște bilețele cu rugăciuni și el s-a bucurat. Apoi i-am mai spus câteva cuvinte despre botezul meu de adult.

După un timp (după radiografie), m-am îndreptat din nou către Iisus. A fost ca o îndrumare, trebuia să mă reunesc din nou cu Mântuitorul. Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, este important.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, și ce anume ar fi?”

Am întrebat și dacă voi putea suporta ceea ce trebuie să scriu.” Mântuitorul: „Cheamă-i pe toți la rugăciune.”

Eu: „Am auzit bine?”

Mântuitorul: „Fiica mea, ai auzit bine.” Mântuitorul:

„Cheamă-i pe toți la rugăciune.”

Eu: „Cum să fac asta? Preoții nu ascultă. Nu pot merge la domnul Kohl. Mulți dintre cei cărora le vorbesc îl critică pe Papă. Mulți au părăsit Biserica sau critică credința. Situația oamenilor este atât de gravă în acest moment.”

Eu: „Dumnezeule, te rog, dă-mi un sfat. Cum să chem oamenii la rugăciune?” Mântuitorul: „Da, fiica mea, du-te tu însăși la cancelarul Kohl.”

Eu: „Când vrei să mă duc la el?” Mântuitorul: „Cât mai repede posibil.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, o voi face. Doamne, fie voia Ta. Te rog, călăuzește-mă, îndrumă-mă și rămâi alături de mine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, așa va fi.”

Eu: „Dumnezeule, te iubesc mai presus de toate, îți mulțumesc.” Mântuitorul: „Dragă fiică, fă asta cât mai curând.”

Eu: „Da, Domnul meu, mă voi duce la cancelarul federal.”

Mântuitorul: „Acest război va aduce mai mulți morți și mai multe pagube.”

Eu: „Simt în jurul meu că vulturii (demonii) s-au întors, deși am presărat sare sfințită.”

Mântuitorul: „Fiica mea, pentru ei este o tortură, dar din cauza a ceea ce scrii, sunt obligați să fie lângă tine. Cel de Sus îi obligă.”

Eu: „Deci, acela este Lucifer.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, ai ghicit.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, după grupul de rugăciune nu am putut adormi. Era ora 1.00 noaptea.

Simțeam o neliniște, era neplăcut, ca și cum aș fi avut viermi peste tot sub piele, care alergau și se mișcau sub piele. M-am gândit imediat la demoni și m-am dat jos din pat. M-am stropit pe mine și patul cu apă sfințită și am rostit scurtul exorcism, iar totul a dispărut. Am stropit atât de multă apă sfințită, încât patul în care am adormit era ud.”

Mântuitorul: „Da, erau mulți, dacă i-ai fi văzut, ai fi murit.” Eu: „Doamne, oare mă va crede cineva?”

Mântuitorul: „Ei vor crede abia când va fi prea târziu.”

Eu: „Cred că nu voi uita asta prea curând. Mi se face scârbă, cum oare trebuie să fie în iad. Doamne, te rog, salvează oamenii.”

Mântuitorul: „Fiica mea, du-te în pace.” Rozariu și Sfânta Liturghie în roșu.

24.06.92 - miercuri

Ora 10.00 în cabinetul medical:

M-am rugat din suflet, apoi am spus: „Doamne, dacă vrei să scriu, atunci să se facă voia Ta, Doamne.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, scrie.”

Eu: „Este atât de frumos să simți căldura, iubirea Mântuitorului și pacea profundă. Ai putea petrece ore întregi așa.”

Mântuitorul: „Vreau să scurtez timpul pentru oamenii mei.”

Eu: „Dumnezeule, spune-mi altceva, nu înțeleg.” Mântuitorul: „Oamenii trebuie să moară mai devreme.” (decât în planul lui Dumnezeu)

Am fost din nou întreruptă. Veronika m-a chemat, aveam un vizitator. Era un tânăr care lucrase la mine acum 10 ani ca voluntar în serviciul civil și care acum era pe cale să-și termine studiile de medicină. Pe atunci voia să devină preot protestant, nu pentru că credea, ci pentru că credea că va câștiga bine acolo. I-am reamintit acest lucru și i-am povestit apoi despre credința mea de astăzi. Andreas avea acum 30 de ani. A spus din nou că, odată ce își va termina studiile, va pleca în Elveția, pentru că acolo se câștigă mai bine, acolo se plătește mai mult.

Ora 12.00 în capelă. Sunt mereu în capelă. Nu mai menționez asta în jurnal, ca să nu fie prea mult.

Ora 19.30 în capela Rochus — Sfânta Liturghie.

25.06.92 — joi

fără voce — Am fost la biserica din Rot pentru Rozariu și pentru Sfânta Liturghie.

26.06.92 — Sărbătoarea Sfântului Inimă

Asociația de rugăciune:

Mântuitorul: „Oamenii trebuie să se pocăiască, pentru că îi așteaptă un mare pericol. Vă mai rămâne atât de puțin timp.”

Eu: „Dumnezeule, nu îndrăznesc să te întreb. Ajută-mă, te rog. Tu știi totul. Ce vrei de la mine?”

Mântuitorul: „Să-Mi rămâi credincioasă. Du-te în pace, fiica Mea.” Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

27.06.92 - Sâmbătă

La ora 7.15 am fost la biserica din Waghäusel pentru Sfânta Liturghie. Apoi am scris împreună cu Marion jurnalul și o scrisoare către cancelarul federal, H. Kohl.

Între orele 16.30 și 18.15 am fost la biserica din Rot, unde m-am rugat și m-am spovedit.

Seara au venit din Lantershofen doi studenți la teologie, Matthias și Fridolin. Până târziu în noapte le-am citit din jurnal.

28.06.92 - Duminică

Acasă m-am rugat aproximativ o oră. Fridolin cânta în baie. Și soțul meu mă deranja. Mi-a fost greu să mă unesc cu Mântuitorul.

Fridolin, Matthias și cu mine am mers la biserica din Waghäusel. După Sfânta Împărtășanie, Mântuitorul mi-a confirmat mesajul. Am plâns. Hârtia pe care scriam dimineața o rupsesem, nu voiam să cred. Și acum Mântuitorul o repeta. A trebuit să plâng atât de mult și totuși ne-am dus la părintele Aemilian.

Am vorbit cu părintele Aemilian vreo 20 de minute.

Fridolin și Matthias au ascultat. Am simțit că nu eram singură. Mântuitorul era cu mine. Am spus că împărtășania pe cale orală este calea cea bună. Părintele Aemilian a spus că Mântuitorul iese din bucățelele mici ale ostiei. După discuție, i-am cerut încă binecuvântarea.

Mai aveam doar o oră și 15 minute până la prânz. Fridolin s-a rugat, iar Matthias m-a ajutat la gătit.

După aceea, la ora 13.30, ne-am dus la biserică pentru rugăciune.

Când ne-am întors acasă, am rugat Rozariul dureros pentru pace, în latină.

29.06.92 - luni

10.00 Cabinetul medical:

Ieri eram nemulțumită, după discuția cu părintele Aemilian. De aceea L-am întrebat pe Mântuitorul dacă se află în micile particule ale Hostiei.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, că Mă aflu și în micile particule. Ascultă bine, fiica mea, părintele denaturează învățătura Tatălui Ceresc. Roagă-te pentru el.”

Mântuitorul a continuat: „Scrie, fiica mea, războiul se extinde foarte repede. Toți vor lupta.”

Eu: „Cine sunt aceștia?”

Mântuitorul: „Toți cei care au ură în inimă.” Eu: „Și cei care au iubire?”

Mântuitorul: „Ei nu trebuie să lupte.”

Eu: „Dar cei care nutresc ură sunt majoritari, sunt mai mulți decât cei care nutresc iubire.” Mântuitorul:

„Eu sunt alături de cei puțini, ei vor învinge.”

Eu: „Mi se pare ca în povestea lui David și Goliat.”

Mântuitorul: „Așa este, fiica mea.”

Mântuitorul: „Tu faci parte dintre cei puțini care au iubire.”

Eu: „Atunci ceilalți trebuie să se teamă?”

Mântuitorul: „Dacă mă iubesc, nu vor avea teamă.” Nu am întrebat, ci

doar m-am gândit dacă El este și mirele meu. Mântuitorul: „Da, Eu sunt mirele tău.”

Eu: „Dar încă nu înțeleg pe deplin.” Mântuitorul:

„Fiica mea, tu ești mireasa mea.”

Eu: „Dragă Domn Iisus Hristos, te rog, spune-mi mai clar, ce este o mireasă?”

Mântuitorul: „Mireasa este cea care mi-a dat deja totul.”

Eu: „Dragă Dumnezeu, dar cred că sunt o păcătoasă și nu pot înțelege că sunt mireasa Ta.”

Mântuitorul: „Până acum, nimeni nu a înțeles asta.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, rămâi credincioasă mie. Nu te lăsa influențată de alții. Du-te în pace.”

Eu: „Dumnezeule, te iubesc și îți mulțumesc, și nu am altă dorință decât să-ți fiu credincioasă.”

Hi. Liturghie și Rozariu în roșu.

Un părinte din India venise în locul lui, părintele Vogt era la sanatoriu.

Ora 20.00 Grupul de rugăciune: Părintele Dochart a ținut spovada.

30.06.92 — Marti

Ora 10.00 în cabinetul medical:

M-am rugat cu fervoare și i-am încredințat Mântuitorului mulți oameni, iar la final, toate sufletele.

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place ce ai spus. Scrie, fiica mea, ești obosită, odihnește-te.”

Eu: „Dar mâine vreau să merg la Rodalben, lângă Pirmasens. Acolo se află un mare semn pentru lume.”

Mântuitorul: „Da, du-te acolo, fiica mea, acest semn este semnul Meu.” Eu:

„Acest semn trebuie cu siguranță venerat în biserică.

De ce nu o fac?”

Mântuitorul: „Pentru că preoții nu trăiesc în harul lui Dumnezeu.”

Eu: „Dar au trecut deja 40 de ani. Trebuie să se întâmple ceva.” Mântuitorul: „Se va întâmpla ceva. Dar nu încă.”

Mântuitorul: „Scrie asta. Te iubesc, fiica mea.” După un timp:

Mântuitorul: „Semnul va veni.” (Semnul pe care Mântuitorul mi-l promisese deja.)

Eu: „Trebuie să mă pregătesc pentru asta?”

Mântuitorul: „Rămâi mereu în mine.”

Eu: „Da, Doamne, singura mea dorință este să fiu mereu cu Tine, pentru că nu există nimic mai frumos.”

Mântuitorul: „Acest semn se va întâmpla în biserică.”

Mântuitorul: „Vrei ca acest semn să se întâmple asupra ta?”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu, Mirele meu, dar și ca să nu fiu despărțită de Tine și ca să Te laud și să Te slăvesc împreună cu sfinții în vecii vecilor. Căci nu există nimic mai frumos decât să fiu în iubirea Ta.

Mântuitorul: „Așa va fi, fiica mea.”

Mântuitorul: „Primești o misiune de la mine, aceea de a mă ajuta să le salvez pe celelalte suflete.” Eu: „Care sunt celelalte?”

Mântuitorul: „Sufletele care se îndoiesc.”

Eu: „O, Doamne, dar sunt atât de multe. Însă voi face așa cum dorești Tu, pentru că Te iubesc mai presus de toate.”

Mântuitorul: „Mireasa mea, du-te în pace.”

Eu: „Dumnezeule, am auzit bine, te rog, spune-mi încă o dată.” Mântuitorul: „Da, fiica mea, tu ești mireasa mea.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, mirele meu, îți mulțumesc pentru tot.” Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

01.07.92 - miercuri

Ora 10.00 în cabinetul medical:

După aproximativ 10 minute de rugăciune profundă, a urmat o tăcere de vreo 15 minute, apoi L-am auzit pe Mântuitorul: „Fiica mea, marele război deja începe. Toți oamenii de pe pământ sunt responsabili. Doresc să se roage mult. Faceți pocăință și postiți. Te iubesc, fiica mea, du-te în pace.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeul meu, mulțumesc, dragul meu Domn Iisus. Ai milă de toți oamenii. Mântuiește-ne, Doamne, nu ne lăsa să ne pierdem, suntem copiii Tăi.”

După-amiaza am condus rugăciunea în casa familiei Wafzig. Erau prezenți mai mulți credincioși, ambele camere erau pline. Apoi ne-am dus la Sfânta Liturghie.

Părintele Weber a oficiat Sfânta Liturghie. Cred că a fost ultima pe care am celebrat-o cu el. Părintele Weber se va pensiona în curând.

După aceea, ne-am dus la Brigitte și Franz. Fridolin era și el acolo, împreună cu trei studenți, Josef, Markus și Matthias.

La Brigitte și Franz mai erau multe alte persoane și am vorbit despre trăirile și experiențele mele, precum și despre credința mea.

02.07.92 - joi

Ora 10.00, cabinetul medical:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Doamne, ce vrei să scriu?” Mântuitorul: „Dă-mi viitorul tău.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, Iisuse al meu, ți-o dau, pentru că mi-am pus viața și viitorul în mâinile tale și ele îți aparțin.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place cum ai spus.”

Eu: „Da, Domnul meu, Iisuse, pentru că știu că ești atât de bun și că la Tine nu există decât bine. Nu-mi pot imagina altceva decât să fiu mereu cu Tine. Eu sunt lăstarul viței de vie.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, eu hotărâsc viitorul.” Eu: „Cum să-mi

dau seama, dacă tu hotărăști?” Mântuitorul: „Ce-ți cer eu, doar asta

să faci.” Eu: „Cum să știu că este de la tine?”

Mântuitorul: „Eu îți voi da să înțelegi.”

Eu: „Dumnezeule, trebuie să fac ceva chiar acum?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Eu: „Ce, Domnul meu și Dumnezeul meu, Mirele meu?”

Mântuitorul: „Să crezi cu tărie în ceea ce îți spun.”

Eu: „Domnul meu, Dumnezeul meu iubitor și milostiv, voi crede cu tărie, pentru că mi-ai dat deja credința vie.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, viitorul va fi așa cum vreau Eu.” Eu: „Te referi la viitorul meu?”

Mântuitorul: „Da, viitorul tău, el îmi aparține.”

Eu: „Să fie așa cum vrei Tu, Domnul meu și Dumnezeuul meu. Te iubesc foarte mult, Domnul meu și Dumnezeuul meu.” Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place cum ai spus.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, te iubesc, mireasa mea, du-te în pace.” Eu: „Domnul și Dumnezeuul meu, îți mulțumesc.”

Mi-am amintit că Mântuitorul îmi spusese că vrea să mă poarte.

Mântuitorul: „Vreau să te duc acolo unde vreau Eu. În același timp, vei fi în două locuri.”

Eu: „Dar, Doamne, eu sunt doar una.”

Mântuitorul: „Eu pot să te înmulțesc.”

Eu: „Dumnezeule, nu înțeleg asta, dar cred că poți.” Eu: „Doamne, de ce ai nevoie de mine în două locuri?”

Mântuitorul: „Pentru a-i convinge pe necredincioși. Dragă fiica mea, este frumos că ai întrebat. Fiica mea, rămâi credincioasă mie.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, îți voi fi credincioasă. Îți mulțumesc, Tatăl meu iubitor.”

02.07.92 – Joi

Rozariul și Liturghia de la HI, în roșu.

03.07.92 — Vineri

Ora 10.00 în cabinetul medical:

M-am rugat din suflet, voiam să scriu doar dacă era voia lui Dumnezeu. Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Doamne, voi scrie, pentru că Tu vrei.” Mântuitorul:

„Draga mea fiică, aș vrea să schimb timpul.” Eu: „Cum se poate schimba timpul?”

Mântuitorul: „O voi scurta.”

Eu: „Dumnezeule, sunt atât de proastă, nu înțeleg, spune-mi mai simplu.” Mântuitorul: „Ciuma va veni asupra voastră.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeule, acesta este din nou un mesaj de amenințare.” Mântuitorul: „Oamenii nu vor să se pocăiască.”

Eu: „Dumnezeule, pot să știu ce numești Tu «necaz»?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, va veni o catastrofă de secetă.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, simt din nou spiritul necurat. Mă trage de mâna dreaptă. Este unul singur sau mi-am imaginat eu asta?”

Mântuitorul: „Da, sunt mai mulți.”

Eu: „Am rugat-mă deja atât de mult azi-dimineață.”

Mântuitorul: „Continuă să te rogi.”

Eu: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu mi-e frică.”

Mântuitorul: „Cu mine nu trebuie să-ți fie frică.”

Eu: „Cum pot să știu dacă ești mereu lângă mine?”

Mântuitorul: „Sunt mereu cu tine.”

Eu: „De fapt, simt că nu sunt niciodată singură. Să mai scriu ceva?” Mântuitorul: „Scrie. Ești fiica mea iubită.”

Eu: „Te iubesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu, mai presus de toate și îmi doresc să nu încetez niciodată să te iubesc.”

Mântuitorul: „Du-te în pace, fiica mea.”

Între orele 16.00 și 17.00 am udat grădina. După ce am turnat 10 găleți de apă, mi s-a făcut rău, mi s-a făcut greață și mi s-a făcut amețea, și am avut dureri puternice în inimă.

Abia puteam respira. M-am dus încet în pat. Am băut imediat apă sfințită de părintele Gebhard Heyder și mi-am pulverizat Nitrolingual-Spray 04 în cavitatea bucală.

Fiul meu a vrut să cheme medicul. Apoi am început să am dureri în partea superioară a abdomenului.

Durerile de inimă au durat aproximativ 15 minute. I-am spus Mântuitorului că nu trebuie să mor, pentru că trebuie să termin de scris jurnalul. Am băut încă o dată din apa sfințită. M-am simțit mai bine.

Apoi m-am dus la biserică. După Sfânta Împărtășanie m-am simțit și mai bine.

Mântuitorul meu este cel mai bun doctor.

După aceea au venit Fridolin din Lantershofen și Erich din Rot. Am citit din cartea lui Barbara Weigand. O carte pe care ar trebui să o citească toată lumea.

04.07.92 - Sâmbătă

După o oră de rugăciune, l-am întrebat pe Mântuitorul, în timpul unirii, dacă dorește ca eu să scriu astăzi.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, vreau să scrii.”

Eu: „Sunt deranjată de soțul meu și de soacra mea. Din păcate, nu pot să scriu.”

Când ești unit cu Mântuitorul, nimic nu-i place mai mult diavolului decât să te deranjeze, ca să nu scrii nimic.

Soacra mea este bolnavă în acest moment. Nici măcar nu a mers la biserică în aceste zile și abia poate să meargă. Dar acum, când scriu mesajul acasă, ea aspiră scările cu aspiratorul greu, de parcă ar fi cea mai sănătoasă persoană.

Eu îl pun pe Dumnezeu pe primul loc. Dacă te rogi mai întâi, mai târziu poți face multe lucruri mai bine, cu dragoste, fie că e vorba de curățenie sau de muncă, și realizezi mult mai mult și mai bine.

De îndată ce m-am reunit, soțul meu m-a deranjat.

Nimeni nu ține cont de faptul că Mântuitorul vorbește cu mine. La locul de muncă e aproape mai bine decât acasă. Câinele vecinului latră acum, mașinile de pe stradă trec în viteză.

„Dragă Mântuitorule, încerc să vorbesc cu Tine.”

Aproximativ 15 minute mai târziu: soțul meu a plecat și am rămas singură. Am pus receptorul de telefon deoparte, ca să nu sune.

Am fost cuprinsă de o ispită. Am plâns o vreme.

M-am întrebat dacă oare chiar Mântuitorul îmi vorbește. Mi-a fost greu. I-am spus Mântuitorului că aș prefera să mor imediat dacă îmi vorbește diavolul și nu Mântuitorul. Pentru că i-am dat totul Mântuitorului și nu diavolului.

Apoi am auzit:

„Scrie, fiica mea, calea către Mine este abruptă și îngustă. Puțini oameni se află pe ea. Da, fiica mea, și tu te afli pe această cale. Cu cât este mai abruptă, cu atât mai multe ispite vin asupra ta.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, îmi este greu să scriu asta, pentru că nu am un preot care să poată asculta ce îmi spui Tu. Sunt atât de neexperimentată și mă simt atât de proastă la scris, iar greșesc foarte des. Sunt nevrednică să-Ți aud vocea. Dar un lucru nu mă poate înșela, și acela este dragostea mea pentru Tine. Mântuitorule, nu mai pot scrie acum.”

Mântuitorul: „Du-te în pace, fiica mea.”

Eu: „Dumnezeule, te rog iartă-mă. Îți mulțumesc și pentru aceste ispite, care mi se par atât de grele. Sunt totuși un om slab, un fir de praf.”

16.30 - 19.45: În acest interval de timp am fost la biserică, în Rot. Am oferit totul, inclusiv Sfânta Împărtășanie, Fecioarei Maria. Apoi m-am spovedit la părintele Paul Adambukulam, înlocuitorul părintelui Vogt.

05.07.92 — Duminică

7.30 - 9.15: M-am rugat acasă înainte de Sfânta Liturghie și m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, îți dau timp pentru sarcina pe care trebuie să o îndeplinești.” Eu:

„Doamne, ce sarcină trebuie să îndeplinesc? Are legătură cu Biserica?”
Mântuitorul: „Da, această sarcină este pentru Biserică.”

Eu: „Pot compara această sarcină cu Evanghelia?” Mântuitorul: „Da, poți.”

Eu: „Nu vreau să ghicesc, te rog, spune-mi.” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Am așteptat o vreme și am spus: „Nu știu, Doamne, nu îmi este clar și nici nu îmi pot imagina ce fel de sarcină va fi.”

Mântuitorul: „Va veni. Trebuie să îndeplinești această sarcină pe care ți-o dau.” Eu: „Dar nu pot face nimic dacă nu știu ce anume.”

Mântuitorul: „Dă scrisoarea către Preasfântul Părinte părintelui care este aici în calitate de reprezentant, iar el trebuie să i-o dea personal Preasfântului Părinte.”

Eu: „Ai vrut ca acest părinte să vină în biserica noastră?” Mântuitorul: „Da, a fost voia Mea.”

Eu: „Vrea și el să facă asta?”

Mântuitorul: „Da, o va face.”

Eu: „Mă bucur că am o copie a scrisorii către Sfântul Părinte. Da, Domnul meu, o voi face. Fie voia Ta.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, te iubesc, du-te în pace.”

Am mai spus o rugăciune de mulțumire.

La ora 13.30 a fost Rozariul, nu rugăciunea. Dar Hedwig H. a rostit după Rozariu Litania Sfântului Sânge Prețios.

În fața bisericii stăteau doi oameni fără adăpost, care căutau păaturi pentru a dormi. I-am invitat la mine acasă. Hedwig a venit și ea.

Le-am dat de mâncare amândurora și apoi am spus Rozariul împreună cu Hedwig H. Unul dintre cei doi oameni ai străzii a adormit imediat, iar celălalt s-a rugat împreună cu noi. Le-am dăruit două păaturi și au plecat.

Ora 18.30: Am participat la Rozariu și la Sfânta Liturghie în capela Sfântului Roch din Mingolsheim. Hedwig a venit și ea.

06.07.92 - Luni

Ora 10.00 Cabinetul medical:

Mulțumesc lui Dumnezeu că nu au fost atât de mulți pacienți. Vara sunt mai puțini decât în celelalte anotimpuri. În schimb, pot să mă rog mai mult, pentru că nu-mi plac discuțiile inutile. Viața veșnică nu începe abia după moarte, ci chiar acum, aici, pe pământ.

De aceea, prima și a doua poruncă sunt atât de importante. Acolo unde nu există cinste față de Dumnezeu, nu există nici iubire.

După rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „A sosit timpul în care veți fi cu toții încercați. Fii atentă, Satana este puternic. Mulți nu trec această încercare. Le lipsește iubirea. Rugați-vă neîncetat. Duhul este dornic, dar trupul este slab. Duhul lui Dumnezeu se odihnește în voi. Trebuie să-I aduceți cinste.” Mântuitorul: „Fiica Mea, nu te îndoii, du-te în pace.”

Eu: „Simt acum multă căldură și iubire în mine, dar îmi pare rău că numesc vocea doar «voce», pentru că este o conversație interioară.

Se spune „voce” când o auzi cu voce tare sau când vorbești. Eu o aud dintr-o adâncime care este atât de de neînțeles. De aceea te rog, Domnul meu și Dumnezeul meu, iartă-mă.

Nu mă îndoiesc de iubirea și prezența Ta, ci mă mir că ceilalți oameni nu aud așa ceva. La început credeam că toată lumea aude, la fel ca mine. Dar apoi, când auzi că nu este așa, ai nevoie cu siguranță de ceva timp până să înțelegi că aceasta este o mare har de la Tine și nu de la mine însămi. Îți mulțumesc, Doamne, dragul meu Iisus, pentru această mare har.

Rozariul și Sfânta Liturghie.

Ora 20.00 Grupul de rugăciune: Ne-am rugat două ore.

07.07.92 - Marti

Ora 10.00 Cabinetul medical:

M-am rugat și m-am unit cu El.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, am nevoie...”

Eu: „Doamne, cine ești Tu, când spui: «Scrie, fiica mea?»”

Mântuitorul: „Poți să-l scrii lui Isus.”

Mântuitorul: „Am nevoie de mărturisitori puternici în perioada următoare. Tu nu ești încă atât de puternică, fiica mea.”

Eu: „Dumnezeule, lisuse, ce trebuie să fac ca să fiu puternică?” Mântuitorul: „Să ai încredere deplină în Mine.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, te rog, dă-mi această har, ca să am încredere deplină în tine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ți-l dau.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, Tu ești Tatăl meu iubitor. Mi-ai dat deja credința vie, apoi credințioșia față de Tine și acum încrederea în Tine.

Sunt acestea virtuți?”

Mântuitorul: „Da, acestea sunt virtuțile pe care le ai acum.”

Eu: „Doamna Becker mi-a dat un bilețel pe care scria că un tânăr, R. Denninger, suferă de o boală, boala Crohn.”

Mântuitorul: „Acest domn trebuie să poarte această cruce cu dragoste.” Eu: „Am scris corect cuvântul «cruce»?”

Mântuitorul: „Da, această cruce pe care i-am dat-o.” Apoi:

Mântuitorul: „Fiica mea, mă bucur că cartea lui Barbara Weigand îți face plăcere și te ajută.”

Eu: „Da, dragul meu Iisus, este una dintre cele mai bune cărți. Toți ar trebui să o citească.”

L-am întrebat pe Mântuitorul despre vacanța mea, pentru că i-am dat totul Mântuitorului. Eu: „Ce ai face tu în locul meu?”

Mântuitorul: „Rămâi acasă, fiica mea.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeul meu, așa voi face. Îți mulțumesc pentru sfatul bun.” Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Te iubesc, fiica mea, du-te în pace.”

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

08.07.92 – miercuri

Ora 10.00 în cabinetul medical:

Veronika și cu mine am rugat împreună Rozariul Durerii, apoi Litania Sângelui Prețios și alte rugăciuni.

Eu: „Dumnezeule, este frumos când îți dai totul, ești liber de probleme, supărări, îndoieli și frică. Așa cum spui Tu, așa va fi. Totul să se întâmple așa cum vrei Tu.” Mântuitorul: „În curând va avea loc o mare catastrofă.”

Eu: „Unde?”

Mântuitorul: „Toți sunt copiii Mei, trebuie să se roage.”

Mântuitorul: „Una dintre centralele nucleare va distruge mulți oameni. Scrie, fiica mea, totul din cauza banilor. Germania va participa la acest război împotriva Serbiei.” Eu: „Deci va fi totuși război în Serbia?”

Mântuitorul: „Da, în curând.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, spiritul tău este unit cu spiritul meu, de aceea îmi vorbești.” Mântuitorul: „Da, așa este.”

Mântuitorul: „Ai grijă de tine, ispitele sunt mai puternice. Fiica mea, ține-te strâns de mâna mea.”

Eu: „Dumnezeule meu drag și milostiv, așa voi face. Fie ca îngerul meu păzitor să-mi amintească acest lucru și să mă protejeze, și te rog, Fecioara Maria, să-ți întinzi mantia de protecție peste toți copiii tăi și peste mine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, du-te în pace.”

La ora 15.45 m-a sunat părintele Joachim din Oggersheim. Am vorbit cu el aproximativ 10 minute. Voia să știe dacă am vorbit cu cancelarul federal H. Kohl. I-am spus că l-am văzut pe cancelarul federal, împreună cu soția sa, când se uitau la balet în München. (I-am văzut pe amândoi la televizor, la știri, pe care le-am urmărit la soacra mea.)

Poate că asta este mai important decât să citesc scrisoarea și să împlinesc voia lui Dumnezeu. În perioada vacanței, la noi era și Liturghia de miercuri, așa că nu a fost nevoie să merg la Capela Rochus.

Ora 18.30 Rozariul și Liturghia în roșu.

09.07.92 - joi

Azi dimineață m-am rugat peste o oră. La Unire:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, ești invitată la Papă.”

Eu: „Înainte de vacanța Veronicii sau după aceea? Și voi primi o audiență la Sfântul Părinte?”

Mântuitorul: „Da, vei vorbi cu el.”

Eu: „Doamne, cred ceea ce ai spus. Acum cred că așa se va întâmpla.”

Mântuitorul: „Fiica mea, nu trebuie să știi ce te așteaptă în viitorul apropiat. Viitorul tău îmi aparține.”

Eu: „Da, Doamne, așa să fie.”

Eu: „Asta înseamnă că nu trebuie să-mi fac griji cu privire la ce va urma. Tu îmi iei această grijă de pe umeri.”

Mântuitorul: „Ai scris corect, îmi place. Așa va fi.” Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc, du-te în pace.”

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

La puțin timp după Sfânta Împărtășanie, m-am rugat ca părintele Adambukulam să mă abordeze, pentru a-i putea spune ce dorește Mântuitorul.

Când am ieșit din biserică, părintele m-a întrebat dacă voi merge mâine la Heidelberg. Am apucat să-i spun că am un mesaj de la Mântuitorul pentru el.

El mi-a spus că, dacă nu va fi în fața bisericii mâine la ora 6.45, atunci nu va merge la Heidelberg. Și-a luat rămas bun de la mine cu amabilitate.

Anton, un ministrant, a văzut că vorbeam cu el.

10.07.92 - Vineri

Ora 10.00 în cabinetul medicului:

I-am povestit Mântuitorului că azi-dimineață, pe la ora 6.50, eram în fața bisericii din Rot și că părintele Paul nu era acolo.

Apoi, eu și soțul meu ne-am rugat împreună în timpul călătoriei spre Heidelberg. La clinică, m-am rugat împreună cu Veronika.

Mântuitorul a vrut ca eu să scriu asta.

Mântuitorul: „Oamenii trebuie să se adăpostească de avion.” Eu: „Se aplică asta și Republicii Federale Germania?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Eu: „Republica Federală este amenințată de avioane?”

Mântuitorul: „Da, în curând. Avioanele vin din est.”

Eu: „Doamne, este foarte greu ceea ce trebuie să scriu.” Mântuitorul: „Fiica mea, toți trebuie să se roage.”

Mântuitorul: „Fiica mea, oamenii sunt expuși unui mare pericol. Cheamă-i la rugăciune. Trebuie să scurtez din nou timpul. Fiecare mai are atât de puțin timp.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva, dragă Dumnezeule?”

Mântuitorul: „Da, tot ce scrii trebuie tipărit în curând.”

Eu: „Dumnezeule, te rog să ne dai harul ca Marion și cu mine să scriem mai repede, pentru că avem atâtea întreruperi în timpul scrisului, încât nu avansăm prea repede.” Mântuitorul: „Fiica mea, trebuie să vă străduiți.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeule, mă voi strădui să scriu.” Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc, du-te în pace.”

În timpul unirii am simțit căldură și multă iubire și am primit atâta har, în special liniște și pace. Da, am simțit că Mântuitorul era prezent în mine.

El a vorbit ca un Mântuitor care vrea să-și salveze toți copiii.

Ora 15.00: Am deschis un pachet de la Editura Miriam. Într-o circulară am citit că H. Josef Künzli murise. Mă rugam de mult timp pentru el, pentru că el trebuia să tipărească cartea, iar acum murise.

Am început să plâng, am aprins o lumânare pentru el, am stropit cu apă sfințită pentru el și am început imediat să mă rog pentru el.

Ora 18.30: Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

După Sfânta Liturghie, i-am dat scrisoarea pentru Sfântul Părinte, pe părintele Paul Adambukulam, și i-am spus să i-o înmâneze personal Sfântului Părinte. Apoi l-am invitat luni ora 19.45, să-i citesc din jurnalul meu ce a spus Mântuitorul pentru el. L-am invitat și la grupul de rugăciune de la ora 20.00, ca să vadă ce și cum ne rugăm. El a spus că va veni la mine acasă. Apoi a venit Marion și am scris în jurnal.

11.07.92 - Sâmbătă

Am ajuns la biserica din Waghäusel la ora 8.15 în loc de 7.15 și nici nu mi-am dat seama. Irma m-a abordat și m-a întrebat dacă știu cât este ceasul.

Când am spus „7:15”, ea a râs și mi-a explicat că era deja ora 8:15. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva.

Apoi m-am dus la Marion și am scris în jurnal.

După-amiaza m-am dus la biserică între orele 16.30 și 19.45. M-am rugat pentru multe lucruri.

12.07.92 – Duminică

7.50 - 9.00: După rugăciune, am intrat în comuniune.

Mântuitorul: „Lumea se află într-un mare pericol. Europa are puțin timp să se îndrepte. Aproape toți oamenii se vor pierde. Ei nu sunt pregătiți pentru viața veșnică.

Oamenii și-au dat voința lui Satan.” Eu: „Dar sunt atât

de mulți care merg la biserică.” Mântuitorul: „Dintre

aceștia, mulți se vor lepăda.”

Eu: „Este aceasta «cernerea»?”

Mântuitorul: „Da, Satana deja cern.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, lumea nu a fost niciodată într-un astfel de păcat ca acum.

Războiul se va răspândi la fel de repede ca toate războaiele de până acum. Fiica mea, roagă-te, roagă-te mult. Prin rugăciune puteți îndrepta multe lucruri.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Am nevoie de foarte multe grupuri de rugăciune.”

Eu: „Avem multe grupuri de rugăciune în împrejurimile noastre.”

Mântuitorul: „Nu sunt suficiente pentru a salva numărul mare de oameni.”

Mântuitorul: „Fiica mea, atât de multe suflete se pierd în fiecare zi. Grupul de rugăciune pe care îl conduci are multe roade, dar ele trebuie încă să se coacă.”

Eu: „Ce trebuie să facă pentru a se coace?” Mântuitorul:

„Trebuie să iubească.”

Eu: „Nu îndrăznesc să întreb, totul sună ca un mesaj de amenințare.”

Mântuitorul: „Aproape întreaga Apocalipsă este un mesaj amenințător. Copiii mei, nu vă pot mângâia. Trebuie să vă rugați mult și să postiți. Cei care mă iubesc vor fi mântuiți. Iar cei care nu mă iubesc și-au ales deja Tatăl, pe Prințul lumii.” Eu: „Dragă Iisuse, Tu ești Biruitorul și Mântuitorul lumii, Tu îi poți mântui pe toți.” Mântuitorul: „Fiica mea, liberul arbitru al oamenilor îi duce în prăpastie. Fiica mea, te iubesc și îi iubesc încă pe toți oamenii. Du-te în pace.” Eu: „Dumnezeule, iartă-ne pe toți. Te iubesc și pentru cei care nu Te iubesc. Ai milă de noi și te rog, salvează-ne, ca să nu pierim. Îți mulțumesc pentru aceste cuvinte dureroase, care sunt un mesaj de avertisment pentru lume.”

Ora 10.00: Am participat la Sfânta Liturghie din Rot.

Ora 13.30 Rugăciunea Rozariului fără meditație la Rot, în biserică. Părintele Paul nu ține meditația.

07.07.1992 – luni

Ora 10.00 Cabinetul medical:

M-am rugat din suflet și apoi m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Fiica mea, ascultă bine. Toate foile tipărite vor fi luate de un preot, care le va verifica și le va tipări. Preotul va decide care editură le va tipări. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.”

Apoi, Mântuitorul a spus:

„Păstrează-ți jurnalul în tăcere, pentru că Satana este puternic. El vrea să distrugă tot ce am scris Eu. Abia când cartea va fi gata, ea va putea fi citită.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Da, trebuie să scrii. Spiritul Meu este legat de al tău, atunci Mă vei auzi mai clar.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, războiul va fi mai intens în zilele următoare.” Eu: „La care te referi, în Bosnia sau în Rusia?”

Mântuitorul: „În ambele părți, poți scrie, fiica mea. Roagă-te pentru cei care mor.” Eu: „Mai trebuie să știu ceva?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, nu pleca singură, fără mine.”

Eu: „Dumnezeule, îmi doresc să fiu mereu lângă Tine și cu Tine.”

Mântuitorul: „Așa îmi place, fiica mea, du-te în pace.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, te iubesc și îți mulțumesc.”

14.07.92 — Marti

Ora 10.00 în cabinetul medicului:

La reuniune:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.” Eu: „Iar din cauza războiului?” Mântuitorul: „Da, roagă-te pentru Serbia.”

Eu: „Credeam că H. Panić face totul bine?” Mântuitorul: „Este o capcană a lui Satan.”

Eu: „Deci nu este omul potrivit pentru Serbia?”

Mântuitorul: „Nu, este un lup în haine de oaie.”

Eu: „Se poate preveni acest război, dacă spui să mă rog pentru Serbia?” Mântuitorul: „S-ar putea salva multe suflete. În războiul din Serbia se vor pierde mai multe suflete decât în Bosnia și Croația la un loc.

După un timp, am auzit:

„Scrie, fiica mea: Făptuirea Maicii Domnului va veni în curând.” Eu: „Unde?”

Mântuitorul: „În Biserica Roșie. Roagă-te și postește. Semnul va veni în curând, în viitorul apropiat.”

Eu: „De ce spui «în curând»?”

Mântuitorul: „Pentru că eu hotărâsc timpul. În această biserică trebuie să se roage.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ascultă bine. Nu mă dezamăgi.”

Eu: „Nu, Domnul meu și Dumnezeuul meu, nu te voi dezamăgi. Te rog, dă-mi harul să fiu curajoasă.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, du-te în pace.”

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

În jurul orei 21.00, m-a vizitat părintele Paul Adambukulam. Mi-a promis că va veni din nou luni la grupul de rugăciune.

15.07.92 — miercuri

Ora 10.00 în cabinetul medical:

M-am rugat și m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Oamenii se află în capcana lui Satan.” Eu: „Dumnezeule, când spui «oamenii», mă gândesc la toți.” Mântuitorul: „Doar un număr mic nu se află acolo.”

Eu: „Sună ca în viziunea lui Don Bosco.”

Mântuitorul: „Fiica mea, nu greșești. Toți trebuie să se pocăiască. Pentru mulți este deja prea târziu.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?” Mântuitorul: „Da, scrie, este chiar foarte important.” Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, și ce anume ar fi?”

Mântuitorul: „Anul acesta va izbucni războiul în Serbia. Scrie, fiica mea, marea noroi din Biserică este și ea vinovată. Episcopii trebuie să se întoarcă la adevărata învățătură a Bisericii.”

Eu: „Care este cel mai grav lucru din Biserică în acest moment, de ce există mizerie în Biserică?” Mântuitorul: „Profanarea Trupului Meu. Trebuie să se renunțe urgent la împărtășirea din mână.”

Eu: „Sunt atât de neajutorată.”

Mântuitorul: „Așa este. Dar cu mine nu ești neajutorată.” Eu: „Ce să fac?”

Mântuitorul: „Vorbește mereu despre asta. La fel de repede cum a fost introdusă, trebuie și abolită. Scrie, fiica mea, dacă nu o vor face, va veni asupra lor o pedeapsă. Neascultarea față de mine este cel mai mare rău care poate lovi pe toți oamenii.”

Mântuitorul: „Continuă să vorbești despre asta. Voi fi alături de tine când vei vorbi despre asta. Fiica mea, rămâi credincioasă mie. Te iubesc, du-te în pace.”

16.07.92 — joi

Ora 10.00 în cabinetul medical:

După rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul. Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Domnul meu. Îți mulțumesc că îmi vorbești și te iubesc mai presus de toate, pentru că pentru mine nu este vorba de curiozitate cu privire la ceea ce îmi vei spune, ci este vorba de mântuirea sufletelor și de împlinirea voinței Tale, pentru că Tu spui că sunt slujitoarea Ta. Deoarece îmi unesc spiritul cu Sfântul Tău Duh, nu trebuie să mă tem că altcineva se va amesteca. Asta este posibil numai dacă Tu o permiți.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, toți trebuie să se abată de la calea largă, pentru că nu au mult timp. Deoarece trebuie să scurtez timpul, pocăința trebuie să aibă loc repede. Sunt atât de mulți morți și niciun preot nu-i poate îngropa, roagă-te pentru ei.”

Eu: „Este suficient ce am scris sau trebuie să mai scriu ceva?” Mântuitorul: „Trebuie să construiești capela cât mai repede posibil.”

Eu: „Dumnezeule, dă-i arhitectului Wolfgang harul să grăbească planul, pentru că încă nu am

destui bani.”

Mântuitorul: „Totul va fi gata la timpul potrivit.”

Eu: „Dumnezeule, te rog, trimite-mi și muncitori care să mă ajute să construiesc capela.”

Mântuitorul: „Fiica mea, avem puțin timp.”

Eu: „De ce spui «noi»?” Mântuitorul:

„Eu sunt cu voi.”

Eu: „Doamne, fie voia Ta. Mă voi strădui să împlinesc voia Ta. Îți cer harul pentru aceasta.”

Ora 18.30 Rozariu și Sfânta Liturghie în Rot.

17.07.92 – Vineri

Ora 10.00, în cabinetul medical:

M-am rugat și m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Fiica mea, am nevoie de multe rugăciuni. Războiul a început.” Eu:

„Ai spus că războiul a început la 01.07.92.”

Mântuitorul: „Războiul rusesc.”

Eu: „Dumnezeule, de ce numești acest război războiul rusesc?”

Mântuitorul: „Pentru că ei sunt de partea sârbilor. Acest război nu va putea fi oprit.” Eu: „Mai trebuie să notez ceva?”

Mântuitorul: „Da. Vor fi mulți morți în perioada următoare.” Mântuitorul: „Fiica mea, am nevoie de rugători puternici.” Eu: „Mântuitorule, ce numești tu rugători puternici?”

Mântuitorul: „Cei care se roagă din inimă. Notează, fiica mea, în curând vei avea o apariție a Maicii Domnului.”

Eu: „Dar mi-ai spus deja asta.” Mântuitorul: „Se apropie.”

Eu: „Ce înseamnă «se apropie»?”

Mântuitorul: „Iubește-o.”

Eu: „Nu o iubesc destul?” Mântuitorul:

„Vorbești puțin cu ea.”

Eu: „Dragă Iisuse, îți promit că în viitor voi vorbi mai mult cu Fecioara Maria și o voi iubi mai mult.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place ce ai scris. Fiica mea, te iubesc, du-te în pace.”

După-amiaza am văzut că primisem o scrisoare de la Cancelaria Federală (AZ: 012—K—0007772/92/0(01). — vezi copia, pagina - 155 -

La ora 18.30 am rugat Rozariul în această intenție în biserică și am rămas și la Sfânta Liturghie.

După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul ce ar trebui să fac. Era în jur de ora 19.40.

Mântuitorul: „Crezi că vei vorbi cu el?” Eu: „Da, cred.”

Mântuitorul: „Roagă-te pentru el, vei primi încă o scrisoare de la cancelarul federal.” Eu: „Da, Doamne, mă voi ruga pentru el și pentru această intenție.”

18.07.92 — Sâmbătă

La ora 7.15 eram la biserica din Waghäusel, apoi la Marion, ca aproape în fiecare sâmbătă după Sfânta Liturghie, pentru că atunci mai scriem jurnalul. Astăzi i-am dăruit Monikăi Hamsch cartea lui Barbara Weigand și i-am spus că, dacă o va citi, mă va înțelege mai bine.

16.30-18.30 în biserica din Rot: M-am rugat și apoi m-am dus la spovede, la părintele Paul Adambukulam.

De îndată ce am ajuns acasă, am fost atacată din nou. De data aceasta, demonul s-a luat de Hedwig H. și de soțul meu. Hedwig vrea neapărat să port un vâl în biserică, pentru că o persoană cu har a spus asta undeva.

I-am spus: „Cred că ar trebui să purtăm văluri, dar nu trebuie să ne batem joc de alții dacă noi înșine nu purtăm unul. Cred că pentru Mântuitorul este mai important astăzi să ai o inimă curată decât 1000 de femei care poartă voal, dar au o inimă necurată. Dacă Mântuitorul vrea ca eu să port un voal în biserică în această căldură toridă, atunci sunt gata să port un voal chiar mâine.”

Am luat imediat rozariul și m-am rugat. Apoi s-a făcut liniște. Ciudat, aceste ispite vin imediat după spovede.

19.07.92 — Duminică

M-am rugat noaptea între orele 4.20 și 5.20, iar dimineața între orele 8.00 și 9.15.

Deoarece ieri seară, azi noapte și azi dimineață am fost chinuită de spiritul necurat, după rugăciune, în timpul unirii, l-am întrebat pe Mântuitorul:

Eu: „Vrei să scriu sau vrei să nu scriu?” Mântuitorul: „Ba da, vreau să continui să scrii.”

Eu: „Cred că îmi vorbești și am înțeles că spiritul necurat nu vrea să scriu.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, oamenii se află la marginea prăpastiei și sunt pe cale să se prăbușească.”

Eu: „Dumnezeule, spune-mi altceva, asta nu-mi este deloc clar.”

Mântuitorul: „Oamenii nu mai sunt capabili să creadă.”

Eu: „De ce sunt atât de incapabili să creadă?”

Mântuitorul: „Pentru că nu-L iubesc pe Cel care i-a mântuit.” Nu știam ce să spun.

Mântuitorul: „Întreabă-mă, fiica mea.”

Eu: „Mi-e greu, pentru că încă nu am un preot care să citească ceea ce scriu.”

Mântuitorul: „Va veni un preot. El va citi și va trimite la tipar cât mai repede.”

Apoi:

Mântuitorul: „Războiul se va înrăutăți în viitorul apropiat.” Eu:

„Credeam că politicienii au încheiat pacea?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, ei nu au făcut pace cu Mine. Eu sunt Regele acestei păci. În afară de Mine, nimeni nu poate da pacea. Pacea lumească este doar o pace aparentă. Aceasta nu durează mult. Am prezis-o în planul Meu.”

Eu: „Ce este planul tău?”

Mântuitorul: „Am prezis că va veni vremea Antihristului. Și acea vreme a sosit deja.” Eu: „Doamne și Dumnezeule, dar asta e foarte grav.”

Mântuitorul: „Cei puternici vor fi cerneți.”

Eu: „Te rog, Mântuitorule, ajută-ne, pentru că suntem atât de slabi.”

Mântuitorul: „Mândria omului trebuie eradicată. Oamenii trebuie să iubească din nou, pentru a-și recunoaște Mântuitorul. Fiica mea, iubește-mă, du-te în pace.”

La ora 10.00 am fost la biserica din Rot pentru Sfânta Liturghie, iar la ora 13.30 pentru Rozariu. Astăzi nu a fost rugăciune.

20.07.92 - luni

Ora 10.00 În cabinetul medical:

Ca în fiecare dimineață, m-am rugat și astăzi, după care m-am unit cu El.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, este important.”

Din acel moment, am fost întreruptă de patru ori de dr. Arndt. Medicul era destul de agitat. Intra și ieșea mereu în grabă. Asta se întâmplă foarte des când Mântuitorul vorbește cu mine. Medicii nu stau mult timp în cabinet. De obicei, în această cameră ei scriu rapoartele pacienților sau dau telefoane de serviciu și private, și nu puține. Când poartă conversații inutile, mă rog pentru ei, pentru că în timpul muncii mele pot să mă rog și să lucrez în această cameră. De obicei stau aici o jumătate de oră. În rest, sunt în sala de radiologie, o cameră fără lumină naturală, unde fac radiografiile pacienților.

Când camera s-a golit, L-am întrebat pe Mântuitorul ce era atât de important încât voia să-mi spună.

Mântuitorul: „Fiica Mea, nu te îndoi.”

Eu: „Doamne, nu voi îndoi. Voi crede cu tărie ceea ce îmi spui și voi scrie.”

Mântuitorul: „Va veni un mare cutremur. Toți îl vor simți. Va fi foarte puternic.”

Eu: „Asta face parte din pedeapsă?”

Mântuitorul: „Da, pentru neascultarea oamenilor. Neascultarea față de mine.” Eu:

„Ce pot face?”

Mântuitorul: „Poți face ceva. Roagă-te.”

Eu: „Am senzația că nimeni nu mă ascultă.” Mântuitorul:

„Așa este, fiica mea.”

Mântuitorul mi-a spus ceva ce nu am vrut să scriu. Mântuitorul:

„Rămâi credincioasă mie, du-te în pace.”

Apoi m-am hotărât totuși să scriu ceea ce mi-a spus Mântuitorul: „Preoții și politicienii lucrează împreună.”

Deoarece am scris totuși asta, am auzit:

„Îți mulțumesc, fiica mea.”

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

Ora 20.00 Grupul de rugăciune: Părintele Paul Adambukulam s-a rugat împreună cu noi, după care a ținut spovada. Fridolin a fost și el acolo, precum și mulți alții care nu mai fuseseră de mult timp.

07.07.1992 — marti

Ora 10.00, în cabinetul medical:

M-am rugat cu fervoare și m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Și eu te iubesc. Tu îmi aparții în întregime. Eu sunt viața ta. Deoarece mi-ai dat totul, eu voi avea grijă de tine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, sunt multe probleme care trebuie rezolvate.” Eu: „Și care sunt acestea?”

Mântuitorul: „Una dintre ele este: preoții trebuie să-mi aparțină. Ei trebuie să deteste lucrurile lumești. Ei trebuie să fie fideli Sfântului Părinte și tradiției. A se abate de la calea Sfântului Părinte înseamnă a se abate de la mine. Preoții trebuie să se întoarcă la adevărata învățătură a Bisericii, altfel preotul nu este al doilea Iisus.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, toți cei care te batjocoresc, mă batjocoresc pe Mine. Pe aceștia trebuie să mi-i încredințezi.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, așa voi face.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Acțiunea semnului meu asupra ta se apropie. Rămâi credincioasă mie și rămâi neclintită.”

Eu: „Dumnezeule, trebuie să te întreb încă o dată, pentru că le-am povestit lui Holger și Fridolin ceva din jurnal, a fost bine?”

Mântuitorul: „Continuă să faci asta, fiica mea.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place când întreb.”

Eu: „De ce spui mereu că trebuie să-ți rămân credincioasă? Nu-ți sunt credincioasă?”

Mântuitorul: „Ba da, dar nu știi ce se va întâmpla cu tine mâine.”

Eu: „Doamne, ce vrei să spui cu asta?”

Mântuitorul: „Pentru că ai liber arbitru și eu nu ți-l pot lua.” Eu: „Dar eu îmi unesc mereu voința cu a Ta.”

Mântuitorul: „Și totuși, mâine te poți hotărî altfel.”

Eu: „Dumnezeule, atunci prefer să mor acum, decât să mă hotărâsc altfel. O, Dumnezeule, știu că Tu știi totul dinainte. Nu permite niciodată să mă despart de Tine. Sunt copilul Tău și vreau să fiu mereu al Tău.”

Mântuitorul: „Ceea ce ai scris a fost important pentru mine. Te iubesc, fiica mea. Du-te în pace.”

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

22.07.92 — miercuri

Ora 8.15 în cabinetul medical:

Mântuitorul: „Fiica mea, vreau să scrii.”

Eu: „Dragul meu Iisus, îmi este atât de greu, nimeni nu ia în serios ceea ce scriu.”

Mântuitorul: „Va veni timpul în care vor lua mai în serios ceea ce scrii.” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, navele de război de la Marea Adriatică sunt gata să înceapă războiul cu Muntenegru.”

Eu: „Monte Negro și Serbia sunt în pace în acest moment.”

Mântuitorul: „Dar nu în inimile lor.”

Eu: „Mai trebuie să știi ceva?”

Mântuitorul: „Da, noul preot în roșu va veni în curând.” Eu:

„Este aceasta voința celor de la Freiburg sau a Ta?”

Mântuitorul: „Este voia mea. Noul preot va rosti Sfântul Rozariu înainte de Sfânta Liturghie. Oamenii îmbrăcați în roșu vor recunoaște că se află într-un mare păcat.

Vreau să vă salvez pe toți.”

Am vrut să știu dacă trebuie să mă duc la părintele Gebhard Heyder.

Mântuitorul: „Du-te la el, du-te. Vorbește cu el.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc, roagă-te mult. Du-te în pace.”

După-amiaza am fost la cumpărături la Globus. Când am terminat și stăteam în fața mașinii, am văzut că sub hârtia igienică din cărucior mai erau un șampon și un pieptene, ambele nefiind scanate la casă. M-am întors imediat și le-am plătit. Casiera mi-a spus că asta se întâmplă rar în zilele noastre. Știam că aceasta era o ispită pentru mine. Înainte, cu siguranță nu aș fi făcut așa ceva, dar acum, după botez, vreau să fiu un bun creștin, pentru că așa îmi cere conștiința.

Dacă mi s-ar fi cerut cu 5 DM mai mult, m-aș fi întors și aș fi reclamat acest lucru. De aceea spun că, dacă este în favoarea mea, mă întorc, pentru că Dumnezeu vede totul, iar diavolul cade în groapa pe care mi-a săpat-o.

Ora 18.30: Liturghia și Rozariul la Rot.

23.07.92 — joi

De la 9.30 la 10.30 am fost în cabinetul medical.

Mântuitorul: „Mă auzi, fiica mea?”

Eu: „Da, te aud, Doamne.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, lumea se află într-un mare pericol. Satana își arată puterea supremă. Lumea este orbită de el. De data aceasta, el ia o pradă mare. Aproape toți îi ascultă.”

Eu: „Trebuie să știu sau să fac ceva?”

Mântuitorul: „Da, fă ceva pentru mine. Te rog, scrie, fiica mea. Tot ce scrii trebuie să fie tipărit.”

Eu: „Ai spus că un preot va face asta.”

Mântuitorul: „Da, va veni și un preot. El va face asta.”

Eu: „Doamne, mi-e teamă că va scoate din text partea referitoare la abolirea împărtășaniei în mână, precum și faptul că laicii nu au voie să împartă Sfânta Împărtășanie. Mi-e teamă că nu va tipări asta.”

Mântuitorul: „Fiica mea, el nu va face asta.” (El nu va scoate nimic.)

Eu: „Atunci acest preot va avea o credință vie și va fi în harul lui Dumnezeu.” Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeul meu, încă dinainte pentru acest preot. Voi ruga mult și voi posti pentru el.”

Mântuitorul: „Fiica mea, fă asta.”

Eu: „Doamne, aș vrea să te întreb dacă ar trebui să merg acolo, în locul unde locuiesc Josef și Gisela, pentru a ține o prelegere. Este aceasta voia Ta?”

Mântuitorul: „Fiica mea, mă voi bucura foarte mult dacă te vei duce acolo și vei ține o prelegere.” Eu: „Doamne, vei fi cu mine?”

Mântuitorul: „Da, sunt mereu cu tine.”

Eu: „Dumnezeule, îți mulțumesc din toată inima.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, ce crezi că va urma?” Eu: „Sunt foarte curioasă.”

Am așteptat uimită să văd ce va spune Mântuitorul.

Mântuitorul: „Semnul va veni.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, nu întreb acum când. Dar, Doamne, fie voia Ta. Căci nu vreau să fiu niciodată despărțită de Tine. Te iubesc atât de mult, încât pe Tine, Dumnezeu viu și iubitor, Dumnezeu Trinitar, Te pun pe primul loc în viața mea.”

După aceea, am fost întrerupt de dr. Arndt. El își rezerva telefonic vacanța sa privată cu avionul. În timpul în care el vorbea la telefon, Eu m-am rugat pentru el și am lipit numerele pe pungile cu radiografii. Astfel, conversația mea cu Mântuitorul a fost întreruptă.

Ora 12.00 în capela din clinică.

După rugăciune, m-am reunit cu Mântuitorul:

Eu: „Dimineață mi-ai spus ceva despre semn. Mai trebuie să știu ceva despre asta?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, se va întâmpla cu tine.”

Eu: „Doamne, nu-mi fac griji în privința asta. Îți aparțin în întregime.”

Mântuitorul: „Fiica mea, așa îmi place.”

Mântuitorul: „Fiica mea, rămâi credincioasă mie, du-te în pace.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu, te iubesc, îți voi rămâne credincioasă. Îți mulțumesc că mi-ai vorbit din nou.”

La radiografie: O tânără a căzut și s-a lovit la față. A trebuit să-i fac o radiografie. I-am spus că trebuie să se roage dimineața.

Ea: „Mă rog dimineața și seara.” Eu: „Dar trebuie să te spovedești.” Ea: „Dar eu sunt protestantă.”

M-am uitat la ea și ea plângea. I-am dat niște bilețele cu rugăciuni și a plecat fericită.

Următorul pacient era un tânăr. Cineva îi spărsese toată fața la o petrecere de burlac. I-am povestit cum acționează duhul necurat prin oameni. I-am mai spus că trebuie să-l ierte pe cel care i-a făcut asta, să se roage pentru el și să-l mulțumească lui Dumnezeu pentru această încercare.

I-am dat niște bilețele cu rugăciuni și l-am trimis la spovede. S-a bucurat și s-a întors la doctor pentru alte investigații.

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

24.07.92 - Vineri

Ora 9.00, în cabinetul medical:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, am nevoie de mulți mărturisitori care să-mi apere credința.”

Eu: „Dar, Doamne, oamenii se tem de oameni și, pe deasupra, sunt și speriați.”

Mântuitorul: „Vezi tu, fiica mea, cu teama de oameni nimeni nu vine la Mine. Roagă-te, fiica mea, ca să fii eliberată de teama de oameni. Duhul necurat provoacă teama de oameni. Nu se poate sluji la doi stăpâni. Fiica mea, scrie.

Până acum ai scris totul corect.” Eu: „Dar am atâtea greșeli.”

Mântuitorul: „Nu contează câte greșeli ai, ci ceea ce îți spun Eu.”

Eu: „Tu ești îndrumătorul sufletului meu, pot să-i citesc părintelui Gebhard din Regensburg din jurnalul meu?”

Mântuitorul: „Poți.”

Eu: „Mai trebuie să fac ceva?”

Mântuitorul: „Da, poți face ceva.” Eu: „Ce?”

La început nu am auzit nimic.

După un timp:

Mântuitorul: „Vezi, nu poți vorbi despre tine.”

Eu: „Da, am realizat asta de mai multe ori. Dar ceilalți nu-și dau seama. Ei cred că vorbesc singur.”

Mântuitorul: „Trebuie să-L ascuți mai mult pe Dumnezeu decât pe ceilalți.”

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă Beate poate corecta jurnalul, din cauza greșelilor. Mântuitorul:

„Poți face asta. Fiica mea, te iubesc, du-te în pace.”

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

25.07.92 — sâmbătă

Am fost la Liturghia de dimineată în Waghäusel. Când Beate a intrat în confesional, m-am rugat pentru ea și pentru părintele Werner Egon, deoarece a stat aproximativ o oră în confesional. Seara am vrut să plecăm la Regensburg, dar rulota nu funcționa. Așa că am decis să plecăm a doua zi cu mașina.

26.07.92 — Duminică

În jur de ora 9.45, eu și soțul meu eram în Regensburg, la mănăstirea carmelită, în biserică.

După aceea, am petrecut timpul între orele 10.45 și 15.45 cu părintele Gebhard Heyder. Un profesor minunat. El a verificat câteva zile din jurnal.

A verificat ce îmi inspiră Mântuitorul și a spus că este în concordanță cu Biblia. Părintele Gebhard cunoaște bine Biblia, deoarece este și biblist și a tradus și a comentat el însuși Biblia.

I-am citit mult din jurnal și, în cazul unor zile, el a spus imediat care pasaje biblice se potrivesc cu acestea;

de exemplu, jurnalul din 03.07.92 corespunde cu Evanghelia după Ioan, capitolul 14, versetul 23.

Când i-am spus părintelui Gebhard că oamenii mă vor considera nebun, părintele Gebhard mi-a citat din nou un verset din Evanghelia...

Și așa a continuat, câteva ore cu el.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am avut onoarea să vorbesc cu acest preot.

La final, mi-a sfințit apă, lumânări, sare și icoane.

După aceea, m-am spovedit la el.

M-a impresionat în mod deosebit faptul că ceea ce Mântuitorul mi-a spus deja dinainte despre lume și despre ce se va întâmpla cu ea, părintele Gebhard știa deja.

Astfel încât aceste mesaje au fost o confirmare pentru el și, în același timp, și pentru mine.

Părintele Gebhard este foarte precis în vorbire și foarte corect.

Când ne întorceam acasă de la Regensburg, soțul meu a fost din nou atacat de spiritul necurat. Așa că a trebuit să conduc singură vreo 200 km, iar el a dormit lângă mine în mașină.

În acest timp, am spus rozarii și alte rugăciuni, tot timpul. Soțul meu se spovedea și în Regensburg și, cu toate acestea, era chinuit. Acum nu mă mai mir de ce. Îi ofer totul Mântuitorului.

Când am ajuns acasă, am vrut să scriu și să mă unesc cu Mântuitorul.

Dar, din păcate, a fost imposibil. Veniseră niște femei care purtau conversații inutile. Așa că am fost deranjată. Am simțit cum spiritul necurat a acționat asupra acestor femei. Nu a fost greu să recunosc spiritul necurat.

M-am dus la culcare spre miezul nopții, fără să fi auzit cuvintele Mântuitorului.

27.07.92 - luni

Ora 10.30 în cabinetul medical:

După rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, războiul se va înrăutăți în perioada următoare. Rugați-vă mult. Va fi un război în Irak. Acest război se va extinde pe o arie largă. Fiica mea, te iubesc, du-te în pace.”

18.30 Rozariu și Sfânta Liturghie în roșu.

Ora 20.00 Grupul de rugăciune. Părintele Dochart a spovedit.

28.07.92 — Marti

Ora 10.00 acasă:

M-am rugat și m-am unit cu Mântuitorul. Mântuitorul:

„Scrie, fiica mea.

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu.”

Mântuitorul: „Nici tu nu poți ști ce trebuie să scrii acum.” Apoi nu am mai auzit nimic mult timp.

Eu: „Da, Doamne, nu știu ce să scriu. Cred ce spui, nu mai am îndoieli.”

Mântuitorul: „Ți-e frică?”

Eu: „Nu mi-e frică. Dar dacă va veni, după discuția cu tine, atunci nu ai fost tu, pentru că tu nu le provoci oamenilor teamă.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, scrie: Oamenii...”

În acel moment, m-am împotrivit să continui să scriu ceea ce auzeam. Nu mai voiam să scriu, pentru că mă gândeam la ce ar putea urma.

Mântuitorul: „Scrie cuvânt cu cuvânt.”

Eu: „Da, o voi face, Domnul meu.”

Mântuitorul: „Oamenii sunt amenințați de multe catastrofe. Una dintre ele este foarte aproape.”

În gând, m-am întrebat unde.

Mântuitorul: „Te întrebi unde? Copiii mei sunt peste tot. Trebuie să ne rugăm pentru toți.”

Eu: „Doamne, mă voi ruga pentru toți.”

M-am gândit acum la Wolfram și m-am rugat pentru

preocupările lui. Mântuitorul: „Va fi bine.”

Eu: „Poți să-mi spui ceva despre asta?”

Mântuitorul: „Ceea ce face el este voia Mea.”

Mântuitorul: „Mai poți nota ceva. Dar nu este bine ceea ce trebuie să notezi.” Eu: „Dar, Doamne, tot ce vine de la Tine este bun.”

Mântuitorul: „Așa este, fiica mea.” Eu:

„Atunci să tai asta?” Mântuitorul: „Nu.”

Eu: „Vrei ceva de la mine?”

Mântuitorul: „Da.”

Eu: „Pot să știu ce anume, te rog?”

Mântuitorul: „Sănătatea ta.”

Eu: „Poftim, nu înțeleg, te rog să-mi spui încă o dată, poate mi-am imaginat.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vreau sănătatea ta.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, nu înțeleg asta, dar îți dau sănătatea mea. Căci iubirea ta este mai puternică decât sănătatea mea. Te rog, nu mă lăsa niciodată să fiu despărțită de tine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place ce ai scris. Te iubesc, fiica mea, du-te în pace.”

Eu: „Îți mulțumesc, dragul meu Iisus, îndrumătorul sufletului meu, că mi-ai vorbit și că mă iubești pe mine, o păcătoasă.”

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul: „Dragă Mântuitorule, ai cerut sănătate de la mine azi dimineață? Am înțeles bine? Te rog, iartă-mă că te întreb încă o dată.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, ți-am cerut sănătatea și tu mi-ai dat-o

.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul și Dumnezeuul meu.”

29.07.92 - miercuri

10:05 - 11:45 acasă:

M-am rugat cu fervoare și m-am unit cu El.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, tu nu înțelegi ce înseamnă că vreau să am sănătatea ta. Eu dispun de sănătatea ta așa cum vreau.”

Eu: „Da, Doamne, poți face cum dorești.”

Lacrimile mi-au curs din ochi, într-un mod cu totul supranatural, fără ca eu să fac ceva. Am

întrebat: „Plângi, Doamne?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, lacrimile mele sunt suferință. Cele care curg din ochii tăi sunt lacrimile mele.”

Eu: „Mi se pare că sunt una cu Tine. Adică nu sunt singură. Simt și o pace foarte specială în mine. E atât de frumos, sunt atât de liberă în interior, de parcă toate problemele și grijile ar fi dispărut. Nu am teamă, nu am îndoieli, nu am nicio povară în mine.”

Eu: „Voiam să te întreb despre sănătatea pe care ți-am dat-o. Vreau să știu dacă am înțeles bine. Nu știu dacă ceea ce gândesc este corect.”

Mântuitorul: „Spune ce crezi.”

Eu: „Vreau să spun că, dacă îmi dai o boală, o suferință, atunci nu spui când, ci o dai când vrei Tu.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie asta, acestea sunt suferințe de ispășire.” Eu: „Ce obțin cu aceste suferințe de ispășire?”

Mântuitorul: „Mai întâi suferi împreună cu mine. Mă ajuți să port crucea. Astfel vor fi mântuite multe suflete.”

Eu: „O, Doamne, pot să port această cruce, pentru că Tu știi dinainte. Îmi fac griji dinainte că nu mă voi îndepărta de Tine, pentru că sunt totuși un om atât de slab.”

Mântuitorul: „Fără mine, cu siguranță te-ai îndepărta, dar cu mine nu.” Eu: „Ce trebuie să fac ca să fiu mereu cu tine?”

Mântuitorul: „Să-mi fii credincios.”

Eu: „Doamne, acum îți sunt credincios, dar nu știu cum va fi mâine.” Mântuitorul: „Nu te gândi la mâine, dăruiește-mi această dimineață.”

Eu: „Da, Doamne, o voi face.”

Mântuitorul: „Vei primi semnul meu. Rănile mele.” Eu: „Unde, acasă?”

Mântuitorul: „În biserică.”

Eu: „Pe ce părți ale corpului?”

Mântuitorul: „Pe toate cele cinci. Pe inimă, pe mâini și pe picioare.” Mântuitorul: „Da, fiica mea, pe cele vizibile, care nu se infectează.” Eu: „Asta înseamnă că vei fi răstignit din nou, în mine.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, ai ghicit.”

Eu: „Dumnezeule, va trebui să lucrez la clinică cu semnele rănii?” Mântuitorul: „Viitorul îmi aparține, fiica mea.”

Eu: „Da, Doamne, ți-am încredințat deja viitorul meu. Doamne, dar rănile sunt cele mai mari suferințe.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, așa este. Dar cu aceste dureri se pot salva multe suflete.”

Eu: „Doamne, fie voia Ta, îți aparțin în întregime.”

Mântuitorul: „Fiica mea, crucea alături de Mine este dulce.”

Eu: „Ce înseamnă dulce?”

Mântuitorul: „O vei purta împreună cu mine până la sfârșit.”

Eu: „Doamne, sunt acestea stigmatul ca la Sfântul Francisc și ca la Părintele Pio?”

Mântuitorul: „Da, sunt aceleași ca la Sfântul Francisc și la fericitul Părinte Pio.” Eu: „Dar atunci și Părintele Pio trebuie să fie sfânt.”

Mântuitorul: „Da. Va fi în curând.”

Eu: „Și dacă mor cu aceste semne ale răstignirii?”

Mântuitorul: „Fiica mea, eu sunt nemuritor.”

Eu: „Domnul și Dumnezeuul meu, te iubesc dincolo de limite.”

Mântuitorul: „Iubirea nu are nici limite, nici măsură.”

Eu: „Mă bucur să aud asta. Îți mulțumesc, am vorbit atât de mult cu tine. Nu se poate găsi un sfârșit cu tine.”

Mântuitorul: „Eu sunt începutul și sfârșitul.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, dragul meu Iisus, Mirele meu, călăuză sufletului meu, sunt gata să port crucea alături de Tine. Dar pentru ce suflete?”

Mântuitorul: „Pentru păcătoșii care trăiesc în întuneric și pot ajunge oricând în iad.” Eu: „Pot ajunge și preoții în iad?”

Mântuitorul: „Da, și ei pot.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vei suferi pentru toate sufletele.” Eu: „Dar sunt foarte multe.”

Mântuitorul: „Fiica mea, eu îi iubesc pe toți.”

Eu: „Este frumos și așa trebuie să-i iubim și noi, oamenii, pe toți.”

Mântuitorul: „Cu Mine puteți face asta. Fără Mine nu puteți iubi. Fiica mea, te iubesc și îți mulțumesc. Du-te în pace.”

Seara am fost la Capela Rochus pentru Sfânta Liturghie, care a fost oficiată de un preot din Zair. El a citit Sfânta Liturghie puțin cam repede. Când a împărțit Sfânta Împărtășanie, nu m-a văzut, pentru că îngenuncheam la balustrada de împărtășanie.

O soră a trebuit să-i facă un semn că doream să-L primesc pe Mântuitorul. Stătea la aproximativ un metru distanță de mine și totuși nu m-a văzut.

Capela Sfântul Roch este o capelă situată într-o clădire a unei clinici de balnear. Preoții se schimbă acolo aproximativ o dată la patru săptămâni. De obicei, preoții se află acolo pentru tratament și, în acest timp, desfășoară activități pastorale. Adesea, preoții sunt misionari steylieni și, de aceea, vin mulți preoți din multe țări.

30.07.92 — joi

9.00 - 10.45 acasă:

Mai întâi m-am rugat, apoi m-am unit cu El. Și apoi am plâns atât de tare, pentru că mi-era teamă că nu voi rezista dacă voi primi cele Cinci Răni Sfinte. Mi-era teamă că nu voi rezista până la sfârșit și că poate mă voi îndepărta de Mântuitorul.

Apoi L-am rugat pe Mântuitorul să-mi dea harul necesar, iar atunci aș fi fost gata să sufăr pentru mântuirea păcătoșilor.

Îl iubesc atât de mult pe Mântuitorul, încât nu-mi pot imagina că L-aș pierde. Ar fi cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla.

Îmi doresc ca fiecare să se gândească la starea apropierii și iubirii sale față de Dumnezeu și de aproapele. Pot spune deja că Dumnezeu este cu adevărat iubire și fără această iubire nu mai pot trăi.

Sunt gata să port împreună cu El cele cinci răni deschise, pentru a nu pierde iubirea și a rămâne legat de Mântuitorul, pentru a salva păcătoșii. Singur nu pot face nimic.

În acest moment nu mai am frică și nici nu mai plâng. Mi s-a luat.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, te iubesc foarte mult. Rănilor pe care le vei purta sunt rănilor Mele.”

Mântuitorul: „Asta înseamnă că vei fi cu Mine și Eu nu te voi părăsi. Vom fi una.” Eu: „Domnul și Dumnezeuul meu, nu pot înțelege asta, dar cred.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, dragul meu Dumnezeu milostiv.”

Mântuitorul: „Suferințele ispășitoare pe care le vei primi vor veni foarte curând.” Eu:

„Trebuie să fac ceva sau să mă pregătesc?”

Mântuitorul: „Așa cum ești acum, îmi este de ajuns. Rămâi la cuvântul tău, la ceea ce ai spus.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, îți promit, te rog dă-mi harul tău pentru ca să mă țin de

cuvânt și să nu mă contrazic.”

Mântuitorul: „Vei avea harul necesar. Fiica mea, rămâi-mi credincioasă, iubește-mă în continuare. Du-te în pace.”

De câteva săptămâni mă doare umărul stâng și brațul. Este o inflamație osoasă. Am jertfit durerile pentru mântuirea sufletelor.

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

Părintele Vogt s-a întors din cura de sănătate.

După Sfânta Împărtășanie, i-am spus Mântuitorului: „Tu știi ce aș vrea să-ți spun. Nu mă îndoiesc și cred, dar aș vrea să fiu sigură.”

Mântuitorul știa ce voiam să întreb și mi-a răspuns:

Mântuitorul: „Vei primi cele cinci răni sfinte. Nu va dura mult. Crede. Nu te-ai înșelat.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu, că mi-ai confirmat acest lucru după Sfânta Împărtășanie.” Toată ziua am simțit atâta bucurie și iubire. Nu se poate descrie acest lucru.

31.07.92 — Vineri

9.00-11.00 acasă:

M-am rugat și m-am unit cu Mântuitorul.

Eu: „Iubirea mea infinită, dragul meu Iisus, dacă vrei, sunt gata să scriu.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, scrie, am nevoie de multe suflete care să-Mi fie credincioase, care să-Mi potolească mânia.”

Eu: „Ești Dumnezeu, chiar și cu mânie?”

Mântuitorul: „Fiica mea, oamenii sunt neascultători.” Eu: „Preoții nu vorbesc despre mânia lui Dumnezeu.”

Mântuitorul: „Preoții care se află în harul Meu predică deja ceea ce le inspir Eu. Fiica Mea, dar sunt foarte puțini. Roagă-te ca să fie mai mulți preoți buni. Preoții de astăzi nu mai predică. Și-au închis inima în fața Mea.”

Eu: „Să spun că voi primi cele cinci semne ale rănilor de la Tine?” Mântuitorul: „Fiica Mea, păstrează încă acest lucru în tăcere.”

Eu: „De ce nu am voie să spun încă asta? Pot să știu?”

Mântuitorul: „Cele cinci răni pe care le vei primi sunt rănilor Mele, iar niciunul dintre ei nu poate încă să înțeleagă asta.”

Eu: „Au înțeles-o la ceilalți care au purtat rănilor Tale, cum de exemplu, în cazul Sfântului Francisc și al altora?”

Mântuitorul: „Da, Biserica a înțeles, dar ei (preoții) batjocoresc asta în mod constant.” Eu: „Poți să-mi spui un alt cuvânt pentru a descrie batjocura?”

Mântuitorul: „Au devenit indiferenți față de Transsubstanțiere.”

Eu: „Dumnezeule, nici eu nu pot înțelege asta despre sfintele răni.” Mântuitorul: „Atunci nu ești tu însuși, ci eu sunt în tine.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, acum înțeleg mai bine. Sunt doar un fir de praf în fața Ta.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, lumea se află într-o criză. Nu mai poate ieși din ea.”

Eu: „Ce numești tu criză, dragă Dumnezeule?”

Mântuitorul: „Criza înseamnă îndepărtarea totală de Dumnezeuul lor.” Eu: „Acesta este motivul principal al acestei mâinii?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, ai ghicit.”

Eu: „Dar, Dumnezeule, sunt încă atât de mulți care rămân alături de Tine.” Mântuitorul: „Fiica mea, ei se află în plasa lui Satan.”

Eu: „Dumnezeule, pentru cine voi suferi atunci alături de Tine?”

Mântuitorul: „Pentru cei care se află în plasa lui Satan.”

Eu: „Dumnezeule, atunci trebuie să fii un mare luptător.”

Mântuitorul: „Fiica mea, alături de mine ești deja mare. Eu le-am dat oamenilor liberul arbitru și oamenii vor aparține acolo unde au ales și unde vor să aparțină.”

L-am întrebat dacă am scris corect. Mântuitorul: „Îmi este de ajuns.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc, rămâi credincioasă mie. Du-te în pace.”

Când am terminat de scris, am închis ușa mare metalică glisantă care ducea spre balcon. Și deodată degetul meu a rămas prins între ușă. A fost o durere mare și am sângerat.

La doctor am primit o injecție antitetanică. Am oferit durerea în jertfă spre slava lui Dumnezeu.

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

01.08.92 – sâmbătă

La ora 7.15 eram la biserica din Waghäusel. De la

13.20 la 14.10 acasă:

Mântuitorul: „Fiica mea, sunt lângă tine. Te iubesc.” Eu:

„Să notez asta?”

Mântuitorul: „Poți să scrii asta.”

Eu: „Îți mulțumesc pentru iubirea Ta, pe care o simt atât de puternic de câteva ore.”

Credeam că era doar voința mea să mă unesc atât de arzător cu Mântuitorul, încât abia așteptam să se întâmple.

Mântuitorul: „Fiica mea, a fost voința Mea să Mă unesc cu tine.”

Eu: „Dumnezeule, se apropie ceva de mine pentru că ai vrut să te unești cu mine?”

Mântuitorul: „Da, se apropie ceva de tine.”

Eu: „Pot să știu ce anume, Domnul și Dumnezeul meu? Îți cer harul de a putea face față la tot ce va veni asupra mea. Domnul și Dumnezeul meu, accept totul, chiar dacă nu știu ce va veni asupra mea. Doamne, să se facă voia Ta și nu a mea.

Mântuitorul: „Fiica mea, tu ești aleasă, ai îndoieli, fiica mea?” Eu: „Nu, Domnul meu.”

După aceea nu s-a mai întâmplat nimic multă vreme și m-am gândit la ce urma să vină asupra mea. Mântuitorul: „Nu poți spune că vine de la tine.”

Eu: „Nu. Nu știu ce va urma. Trebuie să plâng din cauza a ceea ce mă așteaptă?” Mântuitorul: „Te poți bucura.”

Eu: „Ce va fi acela, de mă voi bucura? Nu-mi pot imagina nimic de ce ar trebui să mă bucur acum.”

Mântuitorul: „Vei fi mereu legat de Sfânta Fecioară Maria.” Eu: „Nu eram legat de ea?”

Mântuitorul: „Poți să-i vorbești și tu.” Eu: „I-am

vorbit deja.” Mântuitorul: „Ea îți va vorbi și ție.”

Eu: „Adică o voi auzi, la fel cum te aud pe tine?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, o vei auzi la fel ca pe mine.” Eu:

„Cum se poate face diferența când ea vorbește?”

Mântuitorul: „Ea ți se va prezenta, îi vei recunoaște vocea.” Eu: „Da,

Doamne, deja mă bucur. Când va fi asta?” Mântuitorul: „Imediat ce va veni semnul.”

Eu: „Dar ai spus că ea va apărea în biserica din St. Leon-Rot.” Mântuitorul: „Da, așa va fi.”

Eu: „O singură dată?”

Mântuitorul: „De mai multe ori.”

Mântuitorul: „Păstrează totul în tăcere.”

Eu: „Doamne, te rog, dă-mi harul să păstrez totul în tăcere. Tu spui că ceea ce umple inima, despre aceea vorbește gura. Te rog, dă-mi harul ca limba mea să tacă despre asta.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, o vei primi.”

Mântuitorul: „Fiica mea, Preasfânta Fecioară Maria și cu mine te iubim. Du-te în pace.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, îți mulțumesc pentru atâta har. Îți mulțumesc Preasfintei Fecioare Maria că vrea să vorbească și cu mine, păcătoasa. O, Maică a Milostivirii, tu, refugiu al păcătoșilor, călăuzește-mă și apără-mă.

15.30 - 18.15: M-am rugat în Rot în biserică și m-am spovedit la părintele Vogt.

02.08.92 — Duminică

8.00 - 9.20:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, tu mă iubești cu iubirea mea. Această iubire este un dar de la mine pentru „da”-ul tău față de mine. Și această iubire este cel mai mare dar pe care ți l-am dat.” Eu: „Simt că trebuie să fiu mereu legată de tine. Sunt atrasă constant spre tine. Aștept cu atâta dor să mă unesc cu tine.”

Mântuitorul: „Pentru că îmi aparții în întregime.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vreau de la tine conștiința de sine.” Eu: „Te rog, spune-mi un alt cuvânt pentru asta.”

Mântuitorul: „Tu nu poți face nimic singură, Eu acționez pentru tine.”

Eu: „Dumnezeule, cum ar trebui să funcționeze sau să se întâmple asta, nu înțeleg. Domnul meu, ajută-mă să înțeleg mai bine.”

Mântuitorul: „Tot ce faci tu, fac Eu.”

Eu: „Deci nu eu sunt, ci Tu ești Cel care face asta.” Eu: „Cum să-mi dau seama că Tu faci asta?”

Mântuitorul: „Spune, înainte de a face ceva: «Fă Tu asta, Doamne, așa cum vrei Tu.»” Eu: „Atunci eu sunt instrumentul Tău, de care Te folosești.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, așa este.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, voi face cum vrei Tu. Te rog, dă-mi harul să pot face asta, pentru că cu siguranță nu este ușor.”

Mă gândeam la smerenie.

Mântuitorul: „Spune-o, fiica mea, este corect, pentru asta ai nevoie de smerenie.”

Eu: „Doamne, cer în fiecare zi smerenie, **aceasta este cea mai grea virtute.**”

Mântuitorul: „O vei dobândi doar dacă ești cu mine. Și când vei recunoaște că tu nu ești nimic și că totul sunt eu în tine și când vei recunoaște că nu poți nimic de una singură, atunci vei fi dobândit smerenia care îmi place atât de mult.”

Voiam să mă grăbesc, ca să ajung la timp la biserică pentru Sfânta Liturghie. Mântuitorul: „Da, fiica mea, am nevoie de tine și acolo. Te iubesc, fiica mea, du-te în pace.”

Ora 10.00 Sfânta Liturghie în roșu.

Ora 13.30 Rozariul – Apoi m-am rugat la Sfintele Răni. La ora 19.00 am rugat Rozariul dureros acasă.

03.08.92 – luni

8.00 - 10.00 în cabinetul medical:

După ce m-am rugat din suflet Mântuitorului.

Mântuitorul: „Fiica mea, te-am auzit bine. Ce se va întâmpla cu tine este grija mea, precum și ceea ce va urma. Sarcina ta, fiica mea, este să-mi slujești așa cum doresc eu.”

Eu: „Doamne, dar te rog, ajută-mă să înțeleg ce vrei. Spune-mi ce vrei să fac.” Mântuitorul: „Trebuie să te bazezi în totalitate pe Mine.”

Eu: „Da, Doamne, așa voi face.”

Eu: „Dumnezeule, întrucât m-am unit cu Duhul Tău Sfânt, te rog să nu permiți ca spiritul meu să se amestece în timp ce scriu, pentru că asta m-ar face să mă simt nesigură.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, am făcut un plan pentru tine, acest plan trebuie împlinit.”

Eu: „Dumnezeule, mi-e teamă că nu se va împlini.” Mântuitorul: „Se va împlini dacă vei fi mereu cu Mine.”

Eu: „Dumnezeule, vreau să fiu mereu cu Tine. Te rog, nu mă lăsa niciodată să fiu despărțită de Tine. Dumnezeule, acum mi-e teamă să Te mai întreb ceva. Spune-mi Tu dacă mai trebuie să scriu ceva. Fă cu mine ce vrei. Îți aparțin în întregime.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie. Nu-ți face griji, am pe cineva care va îndeplini această lucrare.”

Eu: „Doamne, nu înțeleg de ce se numește aceasta o lucrare.”

Mântuitorul: „Fiica mea, această lucrare este a Mea și are legătură cu mântuirea sufletelor. Este o lucrare pentru mântuirea sufletelor. Avem foarte puțin timp, fiica mea.”

Eu: „Doamne, dacă îmi spui așa ceva, înseamnă că îmi ceri ceva.” Mântuitorul: „Da, fiica mea, suferințele ispășitoare.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, Dumnezeuul meu trinitar, lisuse milostiv, sunt gata să sufăr împreună cu Tine pentru mântuirea sufletelor, din iubire pentru Tine și pentru oameni. Dragă Dumnezeule, nu mi-am schimbat părerea, pentru că părerea Ta este acum părerea mea. Căci ceea ce crezi Tu este corect și nu ceea ce cred eu.”

Mântuitorul: „Îmi place, fiica mea, ceea ce ai scris.” Eu: „Nu mai am nicio dorință.”

Mântuitorul: „Chiar nu ai nicio dorință?”

Eu: „Nu îndrăznesc să-mi doresc ceva, pentru că sunt atât de nevrednică.”

Mântuitorul: „Dorește-ți, fiica mea, eu vreau asta.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, atunci îmi doresc să pot purta crucea pe care mi-o dai, cu iubire și credință, alături de Tine până la sfârșit și ca biserica din St. Leon-Rot să devină o biserică exemplară în viziunea Sfântului Părinte, astfel încât alte biserici să ia exemplul de la ea.

Îmi doresc ca Sfânta Împărtășanie să fie împărțită în genunchi, cu excepția celor care nu pot îngenunchea, și ca aceasta să fie împărțită pe buze, cu patena.

Îmi doresc să ne dăruiești preoți care să fie disponibili în fiecare zi pentru Sfânta Spovedanie, pentru discuția de spovedanie și ca Sfânta Împărtășanie să fie împărțită cu respect numai prin mâinile sfințite ale preotului.

Apoi, ca Fecioara Maria, Sfântul Iosif și sfinții îngeri și sfinții să fie din nou mai venerați în biserică.

Îmi doresc ca preotul să se roage Rozariul împreună cu credincioșii înainte de Sfânta Liturghie și ca preotul să se întoarcă spre tabernacol împreună cu ministranții în timpul Sfintei Liturghii, cu excepția predicii.

- Ca în capela care se construiește acasă să se roage mereu pentru mântuirea sufletelor.

În mod special, trebuieenerate Sfintele Tale Răni.

- Ca în această capelă oamenii să fie vindecați trupește și sufletește prin mijlocirea Maicii Domnului și a Sfântului Iosif.

- Ca nimeni dintre cei care se roagă în această capelă să nu se piardă.

- Ca familia mea, cea actuală și cele trei generații anterioare, să fie mântuite.

- Cer o protecție specială pentru această capelă și ca, după moartea mea, să se continue rugăciunile în ea.

- Ca în această capelă, Ție, Dumnezeule, să Ți se aducă mai multă cinste, laudă și mulțumire decât în orice altă capelă până acum

Doamne, am enumerat multe lucruri. Dar, Doamne, spun că, dacă Tu vrei, să se întâmple, nu pentru că eu sunt ceva, ci pentru că Tu ești totul în mine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, așa va fi.” Eu:

„Domnul meu, am auzit bine?”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie, se va întâmpla așa cum ai scris.” Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeule, MULȚUMESC.”

În acest moment, afară tună și plouă foarte tare, parcă ar fi o furtună. Sufletul meu se află în liniște, pace și mare iubire față de bunul Dumnezeu și față de Sfânta Fecioară Maria.

În Rot nu a fost Liturghie, m-am dus la Capela Rochus la ora 19.30.
Ora 20.15 – Grupul de rugăciune. Grupul de rugăciune există de cinci ani.

04.08.92 - marti

Acasă între orele 10.55 și 11.55. Mai întâi m-am rugat, apoi m-am unit cu El.

Mântuitorul: „Sunt multe lucruri care nu-mi plac.” Eu: „Doamne și Dumnezeule, ce nu-ți place?”

Mântuitorul: „Faptul că Matthias a postit împreună cu Andreas (André din Belgia).”

Eu: „Dar și apostolii au făcut asta în trecut.”

Mântuitorul: „Fiica mea, nu este voia Mea.” Eu: „Mai trebuie să știi ceva în legătură cu Matthias?”

Mântuitorul: „Roagă-te pentru el.”

Eu: „Și cum stă treaba cu Beate?”

Mântuitorul: „Ea nu trebuie să-ți mai citească jurnalul.”

Eu: „Dar ai spus că are voie să corecteze.”

Mântuitorul: „Dar nu să schimbe.”

Eu: „Cum rămâne cu Fridolin, poate să-i povestească părintelui Stefan despre semnele pe care le voi primi?”

Mântuitorul: „Să păstreze asta în tăcere.”

Eu: „Vrei să merg la exerciții spirituale în perioada următoare?”

Mântuitorul: „Nu încă.”

Mântuitorul: „Eu sunt călăuza sufletului tău, tu îmi aparții în întregime.” L-am întrebat pe Mântuitorul despre femeia aceea cu robinetul.

Mântuitorul: „Spune-i lui Fridolin să aibă grijă cu această femeie. Roagă-te pentru Fridolin.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeul meu, mă voi ruga pentru toate aceste intenții. Și pentru Fridolin mă voi ruga mai mult.”

Mântuitorul: „Mă bucur că Fridolin dorește să vină luni la grupul de rugăciune.” Eu: „Atunci mi-e teamă că Marion nu va mai scrie jurnalul.”

Mântuitorul: „Ea va continua să scrie.”

Eu: „Ce ai face tu în locul meu, pentru mama lui Matthias?” Mântuitorul:

„Fiica mea, lasă asta în seama mea.”

Eu: „Vrei să mai scriu ceva?” Mântuitorul: „Da, aș vrea să mai scrii ceva.” Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeul meu.”

M-am gândit la primar.

Mântuitorul: „Vorbește cu el, eu îți voi inspira ce să-i spui.”

Eu: „Dumnezeule, mai am o întrebare: să merg la Schio în august?” Mântuitorul: „Nu trebuie să te duci acolo. Rămâi ascultătoare față de Mine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ceea ce urmează acum trebuie să notezi. Semnele crucii pe care le vei primi, se vor întâmpla încă din acest an.”

Eu: „Ce an spui?” Mântuitorul: „1992.”

Eu: „Da, Doamne, bunul meu Iisus, să se întâmple așa cum ai spus.” Mântuitorul: „Fiica mea, nu mă dezamăgi.”

Eu: „Doamne, dă-mi harul să nu te dezamăgesc niciodată.”

Mântuitorul: „Ascultă-mă doar pe mine, nu te lăsa influențată de alții. Acest semn pe care îl primești de la mine va fi mărturie pentru toți orbii, ca să vadă din nou, și pentru surzi, ca să audă din nou. Scrie, fiica mea, acest semn, rănile mele în tine, va stârni mare valvă în lume.”

Eu: „Doamne, nu înțeleg însă pe deplin, poți să-mi spui, te rog, altceva?”

Mântuitorul: „Va fi un aluat. Prin cartea ta se va răspândi repede. Nu pot să se opună semnelor de pe tine, pe care le primești, pentru că vor fi de la mine. Fiica mea, te iubesc, du-te în pace.”

Seara am fost la biserica din Malsch. Mai întâi m-am dus la Mingolsheim, dar acolo nu era liturghie. Așa că m-am dus la Malsch, ca să nu ratez Sfânta Liturghie.

05.08.92 - Miercuri

Acasă între orele 10.45 și 12.45.

M-am rugat și m-am unit apoi cu Mântuitorul. Am simțit o mare pocăință pentru toate păcatele mele și am plâns. M-am simțit ca un păcătos, iar Domnul Dumnezeu m-a ales să fiu instrumentul Său. O, cât de nevrednic mă simt în fața lui Dumnezeu! Câtă smerenie este nevoie pentru a-ți recunoaște păcatele! Mă spovedesc aproape în fiecare săptămână, îmi mărturisesc zilnic păcatul și totuși cad mereu în păcat. Pentru unii, păcatele de care mă căiesc nu sunt păcate, dar pentru mine cel mai mic păcat este cel mai mare. Cu siguranță foarte puțini vor înțelege asta, nici chiar părintele Vogt.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vei crede ce-ți spun?”

Eu: „Dragă Mântuitorule, mi-ai dăruit deja credința, așa că pot să cred.” Mântuitorul: „Dar încă mai ai îndoieli.”

Eu: „Poți, te rog, să-mi îndepărtezi îndoiala?” Mântuitorul:

„Dar ele revin mereu.”

Eu: „Te rog, îndepărtează-le din nou.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îndoiala nu vine de la mine. Trebuie să te rogi mereu: «Ferește-ne de îndoială.»”

Eu: „Da, Doamne, te rog, apără-mă de îndoială, ca credința mea să fie de neclintit.” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, exersează răbdarea.”

Eu: „Răbdarea este o mare virtute, credeam că o primesc de la Tine.” Mântuitorul: „O vei primi, dar nu încă.”

Eu: „Da, Doamne, voi exersa răbdarea. Te rog, iartă-mi nerăbdarea. Te rog, curățește-mi sufletul, ca să fiu cu totul curată și să pot deveni sfântă, pentru ca să Te laud și să Te slăvesc mereu împreună cu toți sfinții din ceruri.”

Eu: „Doamne, asta era ceea ce voiai să-mi spui, dacă voi crede?” Mântuitorul: „Urmează ceva cu totul altceva. Scrie-o, cuvânt cu cuvânt.”

Mântuitorul: „Vreau de la tine întreaga ta ființă.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, bunul meu Iisus, ți-l dau, întreaga mea ființă.”

Eu: „Poți să-mi spui ceva despre asta?”

Mântuitorul: „Fiica mea, suferințele de ispășire pe care le primești sunt suferințele Mele.” Eu: „Dar mi-ai spus deja asta.”

Mântuitorul: „Atunci vei fi în Mine.”

Eu: „Dar ce se întâmplă atunci cu trupul meu?”

Mântuitorul: „Trupul tău este semnul vizibil pentru oameni.” Eu:

„Sunt atât de proastă încât nu pot înțelege asta.”

Mântuitorul: „Dacă ai putea să înțelegi, atunci nu ar fi de la Mine. Chiar și pentru teologi este greu, pentru că ei nu pot să înțeleagă.”

Eu: „Doamne, dacă eu sunt un semn pentru oameni, ce vor obține oamenii prin mine?”

Mântuitorul: „Lumina care va ieși din întuneric.” Eu: „Asta înseamnă că orbii vor vedea din nou?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea. Rănilor tale deschise vor străluci pentru toți. Chiar și orbii vor vedea din nou. Din cauza acestor răni pe care le vei primi, vei fi mult batjocorită și ridiculizată. Acceptă totul, astfel multe suflete vor fi salvate de la pierzare.”

Eu: „Doamne, am scris corect? Să șterg ce nu este corect?”

Mântuitorul: „Nu, eu am scris, nu tu. Măinile tale sunt instrumentul meu. Fiica mea, te iubesc foarte mult, rămâi credincioasă mie. Du-te în pace.”

Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu .

06.08.92 — Joi

M-am rugat o oră cu fervoare înainte de a mă uni cu Mântuitorul. I-am dat totul lui Iisus.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, așa a fost corect.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, oamenii trebuie să se pocăiască urgent. Au puțin timp la dispoziție. Satana este puternic. El trebuie înfrânt prin rugăciuni. Oamenii se roagă foarte puțin în prezent. Spune-i primarului să încerce să te pună în legătură cu domnul cancelar Kohl. Să nu ezite să facă asta.” Eu: „Să-i arăt scrisoarea de la domnul cancelar Kohl?”

Mântuitorul: „Da, poți. Dacă dorește, să-i scrie cancelarului federal că trebuie să vorbești cu el. Spune-i că și primarul poartă o responsabilitate pentru ca oamenii să trăiască în pace.”

Eu: „Pot să-i citesc asta?”

Mântuitorul: „Da, poți, dar nimic altceva.”

Eu: „Nu te întreb ce să scriu, te rog spune-mi tu. Poate că este suficient.”

Mântuitorul: „Nu este suficient, fiica mea, scrie. Lumea nu a mai fost niciodată într-o asemenea neliniște ca acum. Fiecare se află în fața unui mare pericol. Aș putea să-i scuip pe aproape toți, dar încă îi iubesc. Sunt toți copiii mei. Dar doar un număr atât de mic va fi mântuit!”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vreau să scrii în continuare. Fiica mea, îndeplinește-mi dorința.”

Eu: „Ce dorință? Ți-am dat totul, eu nu pot face nimic.” Mântuitorul: „Ba da, poți face totul cu Mine.”

Eu: „Doamne, care este dorința Ta, și dacă sunt cu Tine, îți voi îndeplini orice dorință.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, dorința mea este să te port cu mine.”

Eu: „Cum să înțeleg asta? Dar dacă aceasta este dorința Ta, atunci îți voi îndeplini această dorință, atunci mă poți purta unde vrei.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, poți fi în același timp acolo și acolo unde vreau Eu.”

Eu: „Doamne, voi face ceea ce vrei Tu, pentru că știu că tot ce faci Tu este bine, și pentru asta Te iubesc mai presus de toate și Îți mulțumesc pentru tot.”

Apoi am fost deranjată de soțul meu. Nu am reacționat, pentru că Mântuitorul era acum mai important pentru mine.

Mântuitorul: „Fiica mea, inima ta va fi străpunsă.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, să fie așa cum vrei Tu.”

Mântuitorul: „Inima ta va fi atunci inima mea. Sângele care va curge din inima ta este sângele meu. Acest sânge va fi vărsat pentru mântuirea sufletelor. Fiecare picătură de sânge este prețioasă.”

Eu: „O, Domnul meu, nu pot înțelege asta așa. Spune-mi mai simplu.” Mântuitorul: „Sângele meu este mântuirea voastră.”

Eu: „O, Doamne, cât de grav trebuie să fie când te primește cineva în Sfânta mână, când particulele Sfintei Euharistii cad pe pământ. O, cât de orbi trebuie să fie preoții. Doamne, te rog iartă-i, ei nu știu ce fac când dau Sfânta Euharistie în mână.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, așa este.”

Eu: „Doamne, îmi este foarte greu să scriu. Ar trebui să plâng cu lacrimi de sânge din cauza acestor sacrilegii, a lipsei de respect și a indiferenței față de Tine, Dumnezeu Sfânt al Sfintei Treimi. Lasă Lumina Ta Sfântă să strălucească, ca ei să iasă din întuneric și să fie mântuiți prin sângele Tău prețios.”

Mântuitorul: „Fiica mea, așa se va întâmpla. Dragă fiica mea, m-am bucurat că ai continuat să scrii. Iubește-Mă, du-te în pace.”

În jurul orei 16.15 am fost la primar, domnul Martin. Am vorbit cu el despre cancelarul federal, domnul Kohl. El mi-a spus că va încerca să mă pună în legătură cu domnul cancelar federal Kohl. La final, i-am mai spus că nu ar trebui să chiulească de la biserică.

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

07.08.92 – Vineri – Vinerea Sfântului Inimă

10.00 - 11.30 acasă:

M-am rugat cu fervoare și i-am spus Mântuitorului: „Voi face tot ce vrei Tu, dar mi-e teamă de un singur lucru, și anume că, în suferință, voi fi despărțit de Tine”,

Mântuitorul: „Când suferi, sunt cu tine. Sufer împreună cu tine.” După un moment de tăcere.

Am plâns.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, **Cuvântul s-a făcut trup**, inima ta va fi a mea. Cuvintele care vor ieși din inima ta vor fi cuvintele mele.”

Eu: „Va vorbi Duhul Sfânt prin mine?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, Duhul Sfânt va vorbi prin tine.” Eu: „Dragă

Mântuitorule, ceilalți vor observa asta?”

Mântuitorul: „Nu toți. Doar cei care se află în harul lui Dumnezeu.” Eu: „Și ce se va întâmpla cu ceilalți, care nu vor recunoaște asta?”

Mântuitorul: „Ei te vor batjocori, vor râde de tine și te vor declara nebună.” Eu: „Ce ar trebui să fac atunci?”

Mântuitorul: „Nu tu vei face ceva, ci Eu voi face ceva. Fiica Mea, tu vei fi atunci instrumentul Meu.”

Eu: „Voi recunoaște că ești Tu?” Mântuitorul: „Da, ai recunoscut-o deja de multe ori.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, mă așteaptă ceva? Cum va fi, dacă vei fi cu mine, voi putea mânca? Adică, dacă voi primi semnele tăi? Dar spun dinainte, Doamne, așa cum vrei Tu, așa să fie.”

Mântuitorul: „Fiica mea, viitorul îmi aparține.”

Eu: „Da, Doamne, am uitat din nou. Iartă-mă, te rog.” Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, mai am nevoie de ceva de la tine.”

Eu: „Dumnezeule, poți să-l ai.”

Mântuitorul: „Scrie, am nevoie de devotamentul tău total față de mine.”

Eu: „Domnul meu, ți-am dat deja totul. Îți dau din nou totul. Fă cu mine ce vrei. Îți aparțin în întregime.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc, rămâi credincioasă mie, voi face ce vreau. Du-te în pace, fiica mea.”

18.30 Rozariu și Sfânta Liturghie în roșu.

08.08.92 - Sâmbătă

11.00 - 12.45: După rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul.

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să-i spun părintelui Vogt că voi primi cele cinci răni și că inima mea va fi străpunsă.

Mântuitorul: „Da, spune-i preotului tău, părintelui Vogt, că vei primi de la Mine cele cinci semne ale răstignirii și că inima ta va fi străpunsă.”

Eu: „Dar, Doamne, cu siguranță că el nu va crede din nou. Ce să fac?” Mântuitorul:

„Fiica mea, el va crede când va fi prea târziu.”

Eu: „Dumnezeule, atunci nu are rost să-i spun.” Mântuitorul: „Ba da, are rost, fiica mea.”

Eu: „Ce sens are?”

Mântuitorul: „Nu va mai putea spune că nu știa nimic.”

Am mai vorbit o vreme cu Mântuitorul, dar nu am notat nimic. Mântuitorul:

„Acum, scrie, fiica mea. Ascultă cu atenție.”

Eu: „Da, Mântuitorule, ascult cu atenție. Știu că mintea mea nu va înțelege asta, dar inima va recunoaște și va simți, pentru că inima mea știe ce vrei de la mine, dar oamenii nu știu. De aceea, te voi asculta întotdeauna pe tine mai întâi, pentru că iubirea ta nu m-a înșelat încă.”

Mântuitorul: „Păstrează bine tot ce scrii.” Eu: „Dar mi-ai mai spus asta o dată.”

Mântuitorul: „Nimic nu-i place mai mult lui Satan decât să distrugă, prin oameni buni, ceea ce scrii.” Eu: „Dragă Iisuse, o voi păstra mai bine.”

După un timp, în care a fost liniște și tăcere, am întrebat dacă este suficient ce am scris. Mântuitorul: „Nu, fiica mea, tot ce ai scris este important și pentru vremurile viitoare.” Mântuitorul: „Lucrarea Mea va fi desăvârșită. Cei mari vor rămâne uimiți.”

Eu: „Cine sunt cei mari?”

Mântuitorul: „Episcopii. La această lucrare vor recunoaște roadele. Eu sunt vița acestei lucrări. Îmi voi vărsa sângele pentru toți, adică și cel mai mare păcătos se poate pocăi, dacă dorește. Am venit în lume pentru păcătoși. Fiecare păcătos îmi este drag, la fel ca cei drești. Fiica mea, lucrarea, mântuirea sufletelor, o vei împlini împreună cu mine. Ceea ce am început, voi duce la bun sfârșit. Îmi mântuiesc copiii, pe cei care mai pot fi mântuiți. Calea ta, fiica mea, este calea mea.”

Eu: „Atunci nu mă voi rătăci pe această cale.”

Mântuitorul: „Nu te vei rătăci pe această cale. Ești cu Mine. Fiica Mea iubită, îți mulțumesc că ai venit la Mine. Du-te în pace.”

Ora 16.30 În Rot, în biserică: Am rugat Rozariul. Deoarece astăzi nu s-a ținut spovada în Rot, m-am dus să mă spovedesc la Capela Sfântului Roch, pe la ora 17.45.

Ora 19.00 Am participat la Sfânta Liturghie în biserica din Mingolsheim.

09.08.92 — Duminică

8.15 - 9.45: După rugăciune, m-am unit cu Mântuitorul.

Când mă unesc cu Mântuitorul, fac întotdeauna comuniune spirituală și mă rog cu ardoare.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Doamne, voi scrie.”

Mântuitorul: „Te iubesc, fiica mea, trebuie să-mi pun copiii la încercare până la capăt, pentru că sarcina pe care le-o dau trebuie îndeplinită. Tot ce ai scris, Eu am avut deja grijă ca totul să se îplinească.”

M-am gândit dacă Mântuitorul a făcut asta dinainte.

Mântuitorul: „Da, dinainte. De aceea, nu-ți face griji când se va întâmpla ceva. Sarcina ta este să mă iubești pe Mine și pe oameni și să îplinești voia Mea. Iubirea pe care o primești încă de la Mine este ca o bijuterie prețioasă care strălucește din toate părțile. Și acolo unde strălucește, iubirea va curge.”

Eu: „Doamne, voi primi și mai multă iubire?”

Mântuitorul: „Da, dacă suferi împreună cu Mine, vei primi și vei dăruia mai multă iubire. Vei putea dăruia multă iubire. Fiica Mea, mai scrie: Stigmele pe care le vei primi vor dura mult timp, pentru ca multe suflete să fie mântuite. Ieri, preotul (din capela Sfântului Roch) ți-a spus că stigmele sunt un dar al harului. Poți scrie că este un dar de har rar și mare. Eu îl dau cui vreau. Notează că vei putea lucra cu semnele crucii și că va trebui să le porți mult timp. Atât timp cât voi dori Eu.” Eu: „Da, Domnul și Dumnezeu meu, Tatăl meu iubitor. Îți mulțumesc deja pentru acest dar de har rar și mare pe care îl voi primi. Sunt gata și îmi doresc să pot purta și îndura semnele crucii împreună cu Tine, atâta timp cât dorești Tu.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îți faci griji pentru semnele crucii. Lasă această grijă în mâinile Mele. Să fie grija Mea și nu a ta.”

Eu: „O, Domnul meu, acum tânjesc atât de mult după iubirea Ta. Te rog, dă-mi multă iubire.”

Mântuitorul: „Îți voi dăruia multă iubire, dar nu încă. Ai putea să o suportți acum?” Eu: „Nu mai trebuie să scriu nimic acum?”

Mântuitorul: „Ba da, mai trebuie să scrii ceva.” Eu: „Da, Doamne, ce anume?”

Mântuitorul: „Durerea pe care o simți în inima ta este durerea mea.”

Eu: „Credeam că poate este din cauza căldurii. Este o durere arzătoare.” Mântuitorul: „Îți permit puțin să simți iubirea mea.”

Eu: „Suferințele Tale sunt iubire?”

Mântuitorul: „Da, adevărata iubire pentru voi, copiii mei.”

Eu: „Doamne, îți mulțumesc pentru toate suferințele pe care mi le dai, îmi doresc să te iubesc mereu. Te rog, nu mă lăsa să fiu niciodată despărțită de tine, chiar și prin suferințe grele.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place ce ai scris. Îți mulțumesc. Dorința mea este să fiu cu tine și lângă tine. Dragă fiica mea, du-te în pace.”

Ora 13.30 Rozariul în roșu în biserică. Astăzi nu a fost rugăciune, am rămas în biserică la botezul unui copil.

Ora 19.00, am participat la Sfânta Liturghie în Capela Rochus.

08.10.1992 – luni

După rugăciune:

Nu am vrut să-L întreb nimic pe Mântuitorul, pentru că nu sunt vrednică.

Eu: „Dragă Mântuitorule, vrei să scriu ceva?” Mântuitorul: „Da, vreau să scrii, fiica mea.” După aceea a urmat o tăcere.

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie, cuvânt cu cuvânt.” Eu:

„Da, Domnul meu.”

Mântuitorul: „Tot ce suferi, oferă-mi mie pentru păcătoșii grei. Ți-am luat frica.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu.”

Eu: „Dumnezeule, am simțit-o când plângeam mai devreme și mi-era teamă că nu voi putea suporta rănilor. Și apoi, brusc, plânsul a dispărut și nu mi-a mai fost teamă.” Mântuitorul: „Fiica mea, scrie: războiul din Bosnia-Herțegovina va deveni și mai intens. Țările vecine sunt în pericol.”

Eu: „Doamne, voiam să te întreb ceva: dacă ar trebui să-i scriu prin fax domnului cancelar Kohl, dacă asta este voia Ta.”

Mântuitorul: „Da, fă asta.” Eu:

„Vei fi alături de mine?”

Mântuitorul: „Fiica mea, vreau discreție totală, nu trebuie să spui nimănui.” Eu: „Și domnului părinte Dochart?”

Mântuitorul: „Lui da, dar nimănui altcuiva. Când vei avea semnele rănii, toți le vor vedea. Fiica mea, iubește-mă în continuare așa cum ai făcut-o până acum. Este voia mea și voia ta ca noi să fim mereu uniți. Nimeni nu-ți poate lua această voință, tu mi-ai dat-o.”

Eu: „O, Domnul meu și Dumnezeuul meu, ce bine îmi face ceea ce mi-ai spus acum. Îți mulțumesc, marea mea iubire. Dragul meu Iisus, trebuie să mă pregătesc încă pentru suferința ispășitoare?”

Mântuitorul: „Fiica mea, rămâi trează și nu-ți închide niciodată inima în fața mea.”

Eu: „Doamne, nu înțeleg prea bine când spui «nu-ți închide inima în fața mea», te rog spune-mi, ce vrei să spui, te rog spune-mi cu alte cuvinte.”

Mântuitorul: „Vreau să intru în inima ta când vreau Eu, nu când vrei tu.”

Eu: „Dar, Doamne, Tu poți face asta oricând și îmi doresc să rămâi mereu cu mine și să nu mă părăsești niciodată.”

Mântuitorul: „Voi rămâne mereu lângă tine, crede asta.”

Eu: „Dar unii au spus că sunt părăsiți.” Mântuitorul:

„Dumnezeu nu-și părăsește niciodată copiii.”

Mântuitorul: „Fiica mea, mai scrie ceva.”

Eu: „Dar, Doamne, aș vrea să-mi spui când mi-am închis inima.” Mântuitorul: „Faci asta des.”

Eu: „Dar eu nu știu asta. Cum să-mi dau seama că stai la ușa inimii mele?”

Mântuitorul: „Preferă-Mă pe Mine mai întâi în locul lucrurilor lumești.”

Eu: „Dar încă nu știu când stai la ușă.” Mântuitorul: „Lasă-ți inima acolo unde este comoara ta.”

Eu: „Nici asta nu pot înțelege pe deplin.”

Mântuitorul: „Fiica mea, iubește-mă așa cum ești.”

Eu: „Doamne, iartă-mă, voiai să-mi mai spui ceva.”

Mântuitorul: „Îndeplinește dorința mea.”

Eu: „Da, o, Domnul meu și Dumnezeu meu, îți cer harul ca să împlinesc ceea ce dorești de la mine, fără să știu dinainte ce mă așteaptă. Fă ca dorința Ta să se îplinească cu ajutorul Tău.”

Mântuitorul: „Doresc ca tu să porți fără mănuși semnele crucii pe care le primești de la mine.”

Eu: „Dumnezeule, lisuse al meu, călăuzitorul sufletului meu, cum te rog? Poate că nu am înțeles sau poate că spiritul meu s-a amestecat. Te rog, spune-mi încă o dată.”

Mântuitorul a repetat încă o dată că nu trebuie să port mănuși. Eu: „Și dacă medicii spun că trebuie să le port?”

Mântuitorul: „Atunci spune ce ți-am spus eu.”

Eu: „Și dacă ceilalți spun că vreau să mă laud?” Mântuitorul: „Nu asculta ce spun ceilalți.”

M-am gândit la SIDA sau la infecții.

Mântuitorul: „Rănilile astea nu se infectează.”

Eu: „Să le port complet deschise, complet deschise?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu, o voi face așa cum vrei Tu.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, voi leșina atunci când voi primi semnele rănilor?” Mântuitorul: „Le vei primi în deplină conștiință.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu, am înțeles.”

Eu: „Le voi primi pe toate odată, sau mai întâi pe mâini?” Mântuitorul: „Lasă asta în seama mea.”

Eu: „Da, Domnul meu, să fie așa cum vrei Tu.” Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc, du-te în pace.”

Aceste o oră și jumătate petrecute cu Mântuitorul mi s-au părut ca 5 minute.

Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu în biserică.

Ora 20.00 – Grupul de rugăciune

11.08.92 – marti

Între orele 9.00 și 10.00 m-am rugat împreună cu Fridolin.

Între orele 11.00 și 13.00 m-am rugat singură și m-am unit cu El.

Mântuitorul: „Draga mea, scrie asta.”

M-am gândit că astăzi nu-mi spune „fiica mea”.

Mântuitorul: „Iubita mea, așa trebuie să scrii.” Eu:

„Mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeu meu.”

Mântuitorul: „Tot ce scrii va fi tipărit cât mai repede, așa cum vreau Eu. Lasă-l în grija preotului pe care ți-l dau. El va face așa cum vreau Eu. Scrie, fiica Mea, nu te uita la greșelile tale. Ele lasă deoparte ceea ce este cel mai important.”

Eu: „Doamne, de ce te grăbești cu această scriere și de ce trebuie să devină o carte?”

Mântuitorul: „Trebuie să scurtez din nou timpul. Oamenii nu vor să se întoarcă la Tatăl lor, care îi iubește.”

Eu: „Cartea îi va ajuta pe oameni să se întoarcă?”

Mântuitorul: „Ei vor ști. Celelalte lucruri vor urma. Fii convinsă că această carte va ajuta pe mulți.”

Eu: „Doamne, nu vreau să mă pronunț asupra acestui lucru. Să fie așa cum vrei Tu.”

După aceea: M-am gândit la Fridolin.

Mântuitorul: „Mi-a plăcut că v-ați rugat împreună. Eu sunt mereu cu voi.” M-am

gândit că și la Fridolin era vorba de puțină curiozitate.
Mântuitorul: „Fiica mea, el va deveni preot. Continuă să te rogi
împreună cu el.” Eu: „Mulțumesc, Doamne, voi continua să o fac.”

După aceea mi-a venit în minte părintele Dochart și m-am gândit dacă era corect așa, după voia Mântuitorului.

Mântuitorul: „M-am bucurat că i-ai spus asta.”

Apoi m-am gândit la Fridolin, pentru că îi spusesei că voi primi semnele crucii. Mi-era teamă dacă a fost corect să-i spun asta.

Mântuitorul: „Lui îi poți spune asta, știi bine, fiica mea.”

Eu: „Da, Doamne, mi-ai mai spus asta o dată, dar nu eram sigură.” L-am întrebat în continuare pe Mântuitorul:

„De ce vrei, dacă voi primi semnele rănii, să nu port mănuși?” Mântuitorul: „Am nevoie de mărturisitori mărinimoși și, pentru aceasta, lumina trebuie să strălucească asupra celor care sunt în întuneric.”

Era ora 12.00 și am întrerupt conversația pentru a mă ruga Îngerului Domnului. După rugăciune, i-am spus Mântuitorului:

„Te bucuri când mă rog Maicii Domnului.” Mântuitorul: „Și eu sunt alături de tine.”

Eu: „Da, Doamne, așa este. Doamne, este un sentiment atât de frumos în inima mea, mă simt atât de liberă și nu pot descrie asta în cuvinte.”

Mântuitorul: „Fiica mea, mi-ai dat totul, chiar și ziua de azi și cea de mâine, care urmează să vină asupra ta. Așa să fie.”

Eu: „Da, Doamne, fă cum vrei Tu.”

Mântuitorul: „Fiica mea, mai notează ceva. Îți mai acord timp să te gândești la ceea ce ți-am cerut. Acest timp este limitat.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, spun deja „DA”. Sunt vița ta. Nu pot da roade decât dacă rămân în viță. Fă cu mine ce vrei, ca să pot da roade bune. Și asta, Doamne, o pot face doar cu tine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, atunci vei fi tăiată, ca să poți da roade bune.” Eu: „Ce trebuie să fac?”

Mântuitorul: „Renunță la vanitate. Îmbracă-te mai modest. Dăruiește hainele celor săraci. Te vei descurca cu puțin. Dăruiește-ți pantofii celor săraci.”

M-am gândit atunci cât ar trebui să păstrez din ele, poate două perechi.

(Nu voiam să scriu despre pantofi. Mai târziu am scris totuși, pentru că am simțit că trebuie să scriu.)

Eu: „Aș vrea să te întreb ceva ce nu te-am întrebat niciodată. Vrei

ca eu să port o eșarfă sau un fular pe cap? Contează asta, pentru că sunt mireasa ta?”

Mântuitorul: „Da, asta contează foarte mult pentru mine.”

Mântuitorul: „Poartă-l, fiica mea, acoperământul de cap.”

Eu: „În clinică sau în biserică?”

Mântuitorul: „Pretutinden.”

Eu: „Dar îmi va fi greu să port o acoperitoare pentru cap. Eu: „De ce?”

Mântuitorul: „Ca să nu devii vanitoasă și, în plus, aleșii mei au purtat întotdeauna o acoperitoare pentru cap.”

Eu: „Este din cauza tradiției sau pentru că așa vrei Tu?”

Mântuitorul: „Pentru că așa vreau Eu.”

Eu: „Dar părintele Vogt nu va înțelege asta.” Mântuitorul:

„Ești mireasa mea?”

Eu: „Cum rămâne cu ceilalți? Și ei trebuie să poarte acoperitoare pentru cap?”

Mântuitorul: „Da, dar nu le cer asta tuturor.”

Eu: „Dacă fac asta, ceilalți vor spune că sunt nebună.” Mântuitorul:

„Fă asta, fiica mea.”

Eu: „Da, Domnul meu, voi purta un văl, pentru că așa vrei Tu și din dragoste pentru Tine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, fă ceea ce vreau eu de la tine.”

Eu: „Dumnezeule, îți cer harul de a recunoaște întotdeauna ce vrei Tu de la mine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, tu ești perla mea, de care trebuie să am grijă. Rămâi credincioasă mie. Du-te în pace.”

La ora 18.30 eram cu Fridolin în biserica din Rot, pentru Rozariu și Sfânta Liturghie. Înainte și după Sfânta Împărtășanie, i-am spus Mântuitorului că m-am gândit bine la ceea ce îmi cere și i-am dat „DA”-ul meu. Apoi l-am rugat pe Mântuitorul ca Maica Domnului să mă ajute să port crucea și să-mi fie mângâietoare în suferință.

I-am spus că nu vreau să fiu niciodată despărțită de El.

Am repetat că, din iubire pentru Isus și pentru oameni, pentru mântuirea sufletelor și convertirea păcătoșilor, sunt gata să port aceste suferințe de ispășire împreună cu El. După Sfânta Împărtășanie, Mântuitorul mi-a spus în timpul unirii:

Mântuitorul: „Îți mulțumesc, fiica mea, te iubesc, rămâi credincioasă mie. Accept.”

12.08.92 - Miercuri

M-am rugat noaptea între orele 2.30 și 3.30 și dimineața între orele 9.30 și 11.30. Dimineața m-am rugat și m-am unit cu El:

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie.”

Eu: „Da, dragă Tată milostiv, dragă Iisus, dragă Duh Sfânt.”

Mântuitorul: „Rănile pe care le primești de la Mine vor fi imprimate în mâinile, picioarele și inima ta. Va curge mult sânge pentru sufletele care sunt de bună voință. Va fi sângele Meu, fiica Mea, pentru mântuirea sufletelor. Sângele Meu trebuie să fie foarte venerat. Sarcina ta este să împlinești voia Mea atunci când voi vărsa acest sânge. Va fi o mare durere. Ți se va permite atât cât poți suporta. Eu cunosc măsura pe care o poți suporta. Ai încredere în Mine. Eu sunt Mirele tău. Este, de asemenea, voia Mea să fiu mereu unit cu tine. Nu-ți va lipsi nimic alături de Mine.”

Eu: „Doamne, ce vrei să spui cu asta, că nu-mi va lipsi nimic?”

Mântuitorul: „Eu posed tot ce ai nevoie.”

Eu: „Da, Doamne, cred asta. Dragă Dumnezeu, vreau să-ți spun că te iubesc atât de mult acum, încât aș vrea să fac tot ce dorești Tu.”

Mântuitorul: „Fiica mea, rănilor vor sângera, mai întâi vineri. Atunci nu va trebui să lucrezi. Te vor scuti de muncă.”

Eu: „Atunci voi putea să mă rog?”

Mântuitorul: „Ceilalți vor trebui să se roage mult. Fiica mea, fii convinsă că o vor face.”

Mântuitorul: „Eu iubesc toți oamenii.”

M-am gândit la coroana de spini.

Mântuitorul: „Asta va veni. Coroana de spini face parte din asta. Mai întâi vei primi biciuirea, apoi încoronarea cu spini. Se va întâmpla așa cum am suferit Eu pe Calvar. Este răstignirea Mea în tine. Durerea ta va fi a Mea. Aceste suferințe de ispășire sunt suferințele Mele de ispășire. Eu sunt în tine și tu ești în Mine. Atunci vom fi una.”

Eu: „Te rog, Domnul meu și Dumnezeul meu, ia-mi doar frica și fă ca eu să nu mă tem de diavol și ca el să nu-mi poată face nimic. Dacă îmi face ceva, atunci nenumărate suflete să fie salvate de la damnare.”

Mântuitorul: „Fiica mea, voi avea grijă de asta.”

Mântuitorul: „Tu vei fi ispitită mai mult decât celelalte suflete. Pentru aceasta se va ruga mult pentru tine. Este voia Mea ca să se roage mult.”

Mântuitorul: „Sarcina ta este încă aceea de a-mi fi mereu credincioasă.”

Eu: „Pentru a-ți fi credincioasă, mi-ai dat deja harul.” Mântuitorul: „Da, am făcut deja asta.”

Eu: „Dar am nevoie de un preot.”

Mântuitorul: „Va veni unul. Nu-ți va lipsi preotul.” Mântuitorul: „Dragă fiică, asta este suficient pentru astăzi. Du-te în pace.”

Ora 19.00 Rozariu și Sfânta Liturghie în Mingolsheim, în capela Rochus.

13.08.92 — joi

9.50 - 11.00 acasă:

M-am rugat din suflet și m-am unit cu El.

Mântuitorul: „O, fiica mea, scrie. Tot ce scrii este voia Mea. Tu ești nimic și nu poți nimic fără Mine. Pentru asta ai nevoie de Mine în toate. Eu sunt Domnul și Dumnezeu tuturor. Totul trebuie să se ordoneze după Mine. Voi, oamenii păcătoși, trebuie să vă treziți. A sosit timpul în care veți fi judecați după ceea ce Mi-ați adus.

Fiecare trebuie să dea socoteală în fața Mea. Nu puteți ascunde nimic de Mine. V-am dat ochi ca să vedeți și urechi ca să auziți. Ce faceți voi, nu vedeți și nu auziți. Totul este doar o nebulă.

Mânia Mea se va abate asupra fiecăruia. Copiii Mei neascultători, treziți-vă! Eu sunt un Dumnezeu al Luminei și nu al întunericului. Rămâneți în Lumina Mea. Cereți Lumina care vă luminează. Căci, când va veni întunericul, nu veți mai putea cere. Și atunci veți aparține Dumnezeului întunericului. Atunci

chinul ei va fi veșnic. Fiica Mea, cheamă-i pe toți la rugăciune. Mama Mea și mama voastră vă iubește pe toți și vă dorește binele, întoarceți-vă cu toții la ea. Ea vă așteaptă cu brațele deschise. Iubiți-o. Ea îmi va prezenta rugăciunile voastre (mijlocirea voastră).

Nu voi refuza nicio mijlocire din partea ei. Fiica mea, tot ce va veni asupra ta, pune-l în inima fără pată a Mariei, căci inima ei este și inima mea. Acolo trebuie să se retragă dușmanul. Dragă fiică, continuă să scrii. ”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu, Tatăl meu iubitor.”

Mântuitorul: „Nu-ți face atâtea griji pentru suferințele tale de ispășire. Aceasta este problema Mea, nu a ta. Îți mulțumesc pentru „Da”-ul tău și l-am acceptat. Nu-ți va lipsi nimic. Ai încredere. Eu sunt viața ta, fiica Mea. Îți cunosc slăbiciunea.

Îți voi da tot ce ai nevoie la timpul potrivit. Nu-ți face griji în avans. Suferințele de ispășire pe care le vei primi sunt la ușă. Voi bate la ușă când va veni ceasul. La Mine, totul se întâmplă la timpul potrivit.

Fiica mea, te iubesc foarte mult și te binecuvântează acum.” M-am îngenunchat pe podea pentru a primi binecuvântarea.

Mântuitorul: „Te binecuvântează, fiica mea, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Du-te în pace.”

Am spus: „Amin.”

Apoi: „Slavă Domnului Dumnezeu.”

Nu știam dacă am spus-o corect. Mântuitorul:

„Fiica mea, îmi place.”

Cu puțin înainte de prânz, i-am spus fiului meu să ia totul mai în serios în ceea ce-L privește pe Dumnezeu. I-am mai spus să se spovedească.

El a spus: „Oricum nu te pot crede.”

Atunci i-am spus că va crede ca Toma, abia când va vedea semnele răni. Am observat de mult timp că se ferește de grupul de rugăciune, deși ar putea participa uneori.

În prezent, întreaga mea familie ascultă de ceea ce le sugerează spiritul necurat. Eu rămân credincioasă Domnului și Dumnezeului nostru, chiar dacă sunt singură.

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

Nu aveam nicio idee că astăzi se vorbea în Evanghelie despre Toma, care nu credea că Iisus a înviat, atunci când ceilalți ucenici i-au povestit acest lucru.

După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să mă duc la părintele Vogt și să-i spun că am primit semnele crucii de la Mântuitorul.

Mântuitorul: „Du-te la el, vorbește cu el.”

Așa că, după slujbă, m-am dus la părintele Vogt și i-am povestit. El a zâmbit puțin și a spus: „Tu crezi asta.”

Eu: „Da, cred.”

Apoi i-am mai spus că Mântuitorul îi spusese că el va crede abia când va fi prea târziu. I-am cerut binecuvântarea și m-am dus fericit acasă.

14.08.92 – Vineri

10.00 - 11.45 acasă:

Rugăciune – Unire

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vreau să scrii.” Eu: „Da, dragă Iisuse, îndrumătorul sufletului meu.”

Mântuitorul: „Fiica mea, războiul se intensifică. Este haos în lume. Inamicul a luat deja o pradă mare. Oamenii așteaptă prea mult până să se împace cu Dumnezeu lor. Războiul a adus deja destule pagube, dar va aduce și mai multe. Cheamă politicienii la pocăință. Ei sunt orbiți de vălul lui Satan. Vor trebui să dea socoteală în fața mea. Niciun politician nu va fi scutit de aceasta. Va trebui să-i resping pe mulți.”

Mântuitorul: „Fiica Mea, îmi place că notezi totul. Voi răsplăti în mod special această muncă.”

Eu: „Doamne, aș vrea să te întreb încă ceva despre semnele mistică. Ai spus că stai la ușă, iar părintele Vogt nu s-a exprimat prea bine. Trebuie să mai știu sau să recunosc ceva înainte să bați la ușa inimii mele, pentru că trebuie să fim atenți ca spiritul necurat să nu se amestece.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, semnele pe care le primești sunt ale Mele și ușor de recunoscut.”

Eu: „Cum anume, dragă Dumnezeule Trinitar?”

Mântuitorul: „Sângele care va curge din răni este sângele meu. Omul nu are atât de mult sânge încât să curgă din ele.”

Eu: „Dar asta nu este suficient pentru oamenii de știință.”

Mântuitorul: „Aceste răni nu se vindecă și nu supurează. Aceste răni vor radia lumina care îi va face pe orbi să vadă din nou. Acest sânge, pe care îl voi vărsa prin tine, va fi mântuirea lor. Fiica mea, dacă cineva nu crede atunci, nu va putea crede nici mai târziu.

Scrie, fiica Mea, pentru unii am fost și pentru alții voi fi răstignit în zadar. Aceste suflete și-au ales deja Tatăl.”

Am mai vorbit o vreme cu Mântuitorul. Apoi:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Vei scoate țipete puternice când îți se vor imprima semnele rănilor în biserică. Țipătul de durere trebuie să fie.”

Eu: „Doamne, doare atât de tare?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, este o durere imensă.” Eu:

„Atunci, se vor speria mulți?”

Mântuitorul: „Fiica mea, a te speria nu este grav, în comparație cu durerea pe care o vei simți. Această durere infernală este o picătură în comparație cu iadul.”

Eu: „Da, Doamne, am înțeles. Așa cum vrei Tu, așa să se întâmple.” Mă gândeam dacă va mai urma ceva acum și dacă Mântuitorul îmi va mai spune ceva.

Mântuitorul: „Da, mai urmează ceva. Îți voi imprima semnele crucii cât mai repede posibil.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, mă supun voinței tale. Lasă-mă doar să te iubesc și să fiu cu tine, acum și în vecii vecilor.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te-am ales. Ești cea mai iubită a mea, acum și în veșnicie.”

Eu: „Dumnezeule, să șterg cuvântul «cea mai iubită»?”

Mântuitorul: „Nu pot să spun asta cui vreau?”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeu meu.”

Eu: „Mă simt atât de nevrednică pentru cuvântul «cea mai iubită».”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, te binecuvântează acum.”

- M-am închinat -

Mântuitorul: „Te binecuvântează în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Du-te în pace, fiica mea.”

Eu: „Mulțumesc Domnului Dumnezeu. Lăudat fie Iisus Hristos, acum și în vecii vecilor. Amin.”

Ca de obicei, am rostit o rugăciune de mulțumire și am oferit comuniunea spirituală pentru toți oamenii și toate sufletele sărace din Purgatoriu.

18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să-i trimit un fax cancelarului H. Kohl.

Mântuitorul: „Fă asta, fiica mea, așa vreau Eu.”

Spre seară, m-am dus la Roswitha. Fiul ei m-a ajutat să trimit o scrisoare prin fax cancelarului federal.

Pe la ora 23.30 am mai spus un Rozariu.

15.08.92 — Sâmbătă - Adormirea Maicii

Domnului La ora 4.15 dimineața am început să mă rog. M-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Scrisoarea a fost corectă. Nu-ți face griji pentru scrisoare.”

Lacrimile mi-au curs din ochi, în mod liber, fără voia mea.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, războiul se intensifică. Germanii nu trebuie să se amestece în acest război.”

Eu: „Trebuie să spun asta?”

Mântuitorul: „Dacă ești întrebată. Poporul trebuie chemat la rugăciune. Prin rugăciune pot schimba multe. Fiica mea, roagă-te mult. Satana este puternic. Mulți creștini buni vor cădea pradă lui.

Păstrează bine tot ce scrii acum. Îți voi oferi o protecție specială. Fiica mea, te iubesc, du-te în pace.”

Între orele 10.30 și 12.30 am fost la Marion și am scris.

Între orele 16.30 și 19.45 am fost la biserica din Rot. Acolo m-am spovedit și am rămas și la Sfânta Liturghie de la ora 19.00.

16.08.92 – Duminică

Între orele 8.30 și 10.00 m-am rugat.

I-am încredințat Mântuitorului multe suflete prin Inima Neprihănită a Mariei, precum și sufletele sărace.

Am plâns din adâncul inimii și i-am spus Mântuitorului:

„Dragă Iisuse, sunt gata să sufăr ispășire pentru toate sufletele.”

Deodată, lacrimi mari și grele mi-au curs din ochi. Da, nu erau lacrimile mele. Erau lacrimile Mântuitorului pe care le vărsam.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vei suferi pentru toate sufletele. Le iubesc pe toate. Toate sunt copiii mei. Nu toate vor să împlinescă voia mea. Suferințele tale de ispășire sunt foarte aproape.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc foarte mult. Notează asta. Iubirea pe care ți-o dăruiesc și pe care ți-o voi dăruia este iubirea mea și darul meu pentru tine.”

Eu: „Doamne, dar aceasta este cea mai mare virtute.”

Mântuitorul: „Da, scrie asta. Puțini primesc această virtute. Eu o pot da cui vreau. Cu această iubire vei învinge totul.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, cum pot să-Ți mulțumesc pentru acest mare dar?”

Mântuitorul: „Fiica mea, mi-ai mulțumit deja, dându-mi totul. Poți transmite mai departe această iubire de la mine, dacă dorești. Nu vei duce lipsă de iubire. La tine pot veni multe suflete să se împlinescă. Fiica mea, tu ești tabernacolul meu.”

Eu: „O, Domnul meu, nu pot înțelege toate acestea.”

Mântuitorul: „Dacă ai înțelege, nu ar mai fi de la Mine.

Scrie, fiica mea, eu sunt și iubire de neînțeles. I-ai spus preotului tău că inima ta poate înțelege. Minte nu poate înțelege ceea ce înțelege inima. Eu mă aflu în inima ta, fiica mea. Fără mine nu puteți face nimic.

Numai iubirea poate totul. Fără ea nu puteți trăi. Numai eu pot iubirea. Fiica mea, preotul pe care îl aștepti va veni. Nu-ți face griji în privința asta. Nu-ți face griji dinainte.”

Eu: „Mântuitorul meu, te rog, nu mă lăsa să fiu despărțită de tine în mijlocul durerilor mari.”

Mântuitorul: „Nimeni nu te poate despărți de mine, pentru că tu îmi aparții în întregime.”

M-am gândit dacă m-aș putea despărți de Tine de una singură. Mântuitorul: „De una singură nu poți face nimic.”

Eu: „O, Doamne, acum sunt liniștită și ușurată.” Mântuitorul:

„Așa este, fiica mea.”

Eu: „Atunci lasă-mă să sufăr împreună cu Tine, cât timp dorești, pentru mântuirea sufletelor.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place în mod deosebit ceea ce ai scris.”

Este voia Mea ca tu să faci asta. Nu-ți va lipsi nimic alături de Mine. Tot ce spui tu, sunt Eu. Da, fiica Mea, Eu sunt Domnul și Dumnezeuul tău. Trupul tău este trupul Meu. Voia ta este voia Mea. Bindecuvântarea ta este bindecuvântarea Mea.”

Eu: „Doamne, pot să bindecuvântez?”

Mântuitorul: „Fiica mea, trebuie să bindecuvântezi mult.” Am spus că bindecuvântarea este ceva foarte mare. Mântuitorul: „Și Eu sunt mare.”

Eu: „Cum să bindecuvântez?”

Mântuitorul: „Eu îți voi călăuzi mâna.”

Eu: „O, Domnul meu, acum am terminat. Mai trebuie să scriu ceva? Vrei tu asta?” Mântuitorul: „Draga mea fiică, iubește-mă mai mult în aproapele tău.”

Eu: „Da, Doamne, o voi face.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te bindecuvântez acum. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.”

Eu: „Amin. Mulțumesc lui Dumnezeu, Domnul nostru. Lăudat fie Iisus Hristos și Maria acum și în vecii vecilor. Amin.”

Eu: „Dumnezeule, a fost corect că i-am spus și Mariei?” Mântuitorul: „Mă bucur să aud asta.”

Ora 13.00 Rozariu și rugăciune în Rot.

Ora 19.00 Sfânta Liturghie în capela Rochus din Mingolsheim.

17.08.92 - luni

Ora 10.00 în cabinetul medical:

Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc mai presus de toate.” Eu: „Doamne, nu pot scrie asta.”

Mântuitorul: „Scrie. Fiica mea, îmi place cum acționezi. Continuă așa. Nu-ți fie teamă că nu primești destulă iubire. Eu sunt Dumnezeuul iubirii. Dăruiește mereu mai departe iubirea pe care o primești de la Mine. Nu-ți va lipsi iubirea. Fii smerită și blândă. Eu sunt cu tine.”

Eu: „Doamne, credeam că voi fi cu Tine abia când voi primi semnele răni?”

Mântuitorul: „Fiica Mea, ești deja cu Mine. Eu sunt totul în tine.”

Eu: „Doamne, simt o arsură în inima mea.”

Mântuitorul: „Eu sunt focul iubirii. Nimeni nu poate stinge acest foc. El arde acolo unde vreau Eu.”

Eu: „Doamne, aș putea plânge acum. Cât de mult te iubesc, numai Tu știi. Dragă Mântuitorule, mai trebuie să știu ceva?”

Mântuitorul: „Lasă lucrurile să vină la tine. Nu-ți face griji dinainte.”

Eu: „Domnul meu, cred că nu există nimic mai frumos decât să fiu cu tine în iubire.

O, dragul meu Iisus, și Tu vii la Clinica Universitară, în acest cabinet medical, și Te cobori la o asistentă de radiologie atât de neînsemnată.

Nu mi-aș fi putut imagina niciodată mai demult că există așa ceva. Domnul meu, nu-Ți pot mulțumi cu cuvinte. Îți mulțumesc cu iubirea mea pentru Tine și pentru aproapele.”

Eu: „O, Domnul meu, Tu ești izvorul iubirii. O simt acum atât de puternic.” Mântuitorul: „Fiica mea, fii gata pentru ceea ce îți cer.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, sunt pregătită, dacă asta îți este de ajuns.” Mântuitorul: „Fiica mea, îmi este de ajuns așa cum ești.”

Eu: „Dragul meu Iisus, atunci nu mai ezita. Și mie mi-e sete.” Mântuitorul: „M-am bucurat să aud asta de la tine.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, du-te în pace.” Eu: „Slavă lui Dumnezeu, Domnului.”

Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

Ora 20.00 Grupul de rugăciune.

18.08.92 — Marti

Ora 10.00 în cabinetul medical:

După o rugăciune profundă și sinceră, îmi vin din nou lacrimile.

Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc, scrie asta. A sosit timpul în care îmi voi împlini lucrarea. Tu îmi aparții în întregime.”

Din ochii mei curgeau lacrimi care nu erau ale mele. Am întrebat:

„Sunt lacrimile Tale?”

Mântuitorul: „Da, sunt lacrimile Mele. Sunt suferințele pentru tine. Fiica Mea, lasă lucrarea Mea să acționeze în tine.”

Eu: „Doamne, cum numești Tu lucrarea Ta?”

Mântuitorul: „Fiica mea, este răstignirea Mea în tine.” Eu:

„Câte ore va dura?”

Mântuitorul: „La fel ca pe Calvar.”

Eu: „Maica Domnului va fi prezentă?”

Mântuitorul: „Maica ta cerească este prezentă la fiecare răstignire. Ea îți va oferi mângâiere. Iubește-o așa cum mă iubești pe mine.”

Eu: „Voi vărsa mult sânge la răstignire?” Mântuitorul:

„Aproape tot.”

Eu: „Voi mai putea trăi după aceea?”

Mântuitorul: „Fiica mea, aceasta este ceea ce vă este de neînțeles.”

Mântuitorul: „Eu pot înlocui tot ce lipsește. Nu-ți va lipsi nimic. Eu sunt viața ta.”

Eu: „Atunci, prin acest sânge vărsat, sufletele vor fi mântuite.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, foarte multe și foarte multe se vor converti prin aceasta. Vor fi vindecări.”

Eu: „Cine poate fi vindecat?” Mântuitorul:

„Oricine.”

Eu: „Doamne, dar nu toți sunt bolnavi.”

Mântuitorul: „Ba da. Cea mai mare boală este că aproape toți nu mă mai iubesc.” Eu:

„Dumnezeule, eu te iubesc.”

Mântuitorul: „Știu asta, fiica mea.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, semnele crucii pe care le vei primi, se va întâmpla în zilele următoare. Fii pregătită, fiica mea.”

Eu: „Dragă Iisuse, îți cer harul să rezist la toate, să rămân statornică și credincioasă și ca, după ce se va întâmpla asta, să te iubesc și mai mult.”

Mântuitorul: „Fiica mea, fii sigură că după aceea mă vei iubi și mai mult.” Eu: „Se întâmplă asta în Biserică?”

Mântuitorul: „Da, se va întâmpla în biserică.”

Mântuitorul: „Fiica mea, lasă totul în seama mea, tu ești instrumentul meu.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, Tatăl meu iubitor, să se întâmple așa cum dorești Tu.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te voi binecuvânta cu multă har. Dragă fiica mea, du-te în pace.”

Eu: „Slavă Domnului Dumnezeu.”

18.30 Rozariu și Sfânta Liturghie în Rot.

19.08.92 — Miercuri

Ora 10.00 – Cabinetul medical:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, cuvânt cu cuvânt. Rănile pe care le primești de la mine vor sângera în fiecare vineri, cu excepția sărbătorilor mari. Sângele care va curge este sânge sfânt.”

Eu: „Doamne, dar eu nu sunt sfântă.”

Mântuitorul: „Atunci nu ești tu. Eu sunt. Rănile pe care le vei primi vor fi adânci.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, nu înțeleg cuvântul „adânci”, ce vrei să spui?”

Mântuitorul: „Nu sunt semne superficiale. Scrie, fiica mea, de aceea va curge mult sânge. Nu trebuie să te sperii de această cantitate de sânge care va fi vărsat.”

Mântuitorul: „Fiica mea, am stabilit pentru tine ziua în care vei primi rănile. Este ziua care îmi place mie și mamei mele și a voastră.”

Eu: „Doamne, nu vreau să știu când. Sau trebuie să știu, las asta în seama Ta. Te rog, dă-mi multă har, când va veni ziua aceea, ca să fiu curajoasă și să nu-mi fie frică și să nu mă îndoiesc și ca spiritul necurat să nu fie lângă mine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, așa va fi.”

Eu: „Iubitul meu Iisus, nu știu dacă mai trebuie să scriu ceva.” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, așa vrea să păstrezi totul în tăcere.” Eu: „Pot să știu de ce?”

Mântuitorul: „Din lipsă de spațiu și pentru că cei curioși sunt primii care ajung acolo.” Eu: „Da, Doamne, voi urma voia Ta.”

Eu: „Doamne, nu mai trebuie să știu nimic acum?”

Mântuitorul: „Ba da, fiica mea, trebuie să suporti totul cu răbdare și cu iubire.”

Eu: „Dumnezeule, nu-mi va lipsi asta, pentru că mi-ai dat virtutea răbdării, iar iubirea mi-o vei da Tu. Cred și îmi doresc să fac asta.”

Mântuitorul: „Fiica mea, eu sunt și voi fi mereu cu tine.”

Eu: „Doamne, când va veni momentul (semnele crucii), voi simți ceva înainte?”

Mântuitorul: „Vei simți iubirea mea. Eu sunt iubirea, fiica mea.”

Eu: „Da, Doamne, am înțeles. Îți mulțumesc, Doamne și Dumnezeule.” Mântuitorul: „Draga mea fiică, te port cu mine.”

Eu: „Da, Doamne, poți să mă duci unde vrei.”

Eu: „O, Domnul meu, dragul meu Iisus, te iubesc atât de mult. Sunt mereu atât de fericită cu tine.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, du-te în pace.” Eu: „Slavă Domnului Dumnezeu.”

Rozariul și Sfânta Liturghie în Mingolsheim, în capela Sfântului Roch.

20.08.92 - joi

Ora 10.00 în cabinetul medical:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vreau mișcarea ta.”

Eu: „Dumnezeule, mi-ai cerut asta încă de la început, dar încă nu înțeleg pe deplin, și totuși îți dau voința mea.”

Mântuitorul: „Eu hotărâsc unde trebuie să mergi.”

Eu: „Doamne, voi merge unde vrei Tu. Te rog, ajută-mă să-mi dau seama că fac asta.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie. Eu sunt Domnul și Dumnezeul pentru tot ceea ce se mișcă. Cel care îmi aparține trebuie să se alinieze după mine.”

Scrie, fiica mea, vreau ca tu să te supui strict voinței Mele.”

Eu: „Dumnezeule, vreau să fac asta, ajută-mă, te rog. Sunt atât de slabă și te rog să-mi faci limba să tacă, când trebuie să tac.”

Mântuitorul: „Fiica mea, tu vorbești când vreau Eu. Nu-ți face griji în privința asta.” Eu: „Dar, Doamne, nu înțeleg cuvântul „strict”. Spune-mi ceva despre asta.”

Mântuitorul: „Ceea ce am început, voi duce la bun sfârșit.”

Eu: „Acum mi-e teamă că voi greși ceva.” Mântuitorul: „Fiica mea, cu mine nu vei greși.”

Eu: „Poți să-mi mai spui ceva despre «a rându-i cu strictete»?”

Mântuitorul: „Da-ul tău înseamnă «da», iar nu-ul tău înseamnă «nu».”

Eu: „Dumnezeule, astăzi am mai mult sentimentul că ești un Tată mai sever decât de obicei. Mi-am imaginat eu asta?”

Mântuitorul: „Fiica mea, atrocitățile sunt mari în lume. Am scurtat timpul. Dușmanul este pretutindeni. Oamenii nu știu ce fac. Voi permite multe lucruri pe care le dorește dușmanul. Oamenii trebuie să se pocăiască.”

Eu: „Dumnezeule, te rog, milă și îndurare pentru toți. Sunt gata să salvez sufletele împreună cu Tine. Mă ai pe deplin. Fă ce vrei și când vrei cu mine. Te iubesc foarte mult, Dumnezeul meu bun și milostiv, Sfântă Treime.”

Mântuitorul: „Fiica mea, mai ai puțin de așteptat până va veni timpul potrivit. Eu sunt cu tine, nu-ți face griji. Ține-te strâns de mâna mea.”

Eu: „Iisuse, Rege al tuturor regilor, o voi face.” Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc. Du-te în pace.” Eu: „Slavă Domnului Dumnezeu.”

Ora 12.00 în capela clinicii.

Mântuitorul: „Aș vrea să scrii ceva. Vreau să împlinești voia Mea.” Eu: „Doamne și Dumnezeule, care este voia Ta?”

Mântuitorul: „Să porți până la sfârșit semnele rănilor pe care le vei primi.”

Eu: „Doamne, voi face asta împreună cu Tine, pentru că Te iubesc, pentru că aceasta este voia Ta și pentru că vreau ca sufletele să fie salvate de la condamnare.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, semnele crucii îți vor aduce multe probleme, necazuri. Toate problemele, toate necazurile dă-mi-le mie, eu voi rezolva totul. Nu întreprinde nimic singură. Trebuie să-mi fii ascultătoare. Fiica mea, mai întâi trebuie să mă asculți.

Fiica mea, vreau să fii ascultătoare față de mine.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, îți cer harul de a fi ascultătoare. Este o mare virtute de care am atâta nevoie.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie, vei primi astăzi ascultarea. Este dorința mea să ți-o dau.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeul meu, îți mulțumesc.” Mântuitorul: „Draga mea fiică, du-te în pace.”

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

21.08.92 – Vineri.

Ora 10.00, în cabinetul medicului:

Ieri am fost pe punctul de a renunța aproape complet la scris. Eram supărată pentru că scriu și înțeleg atât de prost. Din dragoste pentru Iisus, continui să scriu.

Mântuitorul: „Este voia Mea ca tu să scrii. Fiica Mea, nu va mai dura mult până când vei scrie în continuare. Altcineva va scrie pentru tine. Până atunci, trebuie să mai ai răbdare.”

Scrie, fiica mea, îi voi da soțului tău suferințe legate de cruce.” Eu: „Să scriu asta?”

Mântuitorul: „Da, scrie asta. El trebuie să le accepte și nu are altă alegere.”

Eu: „Doamne, nu vreau să știu ce suferințe îi vei da. Știu doar că, dacă îi dai, atunci este bine

pentru el. Te rog, nu lăsa să se piardă. Știu că este nechibzuit.”
Mântuitorul: „Fiica mea, îi dau un timp în care să se poată pocăi.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu.”

Mântuitorul: „Soțul tău va face ceea ce vreau Eu. Pedepsirea este necesară.” Eu:

„Mântuitorule, ieri nu am fost înțeleasă.”

Mântuitorul: „Fiica mea, tu îmi aparții. Puțini te vor înțelege, pentru că nu tu ești, ci Eu sunt, iar ei nu vor să Mă înțeleagă. Nu toată lumea suportă adevărul. Scrie, fiica mea, Eu sunt Adevărul. Nu te mira dacă oamenii se poartă așa cu tine.

Așa s-au purtat și cu mine pe vremuri. Rămâi în continuare smerită și blândă.” Eu: „Doamne, îți cer smerenie și blândețe. Nu-mi ajunge. Dă-mi, te rog, multă iubire, ca să pot dăruii mai departe. Numai cu iubirea Ta reușesc totul.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, îmi place cum acționezi. Nu-ți face reproșuri că nu este corect. Eu fac cu tine ce vreau. Celorlalți nu le va plăcea asta. Toți trebuie să se supună voinței Mele. Este și voința Mea.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, fă cum vrei Tu.”

După un timp:

Mântuitorul: „Da, fiica mea, scrie. Am decis să realizez ceea ce este planul meu. Vei primi de la mine cele cinci semne ale rănii. „DA”-ul meu este un „DA”. Nu-ți va lipsi durerea și harul.

Veghează și fii pregătită.”

Eu: „Dumnezeule, te iubesc atât de mult acum. Mă arunc acum în brațele tale și vreau să rămân mereu în inima ta.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi aparții pentru totdeauna. Nimeni nu ne mai poate despărți. Acum suntem de nedespărțit. Îți revărs acum iubirea Mea peste tine, ca să poți trece peste tot ce va veni asupra ta. Cu această iubire îi vei învinge pe toți.

Eu: „Doamne, simt în inima mea că este fierbinte și devine din ce în ce mai fierbinte.”

Eu: „Cum reușești asta?”

Mântuitorul: „Eu sunt Dumnezeuul iubirii.”

Eu: „Este atât de frumos. Nu te mai gândești la supărare. Cred că iubirea a șters supărarea.”

Mântuitorul: „Așa este, fiica mea.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuule, pentru această mare

har.” Mântuitorul: „Du-te în pace, draga mea fiică.”

Am spus, ca de obicei, o rugăciune de mulțumire.

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

22.08.92 — Sâmbătă

7.30 – 9.00 Rugăciune – Unire.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, cuvânt cu cuvânt.” Eu:

„Da, nobile iubire a mea.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vreau toată dăruirea ta.”

Eu: „Doamne, Ți-am dat deja totul. Mai este ceva ce nu Ți-am dat încă?”

Mântuitorul: „Dăruiește-Mi simțurile tale.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, ți le dăruiesc. Totul să-ți aparțină.”

Mântuitorul: „Eu voi vedea și voi auzi pentru tine.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vei primi de la Mine alte organe ale simțurilor. Vei vedea și vei auzi ceea ce alții nu văd și nu aud.”

Eu: „Doamne, asta ține de misticism?”

Mântuitorul: „Da, asta ține de misticism.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, mai cer de la tine consimțământul tău pentru semnele crucii.”

Eu: „Domnul și Dumnezeuul meu, lisuse al meu drag și milostiv, iubirea mea de neînțeles și infinită, îți dau consimțământul meu ca să-mi imprimi rănilile în trupul meu, trupul meu este acum trupul tău. Și

aceasta este pentru mântuirea tuturor sufletelor și pentru convertirea păcătoșilor care au bunăvoință.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi este de ajuns.”

Mântuitorul: „Trebuia să verific încă o dată.”

Mântuitorul: „Tu ești fiica mea cea mai iubită.”

Eu: „Doamne, să scriu asta?” Mântuitorul: „Da, scrie-o.”

Eu: „Doamne, nu pot să înțeleg că sunt cea mai iubită de Tine.” Mântuitorul:

„Tu ești, fiica mea.”

Eu: „Doamne, mi-e teamă că sunt cea mai mare păcătoasă.”

Mântuitorul: „Asta crezi tu, pentru că ești atât de mică.”

Eu: „O, Doamne, îmi este din nou sete de iubirea Ta, sunt atât de nesățioasă. Te rog, scufundă-mă în izvorul Tău de iubire, ca să nu-mi mai fie niciodată sete.”

Mântuitorul: „Vei fi desățită și nu vei mai avea sete abia în Paradis.” Eu: „Doamne, credeam că pe pământ este deja Paradisul, dacă îți dăm totul.” Mântuitorul: „Fiica mea, încă mai ai veșmântul tău.”

Eu: „Ce numești tu veșmânt?”

Mântuitorul: „Trupul tău. Te afli într-o etapă preliminară a Paradisului, așa cum există și o etapă preliminară a Iadului.”

Eu: „Asta înseamnă că mai pot ajunge în purgatoriu?”

Mântuitorul: „Fiica mea, lasă asta în seama mea. Bucură-te că ești cu mine.”

Mântuitorul: „Până acum ai împlinit voia Mea. Rămâi în Mine și cu Mine, în continuare, atunci vei împlini și cealaltă voință care va veni asupra ta.”

Eu: „Domnul meu, Tatăl meu iubitor, te iubesc atât de mult încât nu am altă dorință decât să-ți împlinesc voia și să fiu mereu în tine și cu tine.” Mântuitorul: „Te binecuvântează, fiica mea, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Du-te în pace, draga mea fiică.”

Eu: „Mulțumesc Domnului Dumnezeu. Lăudat fie Iisus și Maria, acum și în vecii vecilor. Amin.”

Între orele 16.30 și 17.15 m-am rugat în biserica din Rot și m-am spovedit la părintele Vogt.

La ora 18.15 am participat la Sfânta Liturghie în biserica din Mingolsheim. Adriana era acolo. Ea a trăit un moment frumos când m-am îngenuncheat pe podea și am primit Sfânta Împărtășanie de la părintele Kesenheimer.

În jurul orei 21.00 am rugat Rozariul dureros.

23.08.92 - Duminică

Ora 8.20: Ca de obicei, m-am rugat înainte de a mă uni cu El.

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie. Sarcina ta este să conduci multe suflete la Mine. Iubește-le pe toate. Fiecare suflet îmi este drag, unul ca altul. Nu judeca pe nimeni.”

Am întrebat despre ziua de ieri, când am îngenuncheat în fața preotului din Mingolsheim și am avut atacuri. Înainte de Sfânta Împărtășanie am avut pace și abia după primire și după unire am avut din nou pace.

Mântuitorul: „Spiritele necurate sunt mereu în jurul tău și vei fi mereu atacată de ele. Nu vei fi scutită de asta. Nu trebuie să-ți fie frică, Eu sunt cu tine.”

Eu: „Doamne, dacă ești cu mine, de ce ai permis spiritelor necurate să mă atace când m-am îngenuncheat?”

Mântuitorul: „Ca să vezi cum luptă spiritele necurate când cineva îngenunchează în fața Mea.”

Eu: „Îți mulțumesc, Doamne, sper ca și ceilalți să accepte această învățătură și să aducă jertfe, îngenunchind în fața Ta la primirea Sfintei Împărtășanii.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vreau ceva de la tine.”

Eu: „Da, Doamne, ți-l dau fără să știu ce vrei.” Mântuitorul: „Vreau ca tu să spui „da” la toate.”

Eu: „Doamne, am auzit bine?” Mântuitorul:

„Da, scrie.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, Dumnezeul meu iubitor și trinitar, îți dau „da”-ul meu la toate.” Eu: „Dumnezeule iubitor, dar te rog, ajută-mă să recunosc că ești Tu atunci când spun

„da”. Pentru asta trebuie să am și darul discernământului.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vei primi harul de a discerne spiritele, nu mai durează mult.”

Mântuitorul: „Fiica mea, mi-ai dat cu adevărat totul.” Nu am vrut să scriu asta.

Mântuitorul: „Scrie. Opera Mea poate începe.”

Eu: „Doamne, îmi mai poți dăruia iubire? Sufletul meu tânjește după mai multă iubire. Am nevoie de multă iubire, nu mi-e de ajuns. Mă simt ca un cerșetor care cerșește pâine. Tu ești focul aprins al iubirii. Mă cufund în această iubire”

Mântuitorul: „Încă nu poți suporta asta. Când vei primi suferințele ispășitoare, voi face asta.

Fiica mea, nu-ți lipsește iubirea, eu sunt lângă tine.”

Eu: „Da, Doamne. Trebuie să fii mulțumit cu ceea ce ai.” Eu: „Ce să fac cu scrisoarea de la domnul cancelar federal Kohl?”

Mântuitorul: „Fiica mea, mai așteaptă. Îți voi inspira eu ce trebuie să faci. Continuă să te rogi pentru politicieni.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc. Du-te în pace.” Eu: „Îți mulțumesc, Doamne și Dumnezeu, pentru toate.”

Ora 10.00: Sfânta Liturghie în Rot.

Ora 13.00 Rozariu și rugăciune.

După-amiaza am avut dureri de cap puternice, dar am simțit multă iubire pentru Mântuitorul.”

24.08.92 - Luni

Ora 9.45:

Eu: Dragă Dumnezeu, am avut dureri de cap ascuțite și puternice ieri și azi dimineață între orele 3.00 și 6.00.

Mântuitorul: „Fiica mea, au fost suferințe de ispășire din partea mea.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, am dormit 2 ore și jumătate în noaptea aceasta, acum trebuie să lucrez și diseară mai am grupul de rugăciune. În acest moment mă simt atât de în formă, de parcă aș fi dormit toată noaptea. Este aceasta o har de la Tine?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, altfel nu ai fi rezistat.”

Eu: „Aș vrea să te întreb dacă ar trebui să merg la părintele Gebhard Heyder în weekend, este aceasta voia Ta?”

Mântuitorul: „Fiica mea, du-te la părintele Gebhard, du-te la el.”

Eu: „Pot să-i povestesc despre semnele crucii pe care le voi primi de la Tine?”

Mântuitorul: „Trebuie să-i povestești sau să-i citești ceea ce ai scris.”

Eu: „Doamne, când ar trebui să-mi iau concediul?”

Mântuitorul: „Trebuie să-l înregistrezi în septembrie.”

Eu: „Ieri mi-am făcut griji dacă a fost corect ce i-am spus lui Claudius din Luxemburg (despre semnele crucii).”

Mântuitorul: „Nu tu ai spus asta, ci Eu am fost Cel care a vorbit. Nu-ți mai face griji în privința asta. Tu ești doar instrumentul Meu.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, ieri a fost începutul suferințelor ispășitoare?”

Mântuitorul: „Da, acela a fost începutul.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, mai trebuie să știu ceva?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, semnele pe care le vei primi de la mine, se va întâmpla foarte curând.”

Eu: „Doamne, mi-ai spus deja asta.”

Mântuitorul: „Vreau să fii pregătită.” Eu: „Ce înțelegi prin a fi pregătită?”

Mântuitorul: „Să pot acționa la momentul care mi se

potrivește.” Eu: „Dragă Dumnezeu, ce înțelegi tu prin cel mai scurt timp?”

Mântuitorul: „Asta se poate întâmpla în orice moment, în orice oră sau în orice zi.”

Eu: „Mi-ai spus «a fi pregătit», ce mai înțelegeți tu prin a fi pregătit?”

Mântuitorul: „Trebuie să fii mărinimos.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, îți cer harul să fiu mărinimoasă și să fiu pregătită așa cum dorești Tu.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îți dăruiesc harul chiar acum. Dar puțini sunt cei cu mărinimie.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, îți mulțumesc pentru această mare har.”

Eu: „Dragul meu Iisus, inima mea arde ca focul. O, iubirea mea arzătoare, te iubesc mai presus de toate. Cred că iubirea învinge toate suferințele.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, așa va fi.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, aștept de la tine răbdare și iubire pentru toate lucrurile. Nu-ți vor lipsi acestea, trebuie doar să le dăruiești mai departe.”

Eu: „Da, Doamne, așa voi face.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, ieri am avut bucuria de a suferi alături de tine.” Eu: „Și eu, Doamne, te-am iubit atât de mult în suferințe, încât pentru mine este de neînțeles.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, așa este. Dragă fiica mea, îți mulțumesc. Du-te în pace.”

Eu: „Slavă Domnului Dumnezeu.”

Am făcut o radiografie unui pacient din Croația. Amândoi am primit harul când i-am vorbit despre Dumnezeu. Pacientul a plâns și a plecat fericit.

Un alt pacient a venit din Hamburg, născut în 1909.

Mi-a spus că Dumnezeu nu există și a blestemat trecutul. L-am stropit cu apă sfințită și l-am binecuvântat, fără ca el să vadă. Apoi a continuat să blesteme, în special pe Sfântul Părinte. L-am spus că, dacă ar sta acum în fața judecății lui Dumnezeu, ar ajunge în iad. Apoi i-am spus să se roage.

La aceasta el a răspuns că ar prefera să-și muște nasul decât să se roage. L-am spus să-și muște nasul și apoi să plece.

Cu puțin timp înainte, mă rugasem deja pentru el, iar după aceea m-am gândit la versetul din Biblie: „Nu aruncați mărgăritarele înaintea porcilor.”

Un alt pacient a venit din Rusia, de la Volga. Lucrase ani de zile în Siberia. Era smerit și s-a bucurat de biletele de rugăciune pe care i le-am dat.

Ora 18.30 – Rozariul și Sfânta Liturghie.

Ora 20.00 – Grupul de rugăciune.

25.08.92 – marți

26.08.92 – miercuri

Ora 10.00 Cabinetul medical:

Eu: „Te rog, Domnul meu și Dumnezeuul meu, poți să-mi spui un alt cuvânt pentru «cel mai scurt timp»?”

În limba germană nu există așa ceva.”

Mântuitorul: „Fiica mea, dar tu ai înțeles.” Eu: „Da, dar ceilalți nu înțeleg.”

Mântuitorul: „Fiica mea, dacă ți-aș inspira-o în așa fel încât ceilalți să înțeleagă, atunci tu n-ai mai înțelege. Eu vorbesc cu tine și nu cu ceilalți.”

Eu: „Da, Domnul meu, voi accepta așa cum ai spus.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, nu mai ai mult timp până când vei primi semnele crucii. Fiica mea, ascultă-mă bine. Eu sunt Domnul și Dumnezeuul tău. Ceilalți vor încerca să te abată de la toate. Nu-i asculta. Cu mine îți vei recunoaște pe toți. Adevărata iubire este în mine. Dragul meu copil, scrie asta, vei avea atâția invidioși cât nimeni până acum.”

Eu: „Doamne, și eu trebuie să îndur toate acestea.”

Mântuitorul: „Tu nu poți face asta, fiica mea, Eu o voi îndura împreună cu tine.”

Eu: „Domnul meu, ia-mi acest „eu”.

Mântuitorul: „Fiica mea, eu sunt Eu.”

Eu: „Acesta este încă obiceiul meu, de care trebuie să mă dezvăț.”

Eu: „Domnul meu, am așteptat o vreme, nu s-a întâmplat nimic, tu n-ai spus nimic, trebuie să mă întorc acum la munca mea?”

Mântuitorul: „Fiica mea, ți-am întărit sufletul, ca să ai curaj pentru orice.” Eu: „Asta înseamnă că acum sunt curajoasă.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea. Fiica mea, îi iubesc în mod deosebit pe cei curajoși. Te iubesc, du-te în pace.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeu.”

Ora 19.00 — Liturghia în Capela Sfântului Roch.

27.08.92 — joi

Ora 10.00 Cabinetul medical al Asociației:

Mântuitorul: „Fiica mea, mă auzi?” Eu: „Da,

Doamne, te aud.”

Apoi nu am mai auzit nimic o vreme, pentru că a intrat doamna doctor

Hermann. Mai târziu:

Eu: „Dragă Mântuitorule, se apropie ceva de

mine?” Mântuitorul: „Da, flagelarea, acceptă totul.”

Eu: „Da, Doamne, o voi face.”

Eu: „Cum voi ști că este de la Tine?”

Mântuitorul: „Nu-ți va lipsi iubirea. Sacrifică-l pentru păcătoșii grei.” Eu: „Da, Doamne, îl voi sacrifica pentru păcătoșii grei.”

Mântuitorul: „Fii pregătită, fiica mea.” Eu:

„Se va întâmpla ziua sau noaptea?”

Mântuitorul: „Noaptea, fiica mea.”

Eu: „Flagelarea va fi fără sânge sau va fi o flagelare sângeroasă?”

Mântuitorul: „Va fi o flagelare sângeroasă.”

Mântuitorul: „Îndură durerile.”

Eu: „Da, o voi face, dragă Dumnezeu, pentru că te iubesc atât de mult. Domnul meu și Dumnezeul meu, ziua de după flagelare o pun în mâinile Tale. Nu-mi fac griji pentru ce va urma

și ce va fi.”

Mântuitorul: „Fiica mea, am preluat grija pentru tine.”

Eu: „Da, Domnul meu, să se întâmple cum vrei Tu. Te iubesc, Domnul și Dumnezeul meu, mai mult decât credeam că pot să Te iubesc.”

Mântuitorul: „Fiica mea, Eu voi fi biciuit în tine. Vom simți durerea împreună. Voi permite atât cât poți tu să suporti. Fiica mea, jugul Meu este dulce.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Este de ajuns. Dragă fiica mea, du-te în pace.” Eu:

„Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeul meu.”

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

28.08.92 – Vineri

Ora 10.00:

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, îți spun deja, pentru că nu știu ce vrei de la mine sau dacă trebuie să fac ceva, spun „DA”. Domnul meu, să se întâmple cum vrei Tu. Totul pentru slava Ta mai mare și pentru mântuirea sufletelor.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îți cunosc dorințele. Îmi plac foarte mult. Voia Mea este să te port în Mine. Până acum ai trecut încercările. Celelalte vor veni.”

Eu: „Doamne, trebuie să mă tem că nu le voi trece?”

Eu: „O, Domnul meu și Dumnezeuul meu, am acum o singură dorință, și anume să nu mă despart niciodată de Tine, nici măcar în timpul marilor suferințe.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie asta. Marile suferințe sunt suferințele Mele. Vei primi suferințele ispășitoare, cele cinci răni ale Sfântului Iisus, toate odată. Lasă-le să-și facă efectul.” Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, le las să-și facă efectul.”

Mântuitorul: „Eu voi fi în tine, voi fi lângă tine și voi fi cu tine. Duhul necurat nu va fi lângă tine.”

Eu: „Este acest eveniment foarte aproape?”

Mântuitorul: „Atât de aproape, încât se poate întâmpla în orice moment.”

Eu: „Doamne, ai spus că se va întâmpla în biserica din Rot.”

Mântuitorul: „Prin scurtarea timpului, pot hotărî cum vreau Eu.” Eu: „Da,

Domnul meu, înțeleg. Domnul meu, ai întotdeauna dreptate.” Mântuitorul:

„Scrie, fiica mea, în Mine nu este nimic nedrept.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, tot ceea ce trebuie să înduri alături de mine va fi marea ta răsplată în ceruri.”

Eu: „Dumnezeule, aș vrea să te întreb încă o dată dacă trebuie să port semnele crucii la vedere și dacă am înțeles bine data trecută. (Mă refeream la fără mânuși sau acoperitoare.)”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, când le vei primi, poartă-le la vedere. Este voia Mea să le porți astfel.”

Eu: „Da, Doamne, am înțeles, așa voi face.” Eu: „Și dacă sângerează vinerea?”

Mântuitorul: „Atunci vei face ceea ce îți voi inspira Eu. Nu-ți face griji pentru ce spun alții, fă întotdeauna ceea ce îți spun Eu.”

Eu: „Dumnezeule, mai trebuie să scriu ceva sau pot să mă duc în spate să fac radiografia?”

Mântuitorul: „Du-te, îndeplinește-ți datoria, draga Mea fiică, Eu sunt cu tine. Eu sunt pacea ta.”

Eu: „Dragul meu Iisus, atunci să mergem la muncă.”

Eu: „Îți mulțumesc din toată inima pentru tot.”

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

După Sfânta Împărtășanie, l-am întrebat pe Mântuitorul despre părintele Gebhard Heyder, dacă ar trebui să mă duc la el.

Mântuitorul: „Du-te la el, fiica mea, du-te.” Eu:

„Mă va primi?” Mântuitorul: „Te va primi.”

29.08.92 — sâmbătă

Ora 7.15, la Rot, acasă:

De fapt, voiam să merg la părintele Gebhard la Regensburg, dar am simțit că mai întâi trebuie să scriu. Afară era furtună. Tună și era o furtună puternică, și asta dimineața devreme.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, scrie. Te așteaptă multe dificultăți. Una dintre aceste dificultăți este că încă nu ai un preot care să-ți fie alături. Părintele Gebhard este singurul. Mă bucur că te duci la el. Ascultă-l cu atenție. Voi vorbi cu tine prin el. Părintele Gebhard este preotul potrivit pentru tine.”

Eu: „Dumnezeule, pot să citesc cu voce tare ceea ce ai spus?”

Mântuitorul: „Da, poți.”

Eu: „Ce alte dificultăți mai sunt?”

Mântuitorul: „Oamenii sunt necredincioși. Ei au o credință aparentă. Ai mulți dușmani în jurul tău.”

Mântuitorul: „Nu te voi părăsi. Cu mine îi vei învinge pe toți. Fiica mea, scrie cuvânt cu cuvânt.”

Eu: „Da, Doamne, o voi face.”

Vocea: „Rănilile pe care le vei primi pot apărea oricând, dar eu hotărâsc momentul.”

Eu: „Cine ești tu acum, „eu”?”

Vocea: „Scrie, fiica mea, acum îți vorbește Dumnezeu-Tată.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, nu pot înțelege asta, dar cred ceea ce spui.” Dumnezeu Tatăl: „Ești aleasă de mine, de Fiul meu și de Sfântul Duh. Și aparții Dumnezeului Trinitar. Mama ta cerească va fi alături de tine și va rămâne cu tine atâta timp cât vei suferi ispășirea alături de Fiul meu. Eu, Fiul meu și Sfântul Duh suntem cu tine. Fiica mea, toate dificultățile care vor veni asupra ta le vei înlătura, una câte una, împreună cu noi. Calea ta crucii este și calea mea a crucii. Va trebui să o parcurgi până la capăt.”

Eu: „Mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeule, voi parcurge Calea Crucii cu Tine până la capăt.” Eu: „Îți cer răbdare, perseverență și multă iubire.”

Dumnezeu Tatăl: „Fiica mea, nu-ți va lipsi nimic din toate acestea.”

Eu: „Dumnezeule, credeam că Iisus a ales ora pentru semnele crucii.” Dumnezeu Tatăl: „Ceea ce sunt Eu, este și Iisus și Sfântul Duh. Suntem una. Suntem de nedespărțit.”

Eu: Mă gândeam la mine, că voi primi puțină iubire în timpul suferințelor.

Dumnezeu Tatăl: „Eu sunt iubire, suferința este ispășirea. Tu vei suferi pentru păcătoși, fiica mea.”

Eu: „Am înțeles, Domnul meu și Dumnezeul meu. O, marea mea iubire, nu mă lăsa niciodată să fiu despărțită de tine.”

Dumnezeu Tatăl: „Fiica mea, nu-ți va lipsi nimic alături de Sfânta Treime. Te binecuvântează acum, fiica mea:

Fie ca Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt să te binecuvânteze. Du-te în pace, fiica mea aleasă.”

Eu: „Mulțumesc Domnului Dumnezeu. Să fie lăudat și slăvit Dumnezeul Sfânt al Treimii, atotputernic și milostiv.”

-Regensburg-

După ce am scris, ne-am îndreptat spre Regensburg. Pe drum, soțul meu a fost chinuit de un duh necurat. A trebuit să mă rog mult. Afară se dezlănțuise o furtună. Când am ajuns la Regensburg, soțul meu se simțea din nou bine, iar furtuna se potolise.

M-am întâlnit cu părintele Gebhard și am vorbit mai întâi o jumătate de oră.

Apoi m-am dus în biserica care face parte din mănăstire. Sfântul Sacrament a fost expus și adorat. Preotul a condus rugăciunea Rozariului. După aceea a urmat tăcerea.

Seara, la ora 17.15, în mănăstirea carmelită, l-am auzit pe Mântuitorul și am notat în fața Preasfântului.

Mântuitorul: „Voi vorbi cu soțul tău prin intermediul părintelui Gebhard, pentru ca tu să primești semnele Sfântului Meu. Fii sigură, totul va fi bine, nu trebuie să-ți fie teamă.”

Eu: „Doamne, cum rămâne cu fiul meu?”

Mântuitorul: „Soțul tău îi va spune fiului tău când vor apărea semnele crucii.”

Mântuitorul: „Îți mulțumesc că ai venit aici.”

Eu: „Ai vrut tu să vin aici?” Mântuitorul: „Da, am vrut să vii aici.” Eu: „Atunci am împlinit voia Ta.”

Mântuitorul: „Așa este, fiica mea. Ești o bijuterie.” Nu am vrut să scriu asta.

Mântuitorul: „Scrie-o.”

Eu: „Doamne, de ce îmi spui bijuterie?”

Mântuitorul: „O bijuterie este prețioasă, trebuie să ai grijă de ea.”

Eu: „Doamne, sunt sub protecția Ta și a Maicii Domnului.” Mântuitorul:

„Scrie asta. Da, asta ești, fiica mea. Du-te în pace.”

Eu: „Mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeul meu.”

Deoarece m-am uitat în biserica mănăstirii, soțul meu a trebuit să mă aștepte peste o oră. M-am grăbit să ajung la el.

Parcasem rulota în parcare de pe malul Dunării. Aveam întâlnire cu părintele Gebhard pe la ora 18.30.

Părintele Gebhard a venit și am stat de vorbă. Apoi, părintele Gebhard s-a dus pentru aproximativ două ore în camera sa din mănăstire.

Când s-a întors, părintele Gebhard ne-a adus o statuie mare a Fecioarei Maria, destinată capelei noastre. Părintele Gebhard îi spusese soțului meu ce trebuia să știe despre mine și despre ce urma să se întâmple cu mine. Soțul meu s-a spovedit și la părintele Gebhard.

După ce soțul meu a plecat, părintele Gebhard și cu mine am discutat despre religie și i-am citit în continuare din jurnal. Pe la ora 21.00, soțul meu și cu mine l-am însoțit pe părintele Gebhard înapoi la mănăstire.

L-am găsit pe Iisus în părintele Gebhard și pentru mine este o har că am putut fi din nou cu El. El este un preot smerit, plin de iubire și liniște. Spune adevărul clar și limpede, precis în toate, un bun cercetător al Bibliei, care știe să o explice bine. Acum, când am atâta nevoie de un preot bun, el este acolo să mă ajute.

Din păcate, preoții moderni nu pot ajuta, de aceea trebuie să merg la

părintele Gebhard Maria Heyder. Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat acest preot.

30.08.92 - Duminică

În rulota „Salve Regina” din Regensburg, în parcare de pe malul Dunării:

Ora 7.45 dimineața, Uniunea de Rugăciune:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, scrie.” Am simțit brusc căldură și iubire.

Mântuitorul: „Eu sunt iubirea. Fiica mea, nu te-am părăsit, sunt lângă tine.” Eu: „Rămâi în continuare lângă mine?”

Mântuitorul: „Tu îmi aparții.”

Eu: „O, Doamne, este atât de frumos cu Tine.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie. Ceea ce ai vorbit ieri cu părintele Gebhard a fost corect. Rănile pe care le vei primi de la Mine se vor întâmpla într-un timp foarte scurt. Este atât de aproape, de parcă s-ar fi întâmplat deja. Eu sunt cu tine, nu-ți face griji.” Eu: „Dumnezeule, se poate întâmpla ca mai târziu să primesc flagelarea?” Mântuitorul: „Eu pot face cum vreau.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vreau ca tu să porți rănilor de pe mâini la vedere și nu legate. Îți cer asta.”

Eu: „Dar de ce este atât de important?”

Mântuitorul: „Voi face ca lumina să radieze din semnele rănilor.” Eu:

„Doamne, este o lumină vizibilă?”

Mântuitorul: „Cei care sunt în întuneric o vor vedea. O, fiica mea, sunt atât de mulți în întuneric.

Ei au nevoie de această lumină pentru a vedea din nou.”

Eu: „Și cum rămâne cu frigul?”

Mântuitorul: „Eu sunt focul arzător al iubirii. Cu mine nu-ți va fi frig.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vreau să mai notezi ceva. Nu lăsa niciun reporter să fotografieze la început. Astfel vei evita multă curiozitate. Curiozitatea vine de la spiritul necurat. Eu voi conduce oameni la tine, fără reporteri. Nu te lăsa influențată de curioși. Nu uita, Eu sunt Domnul căruia îi aparțin semnele crucii. Tu ești instrumentul Meu. Fiica Mea, cu Mine nu trebuie să-ți fie teamă. Te iubesc și te voi avertiza de pericole. Ascultă bine vocea Mea. Oile Mele îmi cunosc vocea.”

Eu: „Dragul meu Iisus, am înțeles. Îți mulțumesc pentru toate convertirile și pentru numeroasele haruri pe care mi le-ai dăruit până acum.”

Mântuitorul: „Fiica mea, fii prudentă, du-te în pace.” Eu: „Slavă Domnului Dumnezeu.”

La ora 9.30 m-am rugat la expunerea Preasfântului Sacrament.

La ora 9.45 a fost Sfânta Liturghie la mănăstirea carmelită, la care am participat și noi. După prânz, părintele Gebhard a venit din nou la noi în rulotă.

Ne-a dăruit un crucifix. Mi-au curs lacrimile din ochi. Acasă aveam un crucifix cam de aceeași mărime și a trebuit să-l înapoiez, pentru că nu ne aparținea. Mă atașasem de această cruce și am dat-o cu inima grea.

Și acum, în decurs de 24 de ore, primim o altă cruce, pe care sunt marcate cu roșu cele cinci semne ale răstignirii.

Înainte de a pleca spre Regensburg, i-am cerut Mântuitorului, dacă așa voia El, să-mi dea un mic semn dacă eram pe calea cea bună. Acum știu, am primit un crucifix.

Am putut să mă spovedesc din nou la părintele Gebhard. El a ascultat ce i-am citit din jurnalul meu și mi-a dat sfaturi, putere, curaj și m-a mângâiat pentru suferințele care urmau să vină asupra mea. Mângâierea lui a fost pentru mine o încurajare.

Părintele Gebhard se pricepe bine la misticism și îi sunt recunoscătoare că m-a învățat. Era ca și cum Mântuitorul ar fi vorbit prin el, iar cuvintele s-au întipărit adânc în inima mea.

Părintele Gebhard ne-a sfințit multe lumânări și apă sfințită.

La întoarcerea acasă, soțul meu a condus singur, fără probleme. Era fericit și bucuros.

31.08.92 - luni

Ora 10.00 – Cabinetul medical:

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie.”

Eu: „Da, Dumnezeuule al Sfintei Treimi, dragul meu Iisus.”

Mântuitorul: „Semnele răni pe care le vei primi sunt de așteptat în aceste zile. Fiica mea, fii pregătită. Se întâmplă totuși în biserică. Este voia Mea. Nu-ți face griji cum va continua.

Am luat toate grijele asupra Mea. Tu ești instrumentul Meu. Păstrează bine tot ce ai scris.”

Eu: „Dumnezeule, ce trebuie să știu, cel mai important lucru în legătură cu semnele?”

Mântuitorul: „Să Mă iubești. Prin iubire vei face față la toate. Nu-ți va lipsi iubirea. Eu sunt lângă tine, cu tine și în tine. Tu ești cu totul în Mine.”

Mântuitorul: „În aceste zile vei simți un foc mare în inima ta. Este focul iubirii Mele. Mulți dintre aleșii Mei nu au putut suporta acest foc.” Eu: „Dumnezeule, dar eu voi suporta acest foc?”

Mântuitorul: „Fiica Mea, notează. După prima dată, va trebui să rămâi în pat (suferință – poate semnele răni, m-am gândit eu) pentru o anumită perioadă.”

Eu: „Și grupul de rugăciune?”

Mântuitorul: „Se roagă.”

Eu: „Ești lângă mine, chiar dacă rămân în pat?”

Mântuitorul: „Sunt mereu lângă tine.”

Eu: „Doamne, să fie așa cum vrei Tu. Te iubesc atât de mult.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, și Eu te iubesc atât de mult, du-te în pace.” Eu: „Este corect așa cum am scris?”

Mântuitorul: „Da, îți mulțumesc.”

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie.

Ora 20.00 Grup de rugăciune

01.09.92 — Marti

În cabinetul medical:

Mântuitorul: „Fiica mea, ieri ai făcut totul cum trebuie, nu te lăsa influențată de alții.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu.”

Mântuitorul: „Vei avea deseori astfel de ispite, ca ieri. Rămâi puternică. Încredințează-mi mereu aceste persoane.”

Eu: „Da, Doamne, așa voi face.”

Eu: „Doamne, vreau să scriu ce vrei Tu și nu ce vreau eu.” Mântuitorul:
„Fiica mea, îmi place ce ai spus.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vreau ca în viitor să te sfătuiesti cu mine în toate lucrurile. Discută mai întâi cu mine. Plânge-te mie. Ce nu-ți place, spune-mi mai întâi mie. Dacă ai nevoie de ceva, întrebă-mă mai întâi pe mine. Eu îți pot da și înlocui totul. Nu-ți va lipsi nimic. Prin aceste suferințe ispășitoare se vor mântui multe suflete.

Fii mereu veselă, fiica mea.”

Eu: „Doamne, dă-mi, te rog, harul de a fi mereu veselă.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vei avea această har. Fiica mea, sunt cu tine. Du-te în pace.”

Eu: „Îți mulțumesc, marea mea iubire.”

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

În jurul orei 20.30, părintele Gebhard m-a sunat și i-am povestit despre secretul pe care Mântuitorul mi-l dăduse în dimineața aceea și care era destinat numai mie. (Mântuitorul îmi confirmase acest secret la ora 12.15 și încă o dată după Sfânta Împărtășanie în biserică.)

Părintele Gebhard m-a mângâiat când i-am încredințat secretul.

02.09.92 — miercuri

Ora 10.00 în cabinetul medicului:

Uniune în rugăciune!

Mântuitorul: „Vreau să notezi.” Eu: „Da, Doamne, ce anume?”

Mântuitorul: „Am vrut ca părintele Gebhard să te sune, pentru a-ți dovedi că el îmi aude vocea. Te va suna din nou. Ascultă-l cu atenție.

Fiica Mea, notează: suferințele ispășitoare vor începe chiar astăzi. Le vei recunoaște, pentru că Eu sunt cu tine.”

Eu: „Cum vor fi suferințele? Sângeroase sau de alt fel?”

Mântuitorul: „Lasă-le să vină asupra ta.”

Eu: „Pot să merg la muncă mâine și poimâine?” Mântuitorul: „Da, poți.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, am înțeles.”

Eu: „Pot să merg să înot astăzi?” Mântuitorul: „Du-te să înoți.”

Mântuitorul: „Fiica mea, mai trebuie să-ți spun ceva.” Eu:
„Da, Domnul și Dumnezeuul meu.”

Mântuitorul: „Lasă să acționeze ceea ce îți dăruiesc.” Eu:
„Doamne, ce îmi dăruiești, te rog?”

Mântuitorul: „Cele cinci semne sfinte ale Mele.”

Eu: „Doamne, le las să acționeze în mine. Te rog, dă-mi putere și curaj, iubire și tot ce am nevoie, ca Tu să poți acționa în mine, pentru că sunt slabă și singură nu pot face nimic.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vei primi toate acestea.”

Eu: „Doamne, nu am teamă, nu am îndoieli și cred. Am mare încredere în Tine. Îți rămân credincioasă, pentru că știu că ești cu mine, lângă mine și în mine. Îți mulțumesc cu iubirea mea pentru Tine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, rămâi așa. Tu împlinești voia Mea.”

Mântuitorul: „Te binecuvântează, fiica mea. Acum poți rămâne așezată.”

(Poate că am putut rămâne așezată pentru că tocmai a intrat un medic, care s-ar fi întrebat cu siguranță ce caut pe podea.)

Mântuitorul: „Fie ca Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt să te binecuvânteze. Du-te în pace, draga mea fiică.”

Eu: „Slavă Domnului Dumnezeu, lăudat fie Dumnezeuul Sfântului Treimii.” HI. Liturghie în capela Rochus din Mingolsheim.

03.09.92 - joi

Secția de radiologie — Arhivă între orele 10.30 și 11.05:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea,

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, îndrumătorul sufletului meu.

Mântuitorul: „Trebuie să faci ceva pentru Mine, fiica Mea. Suportă cu răbdare tot ce primești de la Mine. Începutul este foarte greu. Niciunul dintre aleșii Mei nu a avut o viață ușoară. Toți au parcurs același drum pe care îl parcurgi tu acum. Vei primi cele cinci semne ale rănilor Mele, știi când.

Eu: „Ziua da, dar nu ora. Dimineața sau seara.”

Mântuitorul: „După Sfânta Împărtășanie. Vei primi toate cele cinci semne ale rănii deodată.” Eu: „Atunci voi muri de durere.”

Mântuitorul: „Nu vei muri. Eu sunt cu tine. Voi permite atâta durere cât poți suporta.”

Eu: „Mai trebuie să merg la doctor?”

Mântuitorul: „Nu, după aceea te poți duce la culcare.”

Eu: „Mai pot să merg?”

Mântuitorul: „Da, vei mai putea merge.”

Eu: „Am făcut ceva greșit până acum?” Mântuitorul: „Nu, continuă așa cum ai făcut până acum.”

Eu: „Pot să le spun unora să vină la biserică?”

Mântuitorul: „Da, dar nu spune ce se întâmplă. Spune-le doar câtorva. Astăzi vei suferi din nou pentru ispășire. Astăzi vor fi sângeroase.”

Eu: „Te referi la flagelare?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Eu: „Te rog, dă-mi harul să rezist până la capăt.”

Mântuitorul: „Fiica mea, nu-ți va lipsi aceasta. Eu sunt cu tine, fiica mea. Te iubesc foarte mult, rămâi-mi dragă.”

Eu: „Da, dragul meu Iisus, și eu te iubesc foarte mult. Îți rămân credincioasă.”

Mântuitorul: „Fiica mea, continuă să scrii. Ți-am pregătit o locuință frumoasă în ceruri.”

Eu: „Și asta trebuie să scriu?” Mântuitorul:

„Da, scrie asta.”

Mântuitorul: „De aceea te rog, parcurge această cale a crucii până la capăt.

Împreună cu mine vei reuși.”

Eu: „Dragă Iisuse, voi face tot ce vrei Tu, dar numai dacă voi fi mereu cu Tine.”

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă am înțeles bine că trebuie să-mi amintesc de semnele crucii și să rămân în pat.

Mântuitorul: „Trebuie să rămâi în pat o anumită perioadă. Trebuie să te rogi mult.”

Mântuitorul: „Sfânta Împărtășanie o vei primi acasă. Eu voi avea grijă de asta.” Eu: „Te rog, dă-mi multă iubire înainte de imprimarea semnelor crucii.”

Mântuitorul: „Așa voi face.”

Mântuitorul: „Te binecuvântează acum, fiica mea.”

M-am îngenuncheat pe podea.

Mântuitorul: „Fie ca Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt să te binecuvânteze. Du-te în pace.” Eu: „Mulțumesc Domnului Dumnezeu.”

Eu: „Slavă lui Iisus Hristos și Mariei. Mulțumesc pentru tot, Doamne și Dumnezeule, dragul meu Iisus.”

04.09.92 — Vineri

Eu: „Domnul și Dumnezeuul meu, iubitul meu Iisus, îndrumătorul sufletului meu. Aș dori să scriu acum ceea ce îmi stă pe inimă. Ieri mi-ai cerut un sacrificiu, ca să fiu biciuită până la sânge în timpul nopții. Eram gata să fiu biciuită, dar Tu nu ai permis acest lucru, iar astăzi urmează să primesc semnele sfinte ale rănii. Cum să înțeleg asta? Te rog, ajută-mă. Nu te iubesc mai puțin din această cauză și vreau să-ți rămân credincioasă.”

M-am gândit la Avraam și la Iov și mi-au devenit clare unele lucruri.

Eu: „Nu m-ai scutit de suferințele ispășitoare. Nu cunosc dureri de cap atât de puternice, care să dureze atât de mult. Le-am jertfit și nu m-am împotrivit să le primesc din nou. Un preot modern ar fi spus poate că această ispită vine de la diavol, dar eu nu cred asta, pentru că iubirea și pacea Ta nu au lipsit. Nu mi-a fost teamă de ce va urma. Ce îmi vei spune Tu, Domnul și Dumnezeul meu, despre asta?”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie. Mă auzi?” Eu: „Da, Domnul și Dumnezeul meu.”

Mântuitorul: „Tot ce ai scris este corect. Tot ce ai așteptat va veni. Eu hotărâsc timpul. Fiica mea, scrie. Toți cei care vor fi în biserică în această seară vor fi uimiți de ceea ce se va întâmpla. Aproape toți sunt orbi. O lumină va străluci pentru ei. Continuă-ți datoria, așa cum ai făcut până acum. Vor culege roadele operei Mele. Eu sunt Pomul cel viu, tu ești rodul Meu. Fiica Mea, te iubesc, du-te în pace.”

18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

05.09.92 - Sâmbătă

Ora 8.00 — Asociația de rugăciune

Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc. Mi-am schimbat planul. Lucrurile vor continua așa cum vreau Eu.

Eu: „Am crezut că am greșit cu ceva, pentru că eram pregătită ca tot ce ai spus să se întâmple.”

Mântuitorul: „Fiica Mea, ai făcut totul cum trebuie. Eu hotărâsc momentul.” Eu:

„Ai spus că se va întâmpla după Sfânta Împărtășanie.”

Mântuitorul: „Pot schimba asta.”

Eu: „Dumnezeule, nu mai pot să te întreb acum. Spune Tu ce vrei. Nu înțeleg nimic din toate acestea, de aceea las totul în mâinile Tale.”

Mântuitorul: „Fiica mea, va veni timpul în care nu veți avea nicio scăpare și va trebui să faceți ceea ce vreau Eu.”

Eu: „Dragă Iisuse, poți să-mi spui mai clar, nu înțeleg.” Mântuitorul: „Vor veni vremuri mai grele.”

Eu: „Te rog, spune-mi, dragă Dumnezeule, care este cel mai rău lucru care va veni?” Mântuitorul: „Marele război din Europa.”

Eu: „Atunci nu trebuie să construiesc o capelă?”

Mântuitorul: „Ba da, construiește-o. Ea va fi cruțată. Războiul se apropie și se extinde puternic.”

M-am gândit dacă voi mai primi rănile.” Mântuitorul: „Tu întrebi. Da. Le vei primi. Eu hotărâsc ziua.” Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, să se facă voia Ta.”

Mântuitorul: „Rugați-vă mult, copiii mei, rugați-vă. Puterea lui Satan este inestimabilă. Eu am permis acest lucru. El va lua tot ce s-a îndepărtat de Mine. Oamenii vor asta. Ei și-au ales calea largă. Rămâi credincioasă Mie, fiica Mea, așa cum ai făcut până acum. Le-am dat copiilor mei credincioși protecția Maicii voastre cerești, Maria. Ei se află sub mantia ei protectoare, acolo dușmanul nu are loc. Rugați-vă mult Maicii voastre. Nu voi respinge mijlocirea ei. Ea nu-și părăsește copiii.”

Eu: „Dar acest război poate fi oprit.” Mântuitorul:

„Numai prin post și rugăciune.”

Eu: „Trebuie să fac ceva?”

Mântuitorul: „Nu-ți face griji dinainte. Totul va veni la timpul potrivit.”

Eu: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru iubire și sfatul Tău și pentru vestea despre ce ne așteaptă.”

Mântuitorul: „Te binecuvântează, fiica mea.”

M-am îngenuncheat.

Mântuitorul: „Fii binecuvântată, fiica mea, de Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Du-te în pace.”

Eu: „Îți mulțumesc, Doamne și Dumnezeule. Lăudat fie Iisus Hristos acum și în vecii vecilor. Amin.

Între orele 16.30 și 19.45 m-am rugat în biserică și m-am spovedit. Apoi am mai rămas la Sfânta Liturghie.

06.09.92 – Duminică

7.30 - 9.20:

M-am rugat și am avut din nou câteva îndoieli; în gând aveam multe întrebări. După aceea m-am rugat cu fervoare.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, rănile pe care le vei primi se vor întâmpla în aceste zile. Eu voi hotărî ora.”

Eu: „Doamne, cine ești tu acum?”

„Eu!”, fiica mea, acum îți vorbește Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt. Nu te îndoii, fiica mea, mă jignești. Tu îmi aparții în întregime. Nu trebuie să-ți fie teamă. Rămâi credincioasă și statornică față de mine.

Eu: „O, Domnul meu și Dumnezeul meu, iartă-mă, te rog, nu te voi putea înțelege niciodată, dar mă arunc în brațele tale și te îmbrățișez ca un copil mic. Tatăl meu iubitor, să se întâmple în continuare așa cum dorești Tu.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vei primi de la mine cele cinci semne ale răstignirii.”

Eu: „Credeam că de la un înger, așa cum a fost în cazul Sfintei Tereza de Avila. Poate pentru că un părinte mi-a spus asta.”

Mântuitorul: „Eu pot face asta așa cum vreau Eu.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, mi-a devenit mult mai clar. Nu trebuie să ne bazăm pe ceea ce scrie în unele cărți. Tu faci totuși așa cum vrei Tu.” Mântuitorul: „Da, așa este, fiica mea.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea. Inima ta va fi străbătută de o lumină care va veni de la mine. Această lumină îți va pătrunde inima. Se va aprinde un foc în inima ta. Acest foc este iubirea mea. Atunci nu vei mai putea face ce vrei tu. Eu sunt totul în tine. Tu faci tot ce vreau eu.”

Eu: „Sună ca la Sfântul Pavel.”

Mântuitorul: „Fiica mea, repet ceea ce s-a întâmplat deja. Sunt același Dumnezeu ca atunci. Fiica mea, ești și vei fi doar instrumentul meu, de care mă voi folosi.”

Eu: „Doamne, trebuie să mă duc acum la biserică?” Mântuitorul: „Da, fă asta, fiica mea.”

Eu: „Este deja ora 9.15.”

Mântuitorul: „Te binecuvântează, draga mea fiică.”

M-am îngenunchat.

Mântuitorul: „Fie ca Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt să te binecuvânteze. Du-te în pace, draga mea fiică.”

Eu: „Lăudat fie Iisus Hristos. Mulțumesc lui Dumnezeu, Domnul nostru. Amin.”

Ora 10.30: Sfânta Liturghie în roșu.

Ora 13.00 Rozariu și rugăciune.

07.09.92 – luni

Am trei săptămâni de vacanță.

Ora 8.30:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, Tatăl meu iubitor, Mirele meu.” Mântuitorul: „Suferința ta ispășitoare va veni în curând.” Eu: „Ce înseamnă asta, ÎN CURÂND, Doamne?”

Mântuitorul: „Eu voi hotărî acest „în curând”, când va veni timpul potrivit. Fiica mea, va fi așa cum vreau Eu.”

Eu: „Doamne, ce va fi așa cum vrei Tu, se poate ști asta?”

Mântuitorul: „Viitorul tău.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, să fie așa cum vrei Tu și cum îți place.”

Eu: „Dragă Iisus, îmi este greu în acest moment, pentru că este de neînțeles și mă simt ca cel mai prost dintre toți. Simt că nu-mi este locul în această lume. Mi se pare că toți sunt mai deștepti decât mine, de parcă aș fi în clasa întâi. Îmi vine să plâng. Mă simt părăsită de toți. Mă simt părăsită chiar și de Tine. Medicii ar spune acum: «Ea trebuie dusă la psihiatru», dar eu sunt lucidă și aștept să-mi spui ce vrei de la mine.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, sarcina ta este să mă urmezi și să faci ce vreau eu, chiar dacă totul pare altfel. Fiica mea, îmi place tot ce faci. Lasă grijile pe care le ai acum în mâinile mele.”

Eu: „Toate acestea sunt greu de înțeles. Îți pun tot ce este de neînțeles în mâinile tale.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie. Și această încercare prin care treci acum trebuie să fie. Totul este voia Mea. Cele cinci semne ale rănii pe care le vei primi vor da lumină ție și altora, pentru ca tu să mă înțelegi mai bine. Fără lumina Mea, voi sunteți încă în întuneric. Când lumina va străbate întunericul, veți vedea. Eu sunt Lumina și Adevărul.

Draga mea fiică, îți mulțumesc că ai scris totuși astăzi. Te binecuvântează, fiica mea.

M-am îngenunchiat...

18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu.

Ora 20.00 Grup de rugăciune.

08.09.92 - Marti

Dimineața: După rugăciune - Unire

Mântuitorul: „Cele cinci Sfinte Semne vor fi imprimate în cel mai scurt timp, de aceea fii gata în orice moment. Fiica mea, am schimbat timpul, așa trebuia să fie.

Totul se întâmplă așa cum vreau Eu. Nu-ți va lipsi iubirea.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, dacă oamenii mă întrebă dacă îți aud vocea, pot să le spun asta?”

Mântuitorul: „Poți să le spui, nu trebuie să negi. Fiica mea, nu-ți vorbesc doar pentru tine, ci și pentru alții.”

Eu: „Doamne, când voi avea semnele crucii și nu voi avea un preot, vei veni la mine și spiritual?”

Mântuitorul: „Sunt mereu cu tine, fiica mea. Atunci voi fi totul în tine, tu nu vei mai fi nimic.”

Eu: „Dumnezeule, dar eu încă trăiesc.”

Mântuitorul: „Viața ta este viața mea.”

Eu: „Doamne, voi accepta asta, dar nu pot să înțeleg. Doamne, fie voia Ta. Eu sunt doar un instrument al Tău.”

După aceea, Domnul m-a binecuvântat.

Ora 9.00: Am fost la Waghäusel cu Fridolin la Sfânta Liturghie.

Ora 18.30: Rozariul și Sfânta Liturghie la Rot; nu am primit Sfânta Împărtășanie la Rot, deoarece îl promisem deja pe Mântuitorul în dimineața aceasta la Waghäusel.

Ora 20.30: Părintele Gebhard a sunat, așa cum spusese Mântuitorul. Am vorbit la telefon aproximativ 25 de minute. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest telefon.

09.09.92 - Miercuri

Acasă — Rugăciune — Unire

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.” Eu:

„Da, iubitul meu Iisus.”

Mântuitorul: „Tot ce ai scris este meritul meu. Tu vorbești așa cum vreau eu. Sarcina ta este să

continui să scrii, chiar dacă ai atâtea greșeli, mie îmi place.

Greșelile tale sunt inofensive în comparație cu greșelile teologilor, pentru că greșelile teologilor duc oamenii în prăpastie. Fiica mea, continuă să scrii.

Îți cunosc dificultățile. Îți cunosc iubirea față de Mine. Îmi plac amândouă la tine. Suferințele de ispășire pe care le primești sunt iubirea Mea față de tine. Câtă suferință primești de la Mine, atâta iubire primești. În suferință se află mântuirea sufletelor. Voi trebui să sufăr mult în tine, pentru că vreau să salvez multe suflete.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, înțeleg mai bine. Doamne, fă cum vrei Tu.”

Mântuitorul: „Mai scrie puțin. Cele cinci HI. Semnele crucii pe care le vei primi de la Mine, se vor întâmpla în scurt timp. Lasă-le să-și facă efectul, când vor veni suferințele.”

Eu: „Voi ști dinainte când vor veni suferințele?”

Mântuitorul: „Te pregătesc deja, ca să știi. Dragă fiică a mea, îmi place cum ești. Rămâi smerită, ca să te pot copleși cu multe haruri. Iubește-mă în continuare, așa cum ai făcut până acum. Iubirea ta este iubirea mea. Îmi place că vrei să mă iubești tot mai mult. Sunt mereu gata să-ți dăruiesc mai multă iubire.”

Eu: „Ce trebuie să fac acum?”

Mântuitorul: „Îndeplinește-ți datoria, ceea ce trebuie să faci acum. Te binecuvântează, draga mea fiică.”

M-am îngenunchiat și L-am rugat pe Mântuitorul să le binecuvânteze și pe cele două femei care urmau să vină, Marianne și doamna Müller.

Mântuitorul: „Da, le binecuvântează și

pe ele.” Mântuitorul a dat

binecuvântarea.

Sfânta Liturghie în capela Rochus din Mingolsheim.

10.09.1992 – joi

Ora 10.30, acasă:

Rugăciune de unire.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Vreau să scrii. Vor fi multe necazuri până când toate acestea se vor întâmpla.”

Eu: „Ce se va întâmpla, Domnul meu și

Dumnezeul meu?” Mântuitorul: „Ceea ce vreau să împlinesc împreună cu tine.”

Eu: „Doamne, ce vrei? Ce trebuie să împlinesc cu Tine?”

Mântuitorul: „Întreaga Cale a Crucii până la sfârșit.”

Eu: „Trebuie să accept această suferință?”

Mântuitorul: „Această suferință nu este pentru tine, ci pentru mine, dar mânia mea va avea efect asupra lor. Sângele pe care îl vei vărsa este pentru cei de bună voință, dar nu pentru blasfemiatori.” Eu: „Dar, Doamne, Tu Ți-ai vărsat sângele pentru toți.”

Mântuitorul: „Atunci, fiica mea, astăzi nu mai este așa, aceia și-au ales deja tatăl. Nu trebuie să vorbești cu blasfemiatorii.”

Eu: „Cum să-i recunosc pe cei care blasfemiază?”

Mântuitorul: „Eu îi voi recunoaște, nu tu. Fiica mea, mai scrie ceva. Semnele pe care le vei primi se vor întâmpla în aceste zile.”

Eu: „Doamne, să se întâmple cum și când vrei Tu, nu am teamă și nici îndoială, îți aparțin în întregime.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Nu trebuie să ascuți când alții te mustră. Tu nu le recunoști slăbiciunile. Ascultă-mă bine, eu sunt călăuză sufletului tău; chiar dacă faci ceva greșit și ceilalți observă asta la tine, pentru mine este totuși corect. Așa vreau eu să fie. Cei mai mulți își ignoră propriile greșeli. Dacă te lași îndrumată de oricine, te îndeapărtezi de mine. Satana este viclan, fii atentă: dacă faci ceva rău și celorlalți nu le place, asta vine de la mine. Nu ai nevoie de curioși în jurul tău. Trimite-i mai întâi pe toți curioșii să se roage pentru a-și mărturisi păcatele; astfel, îți vei scuti multe necazuri.”

Eu: „Dumnezeule, pentru asta am nevoie de smerenie. Te rog, dă-mi harul să fiu

smerită.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vei fi smerită și blândă, așa cum sunt Eu. Pentru că atunci vei fi cu totul în Mine.”

Eu: „Dar atunci este grav dacă preoții încă nu cred.”

Mântuitorul: „Fiecare preot este un al doilea Hristos, trebuie să te rogi pentru fiecare preot. Eu îi iubesc pe toți, fiica mea.”

Eu: „Dar, Doamne, și eu îi iubesc pe toți, dar nu toți mă iubesc.” Mântuitorul:

„Așa este, fiica mea, nici voi nu mă iubiți pe toți.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat...

Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu

11.09.1992 - Vineri

7:40 – 8:30

Soțul meu mi-a făcut viața grea.

Au sosit multe Biblii de la părintele Gebhard Heyder.

Mântuitorul: „Vreau să scrii. Te iubesc foarte mult. În perioada următoare vei fi supusă mai des atacurilor lui Satan. Îți dau dreptate în ceea ce privește familia ta. El caută cea mai scurtă cale, așa cum voi căutați cea mai scurtă cale către Mine prin Maria, tot așa spiritul necurat caută cea mai scurtă cale către voi. Fiica Mea, ieri ai procedat corect. Fiica mea, spiritele necurate sunt deosebit de furioase pe tine, dar împreună cu mine îi vei învinge pe toți. Fiica mea, roagă-te pentru soțul tău, el are nevoie de ajutorul tău.”

Mântuitorul mi-a spus: „Continuă să scrii, fiica mea. Un foc aprins va veni peste tine.”

Eu: „Nu scriu asta. Cu siguranță nu este de la Tine, Doamne.” Mântuitorul:

„Ba da! Un foc arzător al iubirii.”

Eu: „Doamne, acum m-am speriat că o să mă ard.” Mântuitorul: „Vei arde în iubirea Mea.

Cu acest foc vei fi cu totul curată.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, te rog, curățește-mă, ca să fiu mereu cu Tine și niciodată despărțită de Tine.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, te binecuvântează.”

Eu: „Mântuitorul m-a binecuvântat...”

Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu

12.09.1992, sâmbătă

7.30 – 9.00

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie. Vreau să faci ceea ce vreau Eu. Unde te conduc Eu, acolo trebuie să te duci.”

Eu: „Doamne, cum să-mi dau seama că Tu mă conduci?”

Mântuitorul: „Poți să mă întreb! Calea către Mine devine mai

abruptă.” Eu: „Doamne, ce înseamnă mai abruptă?”

Mântuitorul: „Va fi mai obositor și va necesita multă putere. Această putere o poți primi numai de la Mine. Roagă-te pentru tine și pentru semenii tăi, ca ei să meargă alături de tine pe această cale. Altfel, îi poți pierde pe calea aceasta abruptă.”

Eu: „Da, Doamne, în viitor voi cere mai multă putere pentru mine și pentru semenii mei.” Mântuitorul:

„Inima ta este deja inima mea. Trebuie să o îndrept așa cum îmi place mie. Din această inimă va curge multă har și această inimă rănită va deveni izvor de iubire.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, iubitul meu Iisus, cum pot să știu că este deja inima Ta?”

Mântuitorul: „Această arsură pe care o simți în inima ta este focul iubirii Mele, va deveni mai puternică atunci când voi dori Eu.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, simt acest foc, dar nu știam ce înseamnă asta pentru mine. Am realizat că, cu acest foc, te pot iubi mai mult. Sufletul meu tânjește puternic să fie lângă tine. Am simțit că inima mea este acum ca un cuptor aprins și că acesta nu se stinge niciodată. Acum înțeleg mai bine, când citesc în „Litania la Inima lui Isus”:

Tu, foc arzător al iubirii.

Până acum nu mi-era clar, dar acum înțeleg. Îți mulțumesc, Domnul și Dumnezeuul meu, pentru această mare har și iluminare.

Voi mai spune, Doamne și Dumnezeuule, că inima Ta este un foc viu și arzător al iubirii. O, fie ca acest foc să nu se stingă niciodată, pentru că atunci știu că ești mereu lângă mine. Iisuse, te iubesc din toată inima, cu toată puterea mea, te iubesc mai presus de toate.

Mântuitorul: „Draga mea fiică, mă bucur că ai înțeles acest lucru, rămâi așa cum ești, ține-te strâns de mâna mea.” Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat...

16.30 – 19.45 Rugăciune și Sfânta Liturghie în biserica din Rot.

13.09.1992 - Duminică

9.30 – 11.15 acasă

În noaptea aceasta, între orele 2.30 și 3.30, a fost agitație în fața casei mele. Niște bețivi au parcat vizavi de casa mea. A trebuit să vină poliția.

Uniune în rugăciune!

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, sunt lângă tine, în tine și cu tine, îmi aparții în întregime. Nu te lăsa influențată de alții. Ai văzut ieri și în noaptea aceasta. Satana încearcă prin toate mijloacele să te îndepărteze de mine. El este puternic, fiica mea, dar tu ești și mai puternică alături de mine. Fiica mea, rămâi fidelă grupului tău de rugăciune, așa cum ai făcut până acum. Nimic nu-i place mai mult lui Satan decât să-ți destrame grupul de rugăciune.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, durerile arzătoare pe care le-ai avut ieri erau durerile Mele.”

Eu: „Le-am simțit atât de arzătoare și înțepătoare toată ziua, iar acum nu le mai simt.” Mântuitorul: „Te pregătesc pentru ceea ce se va întâmpla în aceste zile. Acum simți o arsură în inima ta.”

Eu: „Dar nu este puternică.”

Mântuitorul: „Dar va fi foarte puternică.” Eu:

„Voi putea suporta asta?”

Mântuitorul: „O să reușești.”

Eu: „Atunci trebuie să chem un doctor?”

Mântuitorul: „Nu este nevoie, tu știi ce trebuie să faci.”

Eu: „Da, Domnul meu, voi face ce vrei Tu.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, semnele crucii le vei primi în biserică.” Eu: „În roșu?”

Mântuitorul: „Da, în roșu.”

Eu: „Te voi vedea atunci?”

Mântuitorul: „Mă vei vedea. Cu lumina care vine din mine, vei primi semnele crucii și această lumină va rămâne cu tine atâta timp cât voi dori eu. Eu sunt lumina și alung întunericul. Fiica mea, semnele crucii pe care le vei primi sunt semnele mele.”

Eu: „Dar mi-ai mai spus asta o dată.”

Mântuitorul: „Lumea nu ți le poate imita. Nici măcar episcopii nu-și mai pot explica acest lucru, deoarece le lipsește lumina. De aceea, fii smerită, pentru că ei trebuie să fie luminați de această lumină. Fiica mea, eu îi iubesc pe toți.”

Eu: „Doamne, ce spui despre blasfemiatori?”

Mântuitorul: „Blasfemiatorii pot fi mântuiți și ei acum.” Eu:

„Cum, Doamne și Dumnezeuule?”

Mântuitorul: „Dăruindu-le iubirea care le lipsește.” Eu: „Cum pot să le dăruiesc iubirea?”

Mântuitorul: „Eu sunt iubirea.”

Eu: „Așa voi face.”

Mântuitorul: „Tu ești instrumentul meu, pe care eu îl folosesc.”

Eu: „O, Domnul meu și Dumnezeul meu, este foarte greu de înțeles.”

Mântuitorul: „Eu îi voi lumina pe cei care au bunăvoință. Ei vor recunoaște în inimile lor, așa cum ai recunoscut și tu, că eu sunt iubirea.”

Eu: „Da, Domnul meu, acum înțeleg. Știința nu poate înțelege cu mintea ei. Iubirea din inimile noastre depășește știința. Dragă Mântuitorule, cât de neînsemnată trebuie să fie știința lumească în comparație cu cea cerească care ne așteaptă.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place ceea ce ai scris. Te binecuvântează acum.” Eu: „Am spus: Te rog, întreaga lume.”

Mântuitorul: „Fie ca Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt să te binecuvânteze. Du-te în pace, draga mea fiică.”

Eu: „Mulțumesc Domnului Dumnezeu. Lăudat fie Iisus Hristos și Maria acum și în vecii vecilor. Amin.”

La ora 12.45 am rugat Rozariul și rugăciunea în roșu.

La ora 14.30 am rugat împreună cu Hetwig Rozariul dureros și am participat la Sfânta Liturghie în Capela Rochus din Mingolsheim. După Sfânta Liturghie am vorbit cu părintele Steiler, misionar, timp de aproximativ 30 de minute.

09.09.1992 - luni

Acasă:

2.10 – 3.05 noaptea Rugăciune

9.30 - 11.15: Uniune de rugăciune

Am plâns! Un părinte din capela Rochus m-a tulburat ieri seară. El a apărat împărtășania în mână. L-am rugat pe Mântuitorul ca, dacă vrea, să-mi dea un răspuns. Pentru că sunt sigură că calea cea dreaptă este împărtășania în gură.

Nu am putut să-l cred pe acest preot. „Dragă Mântuitorule, m-am înșelat?”

Mântuitorul: „Fiica mea, nu te-ai înșelat, este o mare păcat din partea preoților care încă mai dau împărtășania în mână. Pentru că încă o apărați, trebuie să vă să-și asume responsabilitatea. Toți cei care încă împărtășesc din mână nu-mi trezesc niciun interes. Fiica mea, ceea ce ai făcut până acum este corect. Scrie, fiica mea, semnele crucii pe care le vei primi vor fi foarte dureroase.”

Eu: „Deja mi se face frică când aud asta.” Mântuitorul: „Fiica mea, ți-e frică acum?”

Eu: „Nu.”

Mântuitorul: „Cu mine nu vei avea frică. Durerea pe care o vei simți va fi mai puternică dacă se va ruga puțin.”

Eu: „O, Doamne, cine mă va asculta atunci și se va ruga?”

Mântuitorul: „Fiica mea, cei care vor să fie mântuiți se vor ruga. Eu voi fi răstignit în tine pentru mântuirea sufletelor. Fiica mea, fiecare are un timp scurt pentru sine. Ei se vor ruga. Scrie, fiica mea, doar un număr mic va fi mântuit.”

Eu: „Voi suferi pentru toate sufletele.”

Mântuitorul: „Fiica mea, aproape nimeni nu vrea să se pocăiască.” Eu: „Atunci nu trebuie să sufăr pentru toți?”

Mântuitorul: „Ba da, altfel nu se vor putea spune că nu am suferit pentru ei.” Eu: „Dragă Iisuse, îmi este foarte greu să scriu, este dureros.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, te binecuvântează. Cuprind în binecuvântare întreaga lume, în special pe toți bolnavii și muribunzii.”

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie roșie

Ora 20.00 Grupul de rugăciune Roșu.

În primii trei ani s-a rugat aproximativ o oră. De doi ani ne rugăm aproximativ două până la două ore și jumătate.

Mântuitorul mi-a cerut să ne rugăm mult.

15.09.1992 - marți

10.30 - 13.00

Înainte m-am rugat împreună cu Fridolin. După aceea, singură, m-am unit cu Mântuitorul.

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, durerile pe care le vei avea, unește-le cu durerile Mariei. Durerile Mariei sunt și durerile Mele. Jertfește totul Tatălui ceresc. Prin jertfele voastre, multe suflete vor fi vindecate.”

Eu: „Dragul meu Iisus, te iubesc atât de mult, voi face cum vrei Tu. Trebuie doar să-mi spui, ca să știu. Acum simt o pace profundă, pe care nu o pot descrie. În această pace este atâta iubire și am dorința de a nu mă despărți de ea. Nu mă simt în trupul meu. Mă simt de o ușurință și o libertate de neînțeles, fără griji și dureri. Lucrurile lumești sunt departe de mine. Eu sunt n i c i c e c u m.

Totul în mine este Dumnezeu. Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeul meu, pentru această convingere și har. Acum am o dorință, și ți-o scriu acum, pentru că este atât de frumoasă pentru mine:

Iisuse, lasă-mă să mă sprijin pe pieptul Tău, ca Ioan. Și acum aș vrea să Te îmbrățișez, pentru că inima mea Te iubește atât de mult. Nu pot explica asta nimănui, pentru că iubirea pur și simplu există. Îmi vin lacrimile în ochi, pentru că Te iubesc.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, așa cum ești acum, așa vreau să te am mereu. Vezi, nu-ți lipsește iubirea. O primești cu mult mai mult prin suferință. Cele cinci răni sunt foarte aproape.

Eu: „Dumnezeule, ai mai spus asta o dată.”

Mântuitorul: „Dar atunci nu știai încă multe lucruri. Fii pregătită pentru fiecare oră care va veni acum. Vei fi pusă la încercare de multe ori, fiica mea.”

Eu: „O, Mântuitorule, am fost deja atât de mult încercată.”

Mântuitorul: „Nu destul.”

Eu: „Și dacă teologii nu cred?”

Mântuitorul: „Tu nu te jertfești pentru teologi, ci pentru toate sufletele. Vor fi teologi care se află în lumină și vor crede. Dragă fiica mea, te iubesc foarte mult. Scrie asta, suferințele ispășitoare vor începe.”

Eu: „Ce se numără printre suferințele ispășitoare?”

Mântuitorul: „Durerile de cap și durerile de inimă sunt suferințele pregătitoare. Aici nu te ajută niciun medicament. Aceste suferințe sunt de la Mine. Tu suferi pentru mântuirea sufletelor, de aceea niciun medicament nu te ajută. Trebuie să înduri totul cu răbdare și iubire. Îți voi da atâta iubire încât să le poți îndura. Eu voi fi totul în tine. Sufletul tău este unit cu al meu, și tu vei avea doar o parte din suferința mea. Astfel, fiica mea, tu nu mai ești tu. Eu sunt. Mântuitorul: „Te binecuvântează pe tine și pe toți cei apropiați ție.”

Mântuitorul ne-a binecuvântat.

La ora 18.30 am fost la un părinte din Peru, în Mingolsheim. I-am dăruit o Biblie a părintelui Gebhard Heyder. M-am spovedit la el. Hedwig a fost cu mine la acest părinte și m-a vorbit de rău. A trebuit să mă smeresc. I-am iertat.

Ora 18.30 Rozariu și Sfânta Liturghie în Rot

16.09.1992 - miercuri

9.30 – 10.20

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.” Eu:

„Da, dragul meu Iisus.”

Mântuitorul: „Calea Crucii care duce la Mine este în lumină. Toți copiii Mei o recunosc. Această lumină care te luminează sunt Eu. Fiica Mea, nimeni nu te poate abate de pe această cale. Când cineva recunoaște calea luminată, nu mai dorește

să meargă pe calea întunecată. Scrisoarea anonimă pe care ai primit-o este o capcană a lui Satan. El vrea să te abată de la calea luminată, dar nu poate, pentru că eu sunt lângă tine.

Iubește-i pe toți, așa cum ai făcut până acum. Dragă fiică a mea, fii gata să accepți tot ce va veni asupra ta.

Ceea ce ți se pare prea greu, dă-mi-l mie. Vei primi de la mine cele cinci semne sfinte ale rănilor, fii sigură și convinsă.”

Mântuitorul: „Nu-mi schimb cuvântul. Trebuie să treci încercările care te așteaptă. Eu sunt călăuză sufletului tău și le vei trece. Fiica mea, îmi place ce faci și cum te porți cu oamenii.

Ceilalți, care vor să te învețe, sunt invidioși. Fii vigilentă. Fiica mea, ai mulți dușmani în jurul tău. Păstrează-ți cuvintele în fața lor. Din un cuvânt, ei fac zece cuvinte, ca să-și bată joc de tine. Fiica mea, dă-mi întotdeauna toate grijile tale.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Nu, fiica mea, du-te acolo unde trebuie să te duci. Te binecuvântează, fiica mea iubită.”

Eu: „I-am spus Mântuitorului că includ în binecuvântare pe bolnavi, pe muribunzi, pe sufletele sărace din purgatoriu și pe dușmanii mei.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat...

La ora 12.00, în catedrala din Speyer, am rostit Rugăciunea Îngerului Domnului și alte rugăciuni.

Ora 19.30, Sfânta Liturghie în Capela Rochus.

Ora 20.30: am scris jurnalul împreună cu Marion.

17.09.1992 – joi

Acasă, între orele 10.30 și 11.30, sunt încă în concediu.

Astăzi noapte m-am rugat de la ora 20.30 până la ora 03.30, în cadrul Uniunii de Rugăciune:

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, cele cinci sfinte semne ale răzii îți vor fi imprimate. Va fi un semn pe cer în fața bisericii, trebuie să-l privești. Aceasta va fi confirmarea mea pentru ceea ce se va întâmpla.”

Eu: „Și dacă nu-l văd, planul Tău se schimbă?” Mântuitorul: „Îl vei vedea, fiica mea.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, cred că se va întâmpla. Am o credință de neclintit, de aceea cred.”

Mântuitorul: „Fiica mea, lasă-L să lucreze în tine. Te iubesc atât de mult, fiica mea. Te-am ales. Vreau să salvez multe suflete împreună cu tine! Aceasta este dorința mea de multă vreme. A sosit timpul și nimeni nu poate schimba timpul meu!

Eu sunt Eternitatea. Dragă fiică a mea, totul vine la timpul potrivit.

Îți mulțumesc, fiica mea, pentru „da”-ul tău. „Da”-ul tău este ferm ca o stâncă în mare. „Da”-ul tău este „da”-ul meu și nimeni nu ți-l poate lua.

P. Heyder: În legătură cu aceasta, părintele Gebhard Heyder din Regensburg spune, după ce a verificat jurnalul, că ar trebui să continui să scriu, deoarece acesta este un dar al harului Mântuitorului.

Eu: „Mă gândeam acum: «Iisuse, te iubesc atât de mult».”

Mântuitorul: „Iubirea ta este iubirea mea. Poți transmite această iubire celor care au dorința de iubire.”

Eu: „Doamne, tot ce ți-am spus acum din suflet să se întâmple așa cum vrei Tu și cum îți place Ție. Mi-e clar și am înțeles acum că trebuie să înțeleg asta, iar restul îmi vei învăța Tu. Am încredere în Tine și îți rămân credincioasă. Cu virtuțile pe care mi le dai și cu cele pe care mi le-ai dat deja.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, îți mulțumesc, ceea ce ai scris îmi face o mare bucurie. Te binecuvântează și revărs asupra ta harul, atât cât ai nevoie. Îți dăruiesc atâta iubire încât să poți îndura ceea ce îți voi dăruia.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat...

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeu meu. Îți mulțumesc, marea mea iubire. Lăudat fie Iisus Hristos și Maria acum și în vecii vecilor. Amin.

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

09.09.1992 - Vineri

Acasă,
de la ora 4.00 până la ora 5.30 am rugat-mă.
Rugăciune în cinstea Maicii Domnului!

Venerarea Sfințelor Răni, rugăciuni pentru dușmani, apoi unire cu Mântuitorul.

Mântuitorul: Fiica mea, am planuri pentru tine. Fac ce vreau. Ai răbdare. Totul va veni așa cum am promis. Eu hotărâsc timpul. Totul trebuie să se întâmple așa cum vreau eu.

Eu: „Doamne, am crezut că am făcut ceva greșit.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, ești un trandafir nobil, dușmanul nu-i place parfumul tău. Rămâi pregătită pentru Mine în orice moment. Trebuie să fii pusă la încercare, fiica Mea. Fiica Mea, te iubesc, continuă să dormi.”

11:45 – 12:45 Unire în rugăciune!

M-am rugat din suflet și am ezitat să scriu asta. Dar Mântuitorul vrea să scriu asta. Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, dragostea ta pentru mine este adevărată. Îmi cunosc copiii care mă iubesc. Dar sunt foarte puțini. Tu tânjești împreună cu mine după suflete, pentru că le iubești așa cum le iubesc eu. Tu mă iubești, dar încă nu m-ai văzut de aproape. Totuși, faptul că nu mă vezi și totuși mă iubești are o valoare mai mare. Aceasta este iubirea adevărată și nobilă, care nu poate înșela. Ți mulțumesc că m-ai pus pe primul loc. Pe acest suflet îl voi răsplăti în mod deosebit în ceruri.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, lucrurile nu stau bine în lume. Totul atârnă de un fir și acesta se poate rupe în orice moment. Eu țin încă strâns acest fir, ca să nu se rupă. Războiul va deveni și mai puternic. Rugați-vă pentru pace în toate bisericile și casele, ca pacea să se așeze în toate inimile. Timpul pentru mântuirea sufletelor este scurt și nimeni nu-l poate prelungi în afară de Mine. Rugați-vă ca multe suflete să mai fie mântuite. Eu sunt Mântuitorul și Leacul vostru.

Numai cu leacul meu puteți fi mântuiți.” Eu: „Care este leacul tău, Domnul și Dumnezeuul meu?” Mântuitorul: „Iubirea. Ea este totul, fiica mea.”

Eu: „Am scris din nou atât de mult. Chiar trebuie să scriu atât de mult?” Mântuitorul:

„Scrie în fiecare zi.”

Eu: „Da, Doamne, îți mulțumesc.”

Între orele 13.45 și 15.45 m-am rugat în pădure, citind Psaltirea.

Ora 18.30: Sfânta Liturghie și Rozariul în roșu

09.09.1992 – sâmbătă

De la ora 8.00 până la ora 10.00, Uniunea de Rugăciune!

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, eu v r e d !

Tu ești fiica mea iubită. Durerea ta este durerea mea. Voi salva sufletele împreună cu tine. Lacrimile pe care le-ai vărsat, oferă-mi-le ca jertfă.”

Eu: „Da, Doamne, îți ofer ca sufletele să nu ajungă în damnare. Mi-e atât de greu când știu că atâtea suflete se pierd și că oamenii sunt indiferenți și loviți de orbire. Ei văd și totuși nu văd nimic. Cât de mare trebuie să fie păcatul.” Mântuitorul: „Fiica mea iubită, totul se va schimba.”

Eu: „Cum, Doamne, cum va fi totul altfel?”

Mântuitorul: „Cei din urmă vor fi cei dintâi. Ei vor fi poporul Meu. Eu sunt Tatăl celor săraci. Fiica Mea, vreau de la tine ceea ce ai.”

Eu: „Eu nu am nimic și nu sunt nimic, totul îți aparține.” Eu:

Mântuitorul m-a binecuvântat...

La ora 14.30 m-a vizitat părintele Buran și i-am povestit despre semnele crucii pe care le voi primi. Nu eram mulțumită de învățăturile lui. El a contrazis ceea ce îmi spusese Mântuitorul.

Între orele 16.15 și 19.45 am fost la biserica din Rot pentru a mă ruga. Prima oră a fost foarte obositoare, deoarece în acel moment un cor făcea repetiții în biserică. M-a durut faptul că corul trebuia să repete tocmai acum, când aveau loc spovedania și rozariul. M-am rugat pentru aceste intenții, pentru preoți și pentru pacea întregii lumi.

Nu am părăsit biserica din cauza corului. Am rămas în biserică și am continuat să mă rog.

20.09.1992 Duminică

Acasă, între orele 7.45 și 8.50,

rugăciune în comun!

Mântuitorul: „Draga mea fiică, rănilor pe care le vei primi vor fi dureroase. Această durere este legată de iubirea mea. Vei primi harul de a fi smerită. Ceea ce ți-a spus preotul din Mannheim, părintele Buran, ai simțit tu însăși că nu este adevărul. Sângele care va curge din tine este sângele Meu. Trebuie să te rogi mult pentru acest preot. Crede ceea ce îți inspir să scrii. Eu sunt călăuză sufletului tău.”

Eu: „După discuția cu preotul, am avut dureri în inimă timp de câteva ore. Ce înseamnă asta?”

Mântuitorul: „Aceste dureri sunt durerile Mele. Când un preot spune neadevăruri, vei simți durerile mai puternic.”

Eu: „Poate că atunci este mai bine să taci în fața lor. Atunci nu te vor jigni atât de mult.”

Mântuitorul: „Vei vorbi când vei vrea Eu.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, crucea-mă de preoții care nu cred că ești prezent în sfintele ostii în mod adevărat, esențial, cu adevărat din carne și sânge, trup și suflet, divinitate și umanitate.”

Mântuitorul: „Tu vei fi lumina. Mai scrie ceva, fiica mea, vei primi semnele crucii de îndată ce va veni timpul potrivit pentru tine. Fii sigură, le vei primi. lubește-mă, fiica mea. Îmi place cum mă iubești.

Draga mea fiică, mai ai puțină răbdare, nu-ți va lipsi iubirea. Îți dăruiesc iubire oricând doresc, îmi revine mie să aleg momentul potrivit.”

Eu: „Dragul meu Iisus, îți mulțumesc din toată inima.”

Mântuitorul: „Fii atentă la cei care te invidiază. Trebuie să te înțelegi bine cu acești oameni.”

Eu: „Cum, Mântuitorule?”

Mântuitorul: „Lasă-i să vorbească, iar tu taci. Atunci vor recunoaște că au greșit.”

Eu: „Da, dragă Iisuse, am înțeles.” Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 13.30: Rozariu și rugăciune.

Ora 15.30: acasă, am spus Rozariul și alte rugăciuni pentru beatificarea Părintelui Pio.

Ora 18.30: Rozariu și Sfânta Liturghie în capela Rochus. La sfârșitul Liturghiei, misionarul nu a vorbit bine. Am fost dezamăgit și m-am dus acasă cu o mare durere.

21.09.1992 - luni

8.15 – 9.45: Adunarea de rugăciune!

Eu: „Misionarul a citit ieri seară, la sfârșitul Sfintei Liturghii, o scrisoare care se pare că a fost confirmată de un episcop și de părintele Kessenheimer. Scrisoarea spunea că credincioșii care vor să primească Sfânta Împărtășanie doar de la preoți și îi resping pe laici se află în eroare.

A fost o mare palmă peste față, care m-a durut și m-a neliniștit.

Eu: „Dragă Mântuitorule, după Sfânta Liturghie, când te-am întrebat dacă preotul a spus adevărul, mi-ai răspuns că era o prostie.

Aș dori să Te întreb încă o dată dacă este corect ca laicii să împartă Sfânta Împărtășanie.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie asta. Eu doresc și cer ca Sfânta Împărtășanie să fie primită din mâinile sfințite ale preotului. Aceasta este calea corectă de a oferi Sfânta Împărtășanie credincioșilor. Cine nu se ține de aceasta va trebui să dea socoteală în fața Mea. Fiica mea, continuă așa cum ai făcut până acum, chiar dacă ești singură. Eu sunt cu tine, fiica Mea.”

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu, în jurul orei 18.30.

Ora 20.00 Grupul de rugăciune.

22.09.1992 Marti

8.30 – 9.45 Asociația

de rugăciune!

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea! Rănile pe care le vei primi vor apărea în curând, am scurtat din nou timpul. Fii pregătită, fiica mea.”

Eu: „Dumnezeule, ce înseamnă că vor veni în curând?”

Mântuitorul: „Nu poate dura mult.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Scrie ceva cu totul diferit. Vreau ca tu să accepți totul așa cum doresc Eu.” Eu:

„Domnul meu și Dumnezeuul meu, ce este ceea ce dorești?”

Mântuitorul: „Tot ce va veni asupra ta.”

Eu: „Cum să-mi dau seama că este de la Tine?”

Mântuitorul: „O vei recunoaște după iubirea Mea, fiica Mea, trebuie să o accepți, fie că îți place sau nu.

Eu: „Dragul meu Iisus, Mire al meu, dacă Tu spui, atunci o voi face! Chiar și ceea ce nu-mi place, dar trebuie să fiu sigură că vine de la Tine.”

Eu: „Doamne, cât timp mai trebuie să scriu?”

Mântuitorul: „Încă puțin, fiica mea. Mai scrie ceva!” Eu: „Da, Domnul meu.”

Mântuitorul: „Vei mai fi încă pusă la încercare.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, dragul meu Iisus, de ce plângi? Din ochiul meu drept au curs lacrimile atât de repede, este supranatural. Ce înseamnă asta?”

Mântuitorul: „Un pericol vă așteaptă. Războiul din Europa se extinde. Multe suflete se vor pierde. Pentru ele, răstignirea mea a fost în zadar. Și tu vei suferi în zadar pentru mulți. Pentru mine este o durere mare să pierd sufletele din cauza neascultării lor.

Roagă-te, fiica mea, ca atunci când vor veni în fața judecății Mele, să aibă o pocăință profundă, pentru că vor primi încă o dată șansa de a fi mântuiți. Le mai acord atât de mult timp, ca să se poată hotărî. Iadul este crud, fiica mea, și totuși atât de mulți intră acolo.”

Eu: „Dumnezeule, nu mai pot scrie, ai milă de mine.” Mântuitorul: „Simți durerea împreună cu mine. Te binecuvântează, draga mea fiică.”

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Rozariu și Liturghie în jurul orei 18.30 în Rot.

23.09.1992 - miercuri

De la ora 8.00 până la ora 12.30 acasă

Eu: „M-am rugat cu mai multă intensitate decât de obicei.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vreau să scrii. Astăzi nu trebuie să te duci în Cenacol. Eu sunt Cenacolul tău.”

Eu: „Să scriu asta?” Mântuitorul: „Da, scrie.”

Eu: „Mă gândeam la excursia de la serviciu.”

Mântuitorul: „Trebuie să te duci acolo. Dar te rog să fii blândă și smerită, bucură-te împreună cu ei.”

Eu: „Dumnezeule, dacă mă adresez Ție în feluri atât de diferite, este corect?”

Mântuitorul: „Îmi place cum îmi spui. Fiica mea, scrie asta: durerile pe care le simți trebuie să le înduri cu iubire.”

Mântuitorul: „Mi-ai mai spus asta o dată.”

Eu: „Nu ți se pot lua. Nici măcar apa sfințită nu te poate ajuta. Nu te strădui să cauți un leac.”

Eu: „Și dacă se amestecă medicii?”

Mântuitorul: „Au nevoie de consimțământul tău.” Eu: „Și dacă îl au?”

Mântuitorul: „Totuși, nu te pot ajuta. Dimpotrivă, pentru că atunci durerile vor fi și mai mari. Vei suferi pentru păcătoși. Trebuie să faci ceea ce îți cer.”

Eu: „Dumnezeule, mi-e teamă că voi fi tulburat și că nu voi avea suficientă încredere și răbdare. Voi ajunge să mă tem de oameni?”

Mântuitorul: „Toate acestea mi le oferi mereu mie.”

Eu: „Dumnezeule, inima mea arde din nou.”

Mântuitorul: „Este focul arzător al iubirii Mele. Nimeni nu-l poate stinge în afară de Mine.”

Eu: „Am fost atât de fericită toată dimineața și am putut să mă rog în interiorul meu ca niciodată până acum. Am primit cuvintele potrivite, ca un preot.”

Mântuitorul: „Fiica mea, eu am fost acela. Iisus al tău. Nu tu ești, ci eu sunt.”

Eu: „Este un sentiment atât de frumos când poți să te rogi atât de profund în interiorul tău, mai ales către Tatăl ceresc, lucru care este atât de des uitat de oameni. M-am mirat și eu că din adâncul inimii mele iese o rugăciune atât de prețioasă. Cred că Tatăl ceresc a ascultat această rugăciune.”

Mântuitorul: „Fiica mea, mi-ai dat totul cu dragoste.”

Eu: „Doamne, nu pot spune nimănui că sunt deja de patru ore în legătură cu Tine și nu simt că ar fi prea mult. Păcat că vacanța mea nu este mai lungă. Îți mulțumesc că mi-ai spus să nu plec în vacanță.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie asta. Îndeplinește-mi o dorință.”

Eu: „O, Domnul meu, ai o dorință! Îți voi îndeplini această dorință, pentru că ești cu mine și pentru că te iubesc.”

Mântuitorul: „Da, voi fi cu tine.”

Eu: „Dragă Dumnezeule Trinitar, ai cuvântul meu de „da”, deși încă nu știu ce dorință trebuie să-ți îndeplinesc. Inima mea nu tremură, ci se bucură, ce-mi vei spune acum. Domnul meu și Dumnezeul meu, am încredere în Tine că dorința Ta se va împlini.”

Este ora 12.00, am rugat cu evlavie Îngerul Domnului și Tatăl nostru cu brațele întinse, fac asta des când mă rog singur.

După rugăciune, m-am reunit din nou cu Mântuitorul. Eu:

„Doamne, ce dorință să-ți îndeplinesc?”

Am rămas în tăcere și nu am auzit nimic.

Eu: „Ce să fie oare? M-am unit din nou și m-am rugat Sfântului Duh. Te rog, nu permite ca un alt duh să se amestece, pentru că am încredere în Tine. Spune-mi ce să scriu.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea! Pot să fac în tine tot ce vreau.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, poți să faci în mine tot ce vrei și această dorință ți se va împlini. O, dragul meu Tată, se poate refuza iubirea?”

Te-ai împotrivit Tu să-Ți jertfești singurul Fiu pentru noi, păcătoșii? Te-ai împotrivit Tu să fii răstignit pentru mântuirea noastră? Te-ai împotrivit Tu să cobori cu limbi de foc asupra apostolilor? Tu ești iubirea și eu mă predau Ție, pentru că Tu ești viața mea veșnică și fericirea mea.”

Mântuitorul: „Mi-ai făcut o bucurie, pentru ca eu să pot lucra totul în tine.” Mântuitorul m-a binecuvântat.

Am pierdut noțiunea timpului; alături de Mântuitorul, cele patru ore și jumătate pe care le-am petrecut cu El au trecut atât de

scurt ca un fulger și asta e de neînțeles.

Acum înțeleg când cineva se plânge că o oră în biserică este prea mult pentru el și că asta se întâmplă doar pentru că îi lipsește iubirea.

Ora 19.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Capela Sfântului Roch

24.09.92 - joi

8.30 - 9.45 Unire

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vreau ca tu

Credeam că sunt confuză.

Mântuitorul: „Fiica mea, nu ești confuză. Vreau să faci ceva pentru mine. Dă-mi toate dificultățile tale.”

Am plâns cu durere și i-am dat Mântuitorului dificultățile mele. Mi-am scuturat problemele din mine și i le-am dat Mântuitorului. Este de neînțeles, am simțit o ușurare. Mântuitorul: „Vezi, fiica mea, trebuie să-mi dai întotdeauna dificultățile tale. Eu ți le voi rezolva pe toate.”

Am cerut un semn în biserică dintr-un anumit motiv. Mântuitorul: „Ți-l dau, fiica mea, un semn pentru că vei primi semnele crucii.”

Eu: „Doamne, îl vor vedea și ceilalți, sau doar eu?”

Mântuitorul: „Și ceilalți le vor vedea. Se va întâmpla în biserică.” Eu: „Când?”

Mântuitorul: „Fii pregătită, fiica mea.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, cum voi ști că acesta este un semn pentru semnele crucii?”

Mântuitorul: „Se va întâmpla cu tine.”

Eu: „Voi simți durere, teamă sau bucurie?”

Mântuitorul: „Fiica mea, mă vei iubi mai mult. Fii liniștită, fiica mea. Te binecuvântează.” Mântuitorul m-a binecuvântat

18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

25.09.92 Vineri

Ultima zi a vacanței mele.

Asociația de rugăciune

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vreau

Am întrerupt imediat și am întrebat:

„Dar te rog, lasă-mă să recunosc că ești Tu.”

Mântuitorul: „Fiica mea, eu sunt, Iisus al tău.” Eu:

„Da, Doamne, ce dorești?”

Mântuitorul : „Vreau să încep cu suferința ta ispășitoare. Fii pregătită. A sosit deja timpul.”

Eu: „Acum trebuie să merg la excursia de firmă?”

Mântuitorul: „Trebuie să mergi la excursia de la serviciu.”

Eu: „Dar trebuie să lucrez săptămâna viitoare, iar colega mea este bolnavă acum.”

Mântuitorul: „Nu trebuie să-ți faci griji pentru ziua de mâine.”

Eu: „Doamne, te referi la durerile de cap când spui «suferința de ispășire»?”

Mântuitorul: „Mă refer la semnele rănii care îți vor fi imprimate. Ai foarte puțin timp.”

Mântuitorul a continuat:

„Scrie, fiica mea, vei primi și celelalte virtuți.” Eu: „Dragă Mântuitorule, care anume?”

Mântuitorul: „Răbdare în suferință, pentru a îndura durerea. Îți dăruiesc lumina Mea, ca și orbii să vadă. Vei primi puterea de a vindeca.”

La început nu am vrut să scriu, dar apoi am auzit:

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie. Vei primi puterea de a vindeca. Prin Sângele prețios sunt mântuite sufletele. Oferă-l mereu Tatălui Cerească. Acesta va fi cel mai mare mijloc de mântuire pentru suflete. Sângele meu prețios va curge din rănile tale.

Fiica mea, nu mă dezamăgi. Eu sunt Domnul și Dumnezeuul tău. Îți voi dărui multă bucurie și iubire pentru suferințele tale. Nu te lăsa influențată de alții. Ești complet unită cu mine prin sângele prețios. Nimeni nu ne poate despărți.”

Eu: „Mântuitorul meu, mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Fiica mea, revoluția va veni. În Europa, politicienii vor fi răsturnați. Foametea va fi cea mai mare dintre catastrofele grave care vor izbucni.” Mântuitorul: „Pedeapsa a venit. Oamenii au dorit-o.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, cine dorește pedeapsa?”

Mântuitorul: „Oamenii care l-au dorit pe tatăl minciunii.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, sunt gata, suferințele ispășitoare pot începe. Dar, Doamne, nu voia mea să se facă, ci a Ta. Fă Tu, Doamne, cum vrei.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te iubesc atât de mult, rămâi credincioasă mie.”

Eu: „Tatăl meu iubitor, te iubesc mai mult ca niciodată. Mă țin strâns de mâna ta.” Mântuitorul: „Te binecuvântează, draga mea fiică.”

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

26.09.92 — Sâmbătă

Acasă – Rugăciune – Unire –

Mântuitorul: „Lacrimile pe care le verși sunt lacrimile Mele. Tu Mă iubești cu iubirea Mea. Te rogi pentru iubire și o primești. Fiica Mea, scrie asta. Tot ce ai scris este un document pentru necredincioși. Păstrează-l bine, până când preotul potrivit îl va publica. Nu-ți face griji în privința asta.

Fiica mea, mai trebuie să scrii ceva.” Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, fii mereu veselă.”

Eu: „Când ai dureri, poți fi veselă?” Mântuitorul: „Iubirea pe care o primești trebuie să o dai mai departe.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu, o voi face.” Eu: „Dumnezeule, te rog, dă-mi blândete.”

Mântuitorul: „Ți-o dăruiesc acum, scrie-o.” Eu:

„Domnul meu și Dumnezeu meu, îți mulțumesc.”

Mântuitorul: „Te iubesc, fiica mea, și te binecuvântează. Includ toate sufletele în această binecuvântare.”

16.33 - 19.45 - Rugăciune - Spovedanie - Sfânta Liturghie în roșu în biserică.

27.09.92 - Duminică

6.30 - 8.15 după noua oră.

(În noaptea aceasta ceasurile au fost date înapoi cu o oră.)

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea.”

Eu: „Da, dragul meu îndrumător spiritual, dragul meu Iisus.”

Mântuitorul: „Ieri, lângă soțul tău erau mai mulți duhuri necurate.”

Eu: „Doamne, s-ar fi putut crede că a fost un atac de cord. Dar am putut să fac diferența când i-am dat apă sfințită, l-am binecuvântat și m-am rugat pentru el. Avea sudoarea pe față.

Apoi i s-a făcut mai bine. Imediat după aceea a râs atât de urât, cum se întâmplă uneori în vis, așa cum auzisem deja. Se întâmplase deja de mai multe ori în timpul călătoriei, dar m-am rugat cu stăruință și din toată inima. Acum stătea încă la volan în mașină și abia intrase în curte și nu mai putea coborî. l-am reamintit soțului meu că ar trebui să se spovedească, dar el nu a vrut.”

Mântuitorul: „Eu am permis aceste atacuri. Soțul tău nu vrea să se pocăiască.” Eu:

„Cine o să mă creadă, dacă el merge duminica la biserică?”

Mântuitorul: „Sunt mulți care merg duminica la biserică. Fiica mea, lasă totul în seama Mea.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, părintele Vogt nu mă poate ajuta. După spovedania de ieri mi-a fost foarte greu. Părintele Vogt crede că citesc cărți. l-am spus că în fiecare carte scrie altceva și că, în timpul Uniunii, nu am avut niciodată o carte la mine, nici acasă, nici la locul de muncă. M-aș feri să fac asta.

I-am spus și părintelui Vogt că sângele care va curge din rănilor mele va fi sângele Mântuitorului. El nu crede acest lucru, la fel ca și părintele Buron din Mannheim. "

Eu: „Te rog, spune-mi ceva despre asta, poate că am scris totuși ceva greșit.” Mântuitorul: „Fiica mea, sângele care va curge din cele cinci semne ale rănilor tale va fi sângele meu. Acesta este secretul pe care nu-l dezvălui tuturor.

Acesta este sângele meu, pe care îl voi vărsa pentru voi. Fiica mea, ceea ce este de neînțeles aici vine de la mine. Așa este. Așa rămâne. Așa va fi.

Dacă părintele Vogt ți-ar putea explica totul, atunci nu ar mai fi nevoie ca Eu să fiu îndrumătorul sufletului tău. Dragă fiica Mea, crede. Voia Mea este ca tu să fii atentă la tot ce va veni asupra ta.” Eu: „O, Domnul și Dumnezeu meu, sunt totuși un om slab. Sunt atât de neexperimentată.

Satana mă urmărește ca un câine rău. Îți mulțumesc, Domnul și Dumnezeu meu, că el nu poate face ce vrea, ci doar ce îi permiți Tu, altfel ar stăpâni lumea în totalitate, dar lumea îți aparține.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ai scris corect. Sufletul tău este pregătit pentru lucrarea Mea. Trebuie doar să mai aștepti puțin. Ai încredere în Mine. Ești sub protecția Mea.” Eu: „Și Maica Domnului?”

Mântuitorul: „Acolo unde sunt Eu, este și ea.” Eu: „Dumnezeule drag, îți mulțumesc.”

Mântuitorul: „O, draga mea fiică, cât de gravă este situația în prezent. În niciun secol nu au existat atât de mulți orbi ca acum. Eresul a orbit sufletele. Eresul este veninul șarpelui. Singurul leac împotriva acestui venin sunt eu, copilul meu. Dragă mea fiică, mai trebuie să scrii ceva. Am nevoie de tine...”

Eu: „Dumnezeule, ce anume?”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, dragul meu Iisus, îți dăruiesc libertatea mea. Dar nu mă lăsa niciodată să fiu despărțită de tine. Dragă Dumnezeule, ți-am dăruit libertatea mea, dar nu înțeleg pe deplin. Poți să-mi spui ceva despre asta?”

Mântuitorul: „Ești liberă doar în Mine!”

Eu: „Da, Domnul meu, acum înțeleg.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, te binecuvântează acum.”

M-am îngenunchiat pe pământ și Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 10.00: Sfânta Liturghie în roșu.

Ora 13.00 Rozariu și rugăciune. De la ora 16.00 am citit Biblia.

Pe la ora 17.00, Hedwig a venit la mine. Mi-a povestit „secretul” ei, care m-a șocat foarte tare. Mi-a spus că părintele Vogt i-ar fi fotografiat pe copiii de altar, toți băieți, goi, din spate. Se pare că aceste poze sunt agățate în sacristie și se află într-un album personal al unui băiat. Mama băiatului nu este de acord cu acest lucru și este îngrozită, dar tace.

Apoi mi-a mai povestit că părintele Vogt a fost văzut la lacul Baggersee cum îi suga pieptul unui ministrant și îi săruta urechile.

Apoi, mama s-a plâns că părintele Vogt nu trimite copiii acasă la timp. Ei rămân prea mult timp cu el. Din câte știu, el are cei mai mulți copii de altar din toată zona.

Deoarece știu că părintele Vogt este foarte timid și foarte nesigur, m-am rugat pentru el și mă rog în fiecare zi ca el să devină un preot bun.

Hedwig mi-a spus că a auzit asta și de la Zita.

Când Hedwig a plecat, am spus de 50 de ori Sanctus pe mărgelele mici, iar pe cele mari, rugăciunea către Arhanghelul Mihail, Magnificat, Gloria in excelsis Deo, Pater noster, Ave Maria și Gloria Patri, apoi rugăciunea pentru dușmani și exorcismul.

Am fost tristă la auzirea acestei vești și am plâns.

Cel mai mult mi-aș fi dorit să încetez imediat să mai merg la biserică.

Las totul în mâinile lui Dumnezeu. Este posibil ca aceasta să fie opera lui Satan.

La ora 21.00 am plecat la Wiesental și am scris jurnalul împreună cu Marion.
În confidență, i-am povestit lui Marion despre părintele Vogt. Ea mi-a spus
că nu ar trebui să spun asta nimănui.

28.09.92 - luni

Ora 10.00, cabinetul medicului, întâlnirea de rugăciune!

Mântuitorul: „Fiica Mea, notează: Părintele Vogt va pleca.” Eu: „Din St. Leon-Rot?”

Mântuitorul: „Fiica Mea, ceva se apropie de tine!” Eu:

„Doamne, cum să înțeleg asta?”

Mântuitorul: „Lucrarea Mea în tine.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, sunt gata pentru lucrarea Ta și spun Da;

Te iubesc atât de mult, te rog, dă-mi harul să nu-ți spun niciodată „nu”, chiar dacă ceva nu-mi place.

Te rog, ajută-mă să recunosc că toate acestea vin de la Tine. Aș vrea să fac totul pentru mântuirea sufletelor.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, vei recunoaște întotdeauna iubirea Mea.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, cum anume?”

Mântuitorul: „Te duc acolo unde vreau Eu. Fiica Mea, scrie. Eu: „Da, Domnul și Dumnezeuul meu.”

Mântuitorul: „Suferințele pe care le primești de la Mine trebuie luate foarte în serios. Trebuie să trăiești cu această suferință. Nu ți-o voi lua, chiar dacă o ceri.”

Eu: „Da, Domnul meu, am înțeles, dar iubirea rămâne totuși în mine?” Mântuitorul:

„Draga mea fiică, ea rămâne veșnic cu tine.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu. Fă ce vrei cu mine, eu îți aparțin. Doamne, să se facă voia Ta.”

Mântuitorul: „Te binecuvântează, draga mea fiică.”

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Începând de astăzi, Rozariul este deja la ora 18.00, Sfânta Liturghie la ora 18.30 și am participat la ambele îmbrăcată în roșu.

Ora 20.00: grupul de rugăciune.

Vin tot mai mulți să se roage. Locul este deja foarte înghesuit. La sfârșit, m-am spovedit la părintele Dochat despre părintele Vogt. În timpul spovedei, am întrebat ce ar trebui să fac, aș vrea să-l ajut, s-au spus lucruri despre el.

Părintele Dochat mi-a spus că ar trebui să vorbesc cu părintele Vogt despre această situație.

Înainte de a vorbi cu părintele Vogt, aș vrea să vorbesc mai întâi cu Mântuitorul, pentru că trebuie să fiu sigură că ceea ce mi-a spus părintele Dochat este corect.

Dacă Mântuitorul este de acord cu mine, voi face ceea ce mi-a recomandat părintele Dochat. După grupul de rugăciune, domnul Schmidt Roland a rămas la noi pentru a discuta cu soțul meu. Am simțit că soțul meu era atacat de un duh necurat. Soțul meu mi-a mărturisit că mi-a citit în secret jurnalul.

Am fost îngrozită când am auzit asta. I-am spus imediat că acesta este un păcat și că nu se face așa ceva. Nu este doar curiozitate, ci și neascultare față de Dumnezeu. Las aceste probleme în mâinile lui Dumnezeu.

De astăzi voi fi mai atentă cu jurnalul meu. Nu vreau să ascund ceea ce îmi spune Mântuitorul, ci trebuie să fie verificat mai întâi de un preot, înainte de a fi tipărit. Roland a adus deja cărțile părintelui Johannes din Rotenberg în Ucraina. Acestea sunt cărțile despre care Mântuitorul a spus că nu sunt corecte. I-am spus deja acest lucru părintelui Johannes, dar el nu m-a crezut. Roland face ceea ce îi spune părintele Johannes.

29.09.1992 - marti

Ora 10.00 în cabinetul medical, Adunarea de rugăciune!

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie: Nu trebuie să te duci la părintele Vogt, pentru că Eu hotărâsc momentul în care se va face ceva. Eu cunosc inimile tuturor. Roagă-te mult pentru preoți. Satana este

acum deosebit de puternic și mulți preoți cad în ispita lui. Lasă-mi Mie toată povestea despre care se vorbește în legătură cu părintele Vogt.”

Eu: „M-am gândit la Rodalben!

Pe 1 octombrie va fi ridicat semnul ceresc.

Sângele prețios va fi venerat acolo.

Mântuitorul: „Ești copleșită.”

Eu: „Deci de data aceasta nu mă duc la Rodalben, am atât de mult de scris.”

Mântuitorul: „Da, scrie, fiica mea.”

Eu: „Ieri nu am vorbit în grupul de rugăciune. Unii au întrebat de ce nu am vorbit astăzi.”

Mântuitorul: „Când va trebui să vorbești, eu îți voi inspira cuvintele. Oamenii trebuie să se roage mult acum. Folosiți acest timp pentru rugăciune. Rugăciunea este mai necesară ca niciodată. Fiica mea, ieri v-ați rugat bine. Cerul s-a bucurat împreună cu voi. Vor veni și alții să se roage. Fiica mea, îmi place felul în care te rogi împreună cu credincioșii. Îți mulțumesc pentru efortul tău .”

Eu: „Tată iubitor, simt acum o flacără în inima mea. Este un sentiment foarte frumos.”

Mântuitorul: „Fiica mea, este iubirea mea.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu, pentru iubirea Ta.” Mântuitorul: „Tu înduri multe, fiica mea.”

Eu: „Ce înseamnă asta, că suport multe?”

Mântuitorul: „Înseamnă că poți suporta și multă suferință.” Eu: „O, fie ca multe suflete să fie mântuite.”

Mântuitorul: „Oh, fiica mea, suferințele ispășitoare au început deja.” Eu: „Dar nu înțeleg asta.”

Mântuitorul: „Tu suporti deja totul cu iubirea Mea. Fii pregătită pentru cele cinci sfânte semne ale rănii pe care le vei primi.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, sunt pregătită să-mi imprimi rănilor oricând dorești. Nu mă lăsa să-mi fie sete mult timp. Mi-e foarte sete. Te rog, potolește-mi setea.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, îți voi potoli setea, a sosit momentul potrivit. Fiica mea, sunt însetat împreună cu tine!”

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie la Rot.

30.09.1992 - miercuri

Ora 10.00, în cabinetul medical, uniune de rugăciune!

Îi mulțumesc Mântuitorului că ieri am primit atâta iubire toată ziua. Am simțit iubirea până acum. Este atât de frumos fără griji și probleme. Aș vrea să fiu cu adevărat liberă cu Dumnezeu.

Dumnezeule, te laud și te slăvesc și îți mulțumesc pentru împărăția Ta care a venit la mine.

Într-o astfel de situație, iubești totul. Chiar și vremea aceasta mohorâtă de afară mi s-a părut frumoasă. Iubirea nu cunoaște ura, la Ea nu există nimic urât. O, Iisuse al meu, este frumos să Te iubesc.

Domnul meu și Dumnezeuul meu, ce semn este acesta, că primesc atâta iubire de la Tine?”

Mântuitorul: „Această iubire pe care o primești este un semn al suferințelor pe care le vei primi. Mai întâi trebuie să-L cunoști pe Dumnezeuul iubitor, apoi Îl vei cunoaște și pe Dumnezeuul suferind; ambele sunt bune.”

Eu: „Am ezitat să scriu.”

Mântuitorul: „Scrie. Păcatul este mare și greu, a depășit măsura pământului. Multe suflete vor ispăși păcatele lumii. Așa că, fiica mea, nu ești singură. Fiecare suflet are de împlinit o Cale a Crucii. Puțini au o Cale a Crucii ca a ta.

Fiica mea, ai primit harul special pentru această cale a crucii. Nu este meritul tău, este voia Mea. Și ceea ce vreau, voi împlini la cel la care vreau. Apreciez foarte mult tot ce ai făcut până acum pentru Mine și te voi răsplăti la sfârșitul căii crucii. Răsplata ta va fi mare dacă vei persevera până la sfârșit.”

Eu: „Și dacă nu rezist până la sfârșit?”

Mântuitorul: „Vei rămâne până la sfârșit. Nimeni nu ne mai poate despărți.”

Eu: „O, iubirea mea, te iubesc atât de mult. Există ceva mai frumos decât să fiu cu tine?”
Mântuitorul: „Așa ar trebui să vorbească toți. Tu ești sufletul meu ispășitor, pe care l-am ales.”

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 12.00. M-am rugat cu fervoare în capelă și am plâns, pentru că atât de multe suflete se pierd. Mântuitorul: „Dă-mi toată inima ta.”

Eu: „Îți dau toată inima mea, Domnul și Dumnezeu meu.”

Mântuitorul: „Îmi placi.”

Eu: „Dumnezeule, Tu mă vezi, dar eu nu Te văd, și totuși Îmi placi, pentru că Te iubesc.”

Mântuitorul: „Fiica mea, calea pe care o parcurgi alături de Mine va fi un sacrificiu pentru necredincioși, deoarece ei nu cunosc iubirea.”

Eu: „Doamne, te rog, dă-le necredincioșilor harul de a Te iubi.”

Mântuitorul: „Dacă vor dori să o primească. Ei nu-mi dăruiesc inima lor așa cum o faci tu.” Eu: „Am cerut harul pentru Veronica, care lucrează cu mine.”

Mântuitorul: „Spune-i să-mi dăruiască și ea inima ei.”

Eu: „Da, Doamne, îi voi spune. Îți mulțumesc, Doamne și Tată iubitor.”

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie. Părintele Ferdinand a oficiat Sfânta Liturghie.

01.10.1992 - joi

Ora 10.45, în cabinetul medical, întâlnire de rugăciune!

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, doresc de la tine un tăcere strictă cu privire la cele cinci semne ale rănii.”

Eu: „Dumnezeule, dar atât de mulți știu deja.”

Mântuitorul: „Dar ei nu știu când le vei primi.” Eu: „Dumnezeule, nici eu nu știu.”

Mântuitorul: „Dar vei afla.”

Eu: „Voi păstra tăcerea în privința asta. Te rog, dă-mi harul de a tăcea. Vreau să fac totul așa cum dorești Tu.”

Mântuitorul: „Vei primi semnele crucii în această noapte.” Eu: „Atunci trebuie să merg mâine la muncă?”

Mântuitorul: „Nu.”

Eu: „Cum voi recunoaște că sunt de la Tine?”

Mântuitorul: „Le vei recunoaște când vor fi acolo.”

Eu: „Voi primi un semn de la Tine dacă se va întâmpla în noaptea aceasta? De fapt, mi-ai dat deja un semn, iubirea arzătoare pe care o simt acum și o liniște și o pace plăcute pe care le am acum. Sunt de acord, dacă Tu vrei, ca în noaptea aceasta să mi se imprime semnele crucii. Te rog, nu mă lăsa să sufăr de sete. Am senzația că ard pe dinăuntru. Am recunoscut că este iubirea Ta. Tu vrei să fii iubit de mine așa cum eu te iubesc pe Tine. Doamne, să se întâmple cum dorești Tu.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, îmi place ce ai scris. Pot schimba asta când și cum vreau. Fiica mea, lasă totul în seama mea.”

Ora 15.00

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie: ceea ce va trebui să înduri cu Mine în această noapte, oferă-l Tatălui ceresc pentru mântuirea sufletelor. Scrie, fiica mea, cuvânt cu cuvânt.

Durerile pe care le vei avea în această noapte vor fi dureri puternice. Trebuie să le înduri.”

Eu: „Doamne, mai ești lângă mine?”

Mântuitorul: „Da, sunt încă lângă tine, te iubesc.”

Eu: „Iisuse, Fiu viu al lui Dumnezeu, mai trebuie să știu ceva?”

Mântuitorul: „A suferi înseamnă „a iubi”.

Eu: „Doamne, voi putea face asta?”

Mântuitorul: „Cu Mine, da.”

Eu: „Te rog, dă-mi multă har, ca să pot iubi.”

Mântuitorul: „Dacă ești cu Mine, nu-ți va lipsi iubirea. Fiica Mea, îți dau atâta iubire, încât să poți suferi.”

Mântuitorul m-a binecuvântat și mi-a spus: „Du-te în pace, draga mea fiică.”

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie, Rot.

02.10.1992 Vineri – „Inima lui Isus”

Ora 10.00 Cabinetul medical,
Uniunea de Rugăciune I

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, când m-am trezit azi dimineată, m-am gândit imediat că nu s-a întâmplat nimic cu mine. Pe de o parte mă bucuram, pe de altă parte mă gândeam: oare nu era acesta spiritul necurat care mi-a vorbit aseară? Apoi m-am gândit din nou: acolo unde este iubirea, nu poate fi niciun spirit necurat. Fie Dumnezeu, fie spiritul necurat este cu mine, pentru că Dumnezeu nu împarte inima cu alții. Dumnezeu vrea să aibă inima doar pentru Sine. Așa că am ajuns la o concluzie: aceasta a fost voia lui Dumnezeu și așa s-a întâmplat.”

M-am unit acum cu Mântuitorul. Simțeam acum o căldură, o liniște și simțeam că Mântuitorul este lângă mine.

Mântuitorul: „Draga mea fiică, notează: am amânat arătarea semnelor crucii pentru un alt moment. Așa am vrut Eu. Nu-ți face griji pentru că s-a întâmplat așa. Eu pot face cum doresc. Tu erai pregătită, dar încă nu sosise momentul. A fost, din nou, o încercare. Nu renunța, totul se va întâmpla la timpul potrivit.”

Eu: „Doamne, aș fi putut crede că acesta era spiritul necurat, pentru că nu s-a întâmplat nimic.”

Mântuitorul: „Voi toți vă grăbiți prea repede cu astfel de lucruri. Voi credeți doar ceea ce vedeți și nu vă gândiți la celelalte.”

Eu: „Dar ce este celelalte?”

Mântuitorul: „Nu puteți recunoaște ce are diavolul în plan. Fiica mea, eu văd totul. Cunosc fiecare inimă, cât de departe este, pentru a putea face ceva cu ea.”

Eu: „Dragul meu Iisus, asta înseamnă că nu am fost bună sau nu eram pregătită pentru aceste suferințe?”

Mântuitorul: „Nu este vina ta, fiica mea. Totul ține de voința Mea. Nu-ți face griji, vei primi rănilor.”

Eu: „M-am rugat, te rog, lasă-mă să rămân în inima Ta, pentru că astăzi este Vinerea Inimii lui Isus. Aș vrea să rămân în izvorul iubirii, în focul arzător al iubirii.”

Mântuitorul: „Fiica mea, inima ta este acum inima mea. Tu ești în mine. lubește-mă, fiica mea.” Eu: „Te iubesc, Doamne. Simt și eu focul iubirii în mine. Îți mulțumesc pentru această har.”

Mântuitorul: „Du-te în pace, fiica mea.” În gând,
m-am gândit: astăzi nu voi primi binecuvântarea.

Mântuitorul: „Ba da, te binecuvântează, fiica mea.” Și

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

Părintele Vogt și părintele Ferdinand au oficiat împreună Sfânta Liturghie.

03.10.1992 - Sâmbătă

8.00 – 10.00 Acasă, întâlnire de rugăciune!

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, tot ce scrii va fi tipărit. Tot ce scrii este opera Mea. Tu nu poți face nimic de una singură. Nu te îndoii, fiica mea. Astfel Mă jignești.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, îți cer iertare, fii milostiv și îndurător cu mine, păcătosul. Mă simt părăsit de toți, de parcă aș fi un mincinos.

Și apoi mi-au venit gânduri că aș fi rătăcit și aș fi devenit un om rău. Deși sunt unită cu Tine în fiecare zi și mă spovedesc în fiecare săptămână.

Simțeam că toți sunt mai buni decât mine. Apoi m-am întors din nou la Tine, pentru că iubirea Ta este mai puternică și fără ea nu pot exista, și tânjesc din ce în ce mai mult să o iubesc. Am o mare dorință după această iubire. Și cer mereu această iubire.

Această iubire este ca o dependență sau ca un opiu.

Medicina și bogăția lumească nu o pot înlocui.

Adesea simt o arsură în inima mea. Simt că te iubesc atât de mult, iar lucrurile lumești au dispărut cu totul din viața mea.

Atunci mă întreb: de ce nu sunt deja în cer?

Deoarece am recunoscut că Tu ești iubirea, îmi doresc atât de mult ca și alți oameni să recunoască acest lucru. Sunt gata să sufăr pentru ei, ca să nu se piardă.

Domnul meu și Dumnezeu meu, nu voia mea, ci voia Ta să se îplinească. Fă cu mine ce vrei.

Nu mă lăsa să mă despart de iubirea Ta.

Mântuitorul: „Draga mea fiică. Dragostea ta pentru mine este mare. Apreciez asta la tine. Dragostea ta pentru mine este statornică. Nu-ți face griji pentru oameni, pentru ce spun ei. Pentru tot ce spun, vor da socoteală în fața judecății Mele. Fiecare cuvânt care vine din inimă sunt cuvinte pe care ei le-au semănat. Și ceea ce au semănat, vor culege.

De aceea, fiica mea, ai grijă să poți culege o recoltă bună. La sfârșit se va vedea ce este de la Mine și ce este de la spiritul necurat.

Draga mea fiică, te iubesc așa cum ești. M-am bucurat că te-ai rugat mai întâi pentru mama mea și a ta. Am primit tot ce i-ai spus. Ea te iubește foarte mult. Nu te lasă singură. Ai mai multă încredere în ea.”

Eu: „Îți mulțumesc, lisuse, în viitor mă voi ruga mai mult pentru ea și voi avea mai multă încredere în ea. Aș vrea să o iubesc și pe ea așa cum te iubesc pe Tine. Te rog, dă-mi harul ca să o pot iubi la fel de mult ca pe Tine. Pentru că ea este mama și regina mea.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ești sinceră. Îmi place mult de tine. Îți voi dăruia harul ca să o iubești așa cum mă iubești pe mine. Dragă fiica mea, te binecuvântează acum.”

Mântuitorul m-a binecuvântat acum.

Ora 10.15: m-a sunat un tânăr din Plankstadt. Luni a fost în grupul meu de rugăciune. Mi-a povestit că noaptea a avut ispitiri din partea diavolului. Mi-a mărturisit dorința lui! Ar vrea să devină catolic. În prezent este încă protestant. I-am dat un sfat bun. Să meargă, te rog, la părintele Switbert în Stiftneuburg pentru a se spovedi.

16:30 – 19:50: m-am rugat în biserica din Rot.

M-am spovedit la părintele Vogt. El mi-a spus că fac ceea ce trebuie, dar că nu mă poate ajuta. Am fost recunoscător pentru iertarea păcatelor și înțeleg că nu mă poate ajuta.

Apoi am rugat pentru el întregul Rozariu.

La ora 21.15 a sunat părintele Gebhard Heyder din Regensburg. Am vorbit cu el peste 30 de minute. M-am bucurat foarte mult. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a sunat. Am stabilit să ne întâlnim peste opt zile, astăzi, în jurul orei 18.30, la Regensburg. La final, el m-a binecuvântat pe mine și pe familia mea. M-am rugat imediat pentru el, deoarece inima mea s-a umplut de bucurie.

04.10.1992 - Duminică

7.30 - 9.00

Unire în rugăciune!

Mai întâi rugăciune în fața statuii Fecioarei Maria. Apoi, din nou adunare în bucătărie, unde am primit mesajul de la Mântuitorul:

Mântuitorul: „Fiica mea, doresc ca tu să scrii. Am acceptat iubirea ta pentru mine. Nu este o iubire lingușitoare.”

Eu: „Să scriu asta?”

Mântuitorul: „Da, scrie. Mi-a plăcut cum te-ai rugat astăzi. Continuă așa. Mă bucur că te duci la părintele Gebhard. Este și dorința mea. Voi vorbi din nou cu tine prin el. Ai încredere în el. Fiica mea,

mă bucur în mod deosebit că ai acceptat aceste suferințe. Încercarea se apropie de sfârșit.”
Eu: „Dumnezeule, explică-mi mai în detaliu.”

Mântuitorul: „Ești pusă la încercare, fiica mea, pentru suferințele pe care le vei primi. Fiica mea, iubește-mă în continuare așa cum ai făcut-o până acum. Îți voi dăruia și mai mult din iubirea mea. Tu ceri tot mai mult și eu îți voi da tot mai mult.”

Eu: „Dumnezeule, aș vrea să te mai întreb ceva: de câteva luni am dureri la umăr și la brațul stâng. Nici unguent și nici băile cu apă sărată nu ajută. Aceste suferințe sunt de la Tine, sau pot să le tratez la spital cu ajutorul medicilor?”

Mântuitorul: „Nici la spital nu te poate ajuta nimeni. Aceste suferințe sunt de la Mine. Ele sunt preludiul suferințelor pe care le vei mai avea.”

Mântuitorul: „Mi-ai dăruit sănătatea ta, fiica mea.”

Eu: „Să fie așa cum vrei Tu. Îți ofer aceste suferințe ca jertfă pentru convertirea păcătoșilor și pentru mântuirea sufletelor.”

Mântuitorul: „Fiica mea, furtunile care vor veni vor provoca mari pagube. Rugați-vă pentru aceste intenții. Vor fi multe războaie noi. Oamenii au devenit leneși. Nu și-au recunoscut Tatăl. Au preferat lucrurile lumești, dar lucrurile lumești nu-i pot salva. Natura se răzvrățește împotriva păcătoșilor ei. Fiica mea, marea boală care va izbucni este la început. Această boală va cuprinde țările. Nu există leac pentru această boală. Ea îi ia cu ea pe bogați și pe săraci, pe cei răi și pe cei buni.

Ea îi lovește pe oameni brusc. Niciun om nu se poate ascunde de ea

sau să scape de ea. Ea vine acolo unde vreau Eu. Ea va răpi multe națiuni de pe pământ. Eu:

„Are această boală un nume?”

Mântuitorul: „Este o boală nouă. Încă nu are un nume, dar va primi unul. Fiica mea, trebuie să te rogi mult.”

Eu: „Pot să citesc asta grupului meu de rugăciune?”

Mântuitorul: „Cartea trebuie scrisă cât mai repede, ca să o poată citi toți. Dacă le spui ceva acum, nu te vor crede. Ei ascultă doar ce spune majoritatea oamenilor; nu vor crede decât când vor vedea. Credința lor este superficială și nu are rădăcini.”

Eu: „Dumnezeule, nu mai pot scrie acum. Te rog, iartă-mă.” Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 10.00: Sfânta Liturghie la Rot, erau puțini în biserică

Ora 13.00 Rozariu și rugăciune.

05.10.1992 - luni

Ora 9.00, în cabinetul medical, întâlnire de rugăciune!

De dimineață am o durere de cap puternică. I-am spus Mântuitorului că o ofer ca jertfă pentru convertirea păcătoșilor și mântuirea sufletelor. I-am mai spus că nu este nevoie să-mi ia durerea. După aceea m-am unit cu Mântuitorul. Acum simțeam o căldură în inima mea. Este o senzație plăcută. Simți că Domnul este cu mine.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, sunt cu tine. Trebuie să se ispășească mult pentru suflete. Fiica mea, am nevoie de tine...”

Eu: „Domnul și Dumnezeul meu, dragul meu Iisus. Îți dau ceea ce ai nevoie, deși nu știu ce ai nevoie de la mine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, am nevoie de vederea ta.” Eu: „Ce înseamnă asta?”

Mântuitorul: „Nu vei putea vedea o vreme.” Eu:

„Dumnezeule, voi fi oare oarbă?” Mântuitorul: „Nu oarbă spiritual.”

Eu: „O, Doamne, dar asta trebuie să fie groaznic.”

Mântuitorul: „Voi fi cu tine.”

Eu: „Da, Doamne, poți să-mi iei vederea. Când se va întâmpla asta? Va fi înainte sau după imprimarea

semnelor crucii? Pot să știu?”

Mântuitorul: „Fiica mea, se va întâmpla atunci când voi dori Eu.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu, să se întâmple când vei vrea Tu.” Mă gândeam că nu am pe nimeni care să mă îngrijească.

Mântuitorul: „Vei avea pe cineva.”

Eu: „Această orbire va dura mult timp?”

Mântuitorul: „O anumită perioadă.”

Eu: „Dar ceri mult de la mine.” Mântuitorul:

„Este pentru progresul tău.”

Eu: „Dumnezeule, dacă ești cu mine, nu trebuie să-mi fac griji. Tu vei avea grijă de mine.”

Mântuitorul: „Așa este.”

Eu: „Da, Domnul meu, sunt de acord.” Mântuitorul:

„Te binecuvântează, fiica mea.”

Mântuitorul m-a binecuvântat.

11:45 – Dragă Dumnezeule, te rog, alungă-mi îngrijorările legate de faptul că voi orbi. Nu vreau să mă gândesc la cum va fi.

Mântuitorul: „Draga mea fiică, îți voi lua această povară.” Eu:

„Domnul meu și Dumnezeu meu, îți mulțumesc.”

Ora 18.00 Rozariu și Sfânta Liturghie la Rot.

Ora 20.00 – Grupul de rugăciune!

06.10.1992 – marți

Ora 9.00 în cabinetul medical, întâlnire de rugăciune!

Mântuitorul: „Scrie, draga mea fiică, vreau să scrii. Mă bucur că mi-ai vorbit. Inima ta este acum plină de iubire. Fiica mea, nimeni nu-ți poate lua această iubire, decât dacă tu îți dai consimțământul. Fii prudentă.”

Eu: „Tatăl meu iubitor, Duhul meu Sfânt, lisuse al meu. Îți cer milă. Păstrează-mi iubirea pe care mi-ai dăruit-o. Nu permite să port discuții inutile. Lasă-mă să vorbesc și să tac când vrei Tu. Lasă-mă să iubesc acolo unde spiritul meu se opune.

Lasă-mă să-i iubesc pe toți cu inima Ta, care este un foc arzător de iubire. Lasă-mă să caut mai întâi greșelile la mine, înainte de a-i judeca pe alții.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vorbești din inimă, care îmi aparține. Dragă fiică a mea, ceva se apropie de tine.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, voi fi întristată din cauza asta? Dar nu știu ce anume. Te rog, spune-mi.” Apoi m-am rugat: „Vino, Duhule Sfânt, vino prin Inima Neprihănită a Mariei, mireasa Ta atât de iubită, și spune-mi ce trebuie să scriu. Sunt gata să scriu ceea ce îmi vei inspira. Fie că voi fi întristată sau nu, voi face ceea ce dorești Tu.”

Încă nu auzeam nimic.

Eu: „Vorbește, Domnul meu și Dumnezeu meu, slujitoarea Ta ascultă.” Mântuitorul: „Te așteaptă multă tristețe.”

Eu: „Dumnezeule drag, ce înseamnă mult?”

Mântuitorul: „Fiica mea, trebuie să înduri totul. Roagă-te pentru familia ta.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, salvează-i pe toți, îi iubesc. Te rog, nu lăsa pe nimeni să se piardă.” Mântuitorul: „Fiica mea, ei nu vor să se pocăiască.”

Eu: „Domnul meu, sunt gata să sufăr pentru ei, dar numai dacă Tu vrei. Căci Tu le cunoști inimile, eu însă nu.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, îmi place ce ai spus. Se va întâmpla așa cum vreau Eu. Dragă mea fiică, mai notează ceva. Războiul din Serbia va începe în curând. Roagă-te ca inamicul să slăbească.”

Eu: „Mă voi ruga pentru aceste intenții.”

Eu: „Doamne și Dumnezeu, ieri, când am îngenuncheat în fața Ta în grupul de rugăciune și m-am rugat Ție, am simțit o arsură continuă în inima mea. Era destul de puternică. Am crezut că ard pe dinăuntru.”

Mântuitorul: „Fiica mea, eu eram acela.”

Eu: „Dumnezeule, are asta vreo semnificație pentru mine?”

Mântuitorul: „Ca să poți suporta durerea care va veni asupra ta. Eu îi răsplătesc pe copiii mei cu o răsplată bună pentru faptele bune.”

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

07.10.1992 – miercuri

Ora 8.15, în cabinetul medical, întâlnire de rugăciune!

Mântuitorul: „Tu ești bijuteria mea, fiica mea.”

Eu: „Doamne, am scris asta deja o dată.”

Mântuitorul: „Scrie-o, grijile tale sunt grijile mele, fiica mea.” Eu: „Este sufletul meu atât de curat încât să-l poți numi bijuterie?” Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Eu: „Este un sentiment atât de frumos în mine. Cred că puritatea sufletului este Împărăția lui Dumnezeu.” Mântuitorul: „Cu un suflet curat pot face ce vreau.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie: cu orbirea este așa. Vei vedea cu inima ta. Vei vedea mai mult decât ceilalți oameni cu ochii.

Vederea ochilor este lumească, lumina inimii este cerească. Numai eu pot da această lumină. De aceea, niciun medic nu te va crede. Tot ce vei vedea, trebuie să povestești.

Un preot va nota asta. Nu tu vei vorbi, ci Eu voi vorbi pentru tine. Fiica Mea, fii convinsă că lumina din inimă valorează mai mult decât vederea.”

Eu: „Doamne, acum înțeleg mai bine. Îți mulțumesc că mi-ai spus asta.” Mântuitorul: „Fiica mea, mai am nevoie de ceva de la tine.”

Eu: „Da, Doamne, dacă ți-o pot da, o poți avea.”

Mântuitorul: „Am nevoie de mâinile tale. Voi vindeca sufletele cu mâinile tale.” Eu: „O, Doamne, ce faci cu mine. Nu-mi pot imagina așa ceva.

Dar dacă ești în mine, atunci cred că așa ceva se poate întâmpla. Doamne, nu voia mea, ci voia Ta să se facă. Când este vorba de mântuirea sufletelor, mâinile mele sunt deja ale Tale.”

Mântuitorul: „Fiica mea, asta era ceea ce mai aveam nevoie de la tine. Vindecările se vor întâmpla atunci când voi dori Eu. Nu când vor dori oamenii.”

Domnul m-a binecuvântat și a spus:

„Du-te în pace, fiica mea, și ai încredere în mine.”

Ora 19.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Capela Sfântului Roch.

08.10.1992 - joi

Arhivă Ora 10.15:

Uniunea de rugăciune!

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, este liniște.”

Eu: „Iisuse, Fiu al Dumnezeului cel viu, Mire al meu, ce să scriu?” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, cuvânt cu cuvânt.”

Eu: „Da, Doamne.”

Mântuitorul: „Rănilor pe care le vei primi vor veni pe neașteptate.” Eu: „Deci nu voi ști ziua sau ora la care vor veni?” Mântuitorul: „Fiica mea, eu hotărâsc asta.”

Eu: „Atunci mai pot merge la Regensburg?”

Mântuitorul: „Da, mai poți merge. Fiica mea, Satana este acum foarte puternic. El nu-ți poate face

nimic dacă rămâi puternică. El va face totul ca să nu scrii. Fiica mea, străduiește-te și continuă să scrii. El va fi învins în curând. Nu toți copiii mei îl ascultă.

Acest mic număr dintre copiii mei îl va învinge.” Eu:

„Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Da, mai scrie ceva. Autoritățile sunt gata să vorbească cu tine. Ascultă bine vocea mea. Fiica mea, rămâi la ceea ce ai scris. Eu sunt cu tine. Îi voi face de rușine pe cei mari. Cei mari vor fi cerneți.”

Eu: „Cine sunt cei mari?”

Mântuitorul: „Politicienii și episcopii, ei sunt responsabili pentru haosul din această lume. Scrie, fiica mea, îți cer să te duci la preotul Vogt. Spune-i să se roage Rozariul împreună cu credincioșii înaintea de Sfânta Liturghie. Spune-i, eu am cerut-o.”

Eu: „Și dacă spune că nu poate?” Mântuitorul:

„Lasă asta în seama mea.”

Eu: „Dumnezeule, când vrei să mă duc la el?” Mântuitorul: „Dute la el chiar astăzi.”

Eu: „Mai trebuie să-i spun ceva, în afară de faptul că trebuie să se roage Rozariul?”
Nu am primit niciun răspuns.

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeule, mă voi duce la el chiar astăzi și îi voi spune ce mi-ai spus.”

Pe drumul spre Rot, m-am rugat Rozariul pentru preot.

La ora 16.10 m-am rugat scurt în biserica din Rot.

La ora 16.15 eram la părintele Vogt.

I-am spus ce îi cerea Mântuitorul.

El a repetat același lucru: „Cum să mă descurc cu copiii de altar?” I-am spus: „La Dumnezeu totul este posibil.”

I-am mai spus: „În locul lor, aș face ceea ce Mântuitorul le cere.” El era neliniștit. Nu era de acord. Se vedea asta și pe chipul lui. I-am cerut binecuvântarea și apoi am plecat.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

La sfârșitul Liturghiei, părintele Vogt a rostit o rugăciune din Rozariu în fața Preasfântului.”

09.10.1992 – Vineri, în

cabinetul medical,

întâlnire de rugăciune!

Mântuitorul: „Fiica mea, ai grijă, tot ce ai scris, nu da niciunui episcop să citească. Le poți spune, dar scrierile trebuie să le păstrezi. Când cartea va fi tipărită, atunci o vor putea citi. Scrie, fiica mea, părintele Gebhard Heyder îți va spune ceea ce îi voi inspira. Fă ceea ce îți spune el. Aceasta este voia Mea.

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeul meu, voi face așa. Dragă Dumnezeule, aș vrea să te întreb încă o dată dacă a fost corect ceea ce i-am spus părintelui Vogt?”

Mântuitorul: „Fiica mea, începutul este bun.”

Eu: „I-am spus Mântuitorului dacă nu are nimic să-mi spună, ce ar trebui să-i spun părintelui Gebhard Heyder.”

Mântuitorul: „Ba da! Poți să-i spui că tot ce a făcut până acum a fost voia Mea. Mai spune-i ceva: îmi place munca lui. Munca pe care a depus-o până acum este bună.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeule, îi voi transmite totul.”

Eu: „Dumnezeule, simt ceva foarte fierbinte în inima mea. Mi-am imaginat doar asta?”

Mântuitorul: „Nu, fiica mea, aceasta este harul meu. Este darul meu pentru tine.”

Eu: „Dumnezeule, dacă îmi dai un astfel de dar, cu siguranță ceva mă așteaptă. Domnul meu, aș vrea să am și mai mult din această iubire pentru preoți.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place ce ai spus.

Cere multă iubire pentru preoți. Fiica mea, te iubesc, notează asta.”

Eu: Dragul meu Iisus, te iubesc atât de mult acum. Iubirea este mai puternică în mine decât de obicei. Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuule, pentru atâta har pe care mi l-ai dăruit. Mântuitorul m-a binecuvântat și a continuat: „Du-te în pace, draga mea fiică.”

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

10.10.1992 Sâmbătă

Ora 07.00 Sfânta Liturghie în Capela Rochus

11.30 – 12.00: întâlnire de rugăciune acasă!

Mântuitorul: „Ascultă bine, fiica mea, îți dăruiesc pentru o anumită perioadă harul meu de a vindeca.” Eu: „Nu, Doamne, am auzit ceva greșit. Te rog, spune-mi încă o dată.”

Mântuitorul a repetat același lucru pentru a doua oară. Nu înțeleg asta. Nu mi se pare corect, pentru că eu sunt un nimic.”

Mântuitorul: „Voi vindeca în tine.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, ce fel de vindecare va fi aceasta?”

Mântuitorul: „Lasă aceste vindecări în seama Mea. Tu ești instrumentul Meu, fiica Mea. Scrie, fiica Mea, îmi place foarte mult felul în care te porți cu oamenii.”

Eu: „Dumnezeule, unii oameni îmi spun că sunt severă.”

Mântuitorul: „Fiica mea, nu asculta de alții, vreau să rămâi așa cum ești.” Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat.

11.10.1992 Duminică

Ora 8.00 Parcare Donau — Regensburg în rulotă” Salve Regina. Uniune de rugăciune!

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Vreau să scrii.”

Eu: „Nu știi ce vrea să-mi spună Mântuitorul acum. Aștept cuvântul. Cuvântul nu vine imediat. Am petrecut o vreme în tăcere.”

Mântuitorul: „Părintele Gebhard Heyder este încă astăzi cu tine. Apoi va veni la mine.” Eu: „Atunci sunt pentru ultima oară împreună cu el?”

Mântuitorul: „Da.”

Eu: „Dar asta mă afectează foarte tare. Am plâns. Doamne și Dumnezeule, atunci nu voi mai avea niciun preot.”

Mântuitorul: „Fiica mea, va veni unul la Rot.”

04.10.1992 - Duminică

7.30 – 9.00

Adunare de rugăciune!

Mai întâi rugăciune în fața statuii Maicii Domnului.

Apoi, reuniune din nou în bucătărie, unde am primit mesajul de la Mântuitorul: Mântuitorul: „Fiica mea, doresc ca tu să scrii. Ți-am acceptat iubirea față de mine. Nu este o iubire de fațadă.”

Eu: „Asta trebuie să scriu?”

Mântuitorul: „Da, scrie. Mi-a plăcut felul în care te-ai rugat astăzi. Continuă așa. Mă bucur că te duci la părintele Gebhard. Este și dorința mea. Voi vorbi din nou cu tine prin intermediul lui. Ai încredere în el. Fiica mea, mă bucur în mod deosebit că ai acceptat aceste suferințe. Încercarea se apropie de sfârșit.”

Eu: „Dumnezeule, explică-mi mai în detaliu acest lucru.”

Mântuitorul: „Ești pusă la încercare, fiica mea, pentru suferințele pe care le vei primi. Fiica mea, iubește-mă în continuare așa cum ai făcut-o până acum. Îți voi dăru și mai mult din iubirea mea. Tu ceri tot mai mult și eu îți voi da tot mai mult.”

Eu: „Dumnezeule, aș vrea să te mai întreb ceva: de câteva luni am dureri la umăr și la brațul stâng. Nici unguent și nici băile cu apă sărată nu ajută. Aceste suferințe sunt de la Tine, sau pot să le tratez la spital cu ajutorul medicilor?”

Mântuitorul: „Nici la spital nu te poate ajuta nimeni. Aceste suferințe sunt de la Mine. Ele sunt preludiul suferințelor pe care le vei mai avea.”

Mântuitorul: „Mi-ai dăruit sănătatea ta, fiica mea.”

Eu: „Să fie așa cum vrei Tu. Ți ofer aceste suferințe ca jertfă pentru convertirea păcătoșilor și pentru mântuirea sufletelor.”

Mântuitorul: „Fiica mea, furtunile care vor veni vor provoca mari pagube. Rugați-vă pentru aceste intenții. Vor fi multe războaie noi. Oamenii au devenit leneși. Nu și-au recunoscut Tatăl. Au preferat lucrurile lumești, dar lucrurile lumești nu-i pot salva. Natura se răzvrătește împotriva păcătoșilor ei. Fiica mea, marea boală care va izbucni este la început. Această boală va cuprinde țările. Nu există leac pentru această boală. Ea îi ia cu ea pe bogați și pe săraci, pe cei răi și pe cei buni.

Ea îi lovește pe oameni brusc. Niciun om nu se poate ascunde de ea

sau să scape de ea. Ea vine acolo unde vreau Eu. Ea va răpi multe națiuni de pe pământ. Eu:

„Are această boală un nume?”

Mântuitorul: „Este o boală nouă. Nu are încă un nume, dar va primi unul. Fiica mea, trebuie să te rogi mult.”

Eu: „Pot să citesc asta grupului meu de rugăciune?”

Mântuitorul: „Cartea trebuie scrisă cât mai repede, apoi vor putea citi cu toții. Dacă le spui ceva acum, nu vor crede. Ei aud doar ce spune majoritatea oamenilor; vor crede abia când vor vedea. Credința lor este superficială și nu are rădăcini.”

Eu: „Dumnezeule, nu mai pot scrie acum. Te rog, iartă-mă.” Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat...

Ora 10.00 Liturghia în Rot, erau puțini în biserică

Ora 13.00 Rozariu și rugăciune.

05.10.1992 - luni

Ora 9.00, în cabinetul medical, întâlnire de rugăciune!

De dimineață am o durere de cap puternică. I-am spus Mântuitorului că o ofer ca jertfă pentru convertirea păcătoșilor și mântuirea sufletelor. I-am mai spus că nu este nevoie să-mi ia durerea. După aceea m-am unit cu Mântuitorul. Acum simțeam o căldură în inima mea. Este o senzație plăcută. Simți că Domnul este cu mine.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, sunt cu tine. Trebuie să se ispășească mult pentru suflete. Fiica mea, am nevoie de tine...”

Eu: „Domnul și Dumnezeul meu, dragul meu Iisus. Ți dau ceea ce ai nevoie, deși nu știu ce ai nevoie de la mine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, am nevoie de vederea ta.” Eu: „Ce înseamnă asta?”

Mântuitorul: „Nu vei putea vedea o vreme.” Eu:

„Dumnezeule, voi fi oare oarbă?” Mântuitorul: „Nu oarbă spiritual.”

Eu: „O, Doamne, dar asta trebuie să fie groaznic.”

Mântuitorul: „Voi fi cu tine.”

Eu: „Da, Doamne, poți să-mi iei vederea. Când se va întâmpla asta? Va fi înainte sau după imprimarea semnelor crucii? Pot să știu?”

Mântuitorul: „Fiica mea, se va întâmpla atunci când vei dori eu.” Eu:

„Da, Domnul meu și Dumnezeul meu, să se întâmple când vei dori

Tu.”

Credeam că nu am pe nimeni care să mă îngrijească.

Mântuitorul: „Vei avea pe cineva.”

Eu: „Această orbire va dura mult timp?”

Mântuitorul: „O anumită perioadă.”

Eu: „Dar ceri mult de la mine.” Mântuitorul:

„Este pentru progresul tău.”

Eu: „Dumnezeule, dacă ești cu mine, nu trebuie să-mi fac griji. Tu vei avea grijă de mine.”

Mântuitorul: „Așa este.”

Eu: „Da, Domnul meu, sunt de acord.” Mântuitorul:

„Te binecuvântează, fiica mea.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat...

11:45 – Dragă Dumnezeule, te rog, alungă-mi îngrijorările legate de faptul că voi orbi. Nu vreau să mă gândesc la cum va fi.

Mântuitorul: „Draga mea fiică, îți voi lua această povară.” Eu:

„Domnul meu și Dumnezeul meu, îți mulțumesc.”

Ora 18.00 Rozariu și Sfânta Liturghie la Rot.

Ora 20.00 – Grupul de rugăciune!

06.10.1992 – marți

Ora 9.00 în cabinetul

medical, întâlnire de

rugăciune!

Mântuitorul: „Scrie, draga mea fiică, vreau să scrii. Mă bucur că mi-ai vorbit. Inima ta este acum plină de iubire. Fiica mea, nimeni nu-ți poate lua această iubire, decât dacă tu îți dai consimțământul. Fii prudentă.”

Eu: „Tatăl meu iubitor, Duhul meu Sfânt, lisuse al meu. Îți cer milă. Păstrează-mi iubirea pe care mi-ai dăruit-o. Nu permite să port discuții inutile. Lasă-mă să vorbesc și să tac când vrei Tu. Lasă-mă să iubesc acolo unde spiritul meu se opune.

Lasă-mă să-i iubesc pe toți cu inima Ta, care este un foc arzător de iubire. Lasă-mă să caut mai întâi greșelile la mine, înainte de a-i judeca pe alții.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vorbești din inimă, care îmi aparține. Dragă fiică a mea, ceva se apropie de tine.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, voi fi întristată din cauza asta? Dar nu știu ce anume. Te rog, spune-mi.” Apoi m-am rugat: „Vino, Duhule Sfânt, vino prin Inima Neprihănită a Mariei, mireasa Ta atât de iubită, și spune-mi ce trebuie să scriu. Sunt gata să scriu ceea ce îmi vei inspira. Fie că voi fi întristată sau nu, voi face ceea ce dorești Tu.”

Încă nu auzeam nimic.

Eu: „Vorbește, Domnul și Dumnezeul meu, slujitoarea Ta

ascultă.” Mântuitorul: „Te așteaptă multă tristețe.”

Eu: „Dumnezeule drag, ce înseamnă mult?”

Mântuitorul: „Fiica mea, trebuie să înduri totul. Roagă-te pentru familia ta.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, salvează-i pe toți, îi iubesc. Te rog, nu lăsa pe nimeni să se piardă.” Mântuitorul: „Fiica mea, ei nu vor să se pocăiască.”

Eu: „Domnul meu, sunt gata să sufăr pentru ei, dar numai dacă Tu vrei. Căci Tu le cunoști inimile, eu însă nu.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, îmi place ce ai spus. Se va întâmpla așa cum vreau Eu. Dragă mea fiică, mai notează ceva. Războiul din Serbia va începe în curând. Roagă-te ca inamicul să slăbească.”

Eu: „Mă voi ruga pentru aceste intenții.”

Eu: „Doamne și Dumnezeule, ieri, când am îngenunchat în fața Ta în grupul de rugăciune și m-am rugat Ție, am simțit o arsură continuă în inima mea. Era destul de puternică. Am crezut că ard pe dinăuntru.”

Mântuitorul: „Fiica mea, eu eram acela.”

Eu: „Dumnezeule, are asta vreo semnificație pentru mine?”

Mântuitorul: „Ca să poți suporta durerea care va veni asupra ta. Eu îți răsplătesc pe copiii mei cu o răsplată bună pentru faptele bune.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat...

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

07.10.1992 - miercuri

Ora 8.15 în cabinetul medicului, întâlnire de rugăciune!

Mântuitorul: „Tu ești bijuteria mea, fiica mea.”

Eu: „Doamne, am scris asta deja o dată.”

Mântuitorul: „Scrie-o, grijile tale sunt grijile mele, fiica mea.” Eu: „Este sufletul meu atât de curat încât să-l poți numi bijuterie?” Mântuitorul: „Da, fiica mea.”

Eu: „Este un sentiment atât de frumos în mine. Cred că puritatea sufletului este Împărăția lui Dumnezeu.” Mântuitorul: „Cu un suflet curat pot face ce vreau.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie: cu orbirea este așa. Vei vedea cu inima ta. Vei vedea mai mult decât ceilalți oameni cu ochii.

Vederea ochilor este lumească, lumina inimii este cerească. Numai eu pot da această lumină. De aceea, niciun medic nu te va crede. Tot ce vei vedea, trebuie să povestești.

Un preot va nota asta. Nu tu vei vorbi, ci Eu voi vorbi pentru tine. Fiica Mea, fii convinsă că lumina din inimă valorează mai mult decât vederea.”

Eu: „Doamne, acum înțeleg mai bine. Îți mulțumesc că mi-ai spus asta.” Mântuitorul: „Fiica mea, mai am nevoie de ceva de la tine.”

Eu: „Da, Doamne, dacă ți-o pot da, o poți avea.”

Mântuitorul: „Am nevoie de mâinile tale. Voi vindeca sufletele cu mâinile tale.” Eu: „O, Doamne, ce faci cu mine. Nu-mi pot imagina așa ceva.

Dar dacă ești în mine, atunci cred că așa ceva se poate întâmpla. Doamne, nu voia mea, ci voia Ta să se facă. Când este vorba de mântuirea sufletelor, mâinile mele sunt deja ale Tale.”

Mântuitorul: „Fiica mea, asta era ceea ce mai aveam nevoie de la tine. Vindecările se vor întâmpla atunci când voi dori Eu. Nu când vor dori oamenii.”

Domnul m-a binecuvântat și a spus:

„Du-te în pace, fiica mea, și ai încredere în Mine.”

Ora 19.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Capela Sfântului Roch.

08.10.1992 - joi

Arhivă Ora 10.15:

Adunarea de rugăciune!

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, este liniște.”

Eu: „Iisuse, Fiu al Dumnezeului cel viu, Mire al meu, ce să scriu?” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, cuvânt cu cuvânt.”

Eu: „Da, Doamne.”

Mântuitorul: „Rănila pe care le vei primi vor veni pe neașteptate.” Eu: „Deci nu voi ști ziua sau ora la care vor veni?” Mântuitorul: „Fiica mea, eu hotărâsc asta.”

Eu: „Atunci mai pot merge la Regensburg?”

Mântuitorul: „Da, poți să te duci. Fiica mea, Satana este acum foarte puternic. El nu-ți poate face nimic dacă rămâi puternică. El va face totul ca să nu scrii. Fiica mea, străduiește-te și continuă să scrii. El va fi învins în curând. Nu toți copiii mei îl ascultă. Acest mic număr dintre copiii mei îl va învinge.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Da, mai scrie ceva. Autoritățile sunt gata să vorbească cu tine. Ascultă bine vocea mea. Fiica mea, rămâi la ceea ce ai scris. Eu sunt cu tine. Îi voi face de rușine pe cei mari. Cei mari vor fi cerneți.”

Eu: „Cine sunt cei mari?”

Mântuitorul: „Politicienii și episcopii, ei sunt responsabili pentru haosul din această lume. Scrie, fiica mea, îți cer să te duci la preotul Vogt. Spune-i să se roage Rozariul împreună cu credincioșii înaintea Sfânta Liturghie. Spune-i, eu am cerut-o.”

Eu: „Și dacă spune că nu poate?” Mântuitorul:

„Lasă asta în seama mea.”

Eu: „Dumnezeule, când vrei să mă duc la el?” Mântuitorul: „Du-te la el chiar astăzi.”

Eu: „Mai trebuie să-i spun ceva, în afară de faptul că trebuie să se roage Rozariul?”
Nu am primit niciun răspuns.

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeule, mă voi duce la el chiar astăzi și îi voi spune ce mi-ai spus.”

Pe drumul spre Rot, m-am rugat Rozariul pentru preot.

La ora 16.10 m-am rugat scurt în biserica din Rot.

La ora 16.15 eram la părintele Vogt.

I-am spus ce îi cerea Mântuitorul.

El a repetat același lucru: „Cum să mă descurc cu copiii de altar?” I-am spus: „La Dumnezeu totul este posibil.”

I-am mai spus: „În locul lor, aș face ceea ce Mântuitorul le cere.” El era neliniștit. Nu era de acord. Se vedea asta și pe chipul lui. I-am cerut binecuvântarea și apoi am plecat.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

La sfârșitul Liturghiei, părintele Vogt a rostit o rugăciune din Rozariu în fața Preasfântului.”

09.10.1992 - Vineri În

cabinetul medicului,

întâlnire de

rugăciune!

Mântuitorul: „Fiica mea, ai grijă, tot ce ai scris, nu da niciunui episcop să citească. Le poți povesti, dar scrierile trebuie să le păstrezi. Când cartea va fi tipărită, atunci o vor putea citi.

Scrie, fiica mea, părintele Gebhard Heyder îți va spune ceea ce îi inspir eu. Fă ceea ce îți spune el. Aceasta este voia Mea.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeul meu, voi face așa. Dragă Dumnezeule, aș vrea să te întreb încă o dată dacă a fost corect ceea ce i-am spus părintelui Vogt?”

Mântuitorul: „Fiica mea, începutul este bun.”

Eu: „I-am spus Mântuitorului dacă nu are nimic să-mi spună, ce ar trebui să-i spun părintelui Gebhard Heyder.”

Mântuitorul: „Ba da! Poți să-i spui că tot ce a făcut până acum a fost voia Mea. Mai spune-i ceva: îmi place munca lui. Munca pe care a depus-o până acum este bună.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeule, îi voi transmite totul.”

Eu: „Dumnezeule, simt ceva foarte fierbinte în inima mea. Mi-am imaginat doar asta?”

Mântuitorul: „Nu, fiica mea, aceasta este harul meu. Este darul meu pentru tine.”

Eu: „Dumnezeule, dacă îmi dai un astfel de dar, cu siguranță ceva mă așteaptă. Domnul meu, aș vrea să am și mai mult din această iubire pentru preoți.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place ce ai spus. Cere multă iubire pentru preoți. Fiica mea, te iubesc, notează asta.”

Eu: „Dragul meu Iisus, te iubesc atât de mult acum. Iubirea este mai puternică în mine decât de obicei. Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeule, pentru atâta har pe care mi l-ai dăruit.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat și a continuat: „Du-te în pace, draga mea fiică.”

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

10.10.1992 - sâmbătă

Ora 07.00 Sfânta Liturghie în Capela Rochus

11.30 – 12.00: Adunare de rugăciune acasă!

Mântuitorul: „Ascultă bine, fiica mea, îți dăruiesc pentru o anumită perioadă harul meu de a vindeca.” Eu: „Nu, Doamne, am auzit ceva greșit. Te rog, spune-mi încă o dată.”

Mântuitorul a repetat același lucru pentru a doua oară.

Eu: „Nu înțeleg. Nu mi se pare corect, pentru că eu sunt un nimic.” Mântuitorul: „Voi vindeca în tine.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, ce fel de vindecare va fi aceasta?”

Mântuitorul: „Lasă aceste vindecări în seama Mea. Tu ești instrumentul Meu, fiica Mea. Scrie, fiica Mea, îmi place foarte mult felul în care te porți cu oamenii.”

Eu: „Dumnezeule, unii oameni îmi spun că sunt severă.”

Mântuitorul: „Fiica mea, nu asculta de alții, vreau să rămâi așa cum ești.” Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat...

11.10.1992 - Duminică

Ora 8.00, parcare Donau - Regensburg, în rulota „Salve Regina”.

Adunare de rugăciune!

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Vreau să scrii.”

Eu: Nu știu ce vrea să-mi spună Mântuitorul acum. Aștept cuvântul. Cuvântul nu vine imediat. Am petrecut o vreme în tăcere.

Mântuitorul: „Părintele Gebhard Heyder este încă astăzi cu tine. Apoi va veni la mine.” Eu: „Atunci este ultima dată când sunt împreună cu el?”

Mântuitorul: „Da.”

Eu: „Dar asta mă afectează foarte tare. Am plâns. Doamne și Dumnezeule, atunci nu voi mai avea preot.”

Mântuitorul: „Fiica mea, va veni unul la Rot.”

Eu: „Nu trebuie să-i spun părintelui Gebhard Heyder că îl iei.” Mântuitorul: „Nu, el știe.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, am simțit ieri seară că ceva de genul acesta se va întâmpla cu el. Dragă Dumnezeule, vrei să mai scriu ceva?”

Mântuitorul: „Da, mai notează ceva: tot ce-ți va spune astăzi părintele Gebhard, să ții bine minte. Nu te îndoii, fiica mea. Arată-i părintelui Gebhard un chip prietenos.”

Eu: „Cum să fac asta, dacă trebuie să plâng?”

Mântuitorul: „Îți voi da harul pentru asta.”

Eu: „Am stabilit să ne întâlnim aici, în rulota Salve Regina, la ora 13.30. Mi-a promis că va veni.”

Mântuitorul: „Așa am vrut Eu. Fiica Mea, Mă bucur că îl iubești atât de mult pe părintele Gebhard. Spune-i că îl iubesc.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, îi voi spune.”

Mântuitorul m-a binecuvântat după aceea.

Părintele Gebhard a venit așa cum ne-am înțeles. Am petrecut peste 4 ore cu el în rulotă. La final, m-am spovedit la el. L-am citit jurnalul pe care Mântuitorul mi l-a inspirat. El mi-a confirmat că acesta vine de la Mântuitorul și că trebuie neapărat să continui să scriu ceea ce îmi inspiră Mântuitorul. Mi-e foarte greu să-mi iau rămas bun de la el. L-am spus că nu-l voi mai vedea și că de aceea am plâns azi dimineață în biserică. L-am întărit, așa cum el m-a întărit pe mine. Ne-am luat rămas bun unul de la altul cu multă durere.

M-am simțit de parcă cineva mi-ar fi smuls o bucată din inimă. Pe tot drumul spre casă m-am rugat pentru el.

Am participat la Sfânta Liturghie în biserica carmelitelor, predica a fost bună.

12.10.1992 - luni

Ora 8.30, în cabinetul medical, Uniunea de Rugăciune!

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie: te iubesc. Nimic nu a fost greșit ieri, totul a fost corect. Nu-ți face griji, pentru că am fost cu voi. Părintele Gebhard va veni la mine în aceste zile. Aceasta este voia Mea. M-a bucurat ceea ce i-ai spus. El se va gândi astăzi la asta și va înțelege. Te iubește foarte mult. I-ai adus multă bucurie ieri.”

Mântuitorul: „Fiica Mea, scrie mai departe. Următoarea mare catastrofă este chiar la ușă. Mulți oameni vor fi afectați. Nimeni nu poate opri această catastrofă. Ea va lăsa în urmă ravagii. Rugați-vă mult pentru cei care mor. Fiica Mea, ceva se apropie de tine.”

Eu: „Dragul meu Iisus, ascult.”

Mântuitorul: „Semnele rănii îți vor fi imprimare. Fii pregătită, ele sunt foarte aproape. Îmi place curajul tău. Este harul Meu, fiica Mea.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, îți mulțumesc pentru această har. Poți să-mi spui ceva, te rog? Ce vrei să spui când îmi zici: Fii pregătită!”

Mântuitorul: „Trebuie să ispășești mult, pentru ca multe suflete să fie mântuite.”

Eu: „Da, Domnul meu, am înțeles. Cu harul Tău, o voi face.”

Mântuitorul: „Suferințele ispășitoare vor fi insuportabile la început. Așa trebuie să fie. Nimeni nu se poate lăuda cu rănilor și nimănui nu i-au plăcut. Numai iubirea Mea le poate suporta.

Nu trebuie să ascuți de alții, chiar dacă mulți îți spun că te lauzi cu semnele crucii, pentru că nu vei purta mănuși. Duhul necurat este cel care îți sugerează aceste cuvinte.”

Mântuitorul: „Părintele Gebhard a recunoscut că vei primi semnele crucii, deoarece i-am dat lumina Mea. Fără lumina Mea, nimeni nu poate recunoaște nimic.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, tot ce va veni asupra mea, pun în mâinile tale prin Inima Neprihănită a Mariei. Fă cum vrei, eu sunt roaba ta, să mi se întâmple așa cum ai spus.”

Mântuitorul: „Te binecuvântează, fiica mea.”

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 18.00 Sfânta Liturghie și Rozariul în roșu

Ora 20.00 Grupul de rugăciune

13.10.1992 - marți

Ora 8.30: Cabinetul medical, Asociația de rugăciune!

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie: la început trebuie să păstrezi în tăcere semnele crucii pe care le primești. Eu îi voi conduce pe oameni la tine. Nu toți cei care vin la tine sunt rugători.

Mulți dintre ei vor renunța. Oile Mele ascultă de glasul Meu, nu-ți face griji dacă, pentru o vreme, vor fi mai puțini oameni în grupurile tale de rugăciune.”

Eu: „Da, Doamne, voi face ceea ce ai spus la început. Voi păstra în tăcere semnele rănii la început.”

Mântuitorul: „La început ai nevoie de multă liniște. Neliniștea oamenilor îți poate face rău. Fiica Mea, fii pregătită pentru ceea ce va veni asupra ta. Îmi place dragostea ta pentru Mine.

Mai notează ceva, fiica mea. Semnele rănii sunt semnele Mele și numai Eu le pot imprima. Nimeni nu le poate imita. Ele pot dispărea când vreau Eu, pot rămâne și atât timp cât vreau Eu. Semnele rănii pe care le vei primi vor rămâne atât timp cât vreau Eu. Semnele rănii au o anumită mărime și adâncime.

Ele se potrivesc cu ale mele de pe Golgota. La imprimare va apărea o durere mare. Roagă-te să poți suporta această durere. Ai răbdare cu tot ce te așteaptă. Răbdarea este o mare virtute.”

Eu: „Doamne, dă-mi, te rog, harul, răbdarea și stăruința de a-i suporta pe tine și pe ceilalți oameni.

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 18.00: Sfânta Liturghie și Rozariul în roșu.

14.10.1992 - miercuri

Ora 8.30, în cabinetul medical, întâlnire de rugăciune!

Mântuitorul: „Fiica mea, tu ceri multă iubire și eu ți-o voi da. Multă iubire înseamnă multă suferință. Vrei asta, fiica mea?”

Eu: „Marea mea iubire, cu Tine da, pentru că Te iubesc mai presus de toate și pentru că Tu ești totul în mine.

Am o mare sete de mântuirea sufletelor. Calea către Tine trece prin cruce spre lumină. În cruce se află mântuirea, speranța și viața. În cruce se află mântuirea lumii.

Doamne, îți aparțin în întregime, fă cu mine ce vrei.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, vei suferi mult.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, iubitul meu Mire, te voi iubi și eu foarte mult. Căci suferința alături de tine se va transforma în iubire, iar iubirea este mai puternică decât toate suferințele lumii!”

Mântuitorul: „Fiica mea, va veni vremea când oamenii vor suferi fără voia lor. Omul care se opune să-mi accepte crucea nu poate fi ucenicul meu. Numai prin crucea mea aveți viața veșnică. Iubiți fiecare cruce, ca să fiți primiți. Va trebui să primiți multe cruci.”

Eu: „M-am gândit acum la durerile mele din brațul stâng și la umărul meu.”

Mântuitorul: „Acestea sunt suferințele mele ispășitoare. Poți să-mi jertfești orice suferință, de câte ori dorești. Aceasta aduce roade. Trebuie să-mi jertfești multe, pentru a avea multe roade.”

Eu: „Mai trebuie să notez ceva, Doamne?” Mântuitorul: „Da, suferințele pe care le vei îndura sunt incurabile.” Eu: „Ce vrei să spui, Doamne?”

Mântuitorul: „Medicii nu le pot vindeca. Fără suferințe, vei fi în lumea cealaltă.” Eu: „Asta înseamnă că suferi cu mine și în mine. Astfel, nu voi fi despărțită de Tine. Atunci Tu ești Iisusul care suferă în mine!”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, așa este. Mântuitorul m-a binecuvântat.”

Ora 19.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Capela Rochus

15.10.1992 - joi

În cabinetul medicului, uniune în rugăciune!

M-am rugat din suflet și i-am spus Mântuitorului:

Eu: „Doamne, aș vrea să-i iubesc pe toți cu iubirea Ta.”

Mântuitorul: „Iubirea este aici, voi trebuie să faceți acest lucru. Ați putea să scoateți multă iubire.

Izvorul nu s-a secat încă, fiecare poate scoate cât dorește. Iubirea nu are măsură.”

Eu: „O, Doamne, dă-mi multă iubire, ca să o pot dărui mai departe. Simt acum un foc în inima mea.”

Mântuitorul: „Este iubirea mea.”

Eu: „Am simțit acest foc arzător de multe ori în ultima vreme. Mântuitorul vine la mine când vrea. Simt acest foc al iubirii și atunci când nu sunt unită cu Mântuitorul. Atunci simt că Mântuitorul este acolo. Important este ca sufletul să fie mereu curat.”

Mântuitorul: „Mireasa mea, te iubesc. Nimic nu ne mai poate despărți. Tu ești în mine, fiica mea. Pot face cu tine ce vreau.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, poți face ce vrei cu mine, ai consimțământul meu pentru asta.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, notează: suferințele sângeroase sunt pe cale să înceapă. Trebuie să încep acum, pentru că mi-e sete. Tu ești instrumentul meu, de care mă folosesc. Rămâi .”

Eu: „O, Domnul meu, dă-mi, te rog, harul de a-ți rămâne credincioasă. Căci singură nu pot face nimic. Fără harul tău, sunt incapabilă să-ți fiu credincioasă. Domnul meu, până acum ți-am fost credincioasă. Căci tu mi-ai dat virtutea credinței.”

Mântuitorul : „Da, fiica mea, voiam să știu dacă ai uitat deja asta .”

Eu: „Dar, Doamne, cuvântul Tău trăiește în mine. Cuvântul Tău viu nu poate fi șters, dacă ești mereu cu mine.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, așa este. Iubește-mă mai mult, fiica mea.”

Eu: „O voi face, dragul meu Mire. Dorința mea este să te iubesc mult. Mântuitorule, binecuvântează-mă.

Ora 19.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Capela Rochus.

16.10.1992 - Vineri

Ora 8.30, în cabinetul medical, întâlnire de rugăciune!

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie, este important.” Eu: „Da, Dumnezeu drag și milostiv.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vreau ca tu să-mi jertfești toate suferințele pe care le vei avea pentru copiii mei răătăciți, ca să se întoarcă în casa Tatălui.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu, o voi face.”

Mântuitorul: „Suferințele sunt deja atât de aproape, de parcă s-ar fi întâmplat deja. Fiica Mea, fii pregătită, pentru că ele pot veni în orice clipă.”

Eu: „Dar, Doamne, sunt acum la locul meu de muncă. Nu mai înțeleg nimic. Cum aș putea să înțeleg asta?”

Mântuitorul: „Fiica mea, nu trebuie să înțelegi nimic. Îmi este de ajuns că mă iubești. Minte ta este mintea mea.”

Eu: „Da, Doamne, un lucru știu, că te iubesc foarte mult.”

Mântuitorul: „Scrie asta, îți dăruiesc multă iubire. Această iubire te va întări și nu vei avea teamă. Fiica mea, ceea ce am început, voi și termina. Este voia Mea să fiu în tine și voi rămâne în tine, astfel încât să nu fii singură. Nu te voi părăsi. Voi rămâne în tine și voi suferi alături de tine. Ai mare încredere în Mine.” Eu: „Dumnezeule, nu știu ce să spun.”

Mântuitorul: „Nu spune nimic, știu ce gândești.”

Eu: „Va fi foarte greu pentru mine, pentru că acum nu am un preot și nu mă voi mai întâlni cu părintele Gebhard. Și nu mai am pe cineva ca părintele Gebhard. Dar te am pe Tine. Tu singur ești de ajuns. Tu ești cel mai mare dintre toți preoții.

Cu asta mă voi mângâia.”

Mântuitorul: „Am deja un preot pentru tine. El va veni când voi vrea eu și când va fi timpul.”

Mântuitorul: „Voința Mea este ca tu să ai un duhovnic care să te îndrume.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, îți mulțumesc că voi avea totuși un duhovnic.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, mă auzi?”

Eu: „Da.”

Mântuitorul: „Continuă să scrii. Flacăra iubirii Mele te va curăți. Lasă acest foc să ardă. Acesta este focul iubirii Mele.”

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Toată ziua am avut atâta bucurie. Inima mea ardea de iubire. Atâta har mi-a dăruit Mântuitorul. Dar duhul necurat a încercat de mai multe ori să mă ispitească.

Ora 18.00 Rozariu și Sfânta Liturghie în Rot.,

17.10.1992 – sâmbătă

Ora 7.00: am participat la Sfânta Liturghie în Capela Sfântului Roch. După Sfânta Liturghie, m-am rugat încă aproximativ o jumătate de oră.

16:30 – 17:45 M-am rugat în biserica din Rot. Astăzi nu am scris niciun mesaj.

10 octombrie 1992 - duminică

6.30 - 9.00 Unire în rugăciune!

Mântuitorul: „Îți mulțumesc, fiica mea, că ai vorbit atât de mult cu Mine. Am acceptat tot ce i-ai recomandat Mamei tale cerești.

Prin ea este cea mai rapidă cale către Mine. Ea a fost cea care v-a dat-o pe voi cel mai repede. Iubiți-o mult, pentru că este puțin iubită de copiii ei.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie.”

Eu: „Iisuse, Fiu al Dumnezeului cel viu, ce să scriu? Acum cred totul, pentru că știu că sunt în Tine. Este o liniște infinită, pace, da, căldura strălucește în inima mea. Chiar nu știu ce voi scrie acum. Aștept vocea pe care o primesc în inima mea, pentru că asta nu are nimic de-a face cu mintea mea. Pentru că mă concentrez pe deplin asupra a ceea ce primesc în inima mea. Aștept până când aud din nou ceva.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, așa este, ceea ce ai scris. Nu poți face nimic de una singură. Fiica mea, scrie: Fiica mea, vin vremuri grele asupra voastră.

Dușmanul vrea să ia cu el mult mai multe suflete decât până acum. Se apropie marile catastrofe.

Germania este amenințată de o mare catastrofă. De data aceasta, multe suflete se vor pierde.

Aproape toate se vor pierde. Pentru că nu se mai roagă. Sufletele sunt reci. Chiar și episcopii se vor pierde.

Eu: „Dumnezeule, cu siguranță am scris greșit.”

Mântuitorul a repetat și a spus din nou același lucru. M-a avertizat încă o dată să scriu asta.

Mântuitorul: „Ați adus confuzie în Biserica Mea. Și ați împrăștiat oile Mele. Nu mai reușiți să le adunați.

Copiii rătăciți merg pe calea largă, se grăbesc înainte. Satana i-a prins pe toți. Calea largă este calea pierzării. Fiica Mea, ai răbdare cu suferința. Ora potrivită nu a sosit încă, dar este la ușă. Fii pregătită pentru lucrarea Mea. Așa trebuie să se întâmple, pentru Tatăl Meu, așa cum vor Tatăl Meu, Eu și Duhul Sfânt. Nimic nu se întâmplă fără voia noastră. Mă bucur, fiica Mea, că tânjești să suferi alături de Mine. Asta face iubirea pe care ai primit-o de la Mine. Și cu această iubire Mă iubești.”

Mântuitorul: „Fiica mea, mai scrie ceva. Nu vei mai lucra mult timp la clinica de psihiatrie. Aceasta este voia Mea. Vei avea de-a face cu pelerini acasă. Mulți îți vor cere sfatul. Fii amabilă și iubitoare cu toți. Cei mai mulți dintre ei sunt neajutorați. Mulți și-au pierdut încrederea în preoți. Ei trebuie să se întorcă la biserică. La Biserica lui Petru. Cere multă iubire pentru ei. Numai iubirea îi poate salva.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, am înțeles. Îți mulțumesc. Voi face totul cu harul și puterea pe care mi le dai.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, te iubesc. Ai o mare protecție deasupra ta. Ai încredere în această protecție.

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 10.00 Sfânta Liturghie

Ora 13.00 Rozariu și rugăciune.

19.10.1992 - luni

În cabinetul medical,
întâlnire de
rugăciune!

Mântuitorul: „Draga mea fiică, notează: suferințele pe care le primești au o mare valoare numai dacă ești unită cu Mine.”

Eu: „Doamne, dar eu sunt mereu unită cu Tine.”

Mântuitorul: „Dar te poți îndepărta de Mine. Fiica Mea, ai liber arbitru.”

Eu: „Dar, Doamne, dacă îți dau voința mea, nu mă pot îndepărta de Tine.” Mântuitorul: „Dacă îmi dai voința ta, atunci nu.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, Dumnezeul meu Trinitar, dragul meu Iisus. Îți dau voința mea, ca să nu mă îndepărtez niciodată de Tine, să fiu unită în iubirea Ta și să împlinesc mereu voința Ta. Așa îmi doresc și așa cred că îmi voi uni suferințele cu ale Tale.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, mă bucur de ceea ce ai scris. Scrie,

Dumnezeul Trinitar te iubește.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, tot ce se întâmplă, trebuie să-mi spui mai întâi mie.” Eu: „Da, Domnul meu, o voi face.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, este important. Dragă fiică a mea, trebuie să înduri suferințele așa cum doresc Eu.”

Eu: „Domnul meu, nu înțeleg deloc asta.”

Mântuitorul: „Vor fi zile în care vei avea mai mult sau mai puțin dureri. Durerea este dirijată de Mine, de aceea nu trebuie să aștepti nicio alinare.”

Eu: „Dumnezeule, acum începe să devină serios pentru mine. Te rog, dă-mi harul, când va veni momentul, să pot suferi cu bine și să primesc răbdarea necesară. O, Domnul meu și Dumnezeule, fă cum vrei Tu. Te iubesc atât de mult. Nu mai pot spune asta în cuvinte, dar Tu știi asta deja. Sunt gata să sufăr alături de Tine. Am o mare speranță. În cer nu există suferință. Îmi face o mare bucurie faptul că pot să sufăr alături de Tine aici, pe pământ.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, m-am bucurat să aud asta de la tine.” Eu:

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie Roșu

20.10.1992 - Marti În

cabinetul medicului,

Uniunea de Rugăciune!

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place tot ce ai scris până acum.

Fiica mea, tu nu scrii ce vrei tu, ci scrii ceea ce vreau Eu. Vocea pe care o auzi este vocea Mea. Fiica mea, nu vei putea să-i convingi pe oameni

, pentru că ei înșiși nu aud nimic, dar prin cuvintele pe care le rostești, vor recunoaște că eu sunt. Nu vor putea nega asta. Fiica mea, fii pregătită, pentru că nu mai este mult până la suferințele continue pe care le vei îndura pe pământ. Eu sunt Domnul și Dumnezeu. Îmi voi desăvârși lucrarea. Tu ești instrumentul meu, de care mă folosesc. Fiica mea, vei primi iubirea mea din belșug, pentru că eu sunt iubirea. Suferința ta va fi iubirea mea.”

Eu: „Mântuitorule, binecuvântează-mă.”

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie Roșu

21.10.1992 - Miercuri

În cabinetul medicului,

Uniunea de Rugăciune!

Mântuitorul: „Vreau să notezi, pentru că vei avea nevoie de asta mai târziu.” Eu: „Dragul meu Iisus, ce să notez?”

Mântuitorul: „Fiica mea, mai sunt atât de multe de scris.”

Eu: „Doamne, voi scrie, dar te rog, dă-mi harul să pot scrie mai mult, și pentru Marion, pentru că ceea ce scriem noi este foarte puțin.”

Mântuitorul: „Fiica mea, trebuie să vă străduiți să scrieți, pentru că este voia Mea ca să se scrie repede. Ați primit deja harul de a scrie. Fiica mea, am nevoie de ceva de la tine.”

Eu: „Iar? Credeam că ți-am dat deja totul. Pot să știu ce anume?”

Mântuitorul: „Trebuie să-Mi încredințezi toate sufletele. Toate trebuie să fie mântuite. Vei suferi pentru toate sufletele.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, ai spus că multe suflete nu mai trăiesc.”

Mântuitorul: „Fiica mea, dă-mi și aceste suflete. Fiica mea, eu le pot învia din morți.”

Eu: „Dar ei l-au ales pe tatăl minciunii.” Mântuitorul: „În cruce este mântuirea, în cruce este viața.”

Eu: „Prin răstignirea Ta în mine, chiar și marii păcătoși pot fi mântuiți!” Mântuitorul: „Da, fiica mea, așa este.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, atunci mi-e teamă de suferință.”

Mântuitorul: „Cu mine nu vei avea teamă.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeuul meu, voi face cum vrei Tu. Doamne, fie voia Ta.” Mântuitorul: „Fă totul cum vreau Eu.”

Eu: „Da, o voi face cu harul Tău.”

M-am gândit la duminica aceea, când Mântuitorul mi-a spus că aproape toate sufletele se vor pierde într-o catastrofă.

Mântuitorul: „Nu-ți face griji dacă se va întâmpla ceva. Este grija Mea. Sarcina ta este să notezi toate acestea. Eu pot schimba lucrurile după cum doresc. Am putere asupra tuturor lucrurilor. Nu puteți face nimic fără Mine. Fiica Mea, rămâi credincioasă Mie. Am pregătit deja planul Meu pentru tine.

El trebuie împlinit.”

Eu: Domnul m-a binecuvântat.

Ora 12.00 Capela

Mântuitorul: „Iubirea Mea este veșnică. Suferințele de pe pământ sunt scurte. Fiica Mea, scrie: a suferi alături de Mine este o mare har. De aceea, sacrifică-te pentru a suferi alături de Mine.

Aceste suferințe vor fi unite cu iubirea Mea.”

La ora 16.30 eram la clinica ORL, unde fusesem invitată de doctorul Meier.

Au fost mai multe prelegeri. Prelegerea doctorului Meier s-a terminat pe la ora 19.10. Am părăsit sala de conferințe și am alergat cu viteză spre Capela Rochus din Mingolsheim.

Ajunsesem deja la capelă la ora 19.35. Strada era udă și m-am rugat tot drumul până acolo. Îmi doream atât de mult să-L primesc pe Mântuitorul. După Sfânta Liturghie, am stat de vorbă cu noul preot aproximativ 30 de minute. Acest părinte din Filipine era astăzi acolo pentru prima dată. Cred că a fost voia Mântuitorului ca eu să vorbesc cu el. Sala de curs a clinicii ORL se află la aproximativ 30 km distanță de capela Rochus din Mingolsheim/Bad Schönborn.

22.10.1992 - joi

Ora 8.30 în cabinetul medicilor, întâlnire de rugăciune!

Mântuitorul: „Este voia Mea ca ceea ce scrii să fie tipărit. Vreau să păstrezi distanța față de toți cei cu care intri în conversație. Toți vor încerca să te influențeze, spunându-ți că această voce pe care o auzi nu este a Mea. Vorbește cu ei cât este necesar. Iubește-i pe toți. Fiica mea, va veni o vreme când toți te vor părăsi. Atunci mă vor părăsi și pe Mine. Dar tu ești cu Mine. Ai mereu încredere în Mine.

Eu și Mama mea nu te vom părăsi. Rămâi la ceea ce ai scris.” Eu: „Doamne și Dumnezeule, dar această părăsire este atât de grea.”

Mântuitorul: „Fiica mea, astfel vor fi mântuite multe suflete. Fiecare jertfă aduce roade.”

Eu: „Doamne, simt acum o arsură în inima mea. Are asta vreo semnificație pe care trebuie să o știu?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea. Aceasta este dragostea mea pentru tine. Cu acest foc te voi întări mereu.

Fiica mea, nu ești niciodată singură. Îmi aparții în întregime.”

Eu: Mă întrebam dacă semnele vor apărea încă din acest an.

Mântuitorul: „Scrie: se va întâmpla încă din acest an.”

Eu: „Ce se va întâmpla? Mă gândesc la două lucruri!”

Mântuitorul: „Rănilor! De acestea nu vei fi eliberată. Este un dar de har pentru tine. Prin ele ești în Mine. Da-ul Meu rămâne un Da.”

Eu: „Dragul meu Iisus. Te iubesc atât de mult acum. Aș vrea să te iubesc mereu așa. În afară de iubirea Ta, nu mai am nevoie de nimic.”

Mântuitorul: „Cine este cu Mine, nu mai are nevoie de nimic altceva în afară de Mine. Eu înlocuiesc totul.”

Eu: „Dumnezeule, nu permite ca aceste catastrofe să se abată asupra Germaniei. Tu le poți evita.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ele vor veni. Pentru că oamenii nu vor să se pocăiască. Fiica mea, te binecuvântează acum.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot

23.10.1992 - Vineri

Ora 8.30 și ora 9.30 în cabinetul medical

La a doua unire, Mântuitorul mi-a spus:

Mântuitorul: „Draga mea fiică, mă bucur că îmi vorbești din nou. A fost voia Mea.” Eu: „Da, Doamne, ceva m-a condus, ceva care m-a atras către Tine.”

Mântuitorul: „Viața ta îmi aparține în întregime.”

Eu: „Da, Doamne, îmi este clar, pentru că Ți-am dat totul.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, vreau ca tu să-mi jertfești tot ce ai spus în cursul zilei.”

Eu: „De fapt, vorbesc despre Tine toată ziua. O voi face, Domnul și Dumnezeuul meu.” Mântuitorul: „Scrie mai departe, fiica mea. Ceea ce preotul Abbe Wodke a spus pe o casetă despre Monsieur Mat jo din Canada se va întâmpla încă din acest an. Catastrofa care va veni asupra Germaniei se va întâmpla încă din acest an. Rănile pe care le vei primi vor apărea tot în acest an. Rugați-vă mult, copiii mei. Aveți foarte puțin timp.” Eu: „Va veni mai întâi catastrofa sau suferința mea?”

Mântuitorul: „Vrei să știi asta, fiica mea?”

Eu: „Da, Doamne, dacă tu crezi că este corect.”

Mântuitorul: „Vei suferi mai întâi, înainte ca dezastrul să vină.”

Eu: „Da, Doamne, am înțeles. Îți mulțumesc. Dar, Doamne, nu pot avertiza pe nimeni în legătură cu asta?”

Mântuitorul: „Fiica mea, oare cineva dintre ei te va crede?”

Eu: „Am sentimentul că toți ascultă, dar nimeni nu mă va crede.” Mântuitorul: „Fiica mea, toți sunt oameni cu puțină credință.”

Eu: „Dumnezeule, unii se supără când se spune că vine o catastrofă.” Mântuitorul: „Da, ca să nu fie nevoiți să se roage. Vor crede când va fi prea târziu. Fiica mea, la cei cu puțină credință se adaugă și mândria. Ei trebuie să se pocăiască. Cei smeriți acceptă credința, cei mândri nu o pot înțelege.

Credința

este darul meu pentru voi.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat din nou.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

24.10.1992 - sâmbătă

Ora 11.00 acasă

Ora 7.15 în biserica din Waghäusel.

La începutul Liturghiei am ieșit din biserică. Eu și Fridolin stăteam în fața tabernacolului și ne rugam. Când părintele Werner Egon ne-a văzut, ne-a spus: „Doriți să participați la Sfânta Liturghie?” Atunci am răspuns „da”. El a spus apoi: „Vă rog să veniți pe cealaltă parte”.

Aceasta este partea de unde nu se vede tabernacolul. Pentru că dimineța, Sfânta Liturghie se celebrează întotdeauna pe această parte. M-a întrebat a doua oară: „Vreți să participați la Sfânta Liturghie?” I-am răspuns: „Da, dar aici, în fața tabernacolului.”

El a repetat același lucru pentru a treia oară. Apoi ne-am închinat în fața tabernacolului și am ieșit din biserică. Ne-am plimbat pe malul unui lac și am recitat Rozariul și alte rugăciuni pentru părintele Werner Egon și pentru credincioșii care au rămas în biserică.

Căci Mântuitorul mi-a spus să rămân lângă tabernacol. Toți preoții au fost de acord până acum, doar părintele Egon Werner nu.

Ora 11.00 – Uniune în rugăciune!

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, a fost foarte bine ce ați făcut voi doi astăzi. Fiica mea, eu sunt Domnul și Dumnezeu, eu am puterea asupra tuturor lucrurilor.”

Eu Eu: „Dumnezeule, acum cu siguranță vor spune lucruri rele despre noi.”

Mântuitorul: „Fiica Mea, toți cei care vor vorbi de rău despre voi vor trebui să dea socoteală în fața Mea. Pentru că voi ați avut dreptate.”

Eu: „Am întrebat pentru Claude din Luxemburg.”

Mântuitorul: „Fiica mea, Satana este încă puternic, roagă-te pentru Claude.”

Eu: „L-am întrebat pe Mântuitorul ceva despre soțul lui Hedwig, pentru că ea plânge atât de des și se plânge de el.”

Mântuitorul: „Fiica mea, Satana a pus stăpânire pe el. Trebuie să se roage pentru el exorismul.”

Eu: „Trebuie să-i spun asta lui Hedwig?”

Mântuitorul: „Da, trebuie să spui întotdeauna adevărul. Fiica mea, notează. Rugați-vă mult în perioada următoare. Marea catastrofă se apropie.”

Eu: „Atunci și suferințele mele sunt aproape?”

Mântuitorul: „Fiica mea, suferințele tale sunt la ușă.”

Eu: „L-am întrebat pe Mântuitorul dacă este adevărat că fiul meu a aflat de la Fridolin că voi avea suferințe.”

Mântuitorul: „Fiica mea, a fost voia Mea ca el să afle. Dragă fiică a Mea, nu te lăsa influențată de oameni. Fă tot ce-ți spun Eu. Eu sunt călăuza sufletului tău. Tu îmi aparții în întregime. Eu sunt mereu cu tine, fiica Mea. Rămâi așa cum ai fost până acum. Te iubesc și te voi binecuvânta mereu cu harul Meu. Te binecuvântez.”

Eu: M-am îngenuncheat pe pământ. Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 16.30

Friedolin și cu mine am continuat să ne rugăm în biserica din Rot. M-am spovedit la părintele Vogt.

Ora 19.00

Friedolin și cu mine am participat la Sfânta Liturghie în Mingolsheim. La primirea Sfintei Împărtășanii, am îngenuncheat amândoi pe podea. După Sfânta Liturghie, o femeie ne-a abordat: s-a bucurat să vadă pe cineva care primește Sfânta Împărtășanie îngenuncheat. A spus că și ea ar fi vrut să facă la fel, dar nu a îndrăznit. I-am spus să se roage ca Dumnezeu să o elibereze de frica de oameni.

Ora 21.00

Părintele Gebhard Heyder din Regensburg m-a sunat, m-a mângâiat și m-a întărit

25.10.1992 - Duminică

7.30 - 10.30 acasă - Uniunea de rugăciune!

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie: tu nu poți face nimic de una singură. Fii conștientă de asta.”

Eu: „Da, Doamne, am înțeles asta. Dar ispitele sunt mereu prezente.”

Mântuitorul: „Atâta timp cât ești cu Mine, vei fi dusă în ispită. Toți cei care Îmi aparțin vor fi ispitiți. Important este să rezisti ispitei.

Îmi place că te spovedești mereu. Astfel, dușmanul este tot mai slăbit și tu îi recunoști viclenia. Fiica Mea, dușmanul este deosebit de puternic în acest timp.

Nu pot să te scutesc de ispitele pe care ți le va pune. Toți cei pe care i-am ales au luptat împotriva lui. Alături de mine, îl poți învinge întotdeauna.

Fiica mea, continuă să scrii. Vreau ca zilele și nopțile să-mi aparțină.” Eu: „Domnul și Dumnezeuul meu, dragul meu lisus, călăuza sufletului meu, fiecare zi și fiecare noapte să-ți aparțină. Căci la ce mi-ar folosi toate aceste zile și nopți dacă nu te-aș avea pe tine. Tatăl meu iubitor, lasă-mă doar să fiu în iubirea ta.”

Mântuitorul: „Tu ești fiica mea iubită și te afli în iubirea mea.” Eu: „Să-i spun ceva din asta lui Fridolin?”

Mântuitorul: „Fiica mea, i-ai spus ce voiam eu să-i spun.” Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeuul meu.”

Mântuitorul: „Fiica mea iubită, scrie; îți dăruiesc ceva.”

Eu: „Nu sunt curioasă ce îmi dai, dar voi accepta de la Tine. Dar te rog, spune-mi să scriu ce îmi dai.”

Mântuitorul: „Îți dăruiesc răbdarea mea în suferință.”

Eu: „Mă bucur foarte mult de asta și îți mulțumesc, Dumnezeule milostiv. O, Doamne, astfel vor fi mântuite multe suflete. Răbdarea în suferință are o mare importanță pentru mine, căci aceasta este o mare har de la Tine.”

Mântuitorul: „Scrie ce îmi place atât de mult la tine.”

Eu: „Ce este asta, Doamne?”

Mântuitorul: „Tu le spui oamenilor ceea ce pun Eu în inima ta.”

Eu: „Ce este ceea ce pui în inima mea?”

Mântuitorul: „Cuvintele vieții. Îmi place că le oferi aceste cuvinte oamenilor.” Eu: „Dar, Doamne, vorbesc atât de prost limba germană, de fapt nu stăpânesc nici o limbă cum trebuie.”

Mântuitorul: „Dar aceste cuvinte vin din inimă și nu din lume.”

Eu: „Doamne, voi vorbi cu harul Tău, iar Duhul Sfânt îmi va da cuvintele potrivite.”

Mântuitorul: „Este voia Mea ca tu să vorbești. Preoții Mei trebuie să audă și ei. Ei vor primi harul și ascultând. Eu pot dăruia harul când vreau. Cuvintele Mele sunt viață, iubire și lumină.”

Eu: „Dumnezeule, nu mai pot scrie.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, m-am bucurat că ai scris. Te binecuvântează pe tine și pe toți cei pe care mi i-ai încredințat astăzi.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat.

Pe la ora 16.00 am fost invitată la cafea. Am vorbit din nou despre Dumnezeu

în două limbi.

Ora 18.30 Rozariul și Sfânta Liturghie la Mingolsheim. Am fost împreună cu soțul meu. Predica a fost bună!

26.10.1992 - luni

8.30 - 9.30 acasă,

întâlnire de

rugăciune!

Mântuitorul: „Draga mea fiică, am ascultat tot ce ai spus.

Suferințele de ispășire pe care le ai acum sunt de la Mine. Pot oferi acest dar al harului cui doresc.”

Eu: „Dar sunt dureri puternice de cap și de umăr la brațul stâng.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie.”

A fost liniște o bună bucată de timp.

Apoi Mântuitorul a spus: „Acum trebuie să scrii.”

Mântuitorul: „Vreau să-mi dai consimțământul tău, ca să pot să-ți imprim cele cinci semne ale răstignirii.” Eu: „Dar, Doamne, ți l-am dat deja. Ai spus asta deja o dată.”

Mântuitorul: „Îl verific din nou, fiica mea.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, îți dau acum imediat consimțământul meu și poți să-mi imprimi semnele crucii în mine pentru mântuirea sufletelor.”

Eu: „Tatăl meu iubitor, «da»-ul meu este acum «da»-ul tău și îl repet încă o dată: nu mă lăsa niciodată să fiu despărțită de tine, pentru că te iubesc mai presus de toate și vreau să-ți aparțin, pentru că tu ești Dumnezeul meu Trinitar, Tatăl meu iubitor, Iisusul meu, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu și foc etern al iubirii.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, îmi voi revărsa iubirea în mare măsură în tine, ca să poți suporta rănilor. Nu respinge această iubire. Trebuie să o suporti, ca să poți suferi bine. Dragă mea fiică, fii pregătită pentru cele cinci rănilor sfinte.”

Eu: „Să notez asta?” Mântuitorul:

„Trebuie să notezi asta.”

Eu: „Dragul meu Iisus, încă nu am un preot.”

Mântuitorul: „Fiica mea, eu sunt călăuză sufletului tău, ai mai multă încredere în mine. Cu mine nu-ți va lipsi nimic. Fiica mea, suferințele tale vor fi și suferințele mele.”

Eu: „Întreb: mai trebuie să scriu ceva?” Mântuitorul: „Nu.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

Ora 20.00 Grupul de rugăciune:

Au fost prezenți mulți credincioși. A fost prezent și părintele Berthold din Waghäusel.

Este un preot bun. L-au mutat deja de la Waghäusel la Darmstadt. Păcat, pentru că este un preot marian. A fost prezent și părintele Dochat. El a ascultat spovediile.

După grupul de rugăciune, am discutat cu părintele Dochat în prezența lui Josef și Giesela din Neu-Ulm și a soțului meu.

Nu mi-a plăcut ce a spus părintele Dochat despre episcopul Lefebvre. Judecata asupra episcopului Lefebvre m-a rănit foarte mult.

27.10.1992 - marti

11.55 - 13.15

Asociația de rugăciune!

Mântuitorul: „Draga mea fiică, notează. Prin împărtășirea în mână se produc mici particule care cad pe podea și sunt călcate de oameni; aceste particule sunt EU.

Eu: „Dragă Mântuitorule, ieri i-am pus o întrebare părintelui Dochat: Ce este mai grav, hirotonirea episcopilor de către arhiepiscopul Lefebvre sau particulele care cad pe podea, generate de împărtășania în mână?”

Preotul Dochat a spus:

„Sfințirea episcopilor de către arhiepiscopul Lefebvre este mai gravă.”

Doamne, asta a fost o mare durere pentru mine și nu pot face față acestei situații.” Mântuitorul:

„Draga mea fiică, notează. Acest preot trebuie să se pocăiască.”

Eu: „Dar el celebrează Sfânta Liturghie.”

Mântuitorul: „Dacă acest preot nu se pocăiește, va trebui să-și asume o mare responsabilitate față de Mine.”

Eu: „O, Doamne, este un șoc pentru mine.”

Eu: „Dragă Iisuse, i-ai spune tu, în locul meu, că trebuie să se pocăiască?”

Mântuitorul: „Fiica mea, lasă asta în seama mea. Îi mai dau puțin timp să se gândească. Fiica mea, trebuie să vorbești mereu despre împărtășania pe cale orală, pentru ca orbii să vadă din nou și surzii să audă din nou.”

Eu: „L-am întrebat pe Mântuitorul dacă ar trebui să merg la conferința lui Deris. Acolo va fi și părintele Dochat.”

Mântuitorul: „Roagă-te pentru aceste intenții.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, aș vrea să te rog pentru părintele Vogt, deoarece sâmbătă a fost deosebit de amabil cu mine în confesional, cu totul altfel decât de obicei. După aceea, am fost atât de fericită.”

Mântuitorul: „Părintele Vogt va face ceea ce îi voi spune.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, toată dimineața până la ora 12.00 am avut dureri de cap și acum, când vorbesc cu Tine, nu mai am.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, eu pot da durerile când vreau.” Eu: „Mai trebuie să scriu ceva? Pentru că nu mai pot scrie.” Mântuitorul: „Ești obosită și asta este de ajuns.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în roșu

M-am dus la împărtășanie, dar, deoarece o distribuia o soră, m-am aplecat fără să primesc împărtășania și m-am întors la locul meu. Am simțit că Mântuitorul a venit spiritual la mine și am primit chiar mai multă har decât la împărtășania sacramentală. Căci Mântuitorul nu vrea ca eu să primesc împărtășania prin mâini nesfințite!

28.10.1992 - miercuri

11.00 - 12.30

Asocierea de rugăciune!

Eu: „L-am întrebat acum pe Mântuitorul dacă a fost corect ceea ce am făcut ieri în biserică sau ar fi trebuit să fac altceva?”

Mântuitorul: „A fost voia Mea ceea ce ai făcut. A fost corect.”

Eu: „Astăzi, între orele 8.30 și 9.00, mi-a apărut diavolul în fața unei icoane cu Iisus.

Tabloul este sfințit și este de la Margaret din Belgia. Îmi place foarte mult acest tablou și îl sărut des. Am văzut doar capul diavolului în fața tabloului. El râdea urât la mine.

Avea însă dinți falși, ai fi putut crede că și-a luat unul de la clinica stomatologică. Destul de păros pe față. Obrajiul stâng avea zgârieturi mari, care erau sângeroase. Părul era creț. A fost vizibil doar pentru scurt timp, apoi a dispărut. A vrut să-l imite pe Iisus, dar nu a reușit.

L-am întrebat pe Mântuitorul dacă mi-am imaginat totul.

Mântuitorul: „Voia doar să te enerveze.”

Eu: „Înainte să-mi apară diavolul, citeam o carte despre sfinți. El m-a deranjat chiar și în timp ce citeam această carte.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vreau să scrii. Vreau permisiunea ta, momentul potrivit, ca să-ți pot imprima semnele crucii.”

Eu: „Doamne, poți alege momentul oricând dorești.” Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

29.10.1992 - joi

8.00 – 10.00 acasă, întâlnire de rugăciune!

Am fost foarte dezamăgită de părintele din Filipine (misionar Steiler), care a apărut împărtășania în mână. M-am rugat pentru el, pentru că este oaspete la Kurhaus Rochus din Mingolsheim. Mântuitorul: „Fiica Mea, scrie că trebuie să spui mereu că împărtășania în mână este un sacrilegiu. Toți cei care apără împărtășania în mână fac ceea ce vrea Satana.

Acest preot se află în întuneric. Preotul din Filipine este problema mea, lasă-l în seama mea. Rămâi fermă în ceea ce ai scris.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vin vremuri grele.”

Eu: „Dumnezeule, dragul meu Iisus, ce vrei să spui cu vremuri grele?”

Mântuitorul: „Va veni o mare foamete. Scrie, fiica mea, mânia mea asupra pământului nu se va potoli. Oamenii trebuie să se pocăiască. Niciodată nu au ajuns atât de mulți oameni în iad ca în prezent. Ei l-au crezut pe diavol și l-au ales. Fiica mea, doar un număr mic îmi aparține. Mânia mea va veni asupra tuturor. Atunci vor ști cui aparțin. Fiica mea, ferește-te de discuțiile inutile, căci ele îți dăunează progresului. Timpul este scurt. Trebuie să dați prioritate rugăciunii.

Eu: „Ce mai trebuie să scriu?”

Mântuitorul: „Rămâi credincioasă mie.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 19.00 Rozariul în capela Sfântului Roch.

30.10.1992 - Vineri

8.30 – 11.20 Asociația de rugăciune!

Mântuitorul: „Draga mea fiică, te-am ascultat, tu ești slujitoarea mea. Faptul că vorbești cu preoții este voia mea. Ei nu te ascultă, dar se gândesc. Cu cât un preot se află mai adânc în noroi, cu atât ascultă mai puțin. Draga mea fiică, nu fi tristă din cauza preoților, pentru că în acest moment sunt confuzi. Ce este rău este că nu-și dau seama că sunt confuzi. De aceea te rog să le vorbești.”

Eu: „O, Doamne, dar asta este o lovitură pentru mine, pentru că simt atâta mândrie la ei.” Mântuitorul: „Roagă-te ca ei să fie smeriți. Trebuie să se roage mult pentru preoți. Ei trebuie să-i aducă înapoi pe copiii rătăciți.”

Eu: „Dar, Doamne, dacă preoții rătăciți îi conduc pe copiii rătăciți, vor cădea amândoi în groapă.”

Mântuitorul: „Așa este.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie asta. Dragostea ta pentru mine este adevărată. Tu mă iubești cu dragostea mea. Tu tânjești să suferi alături de mine, iar eu aștept cu nerăbdare acea oră, pentru că te iubesc mai mult decât mă iubești tu. Numai cel care mă iubește cu adevărat înțelege ce înseamnă să suferi alături de mine. Fiica mea, îți mulțumesc că vrei să suferi alături de mine. Suferințele voluntare sunt o mare răsplată pentru cei care suferă alături de mine. Fiica mea, trebuie să te curățesc încă.”

Eu: „Doamne și Dumnezeule, cum anume?” Mântuitorul: „Cu focul iubirii Mele.”

Eu: „O, Doamne, te rog, curăță-mă încă.”

Mântuitorul: „Vei simți din nou dureri în inima ta.” Eu: „O, Domnul meu, nu înțeleg asta acum.”

Mântuitorul: „Va fi un foc arzător. Și cu acest foc vei fi curățată. Știi deja asta, fiica mea.”

Eu: „Îți mulțumesc.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vreau ca tu să-ți jertfești durerile pentru mântuirea sufletelor. Fiecare durere care este astfel unită cu mine aduce roade.”

Eu: „Tatăl meu iubitor, nu am dorințe. Cere-mi ce vrei.” Mântuitorul: „Da, fiica mea, am o dorință de la tine. Și aceea este ca tu să parcurgi Calea Crucii până la capăt împreună cu mine.

Eu: „Doamne, dorința Ta să se îplinească. Iubitul meu Iisus, nu vreau să mă opresc din scris acum. Vreau să rămân în Tine. Este atât de frumos. Te iubesc, Domnul și Dumnezeul meu. Nu pot descrie asta. Nu pot înțelege cum oamenii Te pot respinge.”

Mântuitorul: „Toți cei care m-au respins l-au ales pe tatăl minciunii. Nu se poate sluji la doi stăpâni. Fiica mea, iubește-mă în continuare așa cum ai făcut-o până acum.”

Eu: „M-am rugat din suflet și i-am oferit Tatălui ceresc, prin Inima fără de păcat a Mariei, toate suferințele lui Iisus Hristos, Calea Crucii, toate picăturile de sânge pe care le-a vărsat de la răstignirea Sa, cele cinci răni sfinte ale Sale, meritele Sale și moartea Sa. Apoi am jertfit cele șapte dureri ale Preasfintei noastre Maici, lacrimile ei de sânge pe care le-a vărsat până acum pentru noi, toate rugăciunile pe care le-a unit cu rugăciunile mele, totul pentru mântuirea sufletelor, ca noroiul să fie îndepărtat din Biserică și ca adevărata Biserică a lui Petru să renască. Doamne, fie voia Ta.”

Mântuitorul: „Fiica mea, m-a bucurat ceea ce ai scris.

Fie ca Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, Atotputernicul și Milostivul, să te binecuvânteze. Du-te în pace, draga mea fiică.”

Eu: „Mulțumesc Domnului Dumnezeu. Lăudat, iubit, adorat și slăvit să fie Dumnezeul Sfânt al Sfintei Treimi, acum și în vecii vecilor. **Amin.**

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

31.10.1992 - sâmbătă

Ora 7.00 Sfânta Liturghie în Capela Sfântului Roch.

După Sfânta Liturghie, m-am rugat o jumătate de oră. Stau în capelă chiar în fața tabernacolului și mă bucur foarte mult să mă rog aici. Aproape toți au îngenuncheat în această dimineață înainte de Sfânta Împărtășanie, cu excepția călugărițelor și a câtorva bolnavi. M-am bucurat foarte mult să văd asta. De multe ori îngenuncheam singură, deoarece ceilalți nu îndrăzneau. Odată, fiecare genunchi se va pleca în fața Domnului nostru.

La ora 11.20, după rugăciune, m-am unit cu El.

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie.”

Eu: „Iisuse, Dumnezeule, ce să scriu?”

Mântuitorul: „Semnele crucii pe care le primești de la Mine sunt foarte aproape. A sosit timpul. Ai încredere în Mine. Încercările pentru semnele crucii se apropie de sfârșit.”

Eu: „Mai trebuie să știu ceva despre semnele crucii, dacă știi ceva ce ar trebui să știu?”

Mântuitorul: „Da, mai trebuie să știi ceva. Trebuie să ții prelegeri despre semnele crucii.

Eu: „Unde, Domnul și Dumnezeuul meu?”

Mântuitorul: „Oriunde vei fi chemat.”

Eu: „Și dacă episcopii îmi interzic asta?”

Mântuitorul: „Eu voi vorbi pentru tine, oriunde te vei duce. Dacă te vor respinge, atunci m-au respins și pe Mine. Te vei duce acolo unde te voi conduce Eu.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, din dragoste pentru Tine și pentru mântuirea sufletelor, voi face tot ce dorești. Doamne, fie voia Ta. Domnul meu și Regele meu, Tatăl meu iubitor și milostiv, voi face totul, pentru că Te iubesc atât de mult / pe Tine, Dumnezeuul Trinitar.

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie. Cele cinci sfânte semne ale rănii, pe care le primești imprimat de la mine, sunt un semn pentru întreaga lume, deoarece tu vei suferi pentru sufletele întregii lumi. Toate sufletele care te resping, dăruiește-mi-le. Fiecare suflet trebuie să se înfățișeze înaintea mea și trebuie să-și asume responsabilitatea înaintea mea. De aceea, iubește-i pe toți, chiar și pe cei care nu te vor iubi.

Căci și pentru aceste suflete îți vei vărsa sângele. Dragă fiică a mea, avem o mare muncă înaintea noastră.”

Eu: „O, Doamne, am crezut că munca mea s-a sfârșit deja.”

Mântuitorul: „Acesta este începutul, fiica mea. Când vom fi înălțați, îi vom atrage pe toți cei de bună voință către noi. Sângele Meu este mântuirea și leacul vostru. El vă eliberează de moartea veșnică. Numai Sângele Meu vă poate curăța de păcate, dacă Sângele Meu sfânt este venerat cu multă evlavie. Tu vei fi izvorul Sângelui sfânt, din care va curge sânge în fiecare vineri. Dragă fiica Mea, îți mulțumesc pentru răbdarea ta”.

Eu: „Asta trebuie să scriu?”

Mântuitorul: „Da, asta trebuie să scrii?”

Eu: „Doamne, am înțeles totul și accept totul, împreună cu Tine, pentru a-Ți împlini voia. Așa să se întâmple, așa cum ai spus, pentru că Ți-am dat voia mea.”

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 12.45 – Roswitha m-a sunat; dacă vreau, fiul ei, Wolfram, va scrie jurnalul meu împreună cu mine. M-am bucurat foarte mult de asta, deoarece Mântuitorul deja mă îndemna să scriu mai repede. I-am spus că mai întâi îl voi întreba pe Mântuitor.

Ora 12.55 – L-am întrebat pe Mântuitorul dacă este bine ca Wolfram să scrie.

Mântuitorul: „Da, fiica mea, el trebuie să scrie.”

Între ora 13.30 și ora 18.00 am scris jurnalul împreună cu Wolfram. A fost foarte harnic și a scris 8 pagini A4. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru această har.

De la ora 18.15 până la ora 21.30 mi-am făcut treburile casnice.

Ora 22.30 – Mi-am copiat jurnalul de pe foile de notițe în caiet, pentru ca mâine dimineață, după Sfânta Liturghie, Wolfram să poată scrie din nou.

La ora 23.30 am rugat Rozariul dureros. Apoi am făcut două sesiuni de saună.

La ora 01.15 m-am rugat cu fervoare. Până la ora 02.30 am citit o carte. Am dormit aproximativ trei ore și apoi m-am trezit pe la ora 05.50. Mai întâi m-am rugat și apoi am primit mesajul de la Mântuitorul.

01.11.1992 - Duminică

Acasă

Asociația de Rugăciune!

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie. Marele pericol este la ușă. Războiul se extinde tot mai mult.”

Eu: „Doamne, este și Republica Federală amenințată?”

Mântuitorul: „Fiica mea, întreaga Europă este amenințată.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, salvează-ne, pentru că Tu încă poți opri totul. Te rog, nu lăsa mânia Ta să se abată asupra noastră. Doamne, te rog, cruță-ne.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vor veni zile grele asupra voastră.” Eu: „O, Mântuitorule, să mai construiesc capela?”

Mântuitorul: „Construiește-o cât mai repede. Fiica mea, scrie: revoluția se apropie. Ea va aduce haos. Creștinii se vor amesteca cu francmasonii.

Va avea loc o mare apostazie a creștinilor. Roagă-te mult, fiica mea. Fiica mea, a fost bine ce ai făcut ieri.”

Eu: „Te referi la scrisul cu Wolfram?”

Mântuitorul: „Da. Ai împlinit voia Mea. Continuați să scrieți, pentru că voi răsplăti bine această muncă. Fiica Mea, te voi dăruia cu harul Meu.”

Eu: „Mai trebuie să scriu ceva?”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Mai întâi, inima ta va fi străpunsă.”

Eu: „Dumnezeule, ai spus că voi primi toate cele cinci răni în același timp.”

Mântuitorul: „Mai târziu pot decide altfel.” Eu:

„Doamne, fie voia Ta.”

Mântuitorul: „Fiica mea, așa trebuie să fie. Fii pregătită, fiica mea. Vă iubesc, copiii mei.” Eu: „Acum sunt singură.”

Mântuitorul: „Scrie așa. Fiica mea, te binecuvântează pe tine și pe toți cei apropiați ție.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat.

La ora 8.00 am participat la Sfânta Liturghie.

Între ora 9.30 și ora 12.30 am scris jurnalul împreună cu Wolfram.

Ora 13.30 – rugăciune.

De la ora 19.00 până la ora 20.00 – Uniune de rugăciune!

Mântuitorul: „Fiica mea, mă bucur să vorbesc cu tine. Fiica mea, îți dăruiesc ceva.”

Eu: „Acum sau când voi primi suferințele?” Mântuitorul:

„Acum.”

Eu: „Pot să mă bucur de asta?”

Mântuitorul: „Te poți bucura, pentru că îți dăruiesc iubirea Mea.”

Eu: „Este un dar minunat. Îți mulțumesc pentru asta, Domnul și Dumnezeul meu.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie asta. Această iubire pe care o primești de la mine va fi focul din inima ta.”

Eu: „Te rog, lasă acest foc să ardă.”

Mântuitorul: „Îl las să ardă. Fiica mea, trebuie să suporti și iubirea mea.” Eu: „O voi face,

Domnul și Dumnezeul meu. Este acesta un semn că inima mea va fi străpunsă?”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, ai înțeles. Numai cu iubirea Mea poți suporta durerile.”

Eu: „Mântuitorule, binecuvântează-mă.”

02.11.1992 - luni

Ora 10.45 în cabinetul
medicului, Uniunea de
Rugăciune!

Mântuitorul: „Draga mea fiică, trebuie să scrii.” Eu:

„Dragul meu Iisus, ce să scriu?”

Mântuitorul: „Tot ce scrii, trebuie să păstrezi bine. Satana este furios pe ceea ce îți inspir. Va veni timpul când toate acestea se vor împlini. M-a plăcut munca ta de astăzi. Eu: „Doamne, te referi la faptul că le-am vorbit aproape tuturor pacienților despre Tine astăzi, le-am împărțit rugăciuni, le-am dăruit Medalia Miraculoasă sau că i-am trimis pe toți la spovadă?” Mântuitorul: „Da! Fiica Mea, ai fost o muncitoare bună în via Mea. Dragă fiică a Mea, doresc ceva de la tine.”

Eu: „Dumnezeule, sunt gata să-Ți dau totul, chiar dacă încă nu știu ce!” Mântuitorul: „Timpul.”

Eu: „Dumnezeule, timpul Ți-a aparținut dintotdeauna.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ai spus bine. Fiica mea, îmi doresc de la tine limba ta.”

Eu: „Îți dăruiesc limba mea. Dar cum să înțeleg asta? Cum să mai vorbesc atunci? De fapt, ți-am dat deja totul. Tu te folosești de limba mea. Dacă nu mi-ai fi dat aceste cuvinte, nu aș fi putut să le spun nimic pacienților. Limba mea este totuși limba Ta.”

Mântuitorul: „Fiica mea, și asta este adevărat. Vezi tu, fiica mea, Eu lucrez în tine.” Eu: „Îți mulțumesc, Iisus al meu, pentru că acum înțeleg lucrarea din mine, ceea ce vrei să spui.”

Mântuitorul: „Așa voi continua să lucrez în tine, fiica mea. Doar că această lucrare va fi mai dureroasă.”

Eu: „Te referi la inima mea, dragă Dumnezeule?”

Mântuitorul: „Da, la asta mă refer.”

Eu: „Inima mea îți aparține în întregime. Atunci vom avea amândoi dureri.”

Mântuitorul: „Da, fiica mea, așa este.”

Eu: „Dragă Mântuitorule, lucrează în inima mea, ca sufletele să fie mântuite. Dragă Dumnezeule, am o dorință foarte mare.”

Mântuitorul: „Și care este aceasta?”

Eu: „Să fiu mereu cu Tine, pentru că Tu ești iubirea.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, tu ești în mine și cu mine. Nu mai poți fi fără mine, pentru că altfel ai muri de sete. Îmi plac rugăciunile tale de mijlocire. Roagă-te mereu, fără încetare. Fiica mea, îți voi trimite un donator pentru capelă.”

Eu: „Să notez asta?” Mântuitorul: „Da, notează.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeul meu, aceasta este o mare bucurie pentru mine, pentru că îmi doresc ca în această capelă să se roage în fiecare zi. Domnul meu și Dumnezeul meu, îți mulțumesc dinainte.”

Mântuitorul: „Marion să noteze. Amândoi să scrieți.”

Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeul meu, le voi spune ei și lui. Și dacă ea nu mai vrea să scrie?”

Mântuitorul: „Ea vrea să scrie în continuare.”

Eu: „Mă bucur, dragă Iisus, pentru că nu vreau să o pierd. Deci, dragă Mântuitorule, ai nevoie de trei persoane pentru a continua scrierea.”

Mântuitorul: „Trebuie scris repede.”

Eu: „Da, dragă Dumnezeule, vom scrie cu harul Tău. Te rog, dă-ne mult har pentru a scrie.”

Mântuitorul: „Vă binecuvântează, Marion și Wolfram.”

Eu: „Slavă Domnului Dumnezeu. Lăudat fie Iisus Hristos și Maria.”

P.S.: Mântuitorul a spus: „Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt te binecuvântează.” În gând, m-am întrebat de ce nu a spus „pe voi” la binecuvântare.

Mântuitorul: „Te-am binecuvântat, fiica mea.”

Ora 12.30 – m-am rugat cu ferve în capela clinicii:

Mântuitorul: „Te iubesc, fiica mea, mai mult decât mă iubești tu pe mine.”

Eu: „Mi-au curs lacrimi din ochi, pentru că eram însetată de iubire. Cu cât bei mai mult din această sursă, cu atât setea este mai mare.”

Mântuitorul: „Îți dăruiesc ceva, fiica mea. Harul de a vindeca.” Eu: „Cum?”

Mântuitorul: „Poți vindeca, atât sufletul, cât și trupul.” Eu: „Dar eu nu pot face nimic!”

Mântuitorul: „Eu voi vindeca prin tine.”

Eu: „Când, dragă Dumnezeule?”

Mântuitorul: „Poți începe.”

Eu: „Dumnezeule, îndrumătorul sufletului meu, o voi face cu harul Tău. Doamne, fie voia Ta.”

Mântuitorul: „Notează ce ți-am spus despre vindecare.”

Ora 13:45. Veronika și cu mine am băut cafea și am mâncat din prăjitura lui Roswitha.

A venit un asistent medical și ne-a adus un pacient pentru radiografie. I-am dat medicului o bucată din prăjitură. M-a întrebat dacă eu am făcut prăjitura.

I-am răspuns: „Este voia lui Dumnezeu. Trebuie doar să ai încredere în Dumnezeu.” El a spus: „Aveți dreptate.”

I-am spus: „Mă rog pentru voi, ca să ajungeți cu toții în Rai.” El a spus: „Raiul e deja plin.”

I-am spus: „Nu raiul, ci iadul.” El a răs.

I-am arătat rugăciunile lipite pe dulap. Și când este de serviciu, să-și facă timp și să dedice câteva minute rugăciunilor. A plecat vesel.

03.11.1992 – Marti, în

cabinetul medical,
Uniunea de Rugăciune!

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie asta, pentru că mi-a plăcut cum ai acționat ieri.” Eu: „Nu am fost eu, Tu ai acționat în mine.”

Mântuitorul: „Ai recunoscut voia Mea. Fiica Mea, trebuie să-Mi jertfești întotdeauna suferințele tale.”

Eu: „M-am gândit la Tatăl ceresc.”

Mântuitorul: „Eu sunt Dumnezeu Trinitar. Te rogi la Dumnezeu în trei persoane. Sacrifică-mi totul.” Eu: „Ți-am dat deja totul. Ce nu ți-am dat încă?”

Mântuitorul: „Iubirea ta.”

Eu: „Doamne, îți jertfesc iubirea mea pentru mântuirea sufletelor.”

M-am gândit că toate acestea sunt de neînțeles pentru mine.

Mântuitorul: „Fiica mea, îmi place că nu înțelegi totul. Un copil mic acceptă totul, nu pentru că înțelege totul.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea, suferințele pe care le primești vor aduce confuzie multor oameni, pentru că le lipsește lumina Mea, dar ei preferă să rămână în întuneric, ca să nu le fie descoperite faptele rele. Un porc se tăvălește cu plăcere în noroiul său.”

Eu: „O, Doamne, nu pot scrie asta.”

Mântuitorul: „Ba da, scrie-o. Fii liniștită, fiica mea, unele animale sunt mai bune decât unii oameni fără Mine.”

Eu: „Oh, nu mai pot scrie, Mântuitorule.”

Mântuitorul: „Fiica mea, îți iau oboseala.” Eu: „Îți mulțumesc, Domnul meu și Dumnezeu meu.”

Mântuitorul: „Eu pot înlocui tot ce-ți lipsește. Fiica mea, va fi un război civil în Serbia. Vor fi multe ravagii. Va fi un cutremur în Balcani. Vor fi mulți morți. Fiica mea, nimeni nu va scăpa de mânia Mea. Fiecare are o responsabilitate pentru ceea ce se întâmplă în lume.

Rămâi credincioasă mie, fiica mea. Îmi place dragostea ta pentru mine. Continuă să mă iubești, fiica mea.” Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 18.00 Rozariu și Sfânta Liturghie în roșu.

La ora 22.30 am urmărit știrile în camera soacrei mele, apoi un film. Nu mai văzusem un film de mult timp. Dar după film am avut o ispită / încercare. Am plâns din toată inima. Am crezut că Dumnezeu m-a părăsit. I-am reproșat lui Dumnezeu atâtea lucruri, că îl aud doar, dar nu-l văd. M-am gândit că poate îmi vorbește și diavolul. M-am simțit atât de singură și părăsită de toți. Am plâns și am vrut să renunț la tot, dar apoi m-am îngenunchat în fața crucii mari din dormitorul meu.

Am îmbrățișat crucea și am plâns. Au curs lacrimi cum nu mai plânsesem de mult. După un timp, nu mai puteam plânge. Mântuitorul mi-a luat plânsul. M-am dus să dorm liniștită.

04.11.1992 - miercuri

Ora 8.30

Uniune în rugăciune!

Ieri, târziu seara, am avut încercări. Astăzi am rostit multe rugăciuni de jertfă. Apoi m-am unit cu Mântuitorul:

Mântuitorul: „Iubirea ta pentru mine este bună.” Eu: „Cât de bună?”

Mântuitorul: „Adevărat. Îți voi dăruia mai multă iubire. Scrie, fiica mea: inima ta este inima mea.”

Eu: „Dar mi-ai spus deja asta.” Mântuitorul: „Simți în el durerea mea.”

Eu: „Simt că o să mă îmbolnăvesc la inimă.”

Mântuitorul: „Eu sunt medicul tău. Pot vindeca fără medicamente. Cu focul iubirii Mele sting toate durerile. Fiica Mea, Eu am permis încercările de ieri. Nu trebuie să te uiți la niciun film la televizor. Tu îmi aparții în întregime.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, te rog iartă-mă. Nu voi mai privi niciunul.”

Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Am nevoie de ceva de la tine.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeu meu. Ți-l dau, deși nu-ți mai pot da nimic, pentru că totul îți aparține deja.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie cuvânt cu cuvânt. Am nevoie de „da”-ul tău pentru imprimarea semnelor crucii.”

Eu: „Doamne și Dumnezeule, îți dau consimțământul meu, ca să-mi poți imprima cele cinci semne sfinte ale răniilor. Te iubesc, Doamne și Dumnezeule. Nu pot răspunde altfel.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ești copilul meu iubitor. Îți voi imprima semnele crucii încă din acest an.”

Eu: „Adică încă în anul 1992.”

Mântuitorul: „Da! Așa este. Mă vei vedea când îți voi imprima semnele.” Eu: „Cum voi ști că ești Tu?”

Mântuitorul: „Eu sunt iubirea. Eu sunt Lumina care alungă întunericul. Fă tot ce-ți spun. Dragă fiică a mea, ai mai multă încredere în mine. Ține-te departe de vorbele lumești. Ele nu pot decât să-ți facă rău. Ești sub protecția mea și a Mamei cerești.

Îngerii tăi păzitori te veghează neîncetat. Nu fi necredincioasă. Fii credincioasă.”

Eu: „Dumnezeule, nu mai pot scrie.”

Mântuitorul: „Știu asta, fiica mea.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat. În această binecuvântare am inclus toate sufletele lumii.

Ora 19.00 Rozariul și Sfânta Liturghie la Capela Rochus.

05.11.1992 - joi

În cabinetul medical

La ora 7.55, împreună cu Verena, am dus în mașina mea hainele și încălțărilor adunate pentru a le da persoanelor fără adăpost.

Ora 8.30 – După rugăciunea din suflet și rugăciunile de mijlocire, inclusiv pentru Clinica Universitară (personal și pacienți), l-am întrebat pe Mântuitorul: „Vrei să scriu?”

Mântuitorul: „Da! Te rog, fiica mea.”

Eu: „Dumnezeule milostiv, ce să scriu?”

Mântuitorul: „Nu trebuie să-ți fie teamă de ceea ce scrii. Este voia Mea ceea ce scrii. Continuă să scrii, fiica Mea, sarcina ta este să faci tot ce-ți inspir Eu.”

Eu: „Chiar dacă preoții se opun mie?”

Mântuitorul: „Fiica mea, Eu sunt Adevărul. Lucrarea Mea în tine este aproape. Dar mai sunt încă neplăceri de trecut.”

Eu: „Spune-mi ceva despre asta.”

Mântuitorul: „Vor fi neplăceri din partea Bisericii.” Eu: „Dumnezeule, dar asta e grav pentru mine. Ce trebuie să fac?”

Mântuitorul: „Spune doar ceea ce ți-am inspirat. Lasă restul în seama Mea.”

Eu: „Voi fi interogată, Mântuitorule?”

Mântuitorul: „Fiica mea, i-ai luat deja multe suflete diavolului. El este furios pe tine. Își alege oameni buni ca să-ți facă viața grea. Fii prudentă! Nu te grăbi! El nu suportă răbdarea ta. Îl vei învinge, fiica mea. Fii curajoasă și puternică.

Fiica mea, mai scrie ceva. Preotul pe care îl aștepti va sosi în curând. Fii sigură că va veni. Nu vei rămâne fără preot. Ai nevoie de un preot smerit. El îmi cunoaște voia. Fiica mea, scrie mai departe. Ești obosită și ai nevoie de odihnă. Scrierea se va sfârși în curând. Apreciez sânguința ta. Și pe a celor care te ajută. Vă voi răsplăti pe toți din plin pentru asta. Această muncă va fi răsplătită de o sută de ori. Fii sigură.” Mântuitorul: „Fiica mea, trebuie să devii și mai pură. Te voi face și mai pură cu focul meu de iubire. Acest foc, pe care îl vei simți, este lucrarea mea în tine.”

Eu: „O, Doamne, atunci sunt liniștită. Uneori simțeam că îmi arde inima.” Mântuitorul: „Cu acest foc al iubirii salvez multe suflete. Mulți nu mai suportă acest foc.”

Eu: „O, Doamne, las acest foc al iubirii să acționeze în mine. Te rog, curățește-mă, ca să nu fie niciun cusur în mine.”

Mântuitorul: „Așa va fi. Vei fi atât de curată pe cât doresc Eu.

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, îți mulțumesc din toată inima, încă dinainte, pentru această puritate.” Mântuitorul m-a binecuvântat ca de obicei și a spus: „Du-te în pace, draga mea fiică.”

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

20.30 – 23.15 Am scris jurnalul împreună cu Wolfram. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru atâta har, încât am putut scrie atât de mult.

06.11.1992 – Vineri – Inima lui Isus

Ora 8.45 Cabinetul medicului

Azi dimineață m-am rugat deja de peste o oră și jumătate.

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie. Am nevoie...” Eu:

„De ce ai nevoie?”

Mântuitorul: „Tot ce ai scris trebuie pus în ordine. Ceea ce ai scris trebuie încă tipărit.”

Eu: „Doamne, dă-ne harul să scriem repede, pentru că avem multe perturbări din partea răului.”

Mântuitorul: „Fiica mea, v-am dat harul.”

Eu: „L-am întrebat pe Mântuitorul dacă este corect ceea ce a scris Wolfram.”

Mântuitorul: „Fiica mea, el scrie așa cum vreau Eu. Fiica mea, fii gata, semnele crucii sunt la început.”

Eu: „Dumnezeule, nu înțeleg asta. Spune-mi ce vrei să spui.”

Mântuitorul: „Fiica mea, ai puțin timp. Aproape toți copiii mei nu vor să se pocăiască. Trebuie să-i pedepsesc. Mânia Mea se abate asupra lor. Toți copiii Îmi aparțin.”

Eu: „Astăzi nu ești ca de obicei. Mi se pare că ești un Dumnezeu pedepsitor.”

Mântuitorul: „Nimic bun nu este adus înaintea judecării Mele.

Ei sunt ca un lemn uscat, care nu poate fi decât ars. Roagă-te, fiica mea, ca mânia mea să fie potolită.”

Eu: „Dragă Tată ceresc, te rog, nu lăsa mânia Ta să se abată asupra pământului. Tată, ei nu știu ce fac. Te rog, iartă-ne. Revarsă harul asupra noastră, ca toți copiii Evei să devină copii ai Mariei, căci ea este Mama noastră și Regina tuturor copiilor de pe pământ.

Sfântă Maică, fii tu refugiul păcătoșilor și mijlocitoarea noastră înaintea lui Dumnezeu. Noi, copiii tăi, te iubim.

Acoperă-ne pe toți sub mantia ta protectoare.

Mântuitorul: „Draga mea fiică, roagă-te neîncetat, păcatul este prea mare. Fiica mea, fă totul așa cum ți-am spus până acum. Apără adevărul meu. Eu sunt cu tine.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie. Nu s-a sărbătorit Sfântul Inimă de Iisus și nu s-a expus Preasfântul, deoarece a fost o slujbă de pomenire.

07.11.1992 - Sâmbătă

12:10 – 13:10 Uniunea

de rugăciune!

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie.”

Eu: „Ce vrei să scriu?”

Mântuitorul: „Scrie, este important. Fiica mea, sarcina ta este să-Mi rămâi credincioasă, chiar dacă durerile nu se diminuează.”

Eu: „Dumnezeule, mi-ai dat deja harul de a avea răbdare în suferință.”

Mântuitorul: „Fiica mea, dacă îți mai amintești, este și mai bine.” Eu:

„Domnul meu și Dumnezeul meu, ce numești Tu important?”

Mântuitorul: „Atunci vei fi cu totul în Mine.”

Eu: „O, iubirea mea, atunci sunt în bogăția Ta. Nu-mi pot dori mai mult și pentru mine este important să fiu mereu cu Tine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, este important ca Eu să fiu Domnul și Dumnezeul tău și ca «da»-ul tău să rămână un «da».”

Eu: „Domnul și Dumnezeul meu, te rog, dă-mi harul ca «da»-ul pe care ți l-am dat să rămână ferm, așa cum vrei Tu.”

Mântuitorul: „Vreau ceva de la tine, fiica mea.”

Eu: „Iar? Te rog, iartă-mă. Da, dragul meu Iisus.”

Mântuitorul: „Vreau inima ta, mâinile și picioarele tale, ca să pot începe.”

Eu: „Ți le-am dat deja. Nu mă răzgândesc. Poți începe oricând dorești.”

Mântuitorul: „Mi-ai făcut o mare bucurie.” Eu:

Mântuitorul m-a binecuvântat.

Între orele 13:35 și 17:05 am scris jurnalul împreună cu Wolfram.

La ora 17.20 am venit la biserică să mă spovedesc. Era întuneric și nu era nimeni înăuntru. Am intrat în confesional, crezând că nu e nimeni acolo.

Apoi s-a prezentat părintele Vogt.

Mai întâi mi-am mărturisit păcatele și apoi i-am spus ce m-a supărat atât de tare la biserică. L-am rugat pe părintele Vogt să lase lumina aprinsă încă cinci minute după Sfânta Liturghie. El a spus că sacristanul trebuie să plece acasă. I-am spus să-i ia cheia, ca să poată închide el însuși. Apoi i-am spus să nu exerseze cu copiii de altar la clopote imediat după Sfânta Liturghie, pentru că mai sunt mai multe persoane în biserică care vor să se roage.

I-am spus că nu am primit chiflele, ci pe Sfânta Treime.

M-am plâns lui că nu s-a sărbătorit Vinerea Sfântului Inimă și că nu a expus Preasfântul. El a spus că nu este posibil din cauza slujbei de pomenire.

Atunci i-am spus că, așa cum amână sâmbăta pentru duminică, poate amâna și Vinerea Inimii lui Iisus.

Apoi i-am spus că nu este frumos ca sâmbăta, în timpul Rozariului, corul să-și țină repetițiile în biserică. Același lucru s-a întâmplat și în timpul spovezii. După spovede, am Rozariul dureros.

Între orele 19.00 și 20.00 am scris în jurnalul meu.

La ora 20.45 a venit Fridolin.

Am discutat cu el despre religie. Mi-a povestit și despre problemele legate de împărțășania în mână din Speyer.

Între orele 11.00 și 11.45 am scris din nou în jurnalul meu.

08.11.1992 - Duminică

Între orele 6.30 și 7.45, la mine
acasă, Uniunea de Rugăciune!

Mântuitorul: „Fiica mea, este bine cum te-ai rugat. Dragostea ta pentru mine este adevărată. Cere dragostea adevărată pentru semenii tăi. Dragă fiica mea, scrie: Părintele Vogt este preotul meu. El mai are nevoie de timp pentru a înțelege ceea ce tu înțelegi deja.

Continuă să te rogi pentru el. Se roagă foarte puțin pentru preoți. Un preot are o mare responsabilitate în fața Mea. Rugați-vă pentru ei.

Fiica mea, părintele Vogt a acceptat ceea ce i-ai spus ieri în confesional. Lasă restul în seama mea.”

Eu: „Am întrebat despre un episcop din Speyer, care a obligat un tânăr candidat la preoție să ia singur Sfânta Ostie.”

Mântuitorul: „Episcopul nu face voia Mea. El face voia Tatălui minciunii.” Eu: „Ce ar trebui să facă studentul, dacă un episcop face așa ceva?”

Mântuitorul: „Fiica mea, trebuie să se roage pentru aceste intenții.”

Eu: „Dumnezeule, vrei să mai scriu ceva?”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie că iubirea ta pentru mine are perseverență. Această perseverență în iubirea pentru mine este o har de la mine. Păstrează această perseverență în iubirea mea. Aceasta este o mare virtute, fiica mea.”

Eu: „Tată Ceresc, îți mulțumesc din toată inima și o voi păstra ca pe o perlă.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie încă ceva. Marele război este la ușă. Va veni din est, fiica mea.

Oamenii se grăbesc cu viteză spre prăpastie. Satana i-a prins în plasa lui. Sunt orbi, nu-și dau seama. Nu vor să se întoarcă, pentru că această cale le este prea comodă.

Acceptați toate suferințele care vor veni asupra voastră. Aceasta este voia Mea. Astfel veți putea salva ceea ce mai poate fi salvat.”

Eu: „O, Doamne, este foarte greu să scriu asta.”

Mântuitorul: „Mult mai greu pentru mine este să privesc cum copiii mei aleargă spre prăpastie, din care nu mai există întoarcere. Da, fiica mea, asta a fost tot pentru astăzi.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 8.00: Sfânta Liturghie în Rot.

De la ora 9.30 până la ora 11.30 am scris jurnalul împreună cu Wolfram.

Ora 13.00: Rozariu și rugăciune. Am fost surprinsă că părintele Vogt a sărbătorit Sfântul Inimă de Iisus și a expus Preasfântul.

În buletinul parohial era menționată rugăciunea cu binecuvântare.

La ora 14.15 a venit Erich la mine.

Soțul meu mi-a spus că, într-o oră, o femeie a sunat de patru ori și a anunțat că părintele Dochat are o prietenă și că mașina lui se află în acel moment în fața casei ei. M-am gândit că Satana vrea să-mi ia și preotul din grupul de rugăciune. Nu am crezut-o pe această femeie, deoarece ar fi putut fi posedată de demon.

09.11.1992 - luni

De la ora 5.15 până la ora 6.15,
acasă, Uniunea de Rugăciune!

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie asta. Semnele crucii pe care le vei primi le vei primi în biserică. Inima ta va fi străpunsă mai întâi.”

Eu: „Dar ai spus că voi primi toate semnele rănii deodată.”

Mântuitorul: „Eu pot face cum vreau. Îmi pot schimba planul. Vei pierde mult sânge din rana din inimă. Oferă acest sânge pentru toate sufletele lumii.”

Eu: „Și sufletele sărace?”

Mântuitorul: „Și pentru sufletele sărace din Purgatoriu.”

Eu: „L-am întrebat pe Mântuitorul dacă este corect că am scris „purgatoriu”?”

Mântuitorul: „Este un loc de purificare.

Vei simți o mare durere la imprimarea semnelor rănilor. Această durere nu se poate compara cu durerile pe care le-ai avut până acum. Va fi durerea mea în tine.”

Eu: „După spovedanie la părintele Vogt, am simțit o mare durere în inimă. M-a durut faptul că părintele Vogt nu a sărbătorit Inima lui Isus. Această durere de la Tine?”

Mântuitorul: „Fiica mea, vei avea dureri de fiecare dată când preoții mă vor jigni.”

Eu: „Dumnezeule, în ultima vreme am mereu o greață după masă. Mi s-a făcut rău chiar și în biserică.”

Mântuitorul: „Dacă sunt în tine, nu ai nevoie să mănânci nimic.” Eu:

„Doamne, încă nu înțeleg prea multe despre asta.”

Mântuitorul: „Eu sunt viața ta. Eu pot înlocui totul.” Eu:

„Dar și diavolul poate provoca rău.”

Mântuitorul: „Dar el nu-ți poate lua stăpânirea, pentru că eu sunt cu tine. Greța ta este partea lumescă din tine.”

Eu: „Ce este asta?”

Mântuitorul: „Tu porți păcatele lumii cu tine. Păcatul este o povară grea și este răul.” Eu: „Dar în biserică mi s-a făcut rău de multe ori.”

Mântuitorul: „Răul din biserică este mai grav decât cel de afară. Roagă-te ca răul să fie îndepărtat din biserică.”

Eu: „Te referi la Trupul lui Hristos, când bucățelele de la împărțășanie cad pe jos și sunt călcate în picioare?”

Mântuitorul: „Da, și asta, fiica mea.”

Eu: „Sau faptul că unii te primesc cu inima necurată?” Mântuitorul:

„Da, astfel atrag pedeapsa asupra lor.”

Eu: „Sau pentru că te împărțășesc mâini neconsacrate. Este și această indiferență un rău?” Mântuitorul:

„Da, fiica mea, așa este.”

Eu: „Atunci acest rău trebuie înlăturat repede din Biserică.”

Mântuitorul: „Fiica mea, cer tuturor preoților să facă acest lucru, altfel mânia Mea se va abate asupra lor.”

Eu: „Da, Domnul meu și Dumnezeul meu, am înțeles.”

Mântuitorul: „M-am bucurat că te-ai trezit atât de devreme pentru a scrie. Nu ai fost deranjat de nimeni.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat.

Ora 12:15 în capela clinicii ORL

După rugăciunea „Îngerul Domnului”, m-am rugat Mântuitorului. Voiam să știu dacă trebuie să-i spun părintelui Dochat că o femeie a sunat anonim și a vorbit de rău despre el.

Mântuitorul: „Spune-i, să se roage pentru această femeie.”

Și în această dimineață am avut mai multe atacuri din partea răului. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru harul de a-l recunoaște pe cel rău atunci când se strecoară. De data aceasta, răul a venit prin soacra mea.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

Călugărița a fost neascultătoare și mi-a oferit din nou împărțășania în mână.

M-am închinat în fața Mântuitorului și m-am întors la locul meu fără să o iau. Mântuitorul a venit spiritual la mine. Am primit foarte multă har.

Ora 20.00 Grupul de rugăciune

Au fost doi-trei care s-au plâns în fața Preasfântului, pentru că astăzi am rugat atât de mult în latină.

10.11.1992 - Marti

Ora 8.00

Asocierea de rugăciune!

Pentru prima dată, în grupul de rugăciune am rugat-ne mult în latină. După ora 23.00 m-am spovedit la părintele Dochat. Am văzut în ochii lui o rigiditate cumplită.

Mântuitorul: „Am permis asta, a fost Satana. Preoții mei sunt amenințați, așa cum știi.” Eu: „Domnul și Dumnezeu meu, am văzut-o doar în ochi. Încă mi se face rău când mă gândesc la ieri. Cel mai bine ar fi fost să nu mai fi mers niciodată la biserică. Dar, deoarece te iubesc și îți sunt credincioasă, sunt gata să lupt alături de tine împotriva diavolului.”

Mântuitorul: „Mă bucur că ai înțeles asta. Fiica mea, trebuie să mergi mai departe, pentru că ai primit harul de a depăși asta. Împreună cu mine îl vei învinge.”

Eu: „Am întrebat dacă a fost corect ieri să ne rugăm Rozariul în latină.” Mântuitorul: „Scrie, fiica mea. Trebuie să se roage mult în latină. Am ales latina pentru poporul meu. Biserica trebuie să continue să se roage în latină. Îi voi răsplăti în mod special pe copiii mei care se roagă în latină. Fiica mea, continuă așa cum ai făcut ieri.”

Eu: „Dar, Doamne, s-au plâns că nu înțeleg nimic.” Mântuitorul: „Fiica mea, eu cer asta.”

Eu: „Dumnezeule, episcopii au desființat folosirea limbii latine.” Mântuitorul: „Se va ruga din nou în latină în Biserică.” Eu: „Da, Doamne, voi face cum spui Tu.”

Mântuitorul: „Îți voi aduce credincioșii, ei se vor ruga în latină. Chiar și cei câțiva care se plâng trebuie să se adapteze la tine și nu tu la ei. Calea îngustă care duce la Mine cere o rugăciune comună pentru toți copiii. Nu este nevoie să se roage toate rugăciunile în latină, îmi este de ajuns ceea ce s-a rugat dintotdeauna.”

Mântuitorul: „Fiica mea, am nevoie de ceva de la tine.”

Eu: „Doamne, ți-o voi da și spun Da, chiar dacă nu știu ce va fi.” Mântuitorul: „Am nevoie de permisiunea ta, ca să-ți poată apărea sufletele sărace.”

Eu: „Nu-mi este indiferent. Dar dacă, împreună cu Tine, le pot ajuta și astfel vor fi eliberate mai repede din locul de purificare, îți dau permisiunea mea imediat. Domnul meu și Dumnezeu meu, nu voia mea, ci voia Ta să se facă. Trebuie însă să mi le faci cunoscute, altfel diavolul se poate arăta și el ca o suflet sărac.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vei recunoaște fiecare suflet sărac care vine de la Mine. Pentru aceasta îți voi da harul Meu. Ai ajutat deja foarte mult sufletele sărace.”

Eu: „Doamne, am oferit multe sfinte liturghii pentru ele, aprind mereu lumânarea binecunoscută pentru ele, de multe ori pe zi le dau sufletelor sărace apa sfințită și le ofer multe rugăciuni de indulgență. La asta te referi?”

Mântuitorul: „Cu asta le-ai ajutat mult.”

Eu: „Dumnezeule, te rog, ia-mi frica când îmi apar sufletele sărace.” Mântuitorul: „Nu vei avea frică, pentru că sufletele sărace se roagă mult pentru cererea ta.”

Eu: „O, Domnul meu și Dumnezeule, binecuvântează-i pe toți, voi ruga mai mult pentru ei în viitor. Îi iubesc pe toți, deoarece toți vor fi odată în ceruri și Te vor lăuda, Te vor slăvi și Îți vor aduce cinste.”

Mântuitorul: Fiica mea, m-a bucurat în mod deosebit ceea ce ai scris. Eu, Mântuitorul, m-am binecuvântat.

Ora 18.00 Rozariul și Sfânta Liturghie în Rot.

Astăzi am vrut să mă culc pe la ora 21.30. Dar în momentul în care am vrut să mă culc, diavolul mi-a aruncat cu toată forța pe podea crucea mare de doi metri și masa. Pe masă se afla semnul ceresc al sângelui prețios din Rodalben.

Mai era acolo și o icoană a Ajutorului Perpetuu al Maicii Domnului și o icoană a lui Iisus Milostiv a sorei Faustina. Mi-a aruncat totul pe podea.

Imaginea Sângelui Prețios nu s-a spart. El și-a făcut din nou simțită prezența, arătându-mi că este din

nou în jurul meu.

După aceea, am presărat sare sfințită în toată camera. Am dormit toată noaptea.

lisus este cu mine, el nu-mi poate face nimic.

11.11.1992 - miercuri

8.30 - 9.20 Uniune de rugăciune!

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie. Vreau să scrii.” Eu: „Iisuse, Fiu al Dumnezeului cel viu, ce să scriu?” Mântuitorul: „Fiica mea, vreau ceva de la tine!”

Eu: „Ce vrei de la mine? Mai este ceva ce nu ți-am dat încă? Doamne, nu voi refuza nimic, pentru că te iubesc foarte mult: și dacă iubirea mea nu este adevărată față de tine, atunci te rog, dă-mi harul ca niciodată să nu-ți spun nu. Pentru că voi face tot ce vrei tu de la mine. Fie voia ta pentru ceea ce vrei de la mine. Și acum pot să știu asta, deoarece ți-am dat deja răspunsul meu afirmativ.”

Mântuitorul: „Fiica mea, vreau permisiunea ta. Vreau să te fac cu totul nouă.” Eu: „Doamne, te rog, fă-mă nouă. Te rog, spune-mi ceva despre asta, pentru că nu înțeleg.” Mântuitorul: „Ceea ce este vechi va muri în tine. Nu mai ai păcatele vechi.”

Eu: „Doamne, mă eliberezi de toate păcatele pe care le-am comis?” Mântuitorul: „Fiica mea, vei fi eliberată de toate păcatele.”

Eu: „O, Doamne, ce înseamnă asta?”

Mântuitorul: „Eu pot face asta, fiica mea. Nimeni nu-ți poate reproșa păcatele. Te-am făcut nouă.”

Eu: „Doamne, dar am păcătuit mult înainte de botez.”

Mântuitorul: „Fiica mea, te-am făcut nouă.” Eu:

„Dumnezeule, mai există vreun alt cuvânt pentru nou?”

Mântuitorul: „Fiica mea, ai renunțat la omul vechi. În tine se află omul nou, cu care pot face ce vreau.”

Eu: „Doamne, fă ce vrei cu omul nou din mine, pentru că eu, ca om nou, sunt cu totul în tine și cu tine.”

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie asta. Așa îmi place. Voi începe cu omul nou ceea ce vreau. Fiica mea, tu încă nu înțelegi asta. Dar va veni timpul în care vei înțelege totul. Ceea ce este de neînțeles este să înțelegi abia în ceruri.

Îmi este de ajuns dragostea ta pentru mine. Fiica mea, ceea ce ai scris a fost deja important.”

Eu: „Domnul și Dumnezeul meu, călăuza sufletului meu. Ți mulțumesc că m-ai făcut o ființă nouă. Mă dăruiesc Ție, ca ființă nouă.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, asta a fost tot.”

Eu: Mântuitorul m-a binecuvântat.

Între orele 17.55 și 19.05 am scris jurnalul împreună cu Wolfram.

Ora 19.30: Sfânta Liturghie la Clinica Rochus împreună cu Roswitha.

De la ora 20.30 până la ora 22.00 am scris din nou jurnalul împreună cu Wolfram.

12.11.1992 – joi

Ora 8.00

Asocierea de rugăciune!

Mântuitorul: „Draga mea fiică, scrie.” Eu: „Da,

Domnul și Dumnezeul meu.

Mântuitorul: „Rănilile pe care le vei primi vor convinge mulți oameni că eu sunt. Mulți preoți se vor converti.

Va apărea o nouă generație de preoți care îmi vor aparține.

Le-am dat apostolilor mei puterea de a deveni preoți, nu femeilor. Femeia nu este aleasă pentru slujba preoțească. Fiica mea, este voia lui Satan ca femeia să preia sarcina preoțească. Aceste femei vor avea de purtat o mare responsabilitate înaintea mea. Ele nu împlinesc voia mea, ci voia lui Satan.

Feriți-vă de aceste femei.

Fiica mea, mulți dintre preoții rătăciți se vor întoarce în casa Tatălui. Bucurați-vă împreună cu ei!”

Mântuitorul: „Pedeapsa va fi și mai mare, pentru ca copiii mei să recunoască că eu încă exist. Toți cei care îmi sunt necredincioși sunt trădătorii mei.

Fiica mea, necredincioșii față de Dumnezeu lor, care îi poate salva, este un mare rău. Răul trebuie îndepărtat de urgență.”

Eu: „Dumnezeule, nu mai pot scrie. Mi-e atât de greu să scriu, pentru că există atâta necredincioșie față de Tine în această lume.”

Dumnezeul milostiv m-a binecuvântat.

Mi-a fost imposibil să scriu mai departe. Mântuitorul mi-a mai spus multe lucruri, dar nu am mai putut scrie nimic, deoarece păcatele lumii mă apăsau atât de greu. Mi-e atât de rău, încât aș putea să vomit imediat.

La ora 10.30 am părăsit locul de muncă. M-am dus la doctor cu durerile.

Dr. Staufer a spus că aceste dureri provin de la coloana vertebrală. Aveam, de asemenea, o durere ascuțită în partea dreaptă, lângă rinichi. Aceste dureri se răspândeau pe tot spatele. Greața a continuat să mă chinuie. După-amiază, durerile erau atât de puternice încât nu mai puteam merge. Spre seară, durerile s-au ameliorat.

La ora 18.00 m-am dus la biserică cu durerile mele, pentru că adevăratul meu doctor este Mântuitorul. Astăzi m-am bucurat că lumina a rămas aprinsă mai mult timp după Sfânta Liturghie. Părintele Vogt a acceptat ceea ce i-am spus în confesional.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru această har.

De la ora 19.45 până la ora 22.45 am continuat să scriu jurnalul împreună cu Wolfram. De la ora 23.00 până la ora 23.45 mi-am notat gândurile în jurnal.

13.11.1992 - Vineri

De la ora 10.30 până la ora 13.00, acasă, întâlnire de rugăciune!

Mai întâi m-am rugat în fața statuii Fecioarei Maria. I-am vorbit Fecioarei Maria și am plâns. Prin Maria mă încredințez Mântuitorului. M-am unit cu inima Mariei și a Mântuitorului. Apoi m-am rugat cu ardoare Mântuitorului.

Mântuitorul: „Fiica mea, scrie asta. Vreau de la tine încă astăzi să-mi dăruiești tot ce ai.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeu meu, nu am nimic. Totul îți aparține. Tu ești totul în mine. Nu am adus nimic pe acest pământ. Și nu voi putea lua nimic cu mine. A fost bine sau rău ceea ce am făcut până acum? Îmi aștept răsplata în ceruri. Am o mare încredere în această răsplată. Deja mă bucur de ea. Mă bucur în fiecare zi, pentru că cu fiecare zi sunt cu un pas mai aproape de cer. Ca să te pot iubi, lăuda și slăvi în continuare acolo, împreună cu Maica Domnului, cu Sfântul Iosif, cu toți îngerii, îngerii păzitori și sfinții.

Este frumos să știi pentru ce trăiești pe acest pământ.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, Eu sunt averea ta. Tu ești totul în Mine. Eu sunt viitorul tău, Eu sunt veșnicia ta. Fiica Mea, Îmi place cum ai scris astăzi. Draga Mea fiică, scrisoarea se apropie de sfârșit. S-ar mai putea scrie multe, dar îmi este de ajuns ceea ce ai scris. M-a bucurat. Ai fost harnică. Ai adus multe jertfe.

Fiica mea, odihnește-te puțin.”

Eu: „Cum este acum? Domnul și Dumnezeu meu, dragul meu îndrumător spiritual, nu va mai trebui să scriu mâine?”

Mântuitorul: „Poți să vorbești cu mine, dar nu mai trebuie să scrii. Dragă fiică a mea, rămâi credincioasă mie.”

Eu: „Dumnezeule, acum am o durere ascuțită în inimă, dureri de inimă.”

Mântuitorul: „Este lucrarea Mea în tine. Am început lucrarea Mea în tine. Dragă fiică a Mea, sunt în

tine și voi fi mereu în tine.

Ține bine minte asta. Nu vei fi niciodată singură, chiar dacă te simți părăsită.”

Eu: „Domnul meu și Dumnezeuul meu, cred ceea ce mi-ai spus. Să se întâmple așa cum ai spus. Sunt copilul tău, fiica ta, mireasa ta, sora ta, slujitoarea ta și instrumentul tău de care te folosești. Domnul meu și Dumnezeuul meu, toate acestea sunt din iubire pentru tine, spre marea ta cinste și pentru mântuirea sufletelor.”

Mântuitorul: „Draga mea fiică, îți mulțumesc. Vei rămâne sub protecția mea. Te binecuvântează, fiica mea.”

Eu: „Doamne, includ toate sufletele, inclusiv cele din locul de purificare, pentru ca nimeni să nu poată spune că nu a primit această binecuvântare.”

Mântuitorul: „Fie ca Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt să te binecuvânteze. Du-te în pace, draga mea fiică.”

Eu: „Mulțumire fie Domnului Dumnezeu. Lăudat, iubit, adorat și slăvit fie Dumnezeuul Sfânt al Sfintei Treimi. Lăudat fie Iisus Hristos și Maria acum și în vecii vecilor. **Amin.**”

Între orele 13.30 și 16.00 am scris în jurnal din notițele mele.

Între orele 17.00 și 18.15 am scris jurnalul împreună cu Wolfram.

Ora 18.30: Sfânta Liturghie în Rot.

De la ora 19.30 până la ora 21.00 am continuat să scriu jurnalul împreună cu Wolfram.

La ora 21.30 m-a sunat părintele Gebhard Heyder din Regensburg.

Mi-a spus că astăzi și-a terminat marea sa muncă. Și că ar trebui să încetez și eu cu scrisul, pentru că ar fi suficient. I-am spus că Mântuitorul îmi spusese deja asta în dimineața aceasta. Părintele Gebhard Heyder s-a bucurat de acest lucru, deoarece eu știam deja de la Mântuitorul. Pentru că aceasta era o confirmare că Mântuitorul a lucrat prin el.

I-am spus că astăzi va fi și ultima mea zi în care voi scrie. Părintele Gebhard ne-a binecuvântat pe mine și pe soțul meu prin telefon. M-am bucurat că mi-a dat binecuvântarea în latină. Mi-am luat rămas bun de la el. Mulțumesc lui Dumnezeu și pentru această har, că părintele Gebhard Heyder m-a sunat și a vorbit încă o dată cu mine.

Nu am folosit niciodată o Biblie sau altă carte religioasă când am scris jurnalul. Am un vocabular german foarte redus. De asemenea, am folosit foarte puține cuvinte străine, deoarece am vrut să scriu foarte simplu, astfel încât să fie ușor de înțeles pentru toată lumea.

Acest jurnal a fost terminat astăzi, 14.11.1992. semnat Julijana E b e r

t

Acest jurnal a fost dactilografiat de Marion Hambsch și Wolfram Bellemann.

Două adăugiri la jurnal:

5 noiembrie 1993 – Vinerea Sfântului Inimă

Julijana a primit în seara precedentă (4 noiembrie) un telefon de la un bărbat care îi mărturisise unui părinte din Waghäusel (biserica de pelerinaj) că Maica Domnului dorește împărtășania pe buze.

Părintele i-a răspuns: „Este diavolul cel care vorbește prin tine!”

La final, părintele i-a spus bărbatului, care venea din Bruchsal, că poate să se împărtășească în genunchi.

Julijana a primit atunci cuvintele potrivite: dacă diavolul a vorbit prin acel bărbat, cum poate preotul să-i permită ceea ce a spus?!

Pe 5 noiembrie, în jurul orei 10, Julijana a întrebat-o pe Maica Domnului.

Ea s-a rugat Maicii Domnului ca, dacă este voia lui Dumnezeu și voia ei, să-i spună ce dorește în privința comuniunii la gură.

Maica Domnului: „Îți spun, fiica mea! Eu cer în toate bisericile împărtășania pe gură, la fel ca Tatăl.”

Julijana: „Dragă Maică a Domnului, îți mulțumesc că mi-ai spus asta!”

Apoi îl întreabă pe Mântuitorul dacă Thomas ar trebui să scrie despre Marpingen.

Mântuitorul: „Este bine să scrii! Tot ce vine de la Dumnezeu trebuie răspândit, pentru ca Planul lui Dumnezeu să se împlinească.”

Julijana l-a întrebat acum pe Mântuitorul: „Care este motivul pentru care preoții care au fost la Medjugorje sunt și ei vinovați? (de război, cf. 04 nov.).

Mântuitorul: „La început, în Medjugorje era smerenia, apoi nu a mai fost. Voi ați dat Trupul Meu în mâinile oamenilor.

Fiica Mea, scrie: De la preoți cer să predice despre marea venerație față de Trupul Meu. Unde este venerația, acolo este iubirea.

Unde lipsește iubirea, acolo vor culege doar ură.

Scrie, fiica Mea: Eu le dăruiesc preoților pocăința. Ei trebuie să le ofere credincioșilor împărtășania pe gură. Fiica Mea, Eu Mă dăruiesc sufletelor.”

Julijana îl întreabă pe Mântuitorul dacă trebuie sau sunt obligați să ofere împărtășania la gură. Mântuitorul: „Trebuie, pentru că Eu sunt Cel ce sunt. De aceea am permis acest lucru doar preoților Mei. (Să atingă cu mâinile Trupul Său Preasfânt).

Voi răsplăti fiecare preot care începe chiar acum să nu mai ofere împărtășania în mână. Iubirea și harul Meu vor veni din belșug asupra lor. Ei trebuie să-Mi dăruiască toată mândria lor. Dragă fiica Mea, îți mulțumesc că ai notat!

5 noiembrie 1994 – luni

Ora 21.45

Maica Domnului: „Copiii Mei, vă iubesc. Ați primit cu toții harul Domnului.

Chiar dacă vă este greu să rugați acest rozariu dedicat Sfintelor Răni ale Domnului, rugați-l în fiecare zi.

Nu toți pot să se roage acest Rozariu. Prin el se vor mântui multe suflete.

Vă mulțumesc, copiii mei, pentru rugăciunea voastră puternică.

www.gnadenvolle-gebete.de

11.03.2026

Copiat din jurnalul original - Bernhard

Cea mai bună rugăciune plină de har – Tatăl

nostru – pentru toți oamenii –

ca fiecare inimă să se bucure și multe suflete să fie mântuite

(germană)

† (Ne rugăm în numele tuturor și pentru toți oamenii)

19.06.2025

† În numele Atotputernicului Dumnezeu Sfântă Treime,

al Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, vă rugăm și vă invităm să vă rugați și să ne ocrotiți alături de noi: Sfânta Fecioară Maria, Mama și Regina noastră, Sfântul Iosif, toți sfinții, îngerii sfinți din Paradis – Ceruri și îngerii păzitori sfinți, care sunt mereu alături de noi. Rugăm sufletele sărace din locul de purificare să ne fie mijlocitori și să se roage pentru noi.

Sfântă Treime, † Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Tu ești un Dumnezeu unic, indivizibil, bun, atotputernic și omniprezent.

Împărăția Ta este printre noi. Tu domnești în cer – Paradis și pe pământ.

Facă-se voia Ta, precum în ceruri – Paradis, așa și pe pământ. **Dumnezeule milostiv și viu,** iartă-ne păcatele noastre, precum și noi iertăm celor care ne greșesc. Te rugăm cu umilință; trăiește și rămâi în inimile noastre cu lumina, puterea și iubirea Ta.

Dă-ne nouă și tuturor oamenilor harul ca pacea Ta să trăiască în inimile noastre și în inimile oamenilor, pentru ca noi să-Ți aparținem, să-Ți slujim, să-Ți fim credincioși și să rămânem pentru totdeauna lângă Tine.

Tatăl nostru, Te rugăm cu umilință;

curăță-ne și izbăvește-ne de toate păcatele.

Te rugăm, dă-ne pâinea noastră cea de toate zilele, care este transformată de preoții romano-catolici în Sfânta Hostie vie. După transformare, Hostia este **Dumnezeul nostru Sfânt, viu și prezent, Rege și Mântuitor pentru toți oamenii.** Pe care îl primim în biserică cu umilință și cu inimă curată și așteptăm viața veșnică.

Dumnezeule puternic și sfânt, Te implorăm,

aruncă diavolii pentru totdeauna în iad, ca oamenii și noi să nu-i ascultăm, să nu-i slujim, să nu păcătuim, ca ei să nu ne atace, să nu poarte războaie, să nu ne chinuiască, să nu ucidă, să nu ne ispitească, să **nu** ne deranjeze, să **nu** ne influențeze și **să nu** ne arunce **pe noi și pe oameni** în iad.

Dumnezeule sfânt, te rugăm, nu permite ca noi și oamenii să ne îndepărtăm de Tine și să rămânem în păcatul mortal, ci vrem, după voia Ta, să fim împreună cu Tine acum și pentru totdeauna.

Sfânt Dumnezeu Trinitar, cu harul și voia Ta vom fi fericiți în Paradis.

Dumnezeule Sfânt, veșnic și credincios, Te cinstim, Te laudăm, Te iubim și Te adorăm, avem încredere în Tine și Îți mulțumim pentru toate, acum și întotdeauna

și în vecii vecilor. **Amin.**

Sfânta zilei – Sfânta Juliana de Falconieri
D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postscriptum (PS) – important pentru a citi și a face voia lui Dumnezeu: (germană) Preotul romano-catolic nu se referă la romani, ci la primul papă, Sfântul Petru din Roma. Putem scrie doar atât cât putem suporta. De aceea, Mântuitorul ne dă cuvinte mai puternice, dacă războiul se extinde și mulți oameni mor.

Semnificație – Transformăta – transformare. Consecrata – „sfințire” sau „consacrare”.
A răsplăti – praemium dare

În latina clasică nu există litera **J**. Numele Julijana se scrie cu „I”, iar „I” înseamnă **J**, de aceea Julijana!

Giuliana – Julijana în italiană se pronunță ca **Juliana** în engleză (Dsch)

Sfânta Juliana din Liège – Belgia. Profetesa Sărbătorii Corpus Christi, ea avea o mare dragoste pentru Sfântul Sacrament al Altarului. Papa Urban al IV-lea a introdus în anul 1264 Sărbătoarea Corpus Christi pentru întreaga Biserică. Juliana din Liège este cinstită împreună cu italianca Juliana Falconieri pe 19 iunie, ea poate fi mijlocitoare. Juliana din Nicomedia este venerată în Biserica Catolică pe 16 februarie.

Rugăciunea Tatăl nostru modificată de sărbătoarea Corpus Christi – (19 iunie 2025):

Necazuri - Tribulationes

nu ne duce în ispită – ne inducas in tentationem

și nu ne arunca în iad – et ne nos in infernum praecipites

Rege și Mântuitor pentru toți oamenii – Rex et Salvator pro omnibus hominibus în

Paradis – Cer

Sfinții îngeri păzitori, care sunt mereu alături de noi
caelum et Sancti Angeli custodes, qui semper apud nos sunt.

(19.06.2025) **Köln – la Sfânta Liturghie:**

umbrele galbene și umbrelele roșii la împărtășanie, aceasta este o învățătură greșită – erezie – Mântuitorul nu îmbolnăvește oamenii, El este și cel care vindecă.

Toți cei care primesc sau au primit împărtășania în mână trebuie să se spovedească!

Pentru că împărtășania în mână este o urâciune în ochii lui Dumnezeu, ci nu este pâine obișnuită – după transformare în ostie, Sfântul Iisus Hristos este inseparabil de Dumnezeu Tatăl și de Dumnezeu Duhul Sfânt – cu trup și sânge, trup și suflet, dumnezeire și umanitate, cu adevărat, real, esențial, prezent viu și atotputernic.

(Ioan 14, 8-11: Filip i-a spus lui Isus: „Arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns”.

Iisus Hristos a răspuns: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”, și: „...mai degrabă Tatăl, care rămâne în Mine...”).

Calea corectă este ca împărtășania să fie dată doar de preot.

(19.06.2025 – ora 14.10) **Rugăciunea Tatăl nostru este desăvârșită**

Rugăciunea Tatăl nostru este astăzi desăvârșită și întregul Paradis – Cerul se bucură să se roage împreună cu noi. De peste 30 de ani, în școala Mântuitorului, am învățat cum să Tatăl nostru. Trebuie să ne rugăm înainte și după Liturghie, iar dacă ne rugăm de mai multe ori pe zi, vor fi mântuite mai multe suflete! Mântuitorul a spus: „Este voia Mea ca această rugăciune să fie rostită”! Vă rugăm să ne includeți și pe mine, Julijana, și pe Bernhard în rugăciunile voastre, vă mulțumim – Sfântul Dumnezeu vă va răsplăti.

Să vă binecuvânteze pe voi și pe toți oamenii Sfântul Dumnezeu Trinitar,

† Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt!

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri

19.06.2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Festivitate Corporis Christi

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

**Optimum precatum plenum gratiae – Pater Noster – pro omnibus hominibus –
ut omne cor laetetur et multae animae salventur.**

19.06.2025

(latină)

(Oremus in nomine omnium et pro omnium hominum)

**† În numele lui Dumnezeu cel Sfânt și Trinitar, al Tatălui, al Fiului și al
Sfântului Duh, îi invităm să se roage împreună cu noi și să ne
ocrotească: pe Sfânta Fecioară Maria, Mama și Regina noastră, pe
Sfântul Iosif, pe toți Sfinții, pe Sfinții Îngeri din Paradis – cerul și Sfinții
Îngeri păzitori,
care sunt mereu alături de noi. Ca și sufletele sărace din Purgatoriu, îi
rugăm să fie mijlocitorii noștri și să se roage pentru noi.**

Sfântă Treime, Dumnezeule, † Tată, Fiu și Duh Sfânt, Tu ești unul, inseparabil,
atotputernic și omniprezent.

Împărăția Ta este printre noi. Tu domnești în ceruri – Paradis – și pe
pământ. Fie voia Ta, precum în ceruri – Paradis, așa și pe pământ.

Dumnezeule milostiv și viu, te rugăm, iartă-ne păcatele noastre, așa
cum și noi iertăm pe cei care ne greșesc; te rugăm cu umilință: trăiește
și rămâi în inimile noastre cu lumina Ta, cu puterea și cu iubirea Ta.

Dă-ne nouă și tuturor oamenilor harul ca pacea Ta să trăiască în inimile
oamenilor care Ți se înfățișează, Te slujesc, sunt credincioși și rămân cu Tine în
veșnicie.

Tatăl nostru, Te rugăm cu umilință:

curăță-ne și mântuiește-ne de toate păcatele.

Te rugăm, dă-ne pâinea noastră cea de toate zilele, care, prin preotul romano-
catolic, se transformă în sfânta jertfă vie.

După transformare, Sfântul nostru Dumnezeu este

viu și prezent, Rege și Mântuitor al tuturor oamenilor.

Îl primim în Biserică cu umilință și cu inima curată și
așteptăm viața veșnică.

Sfinte Dumnezeu puternic; Te implorăm cu stăruință: aruncă-i pe diavoli
pentru totdeauna în iad, ca oamenii și noi să nu-i auzim,
să nu-i slujim și să nu păcătuim; ca să nu ne atace, să nu pornească
războaie, să nu ne aducă necazuri și să nu ne omoare, ca să nu ne
duci în ispită, să nu ne tulbure, să nu ne miște și ca să nu ne arunci
pe noi și pe oameni în iad.

Sfinte Dumnezeu, Te rog, nu permite ca Tu să ne îndepărtezi de Tine și să
rămânem în păcat mortal, ci dorim, după voia Ta, să fim alături de Tine acum
și în veci.

Sfinte Dumnezeu Trinitar, prin harul Tău și voia Ta vom fi fericiți în paradis.

Veșnic, Sfinte Dumnezeu, Te cinstim, Te laudăm, Te iubim și Te adorăm,
avem încredere în Tine și Ți mulțumim pentru toate,

acum și întotdeauna și în veșnicie. **Amin.**

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri 19.06.2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postscriptum (PS) – grave ad legendum et ad faciendum
quod voluntas Dei est:

(latină)

Preotul romano-catolic nu se supune romanilor, ci primului papă, Sfântul Petru din Roma. Putem scrie doar atât cât putem suporta.
De aceea, Mântuitorul ne dă cuvinte mai puternice, dacă războiul se extinde și mulți oameni mor.

Rugăciunea Tatăl nostru modificată în Sărbătoarea Trupului lui Hristos (19.06.2025)

Necazuri - Tribulații

nu ne duce în ispită – ne inducas in tentationem

și nu ne arunca în iad – et ne nos in infernum praecipites

Rege și Mântuitor pentru toți oamenii - Rex et Salvator pro omnibus hominibus

Paradisul, cerul și lângă noi - Paradiso - caelum et apud nos

(19.06.2025) Colonia – în Missa sancta:

Umbellae flavae et rubrae sunt haeresis.

Episcopul a spus în Liturghia de Sfântul Trup și Sfântul Sânge: Iisus Hristos este Trupul și Sângele! El este Dumnezeu și om, cu adevărat, real, viu, prezent și atotputernic, Dumnezeu Unul și Trinitar – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Împărtășania în mână – vă rog, mărturisiți!

(19.06.2025 – ora 14:10) Rugăciunea Tatăl nostru s-a încheiat.

Rugăciunea Tatăl nostru s-a încheiat astăzi și tot paradisul – cerul se bucură să se roage împreună cu noi.

De mai bine de treizeci (30) de ani, în școala Mântuitorului am învățat cum putem să ne rugăm mai bine. Trebuie să ne rugăm înainte de Liturghie și după Liturghie, iar dacă ne rugăm de mai multe ori pe zi, mai multe suflete vor fi mântuite!

Mântuitorul a spus: „Voința Mea este ca această rugăciune să fie rostită!”

Vă rugăm, includeți-ne pe mine, pe Julijana și pe Bernhard în rugăciunile voastre, vă mulțumim – Dumnezeu cel Sfânt să vă răsplătească.

Sfânta Treime, un singur Dumnezeu,

† Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard
Kopenhagen

O cinstim pe Sfânta Fecioară Maria și
ne amintim de ziua ei de naștere

09.09.2025

În numele Sfintei Treimi, al Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Sfântă Fecioară Maria, Regină a Păcii, te iubim și te
lăudăm,

Tu ești Neprihănită noastră Zămislire, Maica

Domnului zămislită fără păcatul moștenit,

care ne iubești și lucrezi în noi cu iubirea lui Dumnezeu din Paradis.

Te rugăm, Sfântă Mamă a Bisericii, întinde-ți brațele și

învelește-ne cu îngerii tăi sfinți.

Condu-ne și împacă-ne cu Fiul tău, Regele și Mântuitorul nostru, ca să trăim
în lumina Sfântului Duh.

Sfântă Maică, roagă-te pentru noi pentru smerenie,

blândețe, credincioșie și perseverență în rugăciune,

ca pacea și iubirea să domnească în toate inimile oamenilor.

Îți mulțumim, puternică Fecioară Sfântă, tu ești refugiul păcătoșilor,

ajutorul creștinilor, marea mijlocitoare a tuturor harurilor.

Odată cu ziua ta de naștere începe pentru noi o viață mai bună, cu lumina ta,
protecția și siguranța ta.

Fie ca Fiul tău, Dumnezeu nostru sfânt, să fie mereu alături de noi, să ne
binecuvânteze, să ne mântuiască și să ne ferească de păcate.

Dumnezeule etern, atotputernic, Sfântă Treime, Tată, Fiu și Duh Sfânt, te
lăudăm, îți mulțumim și te slăvim, acum și în veci.

Amin.

Maspalomas - Gran Canaria - 09.09.2025
Julijana, Samuel, Bernhard